

**NGƯỜI
ĐẾN TỪ
BÓNG TỐI**

**TÁC GIẢ: TANG GIỚI
DỊCH GIẢ: TÔ NGỌC HÀ**

[HTTPS://FJVEEL.WORDPRESS.COM](https://fjveel.wordpress.com)

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Mở Đầu: Nhiệm Vụ Bất Khả Thi

Chương 2: Đêm Thứ Nhất: Mạnh Phương Ngôn

Chương 3: Đêm Thứ Hai: Luôn Cần Có Một Người Tinh Táo

Chương 4: Đêm Thứ Ba: Rốt Cuộc Có Bao Nhiêu Gương Mặt?

Chương 5: Đêm Thứ Tư: Phản Đòn

Chương 6: Đêm Thứ Năm: Gã Đàn Ông Đen Đùi Nào Bị Cậu Hút Hết Tinh Lực Rồi Bỏ Rơi Thế?

Chương 7: Đêm Thứ Sáu: Chẳng Phải Em Đang Thiếu Một Vị Hôn Phu Sao?

Chương 8: Đêm Thứ Bảy: Vai Hề Hèn Mạt

Chương 9: Đêm Thứ Tám: Đã Xâm Nhập

Chương 10: Đêm Thứ Chín: Người Ngoài Cuộc

Chương 11: Đêm Thứ Mười: Anh Có Tốt Với Tôi Hơn Nữa, Tôi Cũng Không Cảm Động

Chương 12: Đêm Thứ Mười Một: Mars, Keep Moving

Chương 13: Đêm Thứ Mười Hai: Anh Thích Cô Ta Rồi Phải Không?

Chương 14: Đêm Thứ Mười Ba: Cơ Hội Không Bao Giờ Quay Lại

Chương 15: Đêm Thứ Mười Bốn: Có Phải Em May Mắn Hơn Tôi Một Chút Không?

Chương 16: Đêm Thứ Mười Lăm: Mocha Latte

Chương 17: Đêm Thứ Mười Sáu: Điều Duy Nhất Tôi Không Sợ Trên Đời Đây Chính Là Cái Chết

Chương 18: Đêm Thứ Mười Bảy: Tôi Xin Nghỉ Đẻ

Chương 19: Đêm Thứ Mười Tám: Cái Bóng Giữa Cuộc Đời

Chương 20: Đêm Thứ Mười Chín: Khi Nguyên Tắc Bắt Đầu Bị Lật Đổ

Chương 21: Đêm Thứ Hai Mười: Chào Mừng Những Người Bạn Từ Xa Tới

Chương 22: Đêm Thứ Hai Mười Một: Chưa Kịp Nói Lời Tạm Biệt

Chương 23: Đêm Thứ Hai Mười Hai: Em Đừng Bao Giờ Tin Anh

Chương 24: Đêm Thứ Hai Mười Ba: Ánh Mắt Không Biết Dối Lừa

Chương 25: Đêm Thứ Hai Mười Tư: Anh Sẽ Ra Đi Sớm Thôi,

Nhường Chỗ Cho Người Ấy

Chương 26: Đêm Thứ Hai Mười Lăm: Tất Cả Đều Tan Biến

Chương 27: Đêm Thứ Hai Mười Sáu: Người Chặn Bóng Tối

Chương 28: Đêm Thứ Hai Mười Bảy: Chịu Thua Định Mệnh

Chương 29: Đêm Thứ Hai Mười Tám: Anh Hy Vọng Ngày Mai Đùng

Đến

Chương 30: Đêm Thứ Hai Mười Chín: Món Quà Cuối Cùng Dành

Cho Chiến Thần

Chương 31: Đêm Thứ Ba Mười: Hạ Màn

Chương 32: Phiên Ngoại: Tháng Ngày Xa Em

Chương 33: Đêm Thứ Ba Mười Một: Liệt Nùng

Chương 34: Đêm Thứ Ba Mười Hai: Tôi Hoàn Toàn Nghiêm Túc

Chương 35: Đêm Thứ Ba Mười Ba: Tôi Chỉ Nhớ Những Điều Tốt

Đẹp Của Anh Ấy

Chương 36: Đêm Thứ Ba Mười Tư: Anh Ở Đây

Chương 37: Đêm Thứ Ba Mười Lăm: Không Có Ngoại Lệ

Chương 38: Đêm Thứ Ba Mười Sáu: Người Anh Ấy Để Tâm Là Cô

Chương 39: Đêm Thứ Ba Mười Bảy: Em Còn Có Thể Yêu Không?

Chương 40: Đêm Thứ Ba Mười Tám: Em Không Thể Lừa Dối Chính

Mình

Chương 41: Đêm Thứ Ba Mười Chín: I Promise

Chương 42: Đêm Thứ Bốn Mười: Ba Năm Nay, Em Sống Có Tốt

Không?

Chương 43: Đêm Thứ Bốn Mười Một: Kẻ Nội Gian

Chương 44: Đêm Thứ Bốn Mười Hai: Cuối Cùng Em Cũng Đợi Được

Anh Rồi

Chương 45: Đêm Thứ Bốn Mười Ba: Em Có Hận Anh Không?
Chương 46: Đêm Thứ Bốn Mười Tư: You 'Re In The Arms Of The Angel
Chương 47: Đêm Thứ Bốn Mười Lăm: Giáng Sinh, Bố Sẽ Về Nhà...
Chương 48: Ngoại Truyện I: Người Kế Tục Chiến Thần
Chương 49: Ngoại Truyện Ii: Tận Cùng Của Thời Gian
Chương 50: Ngoại Truyện Iii: Buổi Sáng Ngọt Như Dâu
Chương 51: Lời Kết

Mục lục

Chương 1: Mở Đầu: Nhiệm Vụ Bất Khả Thi

Chương 2: Đêm Thứ Nhất: Mạnh Phương Ngôn

Chương 3: Đêm Thứ Hai: Luôn Cần Có Một Người Tinh Táo

Chương 4: Đêm Thứ Ba: Rốt Cuộc Có Bao Nhiêu Gương Mặt?

Chương 5: Đêm Thứ Tư: Phán Đòn

Chương 6: Đêm Thứ Năm: Gã Đàn Ông Đen Đùi Nào Bị Cậu Hút Hết Tinh Lực Rồi Bỏ

Rơi Thế?

Chương 7: Đêm Thứ Sáu: Chẳng Phải Em Đang Thiếu Một Vị Hôn Phu Sao?

Chương 8: Đêm Thứ Bảy: Vai Hề Hèn Mạt

Chương 9: Đêm Thứ Tám: Đã Xâm Nhập

Chương 10: Đêm Thứ Chín: Người Ngoài Cuộc

Chương 11: Đêm Thứ Mười: Anh Có Tốt Với Tôi Hơn Nữa, Tôi Cũng Không Cảm Động

Chương 12: Đêm Thứ Mười Một: Mars, Keep Moving

Chương 13: Đêm Thứ Mười Hai: Anh Thích Cô Ta Rồi Phải Không?

Chương 14: Đêm Thứ Mười Ba: Cơ Hội Không Bao Giờ Quay Lại

Chương 15: Đêm Thứ Mười Bốn: Có Phải Em May Mắn Hơn Tôi Một Chút Không?

Chương 16: Đêm Thứ Mười Lăm: Mocha Latte

Chương 17: Đêm Thứ Mười Sáu: Điều Duy Nhất Tôi Không Sợ Trên Đời Đây Chính Là

Cái Chết

Chương 18: Đêm Thứ Mười Bảy: Tôi Xin Nghi Đê

Chương 19: Đêm Thứ Mười Tám: Cái Bóng Giữa Cuộc Đời

Chương 20: Đêm Thứ Mười Chín: Khi Nguyên Tắc Bắt Đầu Bị Lật Đổ

Chương 21: Đêm Thứ Hai Mươi: Chào Mừng Những Người Bạn Từ Xa Tới

Chương 22: Đêm Thứ Hai Mươi Một: Chưa Kịp Nói Lời Tạm Biệt

Chương 23: Đêm Thứ Hai Mươi Hai: Em Đừng Bao Giờ Tin Anh

Chương 24: Đêm Thứ Hai Mươi Ba: Ánh Mắt Không Biết Dối Lừa

Chương 25: Đêm Thứ Hai Mươi Tư: Anh Sẽ Ra Đi Sớm Thôi, Nhường Chỗ Cho Người

Ấy

Chương 26: Đêm Thứ Hai Mươi Lăm: Tất Cả Đều Tan Biến

Chương 27: Đêm Thứ Hai Mươi Sáu: Người Chặn Bóng Tối

Chương 28: Đêm Thứ Hai Mươi Bảy: Chịu Thua Định Mệnh

Chương 29: Đêm Thứ Hai Mươi Tám: Anh Hy Vọng Ngày Mai Đừng Đến

Chương 30: Đêm Thứ Hai Mươi Chín: Món Quà Cuối Cùng Dành Cho Chiến Thần

Chương 31: Đêm Thứ Ba Mươi: Hạ Màn

Chương 32: Phiên Ngoại: Tháng Ngày Xa Em

Chương 33: Đêm Thứ Ba Mươi Một: Liệt Nùng

Chương 34: Đêm Thứ Ba Mươi Hai: Tôi Hoàn Toàn Nghiêm Túc

Chương 35: Đêm Thứ Ba Mươi Ba: Tôi Chỉ Nhớ Những Điều Tốt Đẹp Của Anh Ấy

Chương 36: Đêm Thứ Ba Mười Tư: Anh Ở Đây

Chương 37: Đêm Thứ Ba Mười Lăm: Không Có Ngoại Lệ

Chương 38: Đêm Thứ Ba Mười Sáu: Người Anh Ấy Để Tâm Là Cô

Chương 39: Đêm Thứ Ba Mười Bảy: Em Còn Có Thể Yêu Không?

Chương 40: Đêm Thứ Ba Mười Tám: Em Không Thể Lừa Dối Chính Mình

Chương 41: Đêm Thứ Ba Mười Chín: I Promise

Chương 42: Đêm Thứ Bốn Mười: Ba Năm Nay, Em Sống Có Tốt Không?

Chương 43: Đêm Thứ Bốn Mười Một: Kẻ Nội Gian

Chương 44: Đêm Thứ Bốn Mười Hai: Cuối Cùng Em Cũng Đợi Được Anh Rồi

Chương 45: Đêm Thứ Bốn Mười Ba: Em Có Hận Anh Không?

Chương 46: Đêm Thứ Bốn Mười Tư: You 'Re In The Arms Of The Angel

Chương 47: Đêm Thứ Bốn Mười Lăm: Giáng Sinh, Bố Sẽ Về Nhà...

Chương 48: Ngoại Truyện I: Người Kế Tục Chiến Thần

Chương 49: Ngoại Truyện Ii: Tận Cùng Của Thời Gian

Chương 50: Ngoại Truyện Iii: Buổi Sáng Ngọt Như Dâu

Chương 51: Lời Kết

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Mở Đầu: Nhiệm Vụ Bất Khả Thi

Anh quốc, London.

Vài chiếc xe việt dã đen xì đỗ bên ngoài nhà kho của một căn nhà cũ kỹ bỏ hoang trong thành phố, lúc này đang không ngừng có những người sắc mặt lạnh lùng và kỳ lạ ra ra vào vào, có người đang chuyển hàng hóa, có người đang áp giải người khác lên xe.

Dưới ánh trăng vô tận, yên ắng đến đáng sợ, hoàn toàn không có một ai lên tiếng. Những người bị áp giải ai nấy đều dán băng dính kín miệng, trên người còn lưu lại những dấu máu, những vết thương khủng khiếp, bầu không khí dường như cũng lan tỏa một mùi máu tanh ngòm.

Khoảng mười phút trôi qua, một người đàn ông có vẻ tới từ khu vực Đông Nam Á nhanh gọn đóng cửa nhà kho lại, quay sang, gật đầu với một người châu Âu có mái tóc đỏ nãy giờ vẫn đứng bên cạnh nhà kho.

Người đàn ông tóc đỏ cười khẩy một tiếng rồi ra hiệu bằng tay.

Tất cả mọi người lục tục lên xe, người đàn ông tóc đỏ ở lại cuối cùng đang định mở cánh cửa bên phía ghế lái phụ ra thì bước chân chợt khựng lại, đột ngột ngẩng đầu lên nhìn bằng ánh mắt cảnh giác.

Trên mái ngói nhà cũ họ vừa ra khỏi chẳng biết từ lúc nào đã có một người đang ngồi.

“Mày là ai?!”

Gương mặt người đàn ông tóc đỏ biến sắc. Hắn bất ngờ rút súng từ hông ra, nhắm chuẩn xác về phía người trên mái nhà. Các thành viên khác vốn đã ngồi lên xe, nghe thấy tiếng hét của hắn cũng lập tức xuống xe, ai nấy đều giơ súng lên, nét mặt hung ác, dữ tợn.

Người đàn ông kia hình như đã cười một tiếng, khuôn mặt ban nãy ẩn khuất sau bóng trắng giờ đã hiện lên rõ ràng: “Bạn của tôi, bình tĩnh, bình tĩnh nào”.

Tóc đen mắt nâu, da trắng, sống mũi cao thẳng, bờ môi mỏng tang.

“Mày là ai? Tại sao lại có mặt ở đây? Suy nghĩ kỹ rồi hãy nói, nếu không thì mày không được toàn mạng đâu!”

Người đàn ông tóc đỏ nhìn khuôn mặt đẹp đến không tỳ vết, thậm chí dường như không có tính công kích ấy nhưng càng lúc lại càng căng thẳng. “Rắc” một tiếng, đạn đã lên nòng.

Giọng của người đàn ông trên mái nhà tuy không lớn nhưng đủ để tất cả những người đứng dưới nghe rõ mồn một: “Lucas, Iverson, Rudy...”.

Mỗi một người bị gọi tên đều bất giác run lên cầm cập. Trên vầng trán người đàn ông tóc đỏ đã túa đầy mồ hôi. Lúc này, cuối cùng hắn cũng không kiềm chế được nữa, gào lên giận dữ: “Nếu mày vẫn không nói mày là ai, tao sẽ bắn đấy!”.

Người đàn ông tóc đen mỉm cười điềm nhiên, lấy một chiếc bọc từ sau lưng ra, ném chính xác xuống trước mặt người đàn ông tóc đỏ: “Ba triệu đô la Mỹ, cảm ơn các anh đã trừ khử tổ chức ALS”.

Cả đám đông phía dưới nhất loạt thảng thốt.

“Mars.” Anh nhẹ nhàng nháy mắt vài cái: “Tên của tôi”.

Nói xong câu cuối cùng, người đàn ông tóc đỏ còn chưa kịp lên tiếng, anh đã biến mất khỏi mái nhà trong khoảnh khắc.

“Lucas, có đuổi theo không?!” Người bên cạnh mới đó đã tới ngay bên cạnh người đàn ông tóc đỏ, căng thẳng lên tiếng: “Gã này biết chuyện của chúng ta!”.

Lucas thu súng về, nheo đôi mắt hẹp dài lại, suy tư một lúc, cuối cùng vẫn cúi xuống, nhấc chiếc bọc dưới đất lên trước.

“Nếu thật sự là ba triệu đô thì còn nhiều gấp hai mươi lần số tiền chúng ta phải khổ sở mới cướp được từ phía ALS...”

Lucas giận dữ nhổ một bãi nước bọt: “Không cần biết nó là ai, dù sao thì kẻ thù của ALS cũng chẳng đếm xuể, chúng ta cứ coi như theo đà nhận ân tình của người ta thôi”.

Đám người bàn bạc một lúc, cuối cùng vẫn quyết định lên xe rồi mới mở bọc ra. Chiếc viêt dã bình tĩnh nổ máy rời khỏi căn nhà hoang tàn. Lucas vừa thô lỗ mở chiếc bọc vừa nói với đám đàn em lát nữa mình sẽ chọn cô gái nào.

Chiếc xe đi được một đoạn đường, giữa tiếng cười nói chửi thề của bọn chúng, ánh mắt Lucas bỗng liếc thấy một thứ màu đen lộ ra một góc nhọn nhỏ xíu phía dưới đồng vàng.

“Hả! Không hay rồi!” Hản hoảng hốt, buông thông tay, “Nhanh...”.

...

Về khuya, bên đường chỉ còn lác đác vài bóng người.

Anh đi bộ một lúc, cởi một cúc áo cổ, tới một góc đường bèn dừng lại.

Đứng yên một lúc, anh bỗng phát hiện dưới ánh đèn đường cách mình mấy bước chân có một cô gái đang ngồi.

Cô gái đó mặc chiếc váy cộc tay giao thoa hai màu xanh trắng, lúc này đây đang xoay lưng về phía đèn đường, cánh tay gầy lộ ra ngoài, bên trong cánh tay cầm một chai Vodka.

Chiếc váy không dài, cô chỉ cần hơi gập chân lại, thậm chí một người thị lực cực tốt như anh còn nhìn thấy cảnh đẹp bên trong.

Không phải anh chưa từng gặp những cô gái lả lơi, mà cô cũng chẳng được coi là người xinh đẹp nhất.

Làn da của cô nhất định rất mềm mại.

Anh cứ vô thức nghĩ như thế rồi đi tới bên cạnh cô từ lúc nào.

Tới gần rồi mới phát hiện ra người cô nồng nặc mùi rượu. Anh nhẹ nhàng ngồi xuống, nói với cô bằng tiếng Anh: “Một mình?”.

Người con gái nghe thấy giọng anh, bèn nghiêng đầu sang.

Mái tóc đen dài, làn da trắng nhợt, không một biểu cảm. Cô thậm chí còn không trang điểm, chỉ bôi một lớp son môi.

Cô nhìn thẳng vào mắt anh vài giây rồi một lần nữa quay đầu, dường như muốn tìm thứ đó trên người.

“Tìm thuốc lá phải không?”

Cô làm như không hề nghe thấy vậy.

Con người của anh mỗi lúc một đậm lại, anh cất giọng trầm thấp: “Tôi có, còn có cả bật lửa”.

Cô gái không quan tâm tới anh, tiếp tục cúi đầu tìm tòi. Vì biên độ động tác quá lớn, chai rượu trong tay cũng lăn xuống, rượu đổ đầy ra đất, thậm chí làm ướt cả vạt váy cô.

Anh nhìn cô, bỗng nhiên giơ tay nhẹ nhàng nắm chặt lấy tay cô, lực không mạnh nhưng lại khiến cô không thể thoát ra.

“Đừng động đây.”

Chậm chậm buông tay cô ra, anh lại đặt một miếng thuốc trắng tới bên bờ môi hơi hé mở của cô, rồi tiếp tục lấy bật lửa ra giúp cô châm lên.

Ánh mắt người con gái cuối cùng cũng vì thế mà tập trung vào khuôn mặt anh, nhưng cô vừa nhìn anh được vài giây đã sặc sụa vì làn khói trong miệng.

Anh nhìn cô ho liên tục đến nỗi mắt cũng đỏ rực lên, bèn lắc đầu: “Cô vốn không biết hút thuốc”.

Cô im lặng từ đầu tới cuối, cố gắng nắm chặt lấy miếng thuốc bằng đôi tay run rẩy rồi rít.

Một ngậm, hai ngậm, cô không ngừng ho, khói thuốc vẫn vút bên gương mặt gầy gò mà xinh xắn của cô.

“Còn nữa không?”

Rất lâu sau, khi ánh lửa tắt ngấm, anh nghe thấy cô lên tiếng, giọng nói lạnh ngắt, giọng Trung Quốc tiêu chuẩn.

“Còn.” Anh cũng trả lời cô bằng tiếng Trung Quốc.

Cô khẽ ngược cằm lên, dường như tỏ ý bảo anh giúp cô châm thuốc. Anh nhìn đôi mắt hơi sụp xuống của cô, nơi đuôi mắt dưới ánh sáng le lói ướt át phần nào nhưng cô vẫn lẳng lặng thu lại thuốc lá và bật lửa trong tay.

Ba.

Anh đưa tay lên, đỡ lấy gò má cô, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve.

Hai.

Cô trông thấy gương mặt anh càng lúc càng sát lại gần mình.

Một.

“I’m sorry.”

Âm cuối khe khàng của anh rơi xuống. London đang say ngủ sau lưng họ bỗng nhiên vang lên một tiếng nổ rền như vang tới tận trời xanh.

Con người của cô từ từ mở to. Cô nhìn thấy khuôn mặt điển trai của anh trong giây lát bị ánh lửa rợp trời sau lưng phản chiếu, bao trùm, giống như một vị thần chết bước ra từ ngọn lửa của địa ngục.

Một giây sau, cô bỗng cảm nhận được anh khóa kín đôi môi mình.

Sự hoảng hốt ban đầu của cô dần chuyển thành hành động nhắm mắt lại và đáp trả. Nụ hôn này nhẹ như lông vũ. Thế mà cô lại cảm nhận được sự trân trọng từ trong nụ hôn của một người xa lạ này.

Một lát sau, cuối cùng cô cũng run rẩy mở đôi mắt ra.

Trước mắt cô đã không còn một bóng người.

...

Anh khẩn trương tới bên một hòm thư tại một góc ngã tư khuất tầm mắt.

Ánh lửa sáng chói trên bầu trời London, cách đó không xa thậm chí còn nghe được loáng thoáng tiếng kêu và tiếng khóc. Anh nhìn chăm chăm về

phía hòm thư màu đỏ đó trong giây lát rồi giờ tay nhẹ nhàng ấn xuống phần giữa đằng sau hòm thư.

Chỗ đó vốn dĩ trông vừa phẳng vừa cứng, nhưng sau khi anh ấn xuống, bỗng nhiên có một khoảng thụt vào trong.

Một giây sau, một chiếc máy kiểu nhỏ có màn phản quang từ phía dưới từ từ xoay tròn rồi nâng lên trên.

Anh giờ ngón cái bàn tay trái ra, đặt lên màn hình đen xì.

Năm giây sau, màn hình bỗng nhiên sáng rực lên. Từ trong máy đồng thời bật ra một giọng nam không cảm xúc: “Đặc công Mars, xác nhận thân phận, chào mừng quay trở lại”.

“Đã thành công tiêu diệt các tổ chức ALS và Lucas, có phải sẽ nhận nhiệm vụ tiếp theo không?”

“Phải.” Hãn ta hạ giọng lên tiếng.

“Trước khi trình bày yêu cầu và nội dung của nhiệm vụ, Cục xin nói rõ. Nhiệm vụ lần này thuộc cấp R+, hãy suy nghĩ thật kỹ rồi xác nhận lại lần nữa xem có nhận nhiệm vụ hay không.”

Nghe được câu này, ánh mắt vốn không mấy chú tâm của anh bỗng có chút tập trung.

Cấp R+, là cấp độ cao nhất trong tháp cấp độ nhiệm vụ. Nếu như anh nhớ không nhầm, đã gần năm năm rồi chưa có nhiệm vụ như vậy xuất hiện.

Nhiệm vụ cấp độ R+ lần gần đây nhất là năm năm trước, một tổ chức lên kế hoạch tỉ mỉ muốn đồng thời hủy diệt cả Nhà Trắng và điện Kremli. Khi đó vì muốn ngăn tổ chức này, Cục đã hy sinh tới hai phần ba số lượng đặc công phái đi.

Rốt cuộc là nhiệm vụ gì lại có thể ngang hàng với nhiệm vụ đó đây? Thú vị đấy.

“Mời mở hòm thư, lấy túi tài liệu nhiệm vụ.”

Anh mở hòm thư, rút chiếc túi tài liệu màu cam nằm yên lặng ở trong đó ra.

Trong túi tài liệu là một tập văn bản và vài bức ảnh.

Lúc này, chiếc máy một lần nữa vang lên những âm thanh máy móc.

“Mục tiêu lần này, Ghost, là một doanh nhân tình báo và đầu não tổ chức khủng bố bị truy nã quốc tế, nhưng hiện đang ngụy trang thành người bình thường để sinh sống, tham gia vào các tổ chức xã hội đen và các hoạt động của tổ chức khủng bố đã ba năm nay. Vài hôm trước vừa đạo diễn, đứng đầu một vụ nổ công xưởng liên thủ với một tổ chức khủng bố ngầm tại Venezuela, nhưng vẫn không lưu lại bất kỳ bằng chứng phạm tội nào giống như các lần phạm tội trước.”

“Gần đây, Ghost nghiên cứu và chế tạo ra rất nhiều loại dung dịch nguy hiểm, còn giành được danh sách tiền đặc công sau khi bị các Cục an ninh trên thế giới khai trừ thì đã gia nhập tổ chức khủng bố, chỉ số nguy hiểm đã vượt quá mức giới hạn. Cơ quan an ninh quốc gia khắp các nước đã đau đầu vắt óc đến nay vẫn chưa thể truy nã được, hôm qua cuối cùng đã cùng ký giao kết thống nhất chuyển giao cho Cục chúng ta.”

“Văn bản và ảnh trong tài liệu thể hiện vị trí hiện tại của Ghost, tình hình và các mối quan hệ xã hội. Bắt đầu từ bây giờ, cậu sẽ thiết lập cho mình một thân phận hoàn toàn mới, mai phục bên cạnh Ghost để tiến hành nhiệm vụ này. Đây là nhiệm vụ đã kéo dài ba năm trời vẫn chưa kết thúc, được coi là một nhiệm vụ không thể hoàn thành.”

Ánh mắt anh từ phía tài liệu dần dần lướt qua mỗi một bức ảnh, cho tới khi dừng lại ở bức ảnh cuối cùng.

“Cục trưởng đã chọn cho cậu đội viên của mình, đặc công Moon và đặc công Kermid.”

“Nếu cậu hay đội viên của cậu bỏ mạng hoặc bị phát hiện, Cục trưởng sẽ xóa bỏ phê chuẩn hành động của các cậu.”

“Đặc công Mars, xin hãy xác nhận một lần nữa cậu có nhận nhiệm vụ này không?”

Đứng trầm mặc giữa bóng đêm, ánh mắt dừng lại ở bức ảnh cuối cùng của anh cuối cùng cũng tập trung trở lại.

“Tôi nhận.”

“Tin nhắn thoại này sẽ bị xóa hoàn toàn sau năm giây nữa. Chúc cậu may mắn, đặc công Mars.”

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Đêm Thứ Nhất: Mạnh Phương Ngôn

Một tháng sau.

Hoa Kỳ, bang Wyoming, vườn quốc gia Yellowstone.

Một chiếc xe du lịch lớn đang đều đều chạy qua đường quốc lộ, rẽ vào cửa lớn của công viên, lái về hướng bãi đỗ.

“Vườn quốc gia Yellowstone thường mở cửa từ tháng ba tới tháng mười một...” Trong xe du lịch, hướng dẫn viên giới thiệu từng câu từng chữ, “Nhưng năm nay thời tiết lạnh đặc biệt sớm, bây giờ mới đầu tháng mười mà công viên đã chuẩn bị đóng cửa rồi. Các bạn coi như sẽ là lượt khách du lịch cuối cùng trong năm nay”.

Lúc này Chúc Tịnh đang ngồi một mình trên dây ghế cuối cùng, nhắm nghiền mắt, mơ màng nghe giới thiệu từ phía hướng dẫn viên.

Đêm trước khi tới đây, các bạn học nhất thời hưng phấn mà mở party tại nhà. Cô biết ngày hôm sau phải ngồi máy bay đi du lịch, vốn dĩ không định uống quá nhiều. Nhưng cuối cùng vào lúc chơi trò chơi, cô lại đen đui, thua từ đầu đến cuối, đành liên tục bị phạt rượu theo đúng quy định.

Choáng váng tưởng chết, Tăng Tự lúc này đang ngồi trước mặt cô có chút lo lắng nhưng lại quay đầu cười đều: “Tịnh gia, cậu còn gắng gượng được không? Chỗ mình có túi ni lông nhá!”.

Cô xong, he hé mắt nhìn. Ánh mắt tuy đục nhưng vẻ sắc bén mọi ngày vẫn không hề giảm bớt.

Tăng Tự nhìn vào mắt cô hai giây rồi giơ cao hai tay lên, lặng lẽ quay trở về.

Chẳng mấy chốc, chiếc xe đã đỗ vào đúng vị trí. Chúc Tịnh cảm thấy cơn đau đầu càng lúc càng dữ dội, mũi cũng tắc nghẹn phần nào. Cô nghĩ bụng có khi nào là cảm cúm không, nhưng lúc này cũng chỉ còn cách cắn răng ngồi dậy khỏi ghế.

Hướng dẫn viên đứng ở đầu xe, đợi họ lần lượt xuống xe, đếm đầu người. Tới lượt cô, người cuối cùng bước xuống, ông bác ấy cũng có phần sững sốt, kinh ngạc mà có phần khinh bỉ: “Cô bé, cháu ăn mặc thế này đi du lịch à?!”.

Chúc Tịnh bị ông ta nói vậy cũng dừng bước, quay đầu nhìn lại chiếc váy liền màu đen và chiếc giày cao gót mười phân mình đi từ trên máy bay xuống tới giờ, lạnh nhạt đáp: “Chú giúp cháu điền một tờ giấy bảo đảm đi, trong túi xách của cháu còn một chiếc kính râm nữa”.

Đám “đồng bào” đã học cùng cô bốn năm trong trường Y, hiểu sâu sắc cá tính của cô giờ phút này chỉ yên lặng đứng bên quan sát, tiếng cười đã trượt tới bên môi sắp bực ra ngoài vẫn cứ phải cố mà nuốt xuống.

Nhưng ai ngờ, đúng lúc này vẫn có một tiếng cười không sợ chết truyền tới cắt ngang. Tiếng cười này không nặng không nhẹ mà vẫn đủ khiến mọi người có mặt đều nghe rõ ràng.

Tất cả mọi người, bao gồm Chúc Tịnh, đều nhất loạt nhìn về phía âm thanh phát ra.

Họ thấy người ấy đứng tách hẳn ra khỏi đám đông, là một người đàn ông xa lạ với mái tóc đen, cao phải đến mét chín. Anh mặc một chiếc áo khoác thể thao rộng rãi phù hợp với việc leo núi, chiếc sơ mi bên trong bung đại hai cúc cổ, loáng thoáng nhìn thấy được máu trắng nổi bật trước ngực.

Còn gương mặt kia thì càng kinh hồn bạt vía hơn, ngũ quan không chệ vào đâu được, một đôi mắt màu nâu nhạt, phản chiếu ánh sáng như hồ phách.

Một người đàn ông với dòng máu lai không rõ danh tính.

Chúc Tịnh nhìn chăm chú người đàn ông nổi bật ấy, cứ cảm thấy có chút quen thuộc đến kỳ lạ. Anh ta cũng mỉm cười đáp lại cái nhìn của cô này giờ.

“Meng Fang Yan?”

Hướng dẫn viên lật giở danh sách trên tay, “Đoàn du lịch mà tôi dẫn vốn chỉ có nhóm sinh viên từ Anh trở về. Cậu hôm qua mới đột xuất muốn gia nhập, phải không?”.

Mạnh Phương Ngôn ngược mắt lên, “Đúng vậy”.

“Vậy thì, mấy ngày tiếp theo đây cậu sẽ cùng hoạt động với họ.”

Hướng dẫn viên vỗ vai anh, nhiệt tình dặn dò: “Nhớ là đừng đi riêng lẻ, với diện tích của công viên Yellowstone thì khó tìm người mất tích lắm đấy”.

“Xin cảm ơn.”

Sau đó, cả đoàn người cùng với hướng dẫn viên vào ở tại một khách sạn bên trong công viên, còn chàng trai duy nhất không thuộc đoàn của Chúc Tịnh lại chẳng mấy chốc đã thân thiết được với tất cả mọi người.

“Này, anh chàng đẹp trai.” Tăng Kỳ lúc trước vẫn đi sát bên cạnh Chúc Tịnh, giờ đặc biệt rảo bước tới bên cạnh anh: “Tên đầy đủ của anh là gì vậy?”.

“Tôi tên là Mạnh Phương Ngôn, Mạnh trong Mạnh Tử, Phương trong lập phương và ngôn trong ngôn ngữ.” Nhìn thấy vũng nước phía trước, anh lập tức giúp Tăng Kỳ nhắc hành lý lên một cách rất đàn ông.

“Chào anh, chào anh. Anh cứ gọi em là Tiểu Thất.” Tăng Kỳ cố tình nở một nụ cười dễ thương.

“Tôi tên Tăng Tự, là anh ruột của nó.” Tăng Tự thò đầu vào giữa họ, tự động giới thiệu, “Mọi người đều gọi tôi là Tự ca”.

Mạnh Phương Ngôn quan sát đôi sinh đôi hoạt bát trước mặt, ngừng lại vài giây, “Đúng là không khác nhau tí nào”.

“Tất nhiên rồi, dù sao cũng một trước một sau chui ra khỏi bụng mẹ mà.” Tăng Tự bá vai Tăng Kỳ, cười phá lên, “Nhưng tôi vẫn cảm thấy diện mạo của mình cao hơn một bậc so với cô em gái gốc nghềch này, cậu nói có đúng không?”.

Chúc Tịnh nãy giờ yên lặng nghe cuộc hội thoại giữa họ, bỗng bất thành linh lên tiếng: “Anh nghĩ quá nhiều đấy. Đã không khác mấy thì làm sao cao hơn một bậc được? Chẳng nhẽ anh có bốn mắt?”.

Mọi người lập tức cười rộ lên, lần lượt giơ ngón cái lên trước mặt cô, “Tịnh gia uy vũ”.

Chúc Tịnh xoa xoa cái đầu đau đến sắp nổ tung, ngược mắt lên lại bắt gặp biểu cảm cười mà như không cười của Mạnh Phương Ngôn.

Cô âm thầm lườm nguýt trong lòng, rồi xách ba lô, cố tình bước chậm lại, cách biệt hẳn tốp người muốn thân thiết với anh chàng có dòng máu lai kia.

Sau khi vào khách sạn, mọi người đứng trước đại sảnh, đợi hướng dẫn viên làm thủ tục nhận phòng. Người ngoài duy nhất lại nghiêm nhiên trở

thành trung tâm đề tài.

“Bọn tôi là sinh viên của trường Y APT, vừa tốt nghiệp chuyên ngành cử nhân y học lâm sàng, đây coi như là chuyến du lịch trước khi học lên nghiên cứu sinh.” Tăng Tự cười tít mắt vỗ vai anh, “Cậu thì sao? Ở Mỹ cậu học MBA hay đang đi làm?”.

Anh mở chai nước khoáng, uống một ngụm, từ tốn đáp: “Tôi có việc nên tới Mỹ ở một thời gian, bình thường tôi định cư lâu dài tại London”.

“Thật sao?” Các bạn nữ vừa nghe thấy anh chàng đẹp trai có chung tựa độ với mình là đã phấn khích hết cả, “Trước kia anh học trường nào vậy? Chuyên ngành gì thế? Em cứ cảm thấy trông anh và chúng em cũng chỉ tầm tuổi nhau thôi...”.

Anh né tránh câu hỏi về tuổi tác, chỉ bình thản trả lời: “Imperial College London (Đại học Hoàng gia London), học chuyên ngành IT”.

“Ấy? Chuyên gia IT?”

“Sao không nói là hacker?”

Các bạn nữ đều xua tay, “Dù là hacker hay người lập code cũng đều là các anh kính cận bốn mắt hoặc các ông chú chú, không thể là một mỹ nam được...”.

Anh khẽ ho một tiếng, chỉ cười không nói.

Mọi người vẫn còn muốn tiếp tục buôn dưa lê về anh, nhưng hướng dẫn viên đã làm xong thủ tục, mang cả một xấp thẻ phòng quay lại, xác nhận thời gian tập hợp sáng mai, mọi người bắt đầu lục tục nhận thẻ phòng.

Chúc Tịnh vẫn luôn dựa vào ghế sofa nghỉ ngơi. Đợi tất cả mọi người lên gác rồi, cô mới đứng dậy cầm chiếc thẻ phòng cuối cùng, kéo va li bước

vào thang máy.

Tới tầng của mình, cô theo số trên thẻ đi đến trước cửa phòng. Ai ngờ vừa dứt thẻ vào cửa, tiếng chuông di động đã vang lên. Cô nhú mào rút di động ra khỏi ba lô, không thấy hiển thị tên người gọi bèn thẳng thừng ấn nút nghe.

“Tịnh Tịnh.”

Nghe được giọng nói đã xa cách mấy tháng trời đó, cô lập tức đứng sững lại trước cửa. Hai giây sau, cô mới lạnh lùng lên tiếng: “Bố “.

“Khi nào con về nước?” Người đàn ông trung niên cất giọng nhàn nhạt.

“Mấy ngày nữa, con đang đi du...”

Ai ngờ cô còn chưa nói hết câu đã bị thẳng thừng cắt ngang, “Dù em đang làm gì, trước tuần sau bắt buộc phải tới thành phố T. Bố không muốn không nhìn thấy bóng dáng con tại đám cưới của em gái con”.

Chúc Tịnh nghe xong, bàn tay nắm di động siết càng thêm chặt.

Dẫu rằng trong lòng lúc này có vô số thanh âm đang nói với cô rằng, bao nhiêu năm qua mà đã quen rồi, thế nên đừng có kích động, cũng tuyệt đối đừng bị bất kỳ cảm xúc nào chi phối, nhưng cái miệng vẫn đi trước lý trí một bước: “Vì sao con cứ nhất định phải tham gia hôn lễ đó? Lễ nào con là cô dâu? À, mà cũng đúng, cô dâu vốn dĩ quả thật là con”.

Người đàn ông trung niên ngừng lại hai giây, “Con vừa nói gì?”.

Cô hít sâu, cắn chặt môi, bàn tay đặt lên nắm đấm cửa chột run rẩy.

“Chúc Tịnh...” Trước khi ngắt máy, giọng đối phương đã lạnh tới cực hạn, “Nếu con không tới tham gia đám cưới của Dung Dung thì sau này con cũng không cần bước chân vào gia đình này nữa. Đương nhiên, bố cũng hy

vọng nếu con tới thì ăn mặc cho ra dáng con gái, đừng có uống đến say bí tỉ hoặc mặt mũi hốc hác đối diện với mọi người”.

“Người tới hôn lễ đều là những nhân vật lớn, bố còn sĩ diện.”

Từng tiếng từng tiếng đánh thẳng vào trái tim cô. Cô giữ chặt chiếc di động chỉ còn toàn tiếng tí tí, mặt không chút nhiệt độ nào.

Giữa hành lang yên ắng bỗng vang lên tiếng “cách”.

Chúc Tịnh đột ngột quay đầu, chợt phát hiện cửa phòng bên cạnh bật mở, Mạnh Phương Ngôn đang tựa cửa, yên lặng nhìn cô.

“Anh có sở thích nghe trộm người khác nói chuyện điện thoại à?” Cô tưởng anh đã đứng đó rất lâu rồi nên sắc mặt có chút khó coi.

“Tôi chỉ vừa đi ra.” Anh khẽ nhếch môi.

Cô hoàn toàn không có tâm trạng nói chuyện với anh, mở cửa phòng đang định bước vào nhưng không ngờ bị anh từ sau nhẹ nhàng giữ chặt cổ tay.

“Anh có chuyện gì?” Cô quay đầu, lạnh lùng hỏi.

“Sắc mặt cô không tốt lắm.” Anh chậm chậm nói, con mắt tuyệt đẹp hướng thẳng về phía cô: “Tôi cảm thấy có lẽ cô bị cảm rồi, cô có mang theo thuốc không? Có cần tôi đưa cô xuống phòng y tế không?”.

Chúc Tịnh nghe xong, cười khẩy một tiếng, rút tay ra, giọng điệu rất lạnh nhạt: “Thật ngại quá, nhưng làm phiền anh đừng giở trò này ra với tôi”.

Anh im lặng.

“Mạnh Phương Ngôn, sinh ngày 15 tháng 6 năm XX.” Cô nhìn anh, nói rất nhanh, “Tôi vừa nhìn thấy hộ chiếu của anh ở chỗ hướng dẫn viên. Ở độ tuổi của anh, nếu chưa kết hôn tức là chưa chơi đủ. Xã hội hiện đại này anh tình em nguyện là chuyện hết sức bình thường. Tôi tin rằng chỗ bạn tôi chắc sẽ có không ít người tình nguyện ở đây vài ngày và được ngủ với anh. Đây chắc cũng là mục đích của anh khi tới đây du lịch một mình”.

Cô nói cực kỳ thẳng thắn, ngữ điệu cũng lạnh như băng.

Mạnh Phương Ngôn nhìn cô, hạ thấp giọng: “Còn đáng sợ hơn cả gai nhím”.

“Tôi không hề có bất kỳ ý kiến phản bác nào đối với cung cách sống và làm việc của anh. Chỉ muốn nhắc nhở anh đừng coi tôi thành đối tượng yêu đương vụng trộm là được. Tính khí tôi thật sự không tốt lắm đâu.”

Cô nói xong, chuẩn bị đi vào phòng thì người đằng sau lại một lần nữa dùng tay chặn cửa phòng lại.

Sau nhiều lần bị anh giận dữ ngăn cản, liếc nhìn ra đằng sau, cô phát hiện trên gương mặt anh đã có một biểu cảm hoàn toàn khác.

Giáo hoạt, sâu xa, lại có chút... cứng rắn không nói thành lời, bao diệu dàng hòa nhã trước đó hoàn toàn không tồn tại.

“Chúc Tịnh, chào đời vào lúc 12 giờ 35 phút ngày mùng 3 tháng 5 năm XX.” Khuôn mặt cô được phản chiếu trong con người màu nâu của anh, “11 tuổi tới London. Tới năm 2013, đạt được học bổng toàn phần của Đại học APT, thầy hướng dẫn nghiên cứu sinh David Roberts, địa chỉ nhà tại Trung Quốc là phòng 301 Di Duyệt Hiên, khu Thường Phong, thành phố T, mã số bưu điện 200034”.

“Tôi nghĩ trên hộ chiếu của cô chắc là không có những thông tin này.” Khi con người của cô hơi dẫn ra, anh bỗng dùng tay chặn lên đôi môi cô,

“Cô đúng là không bạo lực thì không hợp tác”.

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Đêm Thứ Hai: Luôn Cần Có Một Người Tinh Táo

Đây quả thực là lần đầu tiên Chúc Tịnh gặp phải người đàn ông như vậy, hay nói đúng hơn, một đối thủ như vậy.

Cô vốn nghĩ anh cùng lắm chỉ là một cậu chủ lông bông lãng nhãng như tuyệt đại đa số đàn ông trên đời này, nhưng chỉ cần dựa vào bầu không khí mang tính áp lực khủng khiếp mà anh vừa lộ ra đã đủ khiến đại não của cô trong phút chốc rung lên hồi chuông cảnh báo.

Suốt mười mấy giây căng thẳng, chớp mắt trong đầu cô đã nghĩ đến vô số khả năng. Thế mà cuối cùng cô lại rút thẻ phòng ra, lạnh lùng sỏi bước vào trong phòng anh.

Mạnh Phương Ngôn nhìn theo bóng cô, rướn môi đi theo sau lưng cô, giơ tay nhẹ nhàng khép cửa lại.

Dựa va ly hành lý vào bên tường, cô khoanh hai tay trước ngực, nhìn xung quanh: “Anh lấy được thông tin của tôi từ đâu?”.

Cô rất chắc chắn, trước ngày hôm nay, trong cuộc đời cô có lẽ chưa từng xuất hiện con người này, nhưng tất cả thông tin mà anh vừa nói đều không sai một chút nào.

Mạnh Phương Ngôn bình tĩnh đứng trước mặt cô, rót nước cho mình và cô rồi đưa cô một cốc.

Chúc Tịnh quan sát anh một lát, “Anh nghĩ rằng tôi sẽ uống cốc nước của một người lai lịch không rõ ràng sao?”.

Anh không phủ nhận, chỉ đặt cốc nước xuống, cầm di động trên mặt bàn lên, ấn vài cái rồi đưa cho cô.

Cô gượng gạo đó lấy, rồi nét mặt lập tức đã khác thường.

Mạnh Phương Ngôn quan sát mọi biến chuyển dù là nhỏ nhất của cô, từ đầu tới cuối chỉ đứng nhìn tận đứng uống nước trong cốc của mình.

“Tôi cho anh biết...” Đọc được một nửa, Chúc Tịnh thẳng thừng ném di động của anh vào ngực anh: “Tôi có thể lập tức tố cáo anh xâm phạm quyền riêng tư của công dân, mà hành vi của anh không chỉ phạm một tội đâu”.

Chỉ trong vòng năm phút ngắn ngủi, cô đã đọc được trong di động của người này toàn bộ bảng thành tích của mình từ tiểu học tới đại học, hóa đơn điện thoại, ghi chép di chuyển chỗ ở, ghi chép rút tiền tại tài khoản ngân hàng, nội dung các tin nhắn điện thoại và đủ các loại thông tin bí mật khác... thậm chí ngay cả những người ở bên cạnh cô cũng không may mắn thoát nạn.

Người này rốt cuộc là ai? Trông dáng vẻ của anh, có vẻ như việc lấy được những thông tin này hoàn toàn dễ dàng và thuận thực.

Kẻ gây chuyện lúc này lại điềm nhiên nhận lấy di động, khẽ ấn vài cái, cầm lên rồi đung đưa trước mặt cô, “Nếu tôi thật sự có ý đồ gì xấu với cô thì hôm nay cô bước vào đây sẽ hoàn toàn không có khả năng lành lặn trở ra”.

Cô im lặng, đứng sững nhìn thẳng vào mắt anh.

Anh nhún vai, “Tôi muốn tìm hiểu một người lạ, thế nên đã sử dụng một vài kỹ thuật khoa học”.

“Coi hành vi phạm pháp là kỹ thuật khoa học ư?” Rất lâu sau, cô mới cười khẩy, lắc đầu, “Anh học Ngữ văn giỏi quá rồi đấy, thi Đại học được

140 chẳng?”.

Mạnh Phương Ngôn cởi áo khoác ra, đứng dựa vào tủ, nheo mắt mỉm cười nhìn cô: “Tôi mong mỗi hơn nữa nếu bây giờ cô nhìn tôi với ánh mắt sùng bái ngưỡng mộ, chứ không phải trợn mắt giận dữ. Dù sao thì đâu phải ai cũng làm được như tôi”.

Chúc Tịnh quét ánh mắt sắc lẹm về phía anh, “Thế nên anh là hacker?”.

“Tôi có không ít nghề.” Anh mỉm cười.

“Chắc toàn là mấy nghề dùng đủ quyền rũ phụ nữ.” Cô tạm thời thả lỏng người, nhưng ánh mắt thì vẫn chậm chậm lướt đi khắp gian phòng.

Anh tán thưởng, “Tôi thích những cô gái thông minh”.

Cô nói trúng tim đen không chút nể tình, “Lần đầu tiên tôi gặp một cách bắt chuyện mới lạ thế đấy”.

Sau một lúc trầm mặc ngăn ngui, Mạnh Phương Ngôn đưa tay về phía cô, làm động tác “mời”, sau đó lấy một chai rượu từ trong chiếc va li đang mở ra.

Giờ phút này, thật ra Chúc Tịnh vẫn chưa hoàn toàn rời lỏng cảnh giác với anh. Kiểu đàn ông này cô chưa từng gặp, trực giác nói cho cô biết đây tuyệt đối không phải một người dễ dàng chọc vào.

Anh ngồi xuống ghế, mở nút chai, đổ rượu ra chiếc ly đã được để sẵn đằng sau rồi giơ ly về phía cô: “Martell, sự kết hợp hoàn hảo giữa sức mạnh và thanh tao”.

Cô không động vào ly rượu, càng không ngồi xuống.

Mạnh Phương Ngôn tự túc uống hết, cuối cùng chậm rãi lên tiếng: “Bạn trai cũ của cô trở thành em rể của cô sao?”.

Cô nghe xong, ngẩng phắt đầu dậy. Sau khi bắt gặp ánh mắt điềm nhiên như không của anh, cô mới chợt hiểu mọi suy nghĩ của mình vốn đã bại lộ hoàn toàn trước mắt anh rồi.

Cô vén tóc ra sau tai, cười lạnh: “Có nên tặng nó giải câu chuyện cười hay nhất năm không?”.

“Cuộc đời vốn dĩ đâu đâu cũng là những nòi ‘máu chó’.” Anh giơ tay nhẹ nhàng tắt đèn tường đi, giọng cũng hạ thấp hơn một chút, “Cô cứ như vậy, bảo những kẻ bạn trai cũ trở thành cha dượng của người ta biết giấu mặt đi đâu?”.

Cô bị anh chọc tới suýt bật cười, nhưng ngoài mặt vẫn cố tỏ ra bình tĩnh, “Miệng ngoa ngoắt thật”.

“Ngang nhau thôi.” Anh khẽ quẹt ngón tay qua thành ly, “Nhưng mắt nhìn đàn ông của cô cũng khiến người khác ngỡ ngàng thật đấy”.

Cô nghe ra lời châm chọc của anh, bỗng nhiên giơ tay, gõ nhẹ lên mặt bàn: “Vóc người của anh rất giống hấn đấy, ngũ quan cũng hơi hơi giống”.

Mạnh Phương Ngôn cố tỏ ra kinh ngạc, “Cô đang dung túng cho tôi làm cha dượng của cô hả?”.

“Cút.” Cuối cùng cô cũng không nhịn được cười nữa, giơ tay cầm lấy ly rượu anh rót ban nãy, ngẩng đầu uống cạn.

Cô chưa bao giờ chủ động kể chuyện này cho ai, thậm chí kể cả trước mặt anh em Tăng Tự. Thế mà với một người lai lịch bất minh, còn điều cha những người thân bên cạnh cô đây, cô lại bị ép đến mức phải thẳng thắn một lần.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, tất cả đã mất kiểm soát.

Chúc Tịnh không biết mình rốt cuộc đã uống bao nhiêu ly. Nhưng mỗi lần cô uống cạn, anh lại đổ đầy thêm.

“Tửu lượng cô cũng khá đấy.” Rất lâu sau, anh nhẹ nhàng chống tay lên trán, khàn giọng nói.

Vị cay xè của men rượu cuộn trào trong dạ dày và khoang miệng. Cô nheo mắt lại, giơ ngón cái và ngón trỏ lên, giải thích với anh: “Trước kia tôi uống một hớp là ngã gục, chỉ uống được có tý thế này thôi”.

Anh cười.

“Nhưng mà bây giờ...” Cô ra hiệu cho anh nhìn chai rượu đã thấy đáy, giọng nói mang theo chút lạnh lẽo rất nhạt, “Nếu không phải vì đã cùng đường lỡ bước, ai thèm uống cái thứ đồ khó nuốt này chứ”.

Anh khẽ “ừm” một tiếng.

“Anh không uống nữa sao?” Cô run rẩy cầm ly rượu, đung đưa trước mặt anh, giọng đã có chút mơ hồ, “Tôi thấy anh đã uống mấy đâu, không say tý nào”.

Gương mặt cô phản chiếu qua đôi mắt Mạnh Phương Ngôn. Một lúc sau, anh mới chậm chậm trả lời: “Luôn cần có một người tỉnh táo”.

...

Chúc Tịnh luôn cảm thấy giấc ngủ ấy của mình rất tệ hại, có lúc rất nóng, có lúc lại lạnh toát.

Xung quanh thì khá yên ắng, có điều dường như bên cạnh luôn có sự tồn tại của một người. Cô muốn ngồi dậy xem đó là ai lại không có sức.

Cuối cùng, tới khi mí mắt cảm giác được tia sáng, cô mới loáng thoáng nghe có người nói một câu: “Giờ tôi không tiện lắm”.

Theo sau đó, gần như ngay lập tức, vài tiếng chào buổi sáng râm ran và động tĩnh trong phòng đã đánh thức cô tỉnh hẳn.

Vừa mở mắt ra, cô đã bắt gặp Tăng Tự, Tăng Kỳ và vài người bạn hưng phấn lao vào phòng. Còn khi nhìn cô, thì biểu cảm trên gương mặt họ lập tức như vừa nuốt phải cả một con ruồi to tướng.

“Sao hả?” Chúc Tịnh chẳng cảm thấy có gì bất ổn, chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ. Cô ôm trán ngồi dậy khỏi giường, mặt mũi ngơ ngác, “Ai mở cửa cho mấy người vậy?”.

Cô vừa dứt lời thì khuôn mặt phức tạp của mọi người đồng loạt hướng về phía Mạnh Phương Ngôn đang dựa vào tường, ôm cánh tay, tỏ vẻ nhàn nhã.

Mạnh Phương Ngôn hứng trọn ánh sáng cả căn phòng, điềm nhiên quay về phía cô: “Đây là phòng tôi”.

“... Sao tôi lại ở phòng anh?” Nói xong, cô mới phát hiện ra cổ họng mình đã báo hỏng rồi, âm mũi cũng rất nặng.

Anh không đáp, đi thẳng tới bên giường, cúi xuống nhặt thứ gì đó từ dưới đất lên.

Dưới ánh mắt sừng sốt của đám đông, anh nhẹ nhàng đặt chiếc váy đen cô mặc hôm qua lên giường.

Chúc Tịnh im lặng nhìn chiếc váy nhăn nhúm một lúc, rồi cúi đầu nhìn chiếc áo phông rộng rãi trên người mình, day day thái dương, “Anh cởi giúp tôi à?”.

Anh mấp má, “Cô tự cởi đó”.

“Thế quần áo của anh ai cởi cho?”

“... Tịnh gia!”

Tăng Tự đã phải làm phong nền một lúc lâu không còn nhịn được nữa, lúc này khó khăn dịch chuyển ra phía cửa, biểu cảm trên mặt vô cùng đặc sắc, “Không quấy rầy hai người nữa. Hương dẫn viên nói nửa tiếng nữa mọi người tập trung dưới sảnh...”.

Cánh cửa một lần nữa được đóng lại. Lúc này tiếng trả lời câu hỏi của Mạnh Phương Ngôn mới vang khắp căn phòng vắng lặng, “Tôi tự cời”.

Cô nhìn vào đôi mắt sâu hút của anh, âm thầm cảm nhận cơ thể mình.

Mặc dù ngoài đau đầu và bệnh cảm cúm đã chính thức bùng phát, cô hoàn toàn không cảm nhận được chỗ nào không ổn trên người, nhưng cô vẫn hỏi thẳng anh: “Chúng ta ngủ với nhau rồi sao?”.

Mạnh Phương Ngôn không đáp. Lúc này anh cúi người xuống, hai tay chống lên đầu giường, từ từ vây lấy cô trong vòng tay mình.

Ở khoảng cách gần ấy, cô thậm chí có thể ngửi thấy mùi hương thanh mát thoang thoang đâu đây.

“Trả lời tôi.” Cô nhìn thẳng vào đôi mắt tuyệt đẹp của anh, nét mặt không chút căng thẳng và sợ hãi.

Anh nửa cười nửa không, chần chừ giât lát, “Tôi muốn lắm... Nhưng đáng tiếc là, không”.

“Cô uống say, quá nửa đêm vẫn còn nôn thốc nôn tháo trong nhà tắm. Tôi đỡ cô, cô còn nôn cả lên người tôi. Nhưng may mắn là cho dù say đến mức đó, cô cũng kiên quyết tự thay quần áo cho mình, hơn nữa còn một mình chiếm cả cái giường, bắt tôi ngồi ở sô pha cả đêm.”

Chúc Tịnh nghe anh nói xong, cũng dần dần hồi tưởng lại mọi việc đêm qua. Hóa ra cô đã thoải mái buông bỏ mọi cảnh giác trước mặt người xa lạ này, lại còn say khướt một trận trong lúc đang tỉnh táo, có ý thức.

Lòng cô xao động. Cô hơi dùng sức đẩy anh ra, nhảy xuống giường, cầm váy và giày cao gót dưới đất lên, bước chân trần ra cửa rồi đi ra ngoài.

Mạnh Phương Ngôn không hề ngăn cô lại. Anh xoa xoa cằm nhìn theo bóng lưng cô có vẻ rất hứng thú. Nhưng không ngờ, đi ra tới cửa, cô bỗng nhiên xoay người, nhẹ nhàng để lại cho anh một câu: “Coi như bộ quần áo này của anh thuộc về tôi, tôi không mang đồ ngủ”.

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Đêm Thứ Ba: Rốt Cuộc Có Bao Nhiêu Gương Mặt?

Khi Chúc Tịnh tắm xong, thay bộ đồ leo núi và đi đôi ủng xuống tới đại sảnh khách sạn, ánh mắt cả đám bạn bè tốt nhìn cô đã nhuốm một màu hồng không thể che giấu.

Với tư cách là phần tử hiếu động số một đoàn đội, lúc này Tăng Tụ đang giữ vai cô gái lại, cố tình nói bằng chất giọng quái đản mà cô có thể nghe được: “Tôi cảnh cáo mấy người nhé, đừng có cố tình bắt chuyện với Phương Ngôn nữa. Người ta đã bị Tịnh gia hạ gục rồi, mấy người đừng mơ tưởng nữa”.

“Yên tâm đi.” Tăng Kỳ và các cô gái cực kỳ hợp tác, “Có cho bọn em mời lá gan báo bọn em cũng không dám cướp đàn ông của Tịnh gia đâu ạ”.

Chúc Tịnh biết rõ sự việc này đã không thể giải thích rõ ràng rồi, vốn dĩ càng trình bày càng khiến người ta thấy có vấn đề. Cô dứt khoát mặc kệ đám người kia, một mình ngồi khoanh chân lên sô pha, yên lặng gặm bánh mì.

Chẳng mấy chốc, nam chính của màn kịch màu hồng cũng đã xuất hiện.

Dưới con mắt hóng hớt đầy áp lực của quần chúng, Mạnh Phương Ngôn cứ thế đi tới, ngồi xuống bên cạnh Chúc Tịnh không chút né tránh.

Cô cảm nhận được chiếc sô pha lún hẳn xuống vì trọng lượng cơ thể anh, bèn nghiêng đầu sang liếc nhìn, rồi lại tiếp tục ăn sáng trong vô cảm.

“Tôi còn tưởng cô không mang theo trang phục du lịch thật.” Anh nhẹ nhàng mở hộp sữa trong tay mình ra.

Cô khịt khịt mũi, cất giọng ồm ồm, “Thế thì tôi chẳng thà chết quách ở đây luôn cho xong”.

“Cô chắc chắn cô không bị sốt chứ?”

Anh đưa tay định sờ thử trán cô nhưng bị dùng hai ngón tay chặn lại, “Nam nữ thụ thụ bất thân”.

Mạnh Phương Ngôn uống một ngụm sữa, khuôn mặt điển trai sáng lên như một vị thần dưới bình minh, “Cô hài hước thật”.

Chúc Tịnh chỉ im lặng nhìn anh, lúc bây giờ mới đưa một tay, lôi một chai nước lớn và một chiếc ô từ trong ba lô của mình, quăng lên chân anh.

Anh nhướn mày.

“Chẳng phải anh muốn xun xoe làm thân với tôi sao?” Cô ăn xong bánh mì, đằm nhiên phui tay, “Thế thì đeo giúp tôi đi, nếu không còn chưa bắt đầu đi, tôi đã ngã khụy rồi”.

Anh tưởng cô không biết gì hay sao? Cảnh tượng sáng sớm nay trong phòng anh, rõ ràng là màn kịch một tay anh dựng nên để muốn mọi người hiểu lầm họ đã xảy ra “chuyện tốt”.

Ở bên kia, hướng dẫn viên cuối cùng cũng sắp xếp xong hành trình, bắt đầu gọi mọi người tập hợp chuẩn bị xuất phát. Anh bỏ nước và ô của cô vào trong ba lô của mình, bình tĩnh nói với cô: “Chuẩn bị bo cho tôi bao nhiêu đây?”.

Mọi người xung quanh đều đang đóng tai lên nghe cuộc hội thoại giữa hai người, nghe đến đây đều không nhin được, bả vai rung lên bần bật.

Chúc Tịnh đứng dậy, nhìn anh từ trên xuống, rồi làm một động tác “cửa cổ” về phía anh.

“Ôi!” Anh xoa cằm, nét mặt tỏ vẻ đăm chiêu, “Các bộ phận từ cổ trở xuống đều bị tính phí à?”.

...

Tất cả mọi người cuối cùng đều phá lên cười sảng sặc. Chúc Tịnh hiếm khi bị trêu chọc tới mức không nói nên lời, trừng mắt nhìn người đàn ông tuy đáng ghét mà vẫn ưa nhìn kia, giận dữ quay phắt đi.

...

Công viên Yellowstone nếu chia theo cảnh quan tự nhiên thì tổng cộng gồm có năm khu vực. Nếu muốn du ngoạn cả năm nơi thì mất một khoảng thời gian dài gấp mấy lần thời gian hành trình của họ. Cũng may hướng dẫn viên là người có kinh nghiệm. Ông ấy đã căn cứ theo thứ tự tuyến đường du lịch để lựa chọn những nơi đặc sắc hơn cả, dẫn họ tới trước.

Buổi sáng, họ chủ yếu dừng chân tại Grand Canyon, tham quan khe núi hẹp và thác nước. Tới giờ ăn trưa, mọi người đều đã đi ăn hết, Chúc Tịnh quả thực không muốn ăn uống gì, bèn một mình cầm máy ảnh đi tới sườn núi màu vàng bên phải thác nước để chụp ảnh.

Không thể không nói, mặc dù từng tới không ít quốc gia, nhưng cô chưa từng được tận mắt chứng kiến những dãy núi trải dài liên miên như vậy. Cái cảm giác núi phía xa như lông mày mỹ nữ có lẽ chính là như vậy.

Chụp liên tục mấy tấm, bỗng cảm giác có ai đang vỗ nhẹ lên vai mình.

Buông máy ảnh xuống, quay đầu lại, cô liền nhìn thấy Mạnh Phương Ngôn xách một chiếc bình giữ nhiệt trong tay. Đôi mắt nâu ấy vẫn không một gợn sóng, “Bất luận thế nào, cô cũng phải ăn chút gì đi cho âm bụng”.

Cô nhìn anh vài giây, định lên tiếng nhưng anh đã thẳng thừng rút lấy chiếc máy ảnh trong tay cô, nhét bình giữ nhiệt và chiếc thìa vào thế chỗ.

Lòng Chúc Tịnh chột xao động. Cô nhẹ nhàng vặn mở nắp bình, phát hiện bên trong là cháo trắng nóng hổi, trứng gà vàng ươm, vài cọng hành xanh và một lớp dầu vừng nổi lên trên, bất ngờ khiến người thấy thèm ăn.

Đang định nói với anh câu gì đó, cô ngẩng đầu lên bỗng thấy anh đứng trước mặt mình, quay lưng lại, cầm máy ảnh chụp phong cảnh. Ánh mắt cô chột tối đi.

Anh và người đó quả thật có vài phần tương đồng.

Người ấy cũng từng vô số lần cầm máy ảnh của cô như vậy, đứng bên cạnh cô, yên lặng chụp phong cảnh. Dù là cảnh đêm hoa lệ của Paris hay giáo đường tôn nghiêm ở Florence... đều từng trở thành một bức ảnh chân thực dưới bàn tay người ấy.

“Khách sạn của chúng ta cung cấp cả cháo trắng sao?” Tự làm dịu lại tâm trạng bản thân, cô dùng khăn giấy nhẹ nhàng lau qua vách đá bên cạnh rồi mới ngồi xuống.

“Không”, anh giơ máy ảnh lên, thanh âm rành mạch vọng từ trước tới, “Nhưng có thể gọi món, bảo đầu bếp làm giúp”.

“Hoang phí.” Cô múc một thìa cháo, khẽ thổi vài cái rồi đưa lên miệng.

Cháo làm rất đậm, cũng rất thơm. Đối với tâm trạng hiện giờ của cô mà nói, món thức ăn đậm vị quê nhà này có lẽ là món duy nhất có thể khiến cô nuốt được.

Chỉ vài ba thìa cô đã ăn sạch sẽ một bình cháo lớn. Cô lấy khăn giấy lau miệng, bỗng bị người ta búng một cái vào trán.

Mạnh Phương Ngôn chẳng biết đã tới bên cạnh cô từ lúc nào, giờ đây cúi người xuống, nhìn thẳng vào mắt cô, “Thằng thăn nói một câu cảm ơn, khó lắm sao?”.

Cô vô tình chìm vào đôi mắt sâu không thấy đáy đó, bỗng sững người vài giây mới cụp mắt xuống, khẽ lên tiếng: “... Cảm ơn”.

Anh không nhịn được cười khi nhìn thấy điệu bộ thiếu tình nguyện ấy, bèn lấy ngón tay quăn lấy đuôi tóc hơi vênh lên của cô, “Ngoan”.

Chúc Tịnh bực bội hất tay anh ra, nghiêng răng kèn kẹt vì điệu cười có phần đắc ý của anh, nhưng vì mũi tặc nghẹn quá nghiêm trọng nên không còn nhiều sức lực, cô chỉ có thể ném một ánh mắt không mấy sát thương về phía anh.

...

Từ Town Fall đi ra tới địa điểm cưỡi ngựa Roosevelt Lodge, Chúc Tịnh đã sốt đến mức má và môi đều phơn phớt hồng. Hướng dẫn viên và đám Tăng Tự nhìn thấy cô bệnh nghiêm trọng đến mức ấy thì đều đề nghị cô ngủ một lúc trên xe, đừng xuống vội.

“Mình gắng được.” Cô xua tay, vẫn kiên trì đeo ba lô đi tới điểm cưỡi ngựa.

Ban đầu khi lên kế hoạch hành trình, việc cô mong chờ nhất chính là có thể cưỡi ngựa men theo con đường núi này. Bây giờ mọi người đều đã tới đây, cô tuyệt đối không muốn vì một chút cảm mạo mà từ bỏ cơ hội hiếm có này.

“Tịnh gia, cậu đừng cố gượng, cùng lắm thì năm sau chúng ta nghỉ ngơi rồi lại đi lần nữa.” Tăng Kỳ ngồi trên con ngựa sau lưng cô, lúc này đang lão đảo lắc lư, lo lắng nói: “Mình thật sự sợ cậu cưỡi được nửa chừng thì ngã ngựa...”.

“Yên tâm, cô ấy không ngã được đâu.” Ai ngờ Chúc Tịnh còn chưa kịp lên tiếng, cổ tay đã bị ai đó nhẹ nhàng nắm lấy. Có người thẳng thừng giẫm lên bàn đạp, xoay người, vững vàng ngồi phía sau cô.

“Đi thôi, cô nàng sắt đá.”

Chất giọng nhẹ như bay của người nào đó một lần nữa vang lên sau tai cô, anh đồng thời còn vòng tay cánh, tự nhiên bao bọc cô trong lòng mình. Hai tay giữ chặt dây cương trong tay cô, kiểm soát cho chú ngựa chậm chậm cất bước.

Đằng sau y như rằng lập tức vang lên những tiếng huýt sáo xấu xa. Lúc này Chúc Tịnh mới tỉnh ra, trái tim đập thình thịch mấy tiếng. Cô nghiêng đầu nhìn anh bằng ánh mắt sắc như lưỡi kiếm, nghiến răng nghiến lợi: “Mạnh Phương Ngôn, anh có tin tôi sẽ đá thẳng anh xuống ngựa không?”.

Mạnh Phương Ngôn rướn môi cười, “Tin chứ, nhưng bây giờ chắc là cô không có nhiều sức đến thế”.

Hơi thở thơm mát của người đàn ông quấn lấy người cô một cách thân mật. Chúc Tịnh cảm thấy rất không tự nhiên, nhưng trong lòng lại dấy lên một cảm giác khác thường không thể nói ra. Anh càng lúc càng giữ chặt lấy cô không chút nể nang. Cô muốn nhúc nhích lại sợ ở khoảng cách gần như vậy phát sinh mấy chuyện ngượng ngập.

“Chúc tiểu thư thân yêu, bây giờ, mời tiểu thư tập trung vào phong cảnh trước mắt.” Giọng anh lúc này lại vọng xuống từ trên đỉnh đầu cô, “Như vậy cho dù đêm nay có sốt tới 40 độ, cô cũng không cảm thấy phung phí chuyến hành trình này”.

Nói thì đạo mạo tử tế là thế nhưng thật sự không biết kẻ nào mới là tên đầu sỏ khiến cô phiền muộn. Chúc Tịnh mệt mỏi, chẳng thêm cãi lộn với anh nữa, chỉ chửi thầm trong bụng.

Chú ngựa dưới sự điều khiển vững vàng của anh cứ chậm chậm bước đi. Cô ngắm nhìn con đường qua chiếc kính râm, từng hàng cây cao vút tận trời xanh, những bãi cỏ, dãy núi ngút tầm mắt, cả trời và đất đều im ắng và bình yên như thế.

“Đây là lần thứ ba tôi tới công viên Yellowstone. Kết thúc chuyến du lịch lần này, tôi gần như đã xem toàn bộ phong cảnh nơi đây rồi.” Đi được một lúc, Mạnh Phương Ngôn bỏ một tay ra, lấy nước trong ba lô cho cô, “Hai lần trước đây, mỗi lần tới tôi đều ở lại hơn hai tuần. Ngoài những vật dụng sinh hoạt cần thiết, mọi phương tiện dùng để liên lạc với thế giới bên ngoài tôi đều không mang theo”.

“Định tu tâm dưỡng tính hả?”

Cô hay nghe thấy người ta bảo có rất nhiều chính khách giàu có, mỗi năm lại sắp xếp một khoảng thời gian đi vào núi hoặc vào miếu tu hành. Thời gian đó, cuộc sống của họ sẽ thật sự xa cách trần thế, ngoài việc ăn ba bữa và nghỉ ngơi ra thì ngày ngày chỉ đọc kinh, ngồi thiền và ngắm nghĩ.

Cô cũng từng muốn thử trải nghiệm, nhưng cô của bây giờ có lẽ hoàn toàn không thể giác ngộ đến mức tạm thời coi nhẹ mọi việc trần thế.

“Không, tôi không có yêu cầu cao đến thế.” Anh khẽ chớp mắt, “Tôi chỉ chạy thoát thân”.

“Núi cao rừng sâu, không có tín hiệu, lẽ nào không phải là nơi ẩn náu tuyệt nhất hay sao?”

...

Chúc Tịnh liếc xéo anh, nghĩ anh lại đang đùa cợt, nhưng tầm mắt cô vô thức nhìn thấy trên làn da cánh tay trái đang lộ ra của anh thấp thoáng có mấy vết sẹo mờ mờ nhạt nhạt.

Người đàn ông này giống như một câu đố. Tối qua cô còn tưởng anh cùng lắm chỉ là một kẻ háo sắc mang danh kỹ sư kỹ thuật gì đó. Nhưng bây giờ càng tiếp cận anh, cô càng muốn biết ẩn sau lớp vẻ ngoài anh bày ra cho mọi người thấy, rốt cuộc anh có bao nhiêu gương mặt và thân phận khác?

Cô bỗng bắt đầu tò mò về anh, cô nghĩ vậy.

Tò mò hại chết người ta, đây tuyệt đối không phải một dấu hiệu tốt.

...

Đi hết một con đường dài, mọi người lần lượt xuống và trả lại ngựa. Mạnh Phương Ngôn sau khi nhảy xuống thì điếm nhiên nâng cánh tay của Chúc Tịnh đang ngồi trên ngựa lên trước ánh mắt bao nhiêu người.

“Tôi tự có tay có chân.” Chúc Tịnh lạnh lùng lên tiếng.

Anh không nói không rằng, chỉ duy trì động tác ấy mãi.

Quản lý ngựa là một ông lão người Mỹ. Nhìn thấy cảnh đó, ông ấy cười khà khà bước tới, hài hước trêu đùa: “Sao hả? Bạn gái giận dữ à? Không chịu chia tay với chú ngựa nhỏ của chúng tôi sao?”.

“Dạ vâng”, Mạnh Phương Ngôn lập tức nói đùa bằng tiếng Anh, “Vì chỉ có con ngựa này chịu để cô ấy cười lên người”.

Mọi người ở mặt đó đều là các du học sinh sống ở nước ngoài nhiều năm. Anh vừa nói xong, mọi người đã lập tức hiểu ý ngầm mang chút màu sắc đằng sau câu đùa.

Đương nhiên, bao gồm cả Chúc Tịnh.

Ông già người Mỹ cười phá lên, liên tục vỗ vai anh rồi giơ ngón cái lên trước mặt anh. Khuôn mặt vốn đã ửng hồng của Chúc Tịnh lúc này càng đỏ

dù. Trong cơn tức giận, cô vô tình trượt chân nhưng đã bị anh vững vàng đỡ lấy, đặt xuống nền đất.

Mọi người vô thức vỗ tay hoan hô nhiệt liệt.

“Anh cứ thử lại gần tôi nửa bước xem, tôi nhất định sẽ cho anh biết tay.”

Chúc Tịnh quả thật nổi điên rồi, vừa bối rối vì bản thân mình cứ nhẫn nhịn anh hết lần này tới lần khác, vừa xấu hổ vì bầu không khí mỗi lúc một ám muội này.

“Cô nữ sao?” Đôi mắt tuyệt đẹp của Mạnh Phương Ngôn lúc này bỗng ánh lên một tia âm ức.

Trái tim cô vì ngữ điệu trêu ghẹo đó càng đập nhanh hơn. Cô xua tay với anh rồi vội vàng trở lại xe.

Sau khi ngồi xuống ghế, Tăng Tự đi theo cô lên xe ngồi phịch xuống chiếc ghế bên phải cô, giơ tay giữ lưng ghế cô của cô, khó giấu được sự hưng phấn: “Tịnh gia, đây đúng là một cuộc gặp gỡ tuyệt vời, nam tài nữ sắc, một anh chàng ga lăng dịu dàng lại mang theo vẻ tấn công mạnh liệt của tổng giám đốc, hơn nữa còn tặng kèm sự dễ thương nữa chứ!”.

“Đúng đấy!” Tăng Kỳ cũng thò đầu ra từ chiếc ghế phía sau cô, “Hơn nữa bọn mình đều thật sự cảm thấy anh ấy có hứng thú với cậu”.

“Tịnh gia, con người phải nhìn về phía trước, không trân trọng sau này sẽ không còn nữa đâu!” Các bạn học khách cũng phụ họa theo.

Cô vốn đã phiền não, bị họ gây rối như vậy lại càng bức bối hơn. Mà nhân vật chính trong câu chuyện của họ lúc này cũng bước lên xe, đi thẳng về phía cô.

Chúc Tịnh khẽ nắm chặt tay lại, thầm cảnh cáo bản thân lần cuối.

Ban đầu cô chỉ không ưa anh, muốn trêu chọc anh vài bận rồi rút lui, nhưng lại không cẩn thận tiến gần về phía anh, thậm chí phát hiện ra sự việc bắt đầu phát triển theo hướng không thể kiểm soát.

Người đàn ông bí ẩn đầy nguy hiểm này, có vô số lý do để khiến cô trúng tiếng sét ái tình với anh, cô biết chứ.

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Đêm Thứ Tư: Phán Đòn

Phía Đông Nam công viên Yellowstone là khu vực hồ Yellowstone, chủ yếu là cảnh nước non xanh biếc; hướng về phía Tây Nam là khu suối nước nóng nghỉ dưỡng, suối nước khoáng, suối nước ấm, đầm nước nóng, bể tắm hơi, tắm bùn... được bố trí khắp nơi.

Vài ngày sau đó, nhiệt độ trong khu vực này mỗi ngày một thấp hơn. Hướng dẫn viên chỉ còn cách dẫn họ đi hứng chịu những cơn rét buốt khắc nghiệt theo đúng trách nhiệm, cố gắng thưởng thức những khu du lịch trọng điểm tại nơi đây.

Cơn sốt của Chúc Tịnh mặc dù đã hoàn toàn lui đi từ sáng sớm ngày thứ ba, nhưng những di chứng của nó như ho, đau đầu, sổ mũi thì vẫn bão táp quét qua.

Vì sức khỏe không tốt, tình trạng giấc ngủ của cô luôn rất tệ, tâm trạng cũng chẳng tốt chút nào.

Sáng sớm ngày hôm nay, theo kế hoạch sẽ đi tham quan mạch nước phun Old Faithful. Cô dậy sớm nhất, đánh răng rửa mặt xong bèn ngồi uống một cốc trà nóng, rồi một mình đi xuống tầng, tới khu vực gần mạch nước phun để chờ đợi.

Cô đứng đó khoảng mười lăm phút thì mọi người cũng lục tục xuất hiện. Cô vừa nói chuyện vài câu với bạn bè thì cảm giác có ai đó sau lưng gọi mình.

“Cô Chúc?” Người tới là nhân viên khách sạn. Anh chàng người Mỹ tóc vàng mắt xanh ấy đang cầm một chiếc chăn mỏng trong tay, mỉm cười nhìn cô, “Chị cầm lấy chiếc chăn này đi ạ”.

Chúc Tịnh lạnh tới nỗi tư duy có phần hỗn loạn, còn những tưởng khách sạn phục vụ quá chu đáo, cảm kích cảm ơn rồi mở chăn ra, khoác chặt ra ngoài chiếc áo lông của mình.

Chiếc chăn hình như còn vừa được ủ ấm, khoác lên người tạo cảm giác cực kỳ thoải mái.

“Có phải ấm lên hẳn không?” Tăng Kỳ ngồi bên cạnh cô lúc này bỗng nhiên cười hì hì lên tiếng.

Cô nhướn mày, nhìn xung quanh chợt phát hiện mọi người chẳng ai được đưa chăn.

“Đó...” Tăng Kỳ giơ ngón cái chỉ về phía sau mé phải, “Chăn quan tâm yêu thương đặc biệt của Mạnh nam thần đấy”.

Trái tim Chúc Tịnh chợt ngừng đập một nhịp. Cô không thèm quay đầu lại, thẳng thừng bỏ chăn xuống, đưa cho Tăng Kỳ.

“Vờ vịt.”

Tăng Tự từ phía sau đi tới, khi đi ngang qua họ lại buông ra hai chữ ấy.

Cô làm như không nghe thấy, tiếp tục ngây ngốc nhìn về phía trước.

“Tịnh gia”, Tăng Kỳ cầm lấy chiếc chăn, “Hai người quan hệ rồi sao?”.

“Chưa.”

“... Mình thật sự không hiểu cậu đấy. Người khác mong gặp được một người đàn ông cực phẩm như thế còn chẳng được, sao cậu lại sợ hãi trốn

tránh chứ? Rõ ràng người ta có tình cảm với cậu mà?”

“Cậu cảm thấy mấy kiểu gặp gỡ này có đáng tin cậy không?” Cô hỏi ngược lại, “Anh ta quen mình còn chưa tới ba ngày, anh ta hiểu mình sao? Hiểu cá tính của mình sao? Thích mình cái gì chứ?”.

Trầm mặc hai giây, Tăng Kỳ lí nhí, “Mặt...”.

Chúc Tịnh nghe xong lập tức liếc xéo, phát một cái thật mạnh lên vai cô ấy khiến Tăng Kỳ cười phá lên.

“Tóm lại, dù nói thế nào, mình cũng chỉ mong cậu chú ý tới những người đàn ông khác ngoài Chu Dịch Kỳ. Trên đời này không chỉ có mình hẵn là đàn ông. Cứ cho là cậu không nghiêm túc thì cũng đừng vội chối từ.” Tăng Kỳ bỗng chốc trở nên nghiêm túc, khuôn mặt xinh như búp bê không còn vẻ đùa cợt nữa.

Cô định nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn cụp mắt xuống, im lặng.

...

Hai ngày sau đó mọi người vẫn đầy hào hứng đi tham quan công viên Yellowstone giữa cái rét căm căm. Sức khỏe của Chúc Tịnh mãi vẫn chưa có chuyển biến tốt. Tên Tăng Tự dẫn đầu mọi người nói rằng không muốn bị cô lây nhiễm, cô mặc kệ, lần nào cũng thẳng thừng đi bộ một mình tít đằng sau.

Còn anh chàng họ Mạnh luôn không hành động theo kế hoạch kia cũng bất ngờ chấp nhận việc cô cố tình xa cách, yên phận đi chung với đám bạn của cô.

Mặc dù Chúc Tịnh rất vui trước tình hình phát triển của sự việc, nhưng trực giác lại cho cô biết người đàn ông này không phải loại người an phận thủ thường như thế.

Chuyến du lịch bảy ngày chẳng mấy chốc đã sắp kết thúc. Ngày cuối cùng, hướng dẫn viên không cố tình sắp xếp cho họ ở lại khách sạn, mà ngược lại dẫn họ tới khu vực nhà gỗ, nói muốn họ trải nghiệm nét đặc sắc của công viên Yellowstone.

Cả đám thanh niên dĩ nhiên vỗ tay tán đồng. Hơn hai mươi con người nhanh chóng chia thành từng tốp từng tốp, cứ hai người một nhà. Chúc Tịnh vì bị cảm cúm nên từ sớm đã nói với hướng dẫn viên cho cô bỏ thêm chút tiền phí để được ở riêng một nhà. Phân nhà xong, cô lập tức định chui vào nhà nhưng bị Tăng Tự, Tăng Kỳ giữ rịt tay lại.

“Tịnh gia, ngày cuối cùng rồi, đừng hòng trốn.” Tăng Tự nháy mắt, “Nào, chúng ta chơi trò tung xúc xắc đi”.

Chúc Tịnh cảnh giác nhìn anh ấy, giọng nói bí bách phát ra qua lớp khẩu trang, “Nếu thua thì sao?”.

“Thua thì cởi quần áo!” Tăng Kỳ và các bạn khác gian manh phụ họa, ánh mắt lại đảo mãi trên người Mạnh Phương Ngôn – đang nói chuyện với hướng dẫn viên ở phía xa.

“Tịnh gia, đừng nói với mình cậu không dám chơi đấy, người có gan nhất ở đây chính là cậu.” Tăng Tự tiếp tục kích cô, “Chơi ba ván, chơi xong tụi này sẽ thả cậu đi”.

Cô suy nghĩ vài giây, lại nhìn biểu cảm chờ đợi trên mặt mọi người, cuối cùng đành nhún vai.

Rất nhanh, cả đám ngồi quây tròn lại trên sàn nhà của Tăng Tự và Mạnh Phương Ngôn. Hai anh em sinh đôi họ Tăng là tay cờ bạc có tiếng, hai người nhanh chóng rút đồ chơi trong ba lô ra, đặt ra giữa vòng tròn.

“Chúng ta tổng cộng có 22 người, chia thành 11 nhóm, nhóm nào tung được điểm thấp nhất sẽ phải cởi.”

Tăng Tự tuyên bố luật chơi rồi xoa lòng bàn tay, “Nào, chia nhóm trước, chia xong thì bắt đầu”.

Chúc Tịnh vốn vẫn còn hơi choáng váng. Nhưng còn chưa được vài phút, cô đã phát hiện ra điểm bất thường. Tại đây chỉ còn lại cô và Mạnh Phương Ngôn là chưa có nhóm, mọi người đều đã ngồi thành đôi thành cặp từ lúc nào.

“Tịnh Gia, Phương Ngôn, hai người thành một nhóm đi.” Tăng Kỳ cười vô tội, kéo cô sang ngồi bên cạnh anh, “Mình tin hai người kết hợp lại thì sẽ thắng lớn”.

Mạnh Phương Ngôn không nói gì, chỉ nở một nụ cười nhẹ nhàng. Chúc Tịnh không quan sát biểu cảm của anh, chỉ uống một ngụm nước rồi cầm con xúc xắc trước mặt lên.

...

“Cởi đi.” Tăng Tự tung xúc xắc trong tay, nhìn Chúc Tịnh và Mạnh Phương Ngôn, “Hai người, chọn một người, cởi trước một thứ”.

Chúc Tịnh cúi đầu nhìn bốn con “Nhót” mình cầm trong tay, cả người gần như sụp đổ. Phải biết, lúc ở London, cô từng chơi rất nhiều lần, chưa lần nào tung ra số điểm thấp như lần này.

Trầm mặc vài giây, cô sa sầm mặt quay ngoắt sang phía Mạnh Phương Ngôn, bỗng thấy anh tự giác cởi áo khoác của mình ra, đặt qua một bên.

Chiếc áo sơ mi trắng càng tôn lên diện mạo như ngọc của anh, ánh sáng trong con mắt màu hổ phách chuyển động dưới ánh đèn.

“Hay!” Tăng Tự cười lớn, giơ ngón cái về phía anh, “Quyết đoán!”.

Cô nhìn Mạnh Phương Ngôn giờ chỉ mặc một chiếc áo phông cùng với đám nữ sinh gần như đã nhìn xuyên qua áo anh để thèm khát cơ thể trần trụi bên trong, trong lòng dâng lên một sự bức bối khó nói.

“Anh tung đi.” Cô ném xúc xắc cho anh.

Ván thứ hai.

Mạnh Phương Ngôn xòe lòng bàn tay ra trước mặt mọi người.

Bốn con “hai”.

Chúc Tịnh gần như muốn bằm vằm anh ra làm ngàn mảnh trong lòng. Còn chưa đợi mọi người lên tiếng, cô đã lập tức cởi áo khoác ngoài của mình ra, chỉ để lại chiếc áo phông mỏng manh.

“Tịnh gia, ván cuối cùng.” Tăng Kỳ vỗ tay, mỉm cười “cảnh cáo” cô, “Nếu lần này hai người vẫn thua, không phải anh ấy cởi trần thì cậu phải lộ bikini đó”.

Cô cười khẩy, giật lấy con xúc xắc từ tay Mạnh Phương Ngôn.

...

Hai con “nhót”, hai con “hai”.

22 người vây quanh bốn con xúc xắc, sự im ắng kỳ dị bao trùm căn nhà gỗ. Chúc Tịnh khẽ vôn vê mép áo phông, cố gắng kiềm chế câu chửi thề đã sắp bật ra khỏi miệng mình.

Tăng Tự vẫn là người dám dũng cảm phá tan im lặng nhất. Anh ấy nghiêng đầu như một tên lưu manh, móc móc ngón tay về phía cô và Mạnh Phương Ngôn, “Ai nào?”.

Nam nữ xung quanh đều nín thở, hưng phấn một cách khó tả nhìn hai đương sự đen đui phát điên kia.

Mạnh Phương Ngôn mà cời thì tối nay đám con gái chắc chắn sẽ mất ngủ. Chúc Tịnh mà cời thì đám con trai trước giờ quỳ gối thềm thường mà không dám đến gần cô sẽ không thể kiềm chế nổi.

Dù ai cời, chí ít cũng có nửa số người ngồi ở đây được mãn nhãn.

Chúc Tịnh còn chưa kịp lên tiếng, Mạnh Phương Ngôn đã có động tác.

“Để tôi.” Anh nghiêng đầu nhìn cô, chậm chậm cời từng cái cúc áo của mình.

Cô nhìn anh, nhìn ngón tay dài mà gầy của anh, nhìn làn da trắng xuất hiện từng chút từng chút một, từ ngực... cho tới cơ bắp tám múi.

Chúc Tịnh cảm thấy cổ họng khô rát nhưng lại không muốn kềm cời quay đi.

Rất lâu sau, Mạnh Phương Ngôn mỉm cười nhìn cô, đường hoàng đặt áo sang bên cạnh.

Phải nói đó là một nửa người ở trần của đàn ông mà người ta không thể không nhìn, giống như loại rượu họ uống hôm đó, là sự kết hợp hoàn hảo giữa mãnh liệt và tao nhã, thậm chí có thể dễ dàng kêu gọi những bông bột nguyên thủy nhất của người phụ nữ.

Chúc Tịnh có nhắm mắt lại cũng nghe được tiếng xuýt xoa xì xào của đám con gái đang râm ran vang lên. Cô âm thầm ổn định lại nhịp thở, thu ánh mắt lại, cầm lấy áo khoác của mình rồi nói với mọi người, “Mình hơi đau đầu, về tắm rửa nghỉ ngơi trước, mọi người chơi vui vẻ”.

Tăng Tự và Tăng Kỳ nói chỉ bắt cô chơi ba ván, bây giờ cô đã làm được, họ cũng không thể miễn cưỡng giữ cô lại, đành tiếc nuối nhìn cô đi ra khỏi cửa.

...

Trở về căn nhà gỗ của mình, cô bước vào phòng tắm, bật vòi nước sang chế độ ấm, sau đó chậm rãi cởi quần áo trên người mình.

Trong đầu cô dường như vẫn còn hiển hiện cơ thể nam tính đầy quyến rũ vừa rồi. Cô lắc đầu, thầm chế giễu bản thân. Chẳng lẽ cô phải đi xem mấy bộ phim người lớn mới có thể xoa dịu sự nhộn nhạo đáng chết này sao?

Nhiệt độ nước rất thích hợp, hơi nước chẳng mấy chốc đã lu mờ lớp kính của phòng tắm. Cô để mặc làn nước trôi qua cơ thể, chỉ cảm thấy sự ấm áp này khiến bản thân dễ chịu.

Vừa bật chai nước tắm, bóp một ít ra tay, cô bỗng nghe thấy cánh cửa phòng tắm bị kéo ra.

Gió lạnh từ khe cửa lùa vào, cả người cô run lên. Cô quay phắt đầu lại, bỗng nhìn thấy Mạnh Phương Ngôn – người đáng nhẽ đang ngồi chơi cùng những người khác – đứng khoanh tay, nhô nhả dựa vào cạnh cửa.

Cửa lớn của căn nhà, cửa phòng vệ sinh... đến tận cửa phòng tắm, tất cả đều bị mở thông thoáng, bấy giờ cô mới phát hiện ra anh.

Nước chảy rất lớn, bắn cả lên người anh. Nửa người trên của anh vẫn để trần như ban nãy, lúc này dính đầy nước, ngay cả chiếc quần màu đen cũng bị nước nhuộm đậm màu hơn.

“Ra ngoài.”

Bầu không khí nóng hừng hực, cô hít một hơi sâu, bật từ kẽ răng ra hai chữ.

Mạnh Phương Ngôn không hề nhúc nhích. Một giây sau, anh trở ngược tay khép cửa phòng tắm lại.

Cô đã không còn muốn truy cứu rốt cuộc anh thuần thực chui vào đây bằng cách nào, cũng không muốn tìm hiểu việc anh để trần rồi đứng trước mặt cô không chút kiêng dè. Cô chỉ biết rằng quả nhiên trực giác của mình không sai, hai hôm trước anh án binh bất động chính là vì hôm nay, vào giây phút này phản quân.

“Mạnh Phương Ngôn, anh rút ra ngoài.” Cô nhìn anh, giọng nói đã lạnh tới cực điểm.

Từ đầu tới cuối, anh chỉ im lặng quan sát cô, lúc này bỗng nhẹ nhàng liếm khóe môi.

Não bộ cô rung lên hồi chuông cảnh giác. Cô thấy anh nhẹ nhàng cười thắt lưng và cúc quần của mình, theo bàn tay buông lơi của anh, chiếc quần đã rơi xuống đất...

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Đêm Thứ Năm: Gã Đàn Ông Đen Đùi Nào Bị Cậu Hút Hết Tinh Lực Rồi Bỏ Rơi Thế?

Mạnh Phương Ngôn bước từng bước lại gần cô, nắm chặt lấy bàn tay định dùng vòi hoa sen đập anh của cô như bắt một con gà con.

Sức mạnh của anh hoàn toàn mang tính áp đảo, cô không thể nào nhúc nhích được, cứ thế bị anh khống chế, phần nộ đến mức muốn lột da nuốt sống anh.

“Chúc Tịnh”, ánh mắt anh mờ lung vì hơi nước, một tay khác nhẹ nhàng giữ lấy cằm cô, “Em có hứng thú với tôi”.

Cô điên đến mức gần như phát rồ, “Thối hoắc”.

“Nếu không có hứng thú, vì sao em lại trêu chọc tôi?” Anh cười khê, bàn tay giữ cằm cô lúc này trượt xuống, mơn man vuốt ve xương quai xanh của cô, “Không có cảm giác với tôi, vì sao em phải trốn tôi? Đến nhìn cũng không dám nhìn tôi?”.

Chúc Tịnh giận đến mức nghẹn lời, dùng chân đá mạnh vào anh nhưng chỉ bằng vài động tác đơn giản, anh đã bắt được cánh tay và chân của cô, dùng sức dồn cô vào vách tường phòng tắm.

Mái tóc đen của cô chảy xuống như thác nước, ướt rượt dính vào bả vai. Anh nhìn cô không rời mắt, bàn tay thì tùy ý lướt đi khắp người cô, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài.

Cả người cô run lên nhưng lại không thể kháng cự động tác của anh. Từ trong cơ thể bùng lên một cảm giác nóng nực. Cô xấu hổ tới cực độ, đành gắng hết sức giãy giụa, tát thẳng một cái thật mạnh vào má anh.

Anh bắt chặt tay cô, cũng dừng hành động của mình lại nhưng bắt đầu hôn xuống đôi môi đang mở rộng của cô.

Chúc Tịnh hần học cắn lên đôi môi xấp xước của anh, nhưng ngược lại chỉ càng khiến kỹ thuật của anh thêm trơn tru. Môi lưỡi cô xuất hiện một cảm giác cực hạn, cho dù lòng cô giây phút này đầy tuyệt vọng và phẫn uất, nhưng lại không thể chống cự anh.

“Nước.” Lát sau, anh giơ tay ra sờ soạng, mỉm cười thì thầm bên môi cô.

Cô cảm nhận được, anh đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ còn thiếu gió Đông.

Còn cơn gió Đông là cô lúc này một mức cắn chặt môi anh, thật sự là “cắn”, răng cô ra sức giày xéo bờ môi anh cho tới khi nào cô cảm nhận được vị của máu mới thôi.

“Em không biết làm vậy sẽ chỉ khiến đàn ông thêm hưng phấn à?” Môi miệng đầy máu nhưng anh không hề khó chịu, “Chúc Tịnh, thừa nhận đi, em là người đùa với lửa, chơi xong còn nghĩ sẽ rút lui an toàn, từ ban đầu đã như vậy rồi”.

Cô cười khẩy, ném vôi hoa sen xuống, “Làm đi, làm xong rồi thì rút”.

Anh không phản bác, cứ thế bế thốc cô lên, để hai chân cô tách ra, kẹp chặt lấy hông mình.

Chúc Tịnh không nhìn anh, quay ngoắt sang một bên.

Đợi rất lâu vẫn chưa thấy dị vật nào lấp đầy cơ thể.

Cô quay đầu lại, bỗng thấy anh tắt vôi hoa sen, mở cửa phòng tắm.

Anh đặt cô xuống đất, bỏ vôi hoa sen vào tay cô, đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô, rồi thì thầm câu gì đó.

Nói xong, anh bèn cầm chỗ quần áo ướt sũng dưới đất lên, rời khỏi phòng tắm.

Rất lâu sau khi anh đi, cô mới bắt đầu cảm thấy lạnh, lại bắt đầu bật vôi ra.

Cô hoàn toàn không hiểu người đàn ông này rốt cuộc đang nghĩ gì.

Anh suy tính chu đáo, đập cửa xông vào, cô cũng vốn dĩ đã thờ ơ đến mức bảo gì nghe nấy, thế mà vào giây phút đó anh lại dừng lại.

Anh thật quá đáng sợ.

Nhưng cô cảm thấy người đáng sợ hơn cả là bản thân mình. Trong vòng bảy ngày ngắn ngủi này, anh điều tra cô, trêu chọc cô, thậm chí xâm phạm tới cô, không việc gì không làm. Nhưng từ tận đáy lòng, cô lại không hề hận anh tới tận cốt tủy.

...

Ngày thứ hai, sau khi tới sân bay, hướng dẫn viên lần lượt giao vé máy bay và hộ chiếu cho tất cả mọi người, rồi chào tạm biệt họ.

Mạnh Phương Ngôn tự lái xe, thật ra có thể về thẳng từ công viên Yellowstone, nhưng vẫn đi theo họ suốt dọc đường ra tới sân bay.

“Phương Ngôn, sẽ còn gặp lại.” Tăng Tự dấm nhẹ lên bả vai anh, cười nói.

“Ừm.” Mạnh Phương Ngôn gật đầu.

“Phương thức liên lạc bọn em đã đưa anh rồi. Khi nào về đến London, anh nhớ tìm bọn em ăn cơm nhé, tới nhà em và anh trai em ăn đồ nướng!” Tăng Kỳ kiễng chân lên phía sau Tăng Tự, vẫy tay về phía anh, còn không quên bổ sung thêm một câu, “Nhất định phải tới nhé!”.

“Được.”

Các bạn học khác ở cùng anh bảy ngày cũng rất quý anh chàng vừa đẹp trai vừa ga lăng này, lúc tạm biệt cực kỳ quyến luyến, ai cũng giành nói với anh thêm vài câu, nhất là đám con gái. Mặc dù họ biết không có cách nào thật sự dây dưa thêm quan hệ gì với anh nhưng cũng cảm thấy được gặp một người bạn như vậy trong chuyến hành trình đã rất may mắn rồi.

Từ lúc cầm vé máy bay, Chúc Tịnh cứ một mình ngồi trên ghế đọc sách, cho tới khi Tăng Kỳ chạy tới ngồi bên cạnh cô, liều mạng véo cánh tay cô, cô mới ngẩng đầu lên.

“Tịnh gia, cậu không ra chào tạm biệt Phương Ngôn sao? Nói một câu tạm biệt cũng được mà!” Tăng Kỳ nghiêng đầu nhìn cô chăm chăm, “Có phải tối qua hai người xảy ra chuyện gì không? Mình cứ cảm thấy hôm nay cả hai đều kỳ lạ, sao cậu càng lúc càng trốn anh ấy xa thế?”.

Chúc Tịnh chợt giật mình vì hành động quan sát của Tăng Kỳ, nhưng ngoài mặt cô vẫn tỏ ra bình thản, chỉ vỗ đầu Tăng Kỳ, “Không xảy ra chuyện gì hết, đừng lo lắng vớ vẩn”.

“Tiểu Thất, Tịnh gia, đi thôi đi thôi, đến giờ lên máy bay rồi.” Tăng Kỳ còn đang muốn tiếp tục khuyên cô đi tạm biệt Mạnh Phương Ngôn, ai dè Tăng Tự đã gọi họ lên máy bay.

Tăng Kỳ tới chỗ Tăng Tự trước. Chúc Tịnh tháo tai nghe xuống, bỏ sách vào ba lô, đeo lên vai rồi cũng đi về phía họ.

Mạnh Phương Ngôn đứng ngoài cùng trong đám người, mỉm cười vẫy tay về phía đám người đang chuẩn bị qua cửa an ninh. Chúc Tịnh đi về phía anh, nhìn thấy bóng dáng cao lớn ấy, bỗng nhớ lại cảnh anh ôm lấy cơ thể trần truồng của mình hôm qua.

Chắc là... sẽ không gặp lại nhau nữa đâu nhỉ. Cô vĩnh viễn cũng không muốn nhìn thấy người đàn ông này nữa.

Chúc Tịnh vô cảm đi ngang qua anh, vốn cảm thấy có lẽ anh cũng chẳng còn gì muốn nói với mình, lại chợt nghe thấy chất giọng trầm ấm quyến rũ của anh gọi giật cô lại.

“Chúc Tịnh.” Giọng anh không cao không thấp nhưng vẫn rõ mồn một giữa tiếng người ồn ã.

Cô dừng bước nhưng không quay đầu.

Anh đứng sau lưng cô, con ngươi màu hổ phách như đôi mắt của một con báo đang mai phục trong bóng tối chờ thời cơ.

Nó rất tự tin, điềm nhiên như nắm chắc phần thắng.

“Chúng ta nhất định sẽ còn gặp lại, dù em có muốn hay không.”

...

Một tuần sau, thành phố T, nước A.

Chúc Tịnh kéo va li sỏi bước xuống cầu thang máy, bật chiếc di động đã khóa mười mấy tiếng đồng hồ lên.

Trước giờ, năm nào cô cũng dựa theo lịch nghỉ của Anh để về nước khoảng hai, ba lần, phần lượt là lễ Phục Sinh, nghỉ hè và kỳ nghỉ Noel.

Nhưng năm nay lại có chút khác biệt. Từ sau mùa hè năm ngoái rời khỏi thành phố T, cô chưa từng quay trở lại.

Vừa mở di động lên là có một loạt tin nhắn điện thoại và Weixin. Cô mở tin nhắn điện thoại ra trước, lướt nhanh. Khi nhìn thấy một số điện thoại quen thuộc gọi đến, cô lập tức gọi lại.

“Tới rồi hả?”

Đối phương cất giọng nhẹ nhàng, “Đi ra khỏi cửa có lẽ em sẽ nhìn thấy anh ngay đấy, anh vừa mổ xong liền tới thẳng sân bay, còn mặc nguyên áo blouse”.

“Chúc Trầm Ngâm”, trong lúc nói chuyện, cô đã cầm di động đi ra tới cửa, “Làm người đừng lúc nào cũng kiêu căng thế. Anh chỉ sợ người ta không biết anh là thiên thần áo trắng à?”.

Người đàn ông đứng ở cửa chờ, mặc chiếc áo blouse, khiến ai ai cũng phải chú ý nhanh chóng lọt vào tầm mắt cô. Sau khi đầu kia vang lên một nụ cười khẽ, cô nhẹ nhàng ngắt máy.

Sự ăn ý bao năm trời không vì hai người ở hai quốc gia xa xôi mà thuyên giảm. Từ lúc anh đón cô cho tới khi lên xe, giữa hai người thậm chí còn không thêm một câu nói dư thừa nào. Một người đi trước lẳng lặng kéo va li, một người đi sau nhanh chóng bật di động xem tin nhắn.

Sau khi Chúc Tịnh ngồi hẳn vào ghế lái phụ, thắt xong dây an toàn, Chúc Trầm Ngâm ở bên đã thuận thực bóc cho cô một chai nước khoáng.

Cô uống vài ngụm rồi quay sang, nhìn anh cực kỳ nghiêm túc, “Anh à, anh mà là bạn trai của em thì tốt biết bao”.

Chúc Trầm Ngâm khởi động xe, cong môi nói, “Trước khi lên máy bay em lại uống vai chai hả?”.

Cô lắc lắc ngón tay, “Không uống một hớp nào”.

Anh nghe xong, giơ ngón tay dài của mình ra cốc vào trán cô, “Thế thì chớ nói năng bừa bãi”.

“Vì em biết anh không làm gì được em mà.” Chúc Tịnh cời giày cao gót, thoải mái điều chỉnh ghế sau, khoanh chân ngồi lên, “Trước khi xuất hiện một cô gái trong đám con gái suốt ngày bám riết lấy anh có thể thuần phục được anh, anh cứ để em hưởng thụ sự cưng chiều vô biên của ông anh trai đi nào”.

Anh mỉm cười, “Lần này em về thành phố T bao lâu?”.

“Một tuần sau em đi.”

“Chí hướng sau này vẫn không thay đổi?”

Cô gật đầu, nghiêm mặt, “Làm nghiên cứu khoa học, đề tài về thần kinh não bộ”.

“Một tuần này về nhà ở sao?”

Sắc mặt Chúc Tịnh sầm xuống.

Chúc Trầm Ngâm cảm thấy không thể lờ lời, lập tức điềm nhiên chữa lại, “Anh có thể xin giúp em ở ký túc của bệnh viện một tuần”.

“Không cần đâu, em đã đặt phòng khách sạn rồi.”

Chúc Trầm Ngâm thở dài trong lòng.

Cô em họ của anh vẫn không thay đổi chút nào, chỉ cần nhắc tới cái gọi là “người nhà”, thì gai nhím khắp người sẽ lập tức dựng lên.

“Tịnh Tịnh.”

Đèn đỏ phía trước bật sáng. Chúc Trầm Ngâm dừng xe, muốn nói câu gì đó nhưng bị cô giơ tay ngắt lời.

“Anh à, em sẽ không vì chuyện của Chu Dịch Kỳ và Chúc Dung Dung mà hành hạ bản thân đâu. Sự lựa chọn của em, cuộc đời sau này của em chẳng liên quan chút nào tới những con người ấy cả.”

Chúc Trầm Ngâm là con trai của bác cả cô, anh trai của Chúc Vinh Quốc. Mẹ đẻ của cô và Chúc Vinh Quốc ly hôn khi cô mới được năm tuổi, nguyên nhân là vì mẹ cô ngoại tình, bỏ đi theo người đàn ông khác. Từ đó về sau, cả gia đình họ Chúc không còn một ai nhìn cô bằng ánh mắt coi trọng, nhất là sau khi Chúc Vinh Quốc và người vợ hai kết hôn, có được Chúc Dung Dung, ở nhà họ Chúc cô càng không khác gì không khí. Thế nhưng Chúc Trầm Ngâm lại luôn ở giấu mọi người, giữ liên lạc thường xuyên với cô.

Khoảng thời gian cô và Chu Dịch Kỳ chia tay, gần như không có ngày nào cô không say xỉn ở quán bar, thậm chí còn từng được Tăng Kỳ đưa vào bệnh viện rửa ruột một lần. Về sau, Chúc Trầm Ngâm biết được, anh thẳng thừng xin nghỉ với bệnh viện, mua vé máy bay bay tới Anh, tạt nước lạnh từ đầu xuống chân cho cô tỉnh, giảng đạo tới khi cô sống bình thường mới thôi.

Cô ra nước ngoài từ năm mười một tuổi, tới bây giờ đã được hai mươi lăm tuổi. Chúc Trầm Ngâm là người đàn ông duy nhất thật lòng đối tốt với cô trong cuộc đời này.

À, không đúng, có thể trước kia còn Chu Dịch Kỳ? Mà cũng không biết có được tính hay không.

“Anh yên tâm.” Cuối cùng cô dịu giọng xuống.

Chúc Trầm Ngâm gật đầu, không tiếp tục chủ đề ấy nữa, “Anh đưa em về khách sạn phải không?”.

“Đi tới phòng tập gym ở thành Đông trước đi, Lăng Họa tìm em.”

...

Tới câu lạc bộ, cô ký gửi hành lý ở quầy lễ tân rồi vào thẳng phòng tập gym.

Đi vào trong, cô gần như không cần gọi điện xác nhận vị trí với Lăng Họa mà đi thẳng tới khu đặt máy chạy bộ.

“Hi”, đi ngang qua mấy người đàn ông cơ bắp đầy mình, cô dùng tay gõ lên mặt điều khiển một chiếc máy chạy bộ, “Cô gái, hẹn hò không em?”.

Lăng Họa vốn đang đeo tai nghe, tỏ vẻ khó chịu. Lúc này nhìn thấy cô, sắc mặt lập tức thay đổi, vuốt vuốt lọn tóc giả bộ gợi tình rồi đưa tay về phía cô, “Hẹn”.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt nhìn chăm chăm đến ngây người của mấy gã đàn ông lực lưỡng, mỹ nhân đã tươi cười chạy theo một mỹ nhân khác.

Thế giới hiện đại này thật khó hiểu, đàn ông đẹp chỉ ngủ cùng đàn ông đẹp, ngay cả gái đẹp cũng chọn gái đẹp luôn.

Hai người ra khỏi phòng tập gym, đi về phía phòng thay đồ nữ. Lăng Họa tháo tai nghe ra, trừng mắt nhìn cô, “Em gái hôm nay tinh thần phần chấn quá nhỉ”.

Chúc Tịnh không buồn ngược mắt, “Nhờ phúc của cậu”.

Lăng Họa phá lên cười, đảo đảo đôi mắt xinh đẹp, “Sao hả? Gã đàn ông đen đui nào bị cậu hút hết tinh lực rồi bỏ rơi thế?”.

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Đêm Thứ Sáu: Chẳng Phải Em Đang Thiếu Một Vị Hôn Phu Sao?

Nghe Lăng Họa nói xong, trong đầu Chúc Tịnh chột vụt qua gương mặt với đôi mắt nâu ấy.

Tiền thức này khiến cô nổi da gà trong giây lát. Ổn định lại tâm trạng, cô lập tức phản bác: “Mình đào đâu ra đàn ông mà hút tinh lực? So với cậu, mình hoàn toàn là một bông hoa bìm bịp khô héo. Nhìn cơ thể ngày ngày được Cù Khê Ngưng tưới tắm của cậu kìa, mềm mại như sắp chảy nước tới nơi rồi”.

Vừa nghe cô nhắc tới cái tên đó, Lăng Họa lập tức sợ hãi bóp cổ rồi lôi cô vào trong phòng thay đồ, “Cậu muốn chết hả, sao nói to vậy”.

“Cậu dám ngày ngày ngủ với anh ta lại không cho người ta nói là cố làm sao.” Lúc này, cô bày ra nụ cười hồ ly gian xảo chỉ xuất hiện trước mặt bạn bè, “À, dù sao người ta cũng là Hoàng đế mà bao thiếu nữ ngưỡng mộ, không thể để người ta biết anh ta ngày ngày ân ái với cô thư ký cấp cao của mình được, cậu bảo có đúng không?”.

Lăng Họa nói không lại cô, chỉ còn biết hậm hực đỏ mặt liên tục giơ ngón giữa lên trước mặt cô.

Khi còn chưa sang Anh, Chúc Tịnh và Lăng Họa ngày ngày ngủ chung một chiếc giường. Sau khi cô qua Anh, hai người duy nhất có liên hệ với cô chỉ có Chúc Trầm Ngâm và Lăng Họa. Những hình ảnh xấu xí nhất, thậm

hại nhất của cô, Lăng Họa đều từng chứng kiến, thậm chí mỗi lần cô gặp nạn, cậu ấy còn đau lòng gấp vạn lần cô.

Sau khi Lăng Họa tắm rửa, thay quần áo xong đi ra ngoài, Chúc Tịnh nhìn cậu ấy, “Có phải Cù Khê Ngưng cũng được mời tới tham dự hôn lễ không?”.

Lăng Họa quan sát sắc mặt cô, ngập ngừng vài giây mới gật đầu.

“Chúc Kính Quốc đúng là giỏi thật”, cô xua tay, “Con gái kết hôn mà cứ như chuyện quốc gia đại sự, chỉ còn thiếu nước truyền hình trực tiếp cho người dân cả nước xem thôi”.

“Tịnh Tịnh”, Lăng Họa kéo cánh tay cô, dè dặt lên tiếng, “Cậu có đi không?”.

Ánh mắt cô sáng rực lên giây lát, rồi cô nhếch môi cười, giọng nói vẫn không có chút hơi ấm nào, “Đi chứ, sao lại không đi? Bây giờ mình đang đợi cậu cùng mình đi mua váy này”.

Lăng Họa lái xe, hai người hướng thẳng tới tiệm quần áo đẹp nhất thành phố.

Vừa bước vào cửa, Chúc Tịnh đã cảm nhận được sự bất thường. Cả cửa hàng trống vắng không một bóng người, chỉ nghe thấy tiếng cười khẽ vọng xuống từ trên tầng hai, trong đó có hai giọng cười thậm chí còn có chút thân quen.

Lăng Họa phản ứng nhanh hơn, khẽ kéo cô nhân viên đứng trước cửa lại, hạ giọng hỏi: “Hôm nay cả cửa hàng được bao trọn rồi sao?”.

“Dạ vâng”, Cô nhân viên trả lời, “Hôm nay cửa hàng đã được Chúc tiểu thư bao một nửa để chỉnh sửa váy cưới lần cuối cùng, chỉ có khách hàng VIP mới được vào ạ?”.

Vì yên ắng nên Chúc Tịnh đứng bên nghe rất rõ ràng. Bấy giờ, cô đặt chiếc va li trong tay xuống, đưa một chiếc thẻ cho nhân viên, “Trùng hợp quá, tôi cũng họ Chúc”.

Lăng Họa nghe mà toát mồ hôi hột, vội vàng bám theo cô đi lên cầu thang.

Lên tới tầng hai, đập vào mắt Chúc Tịnh là Chúc Dung Dung diện một chiếc váy cưới trắng muốt đứng trước gương, nét mặt hân hoan, còn Chu Dịch Kỳ đang ngồi trên sofa, ngay đằng sau Chúc Dung Dung.

Nghe thấy tiếng bước chân, cả hai đồng thời quay đầu lại, sắc mặt bỗng chốc thay đổi.

“Chị.” Sau vài giây trầm tĩnh, Chúc Dung Dung một lần nữa nở nụ cười, “Chị về rồi sao?”.

Chu Dịch Kỳ thì từ đầu tới cuối vẫn không thể khôi phục được điệu bộ thản nhiên như ban nãy. Anh ta buông tờ catalogue trong tay xuống, đứng im nhìn thẳng vào mắt cô, há hốc miệng một lúc vẫn không nói được câu nào.

“Chị, có phải chị tới mua lễ phục để tham dự đám cưới của em và Dịch Kỳ không?” Chúc Dung Dung xách vạt váy đi về phía cô, tươi cười, “Lễ phục của cửa hàng này quả thực rất đẹp, chị đã nhìn trúng bộ nào chưa? Em bảo Dịch Kỳ mua luôn cho chị”.

Chúc Tịnh nhìn cô ta vài giây rồi nghiêng đầu nhìn nhân viên phục vụ, “Phiền cô lấy giúp tôi một bộ váy đẹp hơn bộ cô Chúc đây đang mặc ra đây”.

Bầu không khí của cả tầng hai bỗng chốc như đóng băng.

Nụ cười nhã nhặn lại đẹp đến không chân thực của Chúc Dung Dung cuối cùng cũng trở nên méo mó. Cô ta nghiêng đầu nhìn Chu Dịch Kỳ, nhưng phát hiện tâm trí của Chu Dịch Kỳ giờ phút này hoàn toàn rơi trên người Chúc Tịnh.

Biểu cảm trên gương mặt cô nhân viên và trên mặt Lăng Họa đứng sau gương gào như nhau. Nhưng cuối cùng cô nhân viên vẫn xuống nhà lấy váy. Lúc này Chúc Dung Dung lùi lại vài bước, khoác tay Chu Dịch Kỳ, hất cằm lên, nói bằng nụ cười cứng đờ, “Chị, chị làm vậy không đúng rồi. Phải biết rằng, cho dù chị mặc bộ váy đẹp nhất trên đời thì người Dịch Kỳ lấy cũng không phải là chị mà”.

Chúc Tịnh mặt không biến sắc, “Cả thế giới này chỉ có mình anh ta là chú rể thôi à?”.

Chúc Dung Dung khựng lại, “Ý của chị là, bây giờ chị đã có anh rể mới rồi?”.

Chúc Dung Dung cố tình nhấn mạnh vào chữ “mới”, Chu Dịch Kỳ này giờ mặt mũi tái mét chột vồ tay cô ta, hạ giọng nói, “Dung Dung, đừng vậy”.

Chúc Tịnh không thèm nhìn hận ý trong đôi mắt sắc như kim của Chúc Dung Dung thêm nữa. Cô xua tay về phía Lăng Họa rồi tự mình đi vào trong phòng thay đồ.

Ở trong phòng thay đồ một lúc, cô bỗng nhiên, nghe thấy giọng ngở ngàng và tiếng suýt xoa của cô nhân viên cùng Lăng Họa.

“Sao vậy?” Cô nhíu mày, “Cầm váy tới chưa?”.

“À, Chúc tiểu thư.” Giọng cô nhân viên có phần căng thẳng và run rẩy, “Cầm... cầm tới rồi ạ”.

“Ừm, vậy phiền cô mang vào đây.”

Cô vừa nói vừa bắt đầu cởi quần áo ra. Sau khi cô cởi xong áo khoác và quần, chiếc rèm của phòng thay đồ cũng hé mở. Cô xoay lưng về phía rèm, thò tay ra, ý muốn bảo nhân viên đưa lễ phục cho mình.

Tay cô nhanh chóng chạm vào váy. Cô treo quần áo lên mặc, rồi nói với nhân viên, “Cô đừng ra vội, lát nữa có thể tôi cần cô mặc giúp”.

Nhân viên không nói gì, coi như ngầm đồng ý việc đứng đợi sau lưng cô.

Cởi quần áo xong, cô khoác váy lên người rồi nói với cô gái sau lưng, “Phiền cô kéo khóa giúp tôi, cảm ơn cô”.

Đằng sau có tiếng bước chân tới gần. Cô không quay đầu, chỉ cảm giác có một bàn tay lạnh lẽo chạm nhẹ vào sống lưng mình, tỉ mỉ cẩn thận gạt mái tóc dài của cô sang một bên rồi kéo khóa lên tận đỉnh.

Làm xong những việc ấy, người nọ còn giúp cô sửa sang lại mái tóc, nhân tiện giúp cô sửa lại vai áo.

“Cảm ơn nhé.” Cô nói.

“Không có gì.”

Nghe được ba chữ mang theo ý cười ấy, cả người cô run lên, cô quay phắt lại.

Lúc này sau lưng cô nào phải nhân viên cửa hàng?

Là người đàn ông với đôi mắt nâu mà cô nghĩ rằng cả đời này sẽ không còn gặp lại nữa, giờ đây đang đường hoàng xuất hiện trước mắt cô.

Thế nên mới nói, quãng thời gian vừa rồi mà cô tự nghĩ là bình yên, cả quá trình cô cởi quần áo rồi thay quần áo, anh đều đã nhìn thấy, còn nhìn rõ mồn một!

Lúc này, Mạnh Phương Ngôn đứng dựa bên rèm cửa, mỉm cười: “Em vẫn ổn chứ”.

Chúc Tịnh cảm thấy đầu sắp nổ tung tới nơi: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?!”.

Anh nhìn cô trong bộ váy màu xanh đậm, hết như một nàng tiên cá, nói rành mạch từng chữ, “Chẳng phải em đang thiếu một vị hôn phu sao?”.

Cô im lặng nhưng nheo mắt lại.

Trong căn phòng thay đồ yên ắng, ở khoảng cách gần trong gang tấc, cô đứng im quan sát anh, anh cũng nhìn cô không hề né tránh.

“V”, anh gọi chữ cái đầu trong tên tiếng Anh của cô, “It’s really a good deal, isn’t it?”. (Đây là một giao dịch không tồi, phải không?)

Từng giây từng phút, căng thẳng rất lâu.

Chẳng biết đã qua bao lâu. Cuối cùng cô đi tới bên cạnh anh. Mạnh Phương Ngôn cúi đầu nhìn cô, nụ cười đọng đầy nơi đáy mắt, rồi anh lịch lãm chìa cánh tay của mình ra.

Chúc Tịnh cắn răng khoác lấy tay anh, rồi giơ tay kéo rèm.

Bên ngoài, sắc mặt của mọi người lại là một cảnh tượng khác. Lăng Họa cố kìm nén tiếng cười thầm, cô nhân viên kích động lại không che giấu được vẻ ngượng ngùng thiếu nữ, Chúc Dung Dung vừa nghi hoặc, kinh ngạc vừa đổ ky, Chu Dịch Kỳ thì cứ chau mày, tâm trạng phức tạp.

Đi tới trước mặt mọi người, Chúc Tịnh chẳng thềm nói gì nhưng người bên cạnh đã hơi cúi đầu, lễ phép giới thiệu: “Mạnh Phương Ngôn, vị hôn phu của Tịnh Tịnh”.

Lăng Họa ủng hộ huýt sáo một tiếng, nhìn Chúc Tịnh như muốn nói “Nhóc, lần này chơi to đấy”.

Khóe môi Chúc Dung Dung giật giật, cô ta cố gắng ép ra một nụ cười, “... Chị, sao chị không thông báo trước một tiếng đã dẫn anh về tới gặp bọn em thế này? Bố mẹ mà biết thì ngờ ngàng lắm đấy”.

“Dịch Kỳ, anh xem, họ xứng đôi không kìa?” Chúc Dung Dung lắc lắc cánh tay của Chu Dịch Kỳ, “Phải không anh?”.

Chu Dịch Kỳ tái mét mặt, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa Chúc Tịnh và Mạnh Phương Ngôn, một lúc sau mới bật ra được một câu “Chào anh”.

Mạnh Phương Ngôn không nói thêm gì, anh chỉ nghiêng người mỉm cười với cô nhân viên đang nhìn anh kích động.

“Phiền cô, giúp tôi gói chiếc váy vị hôn thê của tôi đang mặc lại, chúng tôi sắp phải đi rồi.”

...

Lúc Mạnh Phương Ngôn đi thanh toán, Lăng Họa bị Hoàng đế gọi về, còn đi gấp hơn cả họ, nhưng trước khi đi cậu ấy vẫn không quên bắt lấy Chúc Tịnh, ra sức lắc vài cái, rồi thì thầm vào tai cô: “Chúc Tịnh, nha đầu này, cậu bao nuôi hoàng tử lai mà không nói với mình một câu, cậu đợi đó mình sẽ đánh chết cậu!”.

Chúc Tịnh lườm cậu ấy một cái, rồi nhìn cậu ấy hùng hùng hổ hổ nhảy lên xe bỏ đi.

Khi hai người họ ra khỏi tiệm váy cưới, sắc trời cũng đã tối. Cô định giơ tay bắt xe thì bị Mạnh Phương Ngôn ngăn lại.

“Tôi có lái xe tới.”

Giúp cô để hành lý vào cốp rồi mới lên xe, anh thắt chặt dây an toàn, khởi động xe. Cô không thèm nhìn đã ném bộ váy trong tay ra ghế sau rồi ngồi lên ghế lái phụ.

Đọc đường, cả hai không ai nói gì.

Cô đờ đẫn nhìn ra ngoài cửa sổ cho tới khi xe của họ dừng lại.

Thu lại ánh mắt, cô phát hiện họ đã về tới cửa khách sạn mà cô đặt trước.

“Xuống check in đi, tôi đi đỗ xe.”

Hiếm có dịp Chúc Tịnh không cãi lại anh. Cô lập tức cầm va li đi vào trong.

Vừa bước vào phòng thì di động vang lên. Cô đã đoán được đại khái người gọi là ai, bắt máy, quả nhiên đầu kia là giọng phẫn nộ của Chúc Kính Quốc.

“Mày sao thế hả? Trong thành phố có bao nhiêu cửa hàng mà không tới, vì sao cứ phải chạy tới cửa hàng đó?”

Nói có sai đâu, tốc độ mạch lẻo của Chúc Dung Dung còn nhanh hơn điện xẹt.

Cô buông hành lý trong tay, thô lỗ cởi giày rồi đi vào phòng, “Vì sao trong thành phố có nhiều cửa hàng như vậy, hai người đó cứ phải tới cửa hàng mà con tới?”.

Chúc Kính Quốc tức đến nỗi giọng cũng run rẩy, “Gọi mà về không phải để mà tới phá đám, sao mà không thể bình thản, ôn hòa chúc phúc cho em gái và em rể mà chứ? Có thể dừng giờ trò hay không?”.

“Xin lỗi, con không như bố, có thể điềm nhiên tới dự đám cưới của vợ trước, còn có thể tặng lì xì cho chồng mới của vợ trước, chỉ vì muốn có được cổ phần trong công ty nước ngoài của người ta...”

“Chúc Tịnh, mà cầm miệng lại cho tao! Mà còn biết xấu hổ hay không?”

“Bố.” Cô cắn răng lên tiếng, ném áo khoác xuống giường, “Bố nghe rõ đây. Cả đời này, cho dù bố chết cũng đừng hòng được nghe chính miệng con chúc phúc cho Chúc Dung Dung và Chu Dịch Kỳ. Con chưa tìm xã hội đen đánh cho chúng nó tàn phế là đã nhân từ lắm rồi. Bản thân bố biết rõ, người nhân lúc con tới bệnh viện thực tập, chuốc say cho Chu Dịch Kỳ rồi ngủ với anh ta chính là cô con gái cứng của bố, Chúc Dung Dung, không phải con. Mẹ kiếp, con dù có đi bán sặc cũng có thể diện hơn cô ta!”.

Lần này, cuối cùng Chúc Kính Quốc cũng im lặng.

Nói xong những câu đó, cô cũng thẳng thừng ngắt máy, đứng tại chỗ thờ đốc vài tiếng.

Trong phòng chưa bật đèn, một mảng tối thui. Cô giơ tay lên xoa mặt mình, bỗng nghe thấy tiếng của Mạnh Phương Ngôn vang lên sau lưng.

“Thoải mái không?”

Chỉ ba chữ nhẹ tênh nhưng như một lưỡi dao găm thẳng vào trái tim cô.

Cô quăng di động đi, bước về phía anh, giơ tay tóm lấy cổ áo anh, “Anh có tư cách gì nói những lời này với tôi”.

Anh là một người lạ, một người ngoài cuộc. Anh vốn chưa từng trải qua những chuyện này, dựa vào đâu có thể dùng giọng điệu vẻ như rất hiểu để chế giễu cô?

Mạnh Phương Ngôn không đáp, mặc kệ cho cô xách cổ mình lên, đôi mắt vẫn sáng bừng lên trong bóng tối.

Chúc Tịnh nhìn vào mắt anh, tựa hồ nhìn thấy vẻ vênh váo hung hăng của mình ban nãy trong cửa hàng quần áo khi khiến Chúc Dung Dung và Chu Dịch Kỳ khó chịu, như nhìn thấy vẻ sấm chớp hầm hờ của mình ban nãy khi thiếu kiểm soát với Chúc Kính Quốc.

Hóa ra đã đời chính là thứ cô muốn làm sau khi dám vượt ngàn dặm xa xôi để quay về hay sau?

“Em vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng.”

Rất lâu sau, anh gỡ từng ngón tay cô ra, “Chúc Tịnh, chỉ cần trong lòng em còn một chút hận thù, thì chứng tỏ em vẫn còn quan tâm tới người đó”.

Chúc Tịnh bỗng cảm thấy cả người không còn chút sức lực nào.

Cô buông anh ra.

“Những người đó đối với tôi mà nói, cộng hết vào cũng chẳng đáng một xu.” Giọng cô mỗi lúc một thấp, giống như đang tự nhủ với chính mình.

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Đêm Thứ Bảy: Vai Hề Hèn Mạt

Chúc Tịnh tắm rửa xong, khoác áo tắm, thả tung mái tóc ướt rượt, nhìn lớp gương mờ tịt vì hơi nước, cô nghĩ thầm không biết lát nữa ra ngoài nên dùng cách thức gì để đối phó với Mạnh Phương Ngôn.

Cô có ba sự lựa chọn.

Đuổi anh đi, để anh ngủ lại một đêm hoặc ngủ cùng anh.

Đáng tiếc, người ngoài cửa không cho quá nhiều thời gian để lựa chọn. Có lẽ vừa nghe thấy tiếng nước ngừng chảy, Mạnh Phương Ngôn đã thẳng thừng gõ cửa phòng tắm.

Cô bỏ máy sấy tóc xuống, vịn tay nắm cửa.

“Tắm xong rồi sao?” Anh đi vào.

Cô nhìn anh.

“VẬY TÔI TẮM.” Anh cầm quần áo thay giặt trong tay, khi đi ngang qua sau lưng cô lại chợt dừng bước giây lát.

Chúc Tịnh chợt nắm chặt lấy chiếc máy sấy.

“Phòng tắm này khá to đấy”, anh nói, “Em có muốn tắm cùng tôi không?”.

Cô im lặng vài giây rồi rút phích cắm máy sấy xuống, đạp cửa bước ra.

...

Khi Mạnh Phương Ngôn từ phòng tắm bước ra, Chúc Tịnh phát hiện mọi điều lo lắng lúc trước của mình chỉ là dư thừa.

Anh đã thay một chiếc áo màu xanh đậm, trong tay xách một chiếc hộp nhỏ xíu, nói với cô: “Tôi phải đi rồi”.

Cô tắt ti vi, thâm thở phào trong lòng, “Anh đi cẩn thận, tôi không tiễn”.

Anh ra tới cửa, vừa đặt tay lên nắm đấm cửa anh liền quay đầu nhìn cô: “Chúc Tịnh”.

“Khi nào em cần tôi, tôi nhất định sẽ lại xuất hiện một lần nữa.”

Con người đến lách của Chúc Tịnh phản chiếu gương mặt anh. Cô chậm chậm cất lời: “Tôi không cần anh”.

Anh nhìn cô, mỉm cười, không nói gì thêm nữa, nhanh chóng rời khỏi phòng.

Sau khi anh đi, cô bỗng nhiên không hứng thú làm bất kỳ việc gì nữa.

Ngày hôm nay trôi qua thật hỗn loạn. Từ lúc xuống máy bay tới giờ cô vẫn chưa từng chớp mắt, lại còn gặp phải bao nhiêu là chuyện rắc rối.

Mở di động ra, là tin nhắn hỏi thăm của Tăng Tự, Tăng Kỳ và Tạ Thâm.

Tạ Thâm là bạn đồng môn của cô. Cậu ấy và hai anh em sinh đôi kia đều là những người bạn tốt nhất của cô ở Anh. Lúc trước họ đi du lịch công viên Yellowstone, Tạ Thâm vì gia đình có việc nên vắng mặt. Vì cả bốn người thân nhau như hình với bóng nên còn từng bị trêu đùa, gọi là “Tứ hiệp thần kỳ” của trường Y.

Trả lời họ xong, cô nằm xuống, đắp chăn kín mít.

Cô cảm thấy lạnh.

Thành phố này trên danh nghĩa có những người cùng huyết thống với cô nhưng cô lại không muốn ở lại đây một chút nào. Cô muốn quay về Anh, muốn trở về cái nơi chẳng có chút máu mủ nào nhưng ai cũng đối xử với cô còn hơn cả người thân...

...

Thứ sáu, đám cưới của Chúc Dung Dung và Chu Dịch Kỳ.

Hôm ấy Chúc Tịnh dậy rất sớm. Cô tới phòng tập gym rèn luyện một lúc, sau đó đi bơi rồi cuối cùng làm một lần Spa. Khi Lăng Họa và Chúc Trầm Ngâm tới khách sạn đón cô, cô đã mặc bộ lễ phục ngày hôm qua mua, yên lặng ngồi trên đại sảnh khách sạn nghịch điện thoại.

Lăng Họa đi tới, “Mình đánh cược với cậu, chỉ trong vòng hai phút từ lúc mình bước vào đây, ít nhất có tới mười người đàn ông quay đầu lại nhìn cậu”.

Cô khoác tay Lăng Họa, “Hôm nay Hoàng đế có tới không?”.

Lăng Họa cười khẩy, “Tới làm sao được. Anh ấy mà tới thì chúng tớ đầu của mình và anh ấy đều bị xe đụng rồi”.

Hai người họ ngồi lên hàng ghế sau, “tài xế” Chúc Trầm Ngâm hiếm có dịp không mặc áo blouse trắng mà diện sơ mi và áo vest, quay đầu lại cười với họ.

“Anh à, sao anh đẹp trai quá vậy.” Chúc Tịnh cố tình xoa cằm, bộc lộ dáng vẻ như thiếu nữ say tình.

Chúc Trầm Ngâm cười khó xử. Lăng Họa cảm thấy ghê, lườm nguýt mãi, “Chúc Tịnh, cậu ghê quá đấy... Đúng rồi, nói tới trai đẹp, mình còn

chưa hỏi cậu anh chàng đẹp trai như thiên thần lần trước tại cửa hàng quần áo là ai vậy? Vị hôn phu của cậu đó”.

“Vị hôn phu?” Chúc Trầm Ngâm nắm bắt được từ chủ chốt.

Người Chúc Tịnh run lên. Cô véo tay Lăng Họa, “Vị hôn phu gì chứ, gã thần kinh thì có”.

“Gã thần kinh? Mình thấy người ta si tình với cậu gần chết thì có!” Lăng Họa biết cô không muốn để Chúc Trầm Ngâm phát hiện, đành thì thà thì thầm, “Chúc Tịnh, mình thề, cả đời này mình chưa từng gặp ai đẹp trai hơn anh ấy”.

“Hơn cả Cù Khê Ngưng?” Chúc Tịnh liếc xéo cậu ấy.

“... Dĩ nhiên, người ta là hoàng tử lai cơ mà? Cứ như mình tinh điện ảnh ấy.”

Theo lời nói của Lăng Họa, Chúc Tịnh nhớ tới khuôn mặt người ấy, chẳng hiểu sao lại nghĩ về cảnh anh cùng cô cười ngửa ở Yellowstone, tới khi anh cợt nhả với cô không chút hối hận, nghĩ tới cảnh anh thay váy giúp cô trong phòng thử đồ rồi dáng vẻ ung dung như luôn nắm chắc phần thắng.

Anh nói anh sẽ còn tiếp tục xuất hiện.

Không biết là khi nào, cũng không biết trong hoàn cảnh nào.

Mà cô càng không biết, bản thân rốt cuộc có muốn gặp lại người ấy nữa hay không, con người thần bí cứ đột ngột xông vào cuộc đời của cô như thế.

...

Hội trường đám cưới vô cùng rộng lớn, Chúc Dung Dung và Chu Dịch Kỳ đứng ngay trước cổng hoa đón khách. Chúc Kính Quốc và vợ đứng trước cửa hội trường bắt tay chào khách.

Khi ba người Chúc Tịnh tới cửa, Chúc Dung Dung ban nãy còn mặt mũi tươi tỉnh lập tức quay ngoắt 180 độ, sau đó một giây lại cố gắng gượng cười.

“Chị!” Chúc Dung Dung bước tới, nhìn cô, “Cảm ơn chị đã tới tham dự hôn lễ của em, cả Lăng Họa và anh Trầm Ngâm nữa”.

Lăng Họa khịt mũi khinh thường, không nề mặt chút nào. Chúc Trầm Ngâm tuy gật đầu, nhưng ngoài mặt cũng tỏ ra không cảm xúc.

Chúc Tịnh nhìn Chúc Dung Dung rồi lại quan sát biểu cảm phức tạp của Chu Dịch Kỳ đứng sau cô ta, rồi nhẹ răng cười. “Em gái, em rể, chúc mừng hai đứa.”

Cô cố tình nhấn mạnh hai chữ em rể, sau đó vòng qua Chúc Dung Dung, đi tới bên cạnh Chu Dịch Kỳ.

Mọi người đứng ở cửa đều sững sờ. Chúc Kính Quốc vốn đang hăng say trò chuyện với các lãnh đạo cũ của thành phố T lúc này cũng quay về phía ấy, dường như định tiến lên ngăn cản cô.

“Thợ ảnh, nào, chụp cho tôi và em rể một kiểu nào.”

Chúc Tịnh tặng lời ánh mắt sắc như dao của Chúc Dung Dung, tùy ý khoác tay Chu Dịch Kỳ, mỉm cười nói với thợ ảnh.

Chu Dịch Kỳ thấy cô khoác tay mình, cũng chỉ biết đứng ngây ra nhìn. Còn thợ ảnh thấy một cô gái đẹp cười tươi với mình như vậy thì hồn vía cũng bay đi đâu mất, cứ thế cầm máy ảnh nhanh chóng chớp vài kiểu.

Một bức ảnh không có mặt cô dâu.

Sắc mặt Chúc Dung Dung khó coi như mưa bão sắp kéo tới. Nhưng cô ta còn chưa kịp làm gì, nụ cười trên mặt Chúc Tịnh đã tan biến. Cô rời khỏi

Chu Dịch Kỳ, đi thẳng vào trong hội trường, không buồn ngoảnh lại.

“Tịnh Tịnh”, Chu Dịch Kỳ buột miệng, khẽ kéo cánh tay cô, có vẻ còn rất nhiều lời muốn nói.

Cô hất tay anh ta ra, cảm thấy đến nhìn thêm một chút cũng là dư thừa.

“Từ từ ôm cô dâu xinh đẹp của anh chụp ảnh đi.” Lãng Họa đi phía sau Chúc Tịnh, khinh bỉ buông một câu: “Gã tồi!”.

Vào trong hội trường, Lãng Họa và Chúc Trầm Ngâm tới chỗ ngồi trước, Chúc Tịnh đi vào nhà vệ sinh.

Từ nhà vệ sinh ra, quả nhiên Chúc Kính Quốc và vợ hai Quản Tâm đã đợi sẵn cô ngoài cửa. Cô cười khẩy, đi ngang qua họ mà không thèm liếc một cái.

“Chúc Tịnh!” Chúc Kính Quốc gọi giật cô lại, giọng đầy phẫn nộ, “Tao cảnh cáo mày. Tối nay mày đừng có gây ra chuyện gì, tao gọi mày về chỉ vì mày họ Chúc mà thôi!”.

“Kính Quốc, ông không cần lý luận với nó. Loại con gái vô giáo dục y hệt như mẹ nó, ngoài cái họ ra thì có chút quan hệ gì với nhà họ Chúc chúng ta đâu?” Quản Tâm khoác tay Chúc Kính Quốc, thêm mắm dậm muối như mọi lần, “Ông nhìn chiếc váy trên người nó kìa, lại lấy từng đồng ông vất vả kiếm được ra mua. Không có nhà họ Chúc chúng ta chống lưng, nó là cái thá gì?”.

Chúc Tịnh nghe những lời họ nói, cảm thấy chỗ nào cũng ghê tởm. Cô thật không biết nên bắt đầu phản kích từ đâu, không nhịn được phải bật cười.

“Mày cười cái gì?” Chúc Kính Quốc chau mày, “Chúc Tịnh, mày đừng hòng động vào Chu Dịch Kỳ nữa, đó là em rể mày!”.

Cô xua tay, “Bố, bố thật sự nghĩ quá nhiều rồi”.

“Thứ nhất, con có sĩ diện, không đi nhặt giày rách của người ta; Thứ hai, con cũng muốn đổi tên đổi họ, chính bố ra sức ngăn cản; Thứ ba, từ năm mười sáu tuổi con đã không tiêu một xu một cắc nào của nhà họ Chúc, chiếc váy này cũng không liên quan gì tới tiền bạc nhà các người, con chê bẩn đó.”

“Chúc Tịnh!” Chúc Kính Quốc giơ tay định tát cô, “Cả đời này mà sống chỉ để chọc tao tức chết phải không?”.

Cô quay đầu nhìn gương mặt đầy nộ khí của ông, “Chính bố cảm thấy con sống để chọc tức bố, vì chỉ cần bố nhìn thấy con là sẽ nhớ tới mẹ con, thế nên cả đời này bố đều không muốn con được sống yên ổn”.

Chúc Kính Quốc giận run cả người, thẳng thừng vung tay tát cô một bạt tai.

Chúc Tịnh giơ tay chặn lại, cái tát ấy chưa chạm vào má cô nhưng cánh tay cũng đỏ rực lên nhanh chóng.

“Con không rảnh đứng đây đóng phim giờ vàng với hai người nữa.” Cô xoa xoa cánh tay mình, quay người rời đi, “Khi đám cưới kết thúc, con sẽ không ở lại cái nơi ghê tởm này thêm một giây nào đâu”.

Trở về chỗ ngồi, Lăng Họa và Chúc Trầm Ngâm rõ ràng đều nhận ra tâm trạng cô tệ hơn vừa nãy. Chúc Trầm Ngâm rất nhạy cảm, anh lập tức nhìn thấy vết đỏ hồng trên cánh tay cô. Anh lập tức gọi phục vụ tới, mang theo một ít đá bọc trong khăn mặt, đặt vào đó để làm tan vết sưng.

“Chúc Tịnh”, Lăng Họa chịu không nổi, thở dài thườn thượt, “Sao cậu phải khổ vậy chứ?”.

Cô im lặng, vô cảm cụp mắt xuống, dựa người ra sau ghế.

Hôn lễ nhanh chóng bắt đầu. Chu Dịch Kỳ và Chúc Dung Dung khoác tay nhau đi vào trên thảm đỏ. Tiếng nhạc vang lên, mọi người ngồi trên bàn đều đứng dậy vỗ tay. Chúc Dung Dung mỉm cười ngọt ngào, nhìn vào mắt Chu Dịch Kỳ. Chúc Tịnh ngồi yên, bình tĩnh nhìn họ đi lên sân khấu dưới ánh đèn lấp lánh.

Chúc Kính Quốc bỏ ra cả đồng tiền, cho dù Cù Khê Ngưng không tới thì cũng mời được một người chứng hôn nổi tiếng. Sau khi người chứng hôn nói xong, cha sứ nói xong thì micro được trao cho Chúc Dung Dung.

“Có chuyện gì vậy?” Lăng Họa thì thầm bên tai Chúc Tịnh, “Làm gì có cô dâu nào nói chuyện vào lúc này chứ?”.

Chúc Tịnh lạnh lùng nhìn cô ta, đáy lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Mà trực giác của cô trước nay luôn chuẩn xác.

“Hôm nay, đầu tiên phải cảm ơn các vị khách quý đã nhiệt tình có mặt trong hôn lễ của tôi và Dịch Kỳ, cùng chứng kiến giây phút quan trọng nhất trong cuộc đời chúng tôi.” Chúc Dung Dung cầm micro, nho nhã đứng trên sân khấu, “Tôi cảm thấy tôi rất hạnh phúc, cũng rất may mắn khi được đứng cạnh người đàn ông tôi yêu nhất vào thời khắc này”.

Nói cả một đoạn dài, Chúc Dung Dung chột chuyển giọng.

“Nhưng niềm hạnh phúc này, tôi còn muốn chia sẻ cùng một người nữa, vì không có người ấy sẽ không có ngày hôm nay của hai chúng tôi.”

Nghe tới đây, ngón tay Chúc Tịnh chột động đậy, cô quét ánh mắt sắc như kiếm về phía Chúc Dung Dung.

Chúc Dung Dung dường như đã nhìn thấy cô từ lâu, cô ta mỉm cười hướng về phía cô: “Tôi chân thành cảm ơn người đã giúp tôi và Dịch Kỳ

quen biết rồi yêu thương nhau. Hôm nay người ấy cũng có mặt, để tham dự đám cưới của tôi, chị ấy thậm chí còn không tiếc đường xá xa xôi bay từ Anh về”.

“Chúng ta cùng mời chị gái thân yêu của tôi, Chúc Tịnh, lên sân khấu.”

Mọi người lúc này đều nhìn về phía Chúc Dung Dung đang hướng tới. Chỗ đá trong tay Chúc Tịnh bỗng chốc rơi cả xuống đất. Dưới ánh nhìn chăm chăm của đám đông, trên khuôn mặt xinh đẹp của cô không có chút biểu cảm nào, thậm chí còn trắng bệch.

Lăng Họa và Chúc Trầm Ngâm lo lắng nhìn cô. Lăng Họa vì tức giận móng tay đã găm sâu vào lòng bàn tay. Còn Chúc Trầm Ngâm thì nghiến răng, ra hiệu bằng ánh mắt, bảo Lăng Họa kiềm chế, còn mình thì ra sức nắm chặt tay Chúc Tịnh.

“Chị!” Chúc Dung Dung gọi thêm lần nữa.

Cuối cùng Chúc Tịnh cũng từ từ đứng lên.

Trong hội trường, ngoài cô, Chúc Dung Dung, Chu Dịch Kỳ, Chúc Kính Quốc, Quản Tâm, Lăng Họa và Chúc Trầm Ngâm ra thì không một ai biết sự thật đằng sau câu chuyện này.

Tất cả mọi người đều nghĩ rằng đây chỉ là một lời mời chân thành và tình cảm của cô em gái khả ái dịu dàng đối với người chị gái của mình.

Chỉ có cô hiểu rõ, trong ánh mắt Chúc Dung Dung hiện lên biết bao ác độc và sung sướng.

Khoảng cách hơn mười mét, cuối cùng cô cũng tới nơi.

Phục vụ nghe theo yêu cầu của Chúc Dung Dung, nhanh chóng đưa cho cô một ly rượu. Cô cầm ly, đi về phía cô ta, nhìn cô ta nâng ly lên với mình.

“Chị, cảm ơn chị, hy vọng cuộc đời sau này em và Dịch Kỳ luôn hạnh phúc với lời chúc phúc của chị.”

Chúc Dung Dung rướn môi cười, uống cạn ly rượu trong tay, “Hy vọng chị sẽ chứng kiến bọn em bạch niên giai lão, vĩnh viễn không xa rời”.

Mọi người lập tức hoan hô nhiệt liệt, thậm chí còn học theo Chúc Dung Dung, uống cạn ly rượu vang trước mặt mình để chúc mừng cho cô dâu hiền đức, xinh đẹp này.

Chúc Tịnh đứng nguyên tại chỗ, ánh đèn flash của sân khấu rọi thẳng vào mắt cô, soi rõ gương mặt không chút huyết sắc.

Cô không thể mở lời chửi mắng cô ta, càng không thể động thủ đánh cô ta. Cô không làm được gì hết, chỉ biết đứng đực ra đó làm một “người chị gái tốt”.

Trong cả vở kịch cô ta tự biên tự diễn, cô hóa ra chỉ làm một vai hề hèn mạt.

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Đêm Thứ Tám: Đã Xâm Nhập

Sau khi xuống khỏi sân khấu, Chúc Tịnh không trở về bàn tiệc mà men theo cánh gà, tới phòng thay đồ của cô dâu.

Chúc Dung Dung chẳng mấy chốc đã được phù dâu cùng một đám thợ trang điểm vây quanh cùng đi về phòng, thay bộ váy thứ hai. Đẩy cả ra, phát hiện cô ở đó, Chúc Dung Dung hơi bất ngờ, “Chị, sao chị lại ở đây?”.

Cô bước từng bước tới trước mặt cô ta, không chút biểu cảm.

Sau đó, dưới cái nhìn ngỡ ngàng của Chúc Dung Dung, cô hất thẳng ly rượu vang giấu đằng sau lưng vào mặt cô ta, với tốc độ mà cô ta trở tay không kịp.

Lớp trang điểm và váy vóc trong phút chốc bị hủy hoại, Chúc Dung Dung lập tức kêu lên thất thanh, cùng với đó là tiếng ly rượu vỡ tan tành, vang lên âm thanh chói tai. Cô xách vạt váy lên, bước ra khỏi phòng không hề dừng lại.

Mọi người trong phòng đều sửng sốt vì cảnh tượng này. Vài giây sau, Chúc Dung Dung với dáng vẻ thảm hại mới bật dậy, vừa chửi mắng vừa đuổi theo cô ra ngoài. Đúng lúc này, Chu Dịch Kỳ không biết từ đâu nhận được tin, hốt hoảng chạy tới, nhìn thấy Chúc Tịnh đi ngang qua mình, anh ta vội lao vào phòng thay đồ, chặn Chúc Dung Dung đang bưng bưng phần nộ lại.

“Chu Dịch Kỳ, mẹ kiếp, anh đừng cản tôi! Anh tưởng tôi không biết anh vẫn còn yêu con đàn bà dê tiện đó sao?! Anh tránh ra cho tôi!”

“Dung Dung, em đừng vậy...”

...

Tiếng ngăn cản bất lực của Chu Dịch Kỳ bị tiếng hét inh ỏi của Chúc Dung Dung nhấn chìm, từng tiếng từng tiếng vọng trong không gian khách sạn. Chúc Kính Quốc, Quán Tâm,... càng lúc càng có nhiều người vội vàng lao về phía phòng thay đồ, thậm chí chẳng ai kịp chú ý tới cô, một người đang một mình bước ngược đám đông.

Ra tới ngoài khách sạn, Chúc Tịnh ngồi phịch xuống một bồn hoa bên cạnh đài phun nước.

Thành phố T đêm nay thậm chí còn không có trăng. Cô dựa lưng vào chiếc cột lạnh lẽo, cúi đầu, nhắm nghiền mắt lại, giống như một người cực kỳ buồn ngủ, nằm im dưới bóng tối khổng lồ này.

Ngồi rất lâu, cho tới khi cô cảm giác cánh tay để hở ra ngoài của mình cũng đã lạnh ngắt, cô mới mở mắt ra.

Chẳng biết từ lúc nào, trong tầm mắt đã xuất hiện hình ảnh một chiếc ủng leo núi của nam màu cà phê, dường như người đó đã đứng lâu lắm rồi.

Trái tim chợt run lên, cô ngẩng đầu, liền nhìn thấy khuôn mặt trắng trẻo của Mạnh Phương Ngôn thấp thoáng dưới vành mũ lưỡi trai, lúc sáng lúc tối, đẹp đến không chân thực.

Anh như một người khách bộ hành trong đêm tối, cả ánh mắt anh nhìn cô chăm chú cũng giống một đầm nước đen ngòm không thấy đáy.

Chúc Tịnh khẽ mấp máy môi, anh đã nhẹ nhàng khoác một chiếc áo lên người cô.

“Mạnh Phương Ngôn”, giọng cô lúc này khản đặc như tiếng một cây đàn cũ kỹ, “Anh rảnh rồi thật đấy, anh thích giậu đồ bìm leo vậy sao?”.

Suốt cuộc hành trình từ công viên Yellowstone tới thành phố T, rồi đi rồi quay lại.

Lần nào, vào lúc cô khó coi nhất, điên rồ nhất, anh cũng đứng ngắm cô say mê. Cô thậm chí còn nghi ngờ có phải anh chuyên thích lấy việc cười cô làm vui hay không.

“Tôi tới để đón người tạt rượu, chứ không phải để cứu kẻ bị tạt.” Anh hạ thấp giọng, “Xem ra trí nhớ của em thật sự đáng quan ngại đấy, khiếm khuyết vô cùng”.

Khi nào em cần tôi, tôi nhất định sẽ lại xuất hiện một lần nữa.

Vài hôm trước khi anh đi từng nói với cô câu này, thật ra cô không hề quên.

“Chúc Tịnh”, anh thấy cô im lặng, bỗng nhiên chậm rãi ngồi xuống trước mặt cô, “Em cảm thấy em đã là người cô đơn nhất, đáng thương nhất cuộc đời này rồi sao?”.

“”Không phải ư?” Cô bật lại.

Anh bình tĩnh nhìn vào mắt cô. Ban đầu cô không muốn nhìn anh, cuối cùng vẫn bị ánh mắt sáng rực như lửa ấy ép buộc.

“Vậy thì”, anh nói, “Cùng tôi rời khỏi đây nhé, được không?”.

“Rời khỏi đây rồi, em sẽ lại tiếp tục làm một kẻ hèn nhát.”

Chúc Tịnh sững lại, một lúc sau, cô lờm anh, “Đi đâu?”.

“Trở về nơi em muốn về.”

Cô nhìn vào mắt anh, nhưng nhìn không thấu.

Đã từng có người ngay lần gặp đầu tiên đã nói, cô là một ngôi sao cô độc, cả cuộc đời không sáng lên được, giống như từng bị một lời nguyền ác độc trù ếm vậy, tất cả mọi người bên cạnh cô đều sẽ rời xa cô.

Cô từng khịt mũi khinh thường, về sau lại tin tưởng chắc chắn.

Một lát sau, Mạnh Phương Ngôn chột đồ người về phía trước, đưa tay kéo cô vào lòng.

Cơ thể cô cứng đờ giây lát, nhưng chẳng mấy chốc cô đã từ từ thả lỏng.

Anh theo đà đặt đầu cô dựa vào vai mình.

Phía trước là một vòng xoáy không nhìn thấy đáy, kể từ giây phút gặp được anh, cô đã sớm bị hút vào nó, không có đường lùi.

Dưới bóng đêm, Mạnh Phương Ngôn nghiêng đầu nhìn mái tóc dài đen óng buông thông của cô, mím môi, đặt tay lên đầu cô, vuốt ve nhẹ nhàng.

“Đồ ngốc.”

...

Ngay sáng sớm hôm đó, họ từ thành phố T trở về London.

Anh em họ Tăng và Tạ Thẩm tới sân bay đón họ. Vốn dĩ nghĩ rằng chỉ đón mình Chúc Tịnh, không ngờ bên cạnh cô lại có thêm một Mạnh Phương Ngôn.

“Phương Ngôn!” Anh em họ Tăng ngạc nhiên, sau giây phút bất ngờ, họ lập tức một trái một phải kẹp Mạnh Phương Ngôn ở giữa, hưng phấn ra sức lắc lắc vai anh, “Trời ơi! Chúng ta nhanh như vậy đã được gặp nhau rồi!”.

“Tịnh gia, cậu quả nhiên vẫn là kẻ háo sắc, thật sự lừa được Phương Ngôn về nhà rồi!” Tăng Tự nháy mắt với hai người, “Phương Ngôn, anh có bản lĩnh thật đấy, mới từ công viên Yellowstone chia tay được bao lâu đâu?”.

Mạnh Phương Ngôn hơi cong môi cười, cũng không giải thích gì, mặc cho họ áp giải.

Chúc Tịnh đã quen coi lời hai anh em họ Tăng như gió thoảng bên tai, vừa ngẩng đầu lên cô chợt phát hiện ánh mắt sâu hút của Tạ Thâm, anh ấy đang nhìn chăm chăm Mạnh Phương Ngôn, không lên tiếng.

“Lâu lắm không gặp.” Cô giơ tay khẽ vỗ vào cánh tay Tạ Thâm.

Tạ Thâm quay sang nhìn cô, khuôn mặt lạnh lùng dịu dàng đi ít nhiều, “Gần đây vẫn ổn chứ?”.

“Nói thật là tệ hết mức.” Cô kéo va li về phía trước, “Anh thì sao? Chuyện gia đình giải quyết sao rồi?”.

Tạ Thâm hơi khựng lại rồi gật đầu rất nhanh, vừa lẳng lặng đón lấy va li trong tay cô, vừa đi về phía bãi đỗ xe.

Quen nhau chưa tới một năm, anh ấy trước giờ vẫn ít nói như vậy, tính cách hướng nội khó gần, Chúc Tịnh cũng đã quen sự yên tĩnh khi ở bên anh ấy.

Mạnh Phương Ngôn đi sau họ lúc này thu lại ánh mắt đang nhìn Tạ Thâm, con người màu nâu khẽ ánh lên rồi anh cúi thấp đầu xuống, nhưng bị anh em họ Tăng bắt quả tang.

“Anh Phương Ngôn, ghen hả?” Tăng Kỳ nháy mắt, cố ý hạ thấp giọng, “Anh Tạ Thâm trong trường em được yêu quý lắm đấy, có điều anh ấy

chẳng để ý tới cô gái nào. Mấy năm nay em chỉ từng thấy anh ấy cười với Tịnh gia thôi”.

Tăng Tự bổ sung, “Tôi cảm thấy Tạ Thâm thuộc mẫu người bảo vệ trong âm thầm, nhưng cũng không có nghĩa anh ấy không ra tay lúc quan trọng. Phương Ngôn, anh phải giữ Tịnh gia cho chắc. Anh biết đấy, cậu ấy vừa bị một gã tồi tổn thương hết mức”.

“Ừm.” Mạnh Phương Ngôn mỉm cười gật đầu, “Tôi hiểu”.

...

Tới nhà Chúc Tịnh, Tăng Kỳ và Tăng Tự đặt hành lý xuống, lấy danh nghĩa muốn để Chúc Tịnh và Mạnh Phương Ngôn được nghỉ ngơi sớm, ra sức kéo Tạ Thâm đi.

Trước khi đi, Tạ Thâm đứng ở cửa nhìn Chúc Tịnh và nói: “Có chuyện gì cần cứ gọi điện cho anh”.

“Vâng”, cô gật đầu, “Hẹn thứ hai gặp lại ở trường”.

Đóng cửa lại, cô vào bếp rót nước. Vừa vào tới nơi, cô đã nhìn thấy Mạnh Phương ngôn cầm cốc nước, quay lưng vào trong bồn, nhìn cô nửa cười nửa không.

“Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt buồn nôn ấy.” Cô trừng mắt.

“Tạ Thâm nói là gọi cho anh ta, chứ không phải gọi cho họ.” Anh đặt ly nước xuống, “Quan hệ của hai người tốt vậy sao?”.

Cô cúi xuống rót nước, động tác thuần thục, “Liên quan gì đến anh?”.

Nói xong, chưa nghe được câu trả lời của anh, cô vừa ngẩng đầu thì phát hiện anh đã tiến lại gần.

Mạnh Phương Ngôn chống tay hai bên người cô, vì có ưu thế chiều cao, anh gần như bao bọc cô dưới cái bóng của mình.

“Trong nhà em có đàn ông, vì sao anh ta còn bảo em gọi điện thoại cho anh ta?” Anh nhìn cô từ trên xuống dưới.

Trái tim cô chột nháy dựng lên, ngoài mặt vẫn tỏ ra điềm nhiên, “Trong nhà tôi có đàn ông?”.

Anh im lặng vài giây, bỗng nhiên nheo mắt bắt lấy tay cô, kéo xuống phía dưới thắt lưng của mình, “Em nói vậy thật sự quá tổn thương tôi”.

“Mạnh Phương Ngôn!” Cô lạnh lùng hất tay anh ra, “Đùa thế là đủ rồi đấy. Vì anh đã giúp tôi trong tiệm váy cưới nên món nợ ở công viên Yellowstone tôi không tính toán với anh nữa. Chúng ta không ai nợ ai. Từ thành phố T về tới đây, bây giờ chúng ta cũng nên tạm biệt vui vẻ rồi”.

Anh nhún vai, “Tôi không định rời khỏi đây”.

Nghe xong, cô sững người vài giây, chau mày, “Cho tôi một lý do anh phải ở lại nhà tôi, tôi không tin anh không cho có chỗ nào để đi”.

Anh vốn còn chưa được tính là bạn bè của cô, nói chi tới bạn tình? Ngay cả trai bao còn không phải, thế mà định sống chung với cô?

“Tôi biết rửa bát, biết nấu cơm, biết quét nhà, biết mua những nhu yếu phẩm cần thiết.” Anh khóa cô trong vòng tay mình, nói từng câu từng chữ, “Tôi có thể cùng em uống rượu những lúc em buồn, nói chuyện với em mỗi khi em vui. Em có thể trút giận lên tôi lúc nào stress, hoặc để tôi bảo vệ em khi em gặp nguy hiểm”.

Không phải cô chưa từng nghe mấy lời đường mật ngọt ngào của đàn ông, nhưng khi đứng trước anh, lòng cô bỗng dao động.

“Thế vì sao tôi không đi tìm một bảo mẫu? Hoặc tôi cũng có thể tìm đại một người đàn ông thích tôi tới đây.” Cô né tránh ánh mắt anh.

Anh cười, “Nhưng em không thích họ”.

“Tôi cũng chẳng thích anh.” Cô cười khẩy.

Anh nhìn cô, “Nếu em muốn tìm một niềm an ủi để chuyển dời những đau thương của em, tôi hy vọng em lợi dụng tôi, chứ không phải ai khác”.

Phòng bếp yên tĩnh tới mức chỉ còn tiếng vòi nước rí rí tách. Cô nhìn chăm chăm vào anh.

“Mạnh Phương Ngôn, anh thích tôi?”

Một lát sau, cuối cùng cô cũng lạnh lùng lên tiếng.

“Em nói xem?”

“Tôi sẽ không tin đâu.” Cô lắc đầu, “Đừng nói với tôi về thứ tình yêu sét đánh. Lâu ngày sinh tình tôi còn không tin nữa là. Vài ngày nữa gặp những cô gái khác quyến rũ anh, anh cũng sẽ nói những lời như hôm nay thôi, đàn ông, bầm sinh đã vậy”.

“Em đang thuyết phục tôi, hay tự thuyết phục bản thân vậy?” Anh nói, “Nếu em đã chẳng còn gì để mất thì vì sao không dám lấy tôi ra để bù đắp cho cuộc sống trống rỗng của em? Em có dám nói lần đầu tiên gặp tôi ở công viên Yellowstone, em không muốn thử chơi đùa với tôi?”.

Người đàn ông này, đáng sợ đến mức dường như quen thuộc mỗi một tế bào trên người cô, lần nào cũng có thể dùng những lời cô không thể phản bác để công kích cô trí mạng.

Vào lúc nội tâm cô đang cuộn trào dữ dội, anh thích hợp nói câu cuối cùng, “Sao không đánh cược xem liệu tôi có thể khiến em rung động hay

không?”.

Nghe ra đúng là một cuộc mua bán hay ho.

Cô thắng, không hề rung động với anh, có thể bắt anh từ nay rời khỏi cuộc sống của cô, không được dây dưa nữa.

Cô thua, cùng lắm chỉ có thêm một tình nhân đồng sàng dị mộng, lâu dần không đi tiếp được nữa sẽ tự động chia ly.

Mà trái tim của cô đã chết từ lâu rồi, sao cô có thể thua được?

“Một tháng.” Cô giơ một ngón tay ra trước mặt anh, “Tôi thắng thì cầm hành lý của anh và rút khỏi đây”.

Anh hơi nghiêng đầu, không tỏ thái độ gì, “Ban này quên không nói, tôi còn có thể làm ấm giường”.

Cô nhìn anh chăm chú vài giây, cười tươi rồi giơ ngón giữa lên trước mặt anh.

...

Chúc Tịnh dọn hành lý vào phòng ngủ của mình. Cô cầm quần áo đi tắm. Mạnh Phương Ngôn thì dọn đồ của mình vào phòng ngủ cho khách.

Ngoài cửa sổ vẫn là bầu trời âm u quen thuộc, xám xịt đến mức thậm chí còn không nhìn rõ căn nhà phía xa. Anh dựa vào thành cửa sổ, nhìn ngắm thành phố mình đã quen thuộc từng tấc đất này.

Tại đây, anh đã tận mắt chứng kiến bao ngày mặt trời mọc rồi lặn, bao chuyện buồn vui ly hợp, rồi sinh tử chia lìa.

Anh là người ngoài cuộc giỏi nhất, vĩnh viễn.

Anh tự nói với mình như vậy.

Phòng tắm nhanh chóng vang lên tiếng nước chảy. Một lúc sau, anh cụp mắt xuống, cầm di động lên, gõ một dòng tin nhắn kèm password.

[To L: Đã xâm nhập.]

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Đêm Thứ Chín: Người Ngoài Cuộc

Hai ngày cuối tuần bình an vô sự. Mạnh Phương Ngôn tỏ ra đàn ông một cách bất ngờ, cũng không có hành động gì vượt quá giới hạn. Chỉ có điều, mỗi sáng thức dậy, khi nhận ra trong nhà còn có sự tồn tại của một người khác, cô ít nhiều vẫn chưa quen.

“Hôm nay ăn trứng rán và thịt muối.” Sau khi cô ngồi vào bàn ăn, anh bê một đĩa thức ăn đã được chuẩn bị sẵn sàng ra, đặt trước mặt cô, “Còn cả sữa nữa”.

“Kiểu Mỹ hay Capuchino?” Đặt cốc xuống anh hỏi.

Chúc Tịnh im lặng ba giây rồi cầm đĩa lên, “Kiểu Mỹ”.

Trên bàn được đặt tờ báo của hôm đó. Cô cầm lên, lật mở, xem một lúc, bỗng nhiên lạnh lùng cất tiếng mà không ngẩng đầu lên, “Mặc quần áo của anh nghiêm chỉnh vào”.

Ban ngày ban mặt, anh ở nhà mặc một chiếc áo tắm cài hờ, lồng ngực trắng toát sáng đến mức có thể phản quang rồi.

Mạnh Phương Ngôn đang uống cà phê đặt chiếc tách xuống, mỉm cười, “Em khách khí quá rồi, cứ nhìn thoải mái, không thu tiền đâu mà”.

Chúc Tịnh còn chẳng thèm lườm nguýt anh. Cô nghĩ tới chuyện lát nữa còn phải tới trường, rốt cuộc cũng không phải nhìn cái bản mặt đáng ăn đòn của anh, bèn cố gắng giữ cho đôi tai được thanh tịnh.

“Lát nữa tôi đưa em đi.” Anh lại nói.

Cô nhận đại ân tình ấy, ăn sáng xong bèn vào phòng thay quần áo.

Khi ra ngoài, cô phát hiện anh cũng đã ăn vận chỉnh tề, còn đeo thêm một chiếc kính không gọng, tạo thêm chút bác học trên khuôn mặt vốn đã đẹp.

Cô chưa từng hỏi anh rốt cuộc làm nghề gì. Hai ngày này cô ở lỳ trong nhà nghỉ ngơi, anh cũng không bước chân ra cửa. Cô đôi lần cô bắt gặp cửa phòng anh để mở, chỉ thấy anh ngồi trên bàn, gõ càn cạch lên máy tính.

Từ trước tới giờ, cô luôn suy đoán nếu anh không phải là một hacker thì chắc là người làm việc tự do. Dù nói thế nào thì tính đàn hồi của công việc ấy cũng rất cao, để anh có đủ thời gian tới quấy rầy cô.

Tối trường, cô cởi dây an toàn ra định xuống xe bỗng bị anh nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay.

“Không có goodbye kiss à?” Mạnh Phương Ngôn chỉ tay lên má mình.

Cô nhún vai, “Còn không buông tay ra đừng trách tôi động thủ!”.

Anh lập tức thi hành, “Tôi sợ quá!”.

Đáp lại anh dĩ nhiên là tiếng đóng cửa rung trời lở đất của cô.

Mạnh Phương Ngôn rướn môi cười, nhìn theo cho tới khi cô đi hẳn vào trong cổng trường. Lúc này anh mới lái xe tới một vị trí đỗ cách đó không xa, rồi cũng bước xuống.

...

Sau khi cô thay quần áo, bước vào phòng thí nghiệm, anh em họ Tăng và Tạ Thẩm cũng đã có mặt. Chúc Tịnh chào hỏi họ rồi đi tới bàn thí

nghiệm của mình.

“Hôm qua mình nghe Peck nói hình như kỳ này giáo viên hướng dẫn thực nghiệm đã được đổi người rồi.” Tăng Tự cầm ống nghiệm, miệng vẫn không quên huyên thuyên, “Giáo viên hướng dẫn lúc trước lại còn bị phát hiện blow job (thối kèn – sinh hoạt tình dục bằng miệng) với nữ sinh trong giảng đường, lập tức bị đuổi việc”.

Tăng Tự cố tình nhấn mạnh hai chữ “blow job”, nó bỗng trở nên rất nổi bật giữa căn phòng vốn đang yên ắng. Chúc Tịnh nghe được sặc nước bọt, suýt nữa đánh rơi chiếc cốc đo lường trong tay xuống đất, “... Tăng Tự, cậu nói chuyện có thể ý nhị một chút không?”.

“Thế mà còn chưa đủ ý nhị à? Mình đâu có nói tiếng Trung!”

Tăng Kỳ đứng bên chen vào, “Không biết giáo viên mới này thế nào. Nếu lại là một ông thầy đầu hói thì kinh chết mất. Nói gì thì nói, tay giáo viên đều đọt trước trông cũng khá”.

“Mấy đứa tới đây làm thí nghiệm hay tới xem trình diễn người mẫu vậy.” Tạ Thâm im ắng này giờ bỗng nhiên xen vào một câu, “Qua hết kỳ thi cuối kỳ rồi hả?”.

Tăng Tự và Tăng Kỳ đồng loạt im bật, bắt đầu ngoan ngoãn vùi đầu làm thí nghiệm.

Chúc Tịnh giơ ngón cái lên trước mặt Tạ Thâm, đang định đưa cốc đo lường trong tay cho anh ấy thì nghe thấy tiếng cửa phòng bị kéo ra.

Nhìn thấy vị giáo viên hướng dẫn mãi mới có mặt này, tất cả đều đồng loạt cất tiếng trầm trồ khe khẽ.

Cô quay lưng về phía cửa, tay đang cầm dụng cụ thí nghiệm nên không quay đầu lại nhìn, chỉ cúi đầu hỏi anh em hỏi Tăng, “Sao hả, xấu lắm hại

à? Khiếp đảm đến thế cơ?”.

“... Tịnh gia...”

Một lát sau, bên tai vọng tới giọng nói yếu ớt của Tăng Kỳ.

“Hử?”

“... Mình khuyên cậu nên quay đầu lại nhìn một chút đi.” Giọng Tăng Tự hơi kỳ lạ, dường như đang cố nín cười.

Cô đặt dụng cụ thí nghiệm xuống, quay người lại, lập tức nhìn thấy người đàn ông mười phút trước vừa tạm biệt mình trước cổng trường, đang mặc áo blouse trắng, đứng trước cửa phòng.

Chúc Tịnh cảm thấy cổ họng mình như bị mắc xương cá, Mạnh Phương Ngôn thì vẫn nghiêm túc mỉm cười với cô.

Anh vẫn còn cười được!

“Trời ơi! Là Meng!”

Có mấy cô gái lúc trước cùng đi trong chuyến du lịch tới công viên Yellowstone, lúc này không còn tâm trí học hành nữa, rú rít lên trước một Mạnh Phương Ngôn đã cướp hết hồn phách của họ.

“Meng, sao anh lại tới làm giáo viên hướng dẫn của bọn em vậy?” Các cô gái lập tức nhào tới, nhiệt liệt đón chào vị giáo viên mới.

Anh đặt cuốn sách trong tay xuống, kiên nhẫn trả lời, “Từ lúc ở công viên Yellowstone trở về, tôi đã muốn đổi công việc, bạn bè liền gợi ý cho tôi vị trí này”.

“Vậy mà anh cũng trúng tuyển? Chẳng phải anh học chuyên ngành IT ư?!”

“May mắn.”

Nhẹ nhàng nói xong câu ấy, anh khẽ vỗ tay, “Được rồi, màn hỏi và trả lời sau khi tiết thí nghiệm kết thúc, chúng ta lại tiếp tục, bây giờ các bạn quay về bàn thí nghiệm của mình đi đã”.

Chúc Tịnh lúc này đã hoàn hồn trở lại, không thèm nhìn anh lâu hơn, cô vô cảm đeo khẩu trang và kính làm thí nghiệm lên.

Nội dung thí nghiệm hôm nay là cắt lớp thần kinh não bộ của chuột. Chúc Tịnh nhìn con chuột sống sờ sờ trước mắt, trước khi ra tay còn thăm cầu nguyện cho nó được siêu sinh tịnh độ.

“Chẹp chẹp, các nữ bác sỹ quả nhiên độc ác tàn nhẫn.” Mạnh Phương Ngôn chẳng biết đã lượn ra sau lưng cô từ lúc nào, thì thềm bên tai cô.

Chúc Tịnh không quay đầu lại, nhẹ nhàng cầm con dao nhỏ trong tay lên, “Ừm, thế nên anh chỉ cần phát ngôn thêm một câu nữa thôi, con dao này sẽ cửa ngay vào cổ anh”.

Ánh mắt Mạnh Phương Ngôn ánh lên một nụ cười, nhưng anh cũng im lặng ngay.

Trước khi tiết thí nghiệm kết thúc, anh quả thực không quấy rầy cô nữa. Sau khi cô ký hiệu sau mảng cắt lớp đại não của chuột, tháo khẩu trang xuống thì đại đa số mọi người cũng đã hoàn thành xong thí nghiệm của mình.

“Ai làm xong thí nghiệm rồi có thể về trước, Venus, em đi theo tôi.” Lúc này, Mạnh Phương Ngôn lên tiếng nói trước.

“Phụt...” Anh em họ Tăng lập tức phì cười một cách xấu xa.

...

Biểu cảm lúc này của Chúc Tịnh không khác gì chậu đồng thau. Ai ngờ cô còn chưa kịp lên tiếng cãi lại, đã nghe thấy một giọng nói lạnh nhạt khác vang lên sau lưng.

“Sau đây V còn có hai tiết nữa, chỉ năm phút nữa thôi.” Tạ Thấm nói.

Mạnh Phương Ngôn đạo mạo đẩy gọng kính, “Tôi biết chứ, tôi sẽ cùng cô ấy vừa nói chuyện vừa đi tới giảng đường tiếp theo”.

Bờ môi mỏng của Tạ Thấm mím lại thành một đường thẳng.

“... Đúng là chỉ có anh Phương Ngôn mới có thể đường hoàng sử dụng quy tắc ngầm trước mặt tất cả mọi người khi đối phó với loại con gái lắm thủ đoạn như Tịnh gia.” Tăng Kỳ len lén trốn ra phía sau, cười sằng sặc.

“Tiểu Thất, mình nghe thấy rồi đó.”

Chúc Tịnh lạnh lùng liếc sang bên lờm Tăng Kỳ, sau đó cô thật cùng Mạnh Phương Ngôn đi ra khỏi phòng dưới cái nhìn kỳ quái của tất cả.

Hai người đi về phía hành lang trống trải.

“Mạnh Phương Ngôn!” Tới đầu cầu thang, cô quay người lại, “Đây là trường học không phải kỹ viện”.

Anh ung dung khoanh tay, “Em có nhớ buổi tối ở thành phố T hôm đó không, sau khi đưa em trở về khách sạn từ tiệm váy cưới, tôi đã rời đi”.

“Tối đó, tôi đặc biệt ngồi máy bay trở về Anh để ứng tuyển vị trí này.”

Cô khựng lại, “Anh đang muốn giải thích anh thật lòng muốn tới đây làm một giáo viên nhân dân?”.

“Nếu tôi muốn giở trò với em có thể giải quyết ở nhà, hà tất phải vất công chạy tới trường em.” Anh nhướn mày, “Trừ phi tôi muốn đánh đã

chiến”.

...

Chúc Tịnh không muốn nói thêm với người này câu nào nữa, gân xanh nổi đầy trán, cô hất tay, đi thẳng xuống tầng.

“Chúc Tịnh!” Anh gọi giật cô lại phía sau, ánh mắt tối dần đi sau khi bóng cô khuất dạng, “Sau khi em hết tiết, tôi sẽ đợi em ở khu đỗ xe B, đừng đi một mình”.

...

Thấy cô đã đi khỏi, Mạnh Phương Ngôn giơ tay cởi áo blouse ra.

Các sinh viên trong phòng thí nghiệm đã lục tục rời đi. Anh đóng cửa phòng lại, đi về phía một căn phòng khác ngược hướng cầu thang.

Đi được một nửa, anh đột nhiên dừng bước.

Sống lưng lúc trước vẫn còn thoải mái của anh chợt căng ra. Nếu nhìn kỹ thì cả người anh bỗng chốc thể hiện một dáng vẻ khác hẳn bình thường.

Giống như một con báo luôn sẵn sàng chiến đấu, còn chưa tới gần, đối phương đã ngửi thấy mùi nguy hiểm.

Trên hành lang không một bóng người. Anh nhắm mắt lại, cảm giác một lúc rồi đột nhiên nói: “Ra đây đi”.

Vài giây sau, có tiếng bước chân xuất hiện trên hành lang.

Cho tới khi tiếng bước chân dừng lại sau lưng anh, anh mới quay người, nhìn về phía đối phương.

Đó là một cô gái da trắng, mặc một chiếc áo phông và quần bò đơn giản, cột tóc đuôi ngựa, diện mạo bình thường, không có điểm gì đặc biệt, chỉ luôn nhìn chăm chăm về phía anh.

Cả hai im lặng giây lát, anh khẽ gọi: “Moon!”.

Gương mặt cô gái da trắng ánh lên tia kinh ngạc.

Ba giây sau, dường như cô ấy khẽ thở dài, sau đó giơ tay trái lên, đặt ở dưới cằm.

Mạnh Phương Ngôn cười mà như không cười, nhìn cô ấy giơ tay xé lớp mặt nạ da người của mình ra, biến thành một diện mạo hoàn toàn khác: Vẫn là người da trắng nhưng mắt, mũi, da... hoàn toàn là của một con người khác.

Diệp viên Moon, một cô gái Anh quốc với dung nhan thật sự xinh đẹp như hoa, một trong những đội viên trong nhiệm vụ lần này của anh.

Moon nhìn anh, giơ chiếc mặt nạ trong tay lên, đung đưa, rồi bĩu môi: “Xem ra em vẫn chưa đủ tư cách rồi, tạm thời chưa nói tới bước chân, ngay cả diện mạo cũng bị anh phát hiện, rốt cuộc là vì sao?”.

Anh cười khẽ, “Thần thái không tự nhiên”.

“Haizz... Không hổ danh là cao thủ ngàn mặt hàng đầu, trên đời này có lẽ cũng chỉ có mặt nạ của anh là không ai có thể phát hiện ra.”

Moon cất lớp mặt nạ đi, “Rất nhiều tổ chức muốn giết anh đều phát điên. Lần nào anh cũng thay đổi diện mạo rồi xuất hiện, họ hoàn toàn không biết anh vốn dĩ trông thế nào, còn những người đã được nhìn diện mạo thật của anh ngoại trừ bọn em ra thì đều chui vào quan tài từ lâu rồi...”.

“Ý em là diện mạo thật sự của anh quá đẹp?” Anh đi thẳng về phía trước, ra hiệu cho cô bám theo.

Moon lườm nguýt, cười sắc sảo, “Nên nói là... không ai có thể ngờ ‘Chiến thần’ trông lại không... hoang dã như vậy? Không có sẹo, không bị hủy dung, thậm chí cả râu cũng không có”.

Hai người cùng đi tới phòng thí nghiệm ở tận cùng hành lang. Anh nhìn ổ khóa trên cửa, quay về phía Moon, “Mang theo chưa?”.

Moon gật đầu, đặt một công cụ kỹ thuật cao dạng nhỏ vào trong tay anh, “Kermid sáng sớm nay đã quét mã chứng thực. Mọi thành phần vật chất trong phòng thí nghiệm này đều vượt quá giới hạn cho phép của vật chất hóa học quy định, có thể vì chứa dung dịch nguy hiểm do Ghost điều chế”.

“Tối mai sau khi tan học, anh sẽ tới đây.” Anh cất dụng cụ đi, “Em và Kermid đứng ngoài tòa nhà thí nghiệm giám sát, đừng vào trong”.

Moon dường như muốn phản đối nhưng ái ngại trước nét mặt trầm tĩnh của anh, lại không lên tiếng nữa.

“Tin tức L gửi cho anh, anh đã đọc chưa?” Vào trong lối thoát hiểm, Moon bám sát theo sau anh, “London gần đây xuất hiện vài vụ nổ bom bất thường, nhóm người bị nhắm vào thường là sinh viên”.

“Do Ghost lên kế hoạch?” Anh hỏi.

“Trước mắt vẫn chưa chắc chắn, vì chưa có chứng cứ chính xác chứng tỏ chúng có liên quan tới Ghost, vẫn còn đang điều tra. Nhưng nếu liên quan tới hắn, thì chứng tỏ chỉ số nguy hiểm của hắn lại tăng cao thêm một chút rồi.”

“Liệu có liên quan tới dung dịch không?”

“Rất có thể.”

Đi tới cửa lối thoát hiểm, Mạnh Phương Ngôn quay người lại, “Trong số các sinh viên bị nạn có sinh viên của trường này không?”.

Moon nhớ lại, con người màu lục nheo lại, “Hình như có... có hai người, còn là nữ!”.

Sắc mặt anh có chút thay đổi khó nắm bắt.

“Anh đi trước đây.” Anh tạm biệt cô ấy, “Moon, chú ý an toàn”.

“Đợi đã.” Vào lúc anh sắp rời khỏi lối thoát hiểm, Moon gọi anh lại, “Anh đang lo lắng cho cô gái Trung Quốc đó sao?”.

Anh quay lưng về phía cô ấy, chỉ có tiếng thở đều đều, không đáp lại.

“Anh đang chấp hành nhiệm vụ, mọi việc anh làm đều chỉ có thể vì nhiệm vụ ấy.” Sắc mặt Moon bỗng dấy lên một vẻ không cam tâm, cũng có phần tình cảm nào đó không thể che đậy, “Anh không được đánh mất sự bình tĩnh của một người ngoài cuộc, vĩnh viễn không được, Mars”.

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Đêm Thứ Mười: Anh Có Tốt Với Tôi Hơn Nữa, Tôi Cũng Không Cảm Động

Sau khi buột miệng nói câu ấy, Moon lập tức im bặt, nhìn theo bóng lưng bất động của Mạnh Phương Ngôn, có phần hoảng sợ.

Cô ấy hiểu, câu nói đó như bát nước hắt đi. Với tư cách là đội viên của Mạnh Phương Ngôn, cô hoàn toàn không có tư cách nói chuyện với đội trưởng của mình như vậy.

Nhưng Mạnh Phương Ngôn lại không nổi nóng như trong dự liệu của cô ấy, ngược lại anh đáp một cách bình thản, “Cảm ơn cô đã quan tâm, Moon”.

Nói xong câu ấy, anh không nói thêm lời nào nữa, thẳng thừng rời khỏi cửa thoát hiểm.

Moon đứng giữa cầu thang trống trải, sợi dây căng chặt trong người dần dần thả lỏng nhưng con tim lại nhói lên đau đớn.

Người cô yêu là điệp viên giỏi nhất trên thế giới này.

Thân phận của anh không cho phép anh có một chút tình cảm với bất kỳ người hay sự vật nào thế nên anh gây tổn thương cho trái tim người khác cũng nhẹ nhàng mà trí mạng hết như anh lấy mạng người ta vậy.

Người đàn ông này quá lạnh nhạt, nhưng ngay cả năm mơ cô vẫn mong có được một lần quay đầu của anh.

...

Chúc Tịnh về nhà chưa được năm phút đã nghe thấy tiếng mở cửa.

Mạnh Phương Ngôn cầm chìa khóa xe đi vào, đứng ở cửa ra vào nhìn cô: “Tôi đã bảo em ở cổng trường đợi tôi cùng về mà”.

Cô cởi áo khoác ra, “Chân ở trên người tôi, tôi thích đi về một mình không được à?”.

“Không có gì khác biệt, em có thể đi bộ phía trước, tôi lái xe theo sau.”

Chúc Tịnh nhin không nổi, bực bõ nói: “Mạnh Phương Ngôn, anh đừng có quá đáng, anh là bố tôi sao? Đến bố ruột của tôi còn mặc kệ chuyện sống chết của tôi nữa là. Nếu anh thích hạn chế tự do của tôi thì mời anh lập tức cút ra ngoài”.

“Xem ra em chưa đọc tin tức mới đây.” Anh đi vào, đặt chìa khóa lên bàn, “Trong trung tâm thành phố London xảy ra nhiều vụ nổ bom, đối tượng bị nhắm tới đều là các sinh viên ở tầm tuổi như em. Trường em đã có hai sinh viên gặp nạn”.

Cô nghe xong trầm mặc một lúc rồi vào phòng ngủ thay quần áo, “Tôi không may mắn đến mức ấy đâu”.

“Em từng xem Final Destination* chưa? Nếu Thần Chết đã lựa chọn em, em vốn không có sức mạnh để kháng cự.” Con người của anh dần tối đi, “Cho dù uống nước em cũng có thể chết”.

*Final Destination: Là một bộ phim thuộc thể loại kinh dị nói về một nhóm học sinh “lừa gạt thần chết” bằng cách ngăn ngừa một vụ nổ máy bay nhưng sau đó từng người phải trả một cái giá rất đắt bằng mạng sống của mình.

Bình thường anh đều tỏ vẻ lười biếng không quan tâm, nhưng hôm nay bỗng nói nhiều như vậy. Chúc Tịnh đi tới cửa phòng thì chợt dừng bước,

quay đầu lại.

Hai người nhìn thẳng vào nhau, cô nói: “Anh đang quan tâm tới tôi?”.

“Mạnh Phương Ngôn, anh nhớ lấy. Tôi là điển hình cho mẫu người nhân tâm bị người người ghét bỏ. Dù anh có tốt với tôi hơn nữa, tôi cũng sẽ không cảm động. Tôi là kiểu người đến cả mẹ ruột cũng có thể ra tay đấy”.

“Công sức dùng để tốt với tôi, chi bằng anh dành cho những người phụ nữ khác đi. Tôi nghĩ, bất kỳ ai trong số họ hỏi đáp anh cũng nhiều hơn sự hỏi đáp của tôi.”

Nói xong, cô đi thẳng vào phòng, đóng cửa lại không thèm quay đầu.

Mạnh Phương Ngôn nhìn cánh cửa đóng chặt ấy, lắc đầu, lát sau nở một nụ cười khó xử.

Trên đời sao lại có một cô gái vừa lạnh lùng vừa không hiểu chuyện tình cảm như vậy chứ?

...

Hết buổi học ngày hôm sau, âm thầm bảo vệ cô gái vô tâm vô phế kia về nhà an toàn, Mạnh Phương Ngôn từ ngách đột nhập vào cửa sổ phòng ngủ của mình.

Nửa tiếng đồng hồ sau, một anh chàng tướng mạo không có gì đặc biệt, lưng đeo ba lô, nhảy từ ngoài cửa sổ ra ngoài.

Mạnh Phương Ngôn giơ tay kiểm tra lại lớp mặt nạ vừa đeo lên lần cuối rồi mở tai nghe kiểu nhỏ ra.

“Có nghe rõ tiếng tôi không?”

Vừa đi bộ về phía trước học, anh vừa hạ giọng.

“Báo cáo, nghe... nghe rõ ạ!” Trong tai nghe đột nhiên vang lên một giọng nam trong vắt, nghe còn có phần kích động, “Điệp viên Mars, chào anh, em, em là Ker...”.

“Kermid.” Anh thẳng thừng gọi tên đối phương ra, “Thiếu niên thiên tài bộ phận kỹ thuật, nghe danh cậu đã lâu”.

Kermid dường như càng phấn khích hơn, nói năng cũng không còn rành mạch nữa, “Điệp viên Mars! Em... Em lâu nay vẫn luôn muốn được trở thành đội viên của anh!”.

“Gọi tôi là Mars được rồi.” Mạnh Phương Ngôn mỉm cười, “Moon?”.

“Có em.” Giọng Moon vọng từ trong tai nghe, “Em đang ở trên tầng thượng tòa nhà phía sau tên gốc Kermid”.

“Cô gốc thì có!” Thiếu niên Kermid giận dữ, “Bài kiểm tra cuối kỳ môn văn hóa trước khi vào Cục cô cũng chép của tôi đó!”.

“Thế thì sao hả? Bây giờ tôi đã trở thành trinh sát ngoại tuyến rồi, còn cậu vẫn chỉ ngày ngày ôm cái máy tính cũ nát của mình. Nếu không nhờ cục trường cho cậu cơ hội trợ giúp Mars lần này, cậu vẫn còn ở trong đồng đất đó”.

“Cô!”

Thấy hai vị kia càng lúc càng hăng, cuối cùng Mạnh Phương Ngôn phải lên tiếng ngăn cản: “Được rồi”.

Kermid như vừa bị thần tượng cảnh cáo nhỏ, lập tức không dám cả thở.

Mạnh Phương Ngôn đi rất nhanh, hai mươi phút sau là đã tới cổng trường.

“Mars, qua bản đồ vệ tinh Kermid gửi tới, tòa nhà thí nghiệm về cơ bản đã không còn ai, chỉ còn đèn phòng bảo vệ ở tầng trệt là sáng.” Lúc này, Moon hạ giọng nói.

“Ừm. Giúp anh tìm một lối vào.”

“Mé tay trái tầng một tòa nhà thí nghiệm có một lỗ thông gió, vừa đủ cho một người đi qua.” Giọng Kermid vẫn hơi căng thẳng nhưng đã bắt đầu bước vào trạng thái làm việc, “Mars, anh có thể thông qua lỗ thông gió ấy, vào thẳng phòng thí nghiệm mục tiêu”.

Tòa nhà giảng đường dưới hoàng hôn nhuộm một màu vàng óng. Mạnh Phương Ngôn lấy dụng cụ ra khỏi ba lô, chỉ vài động tác đã tháo được nắp lỗ thông gió xuống, lấy dây dẫn ra, mượn lực bò vào trong.

“Găng tay leo núi mới có dễ dùng không?” Anh lấy chiếc găng tay bộ phận kỹ thuật mới nghiên cứu ra, đeo vào, “Nghe nói cậu tham gia việc cải tiến?”.

Kermid lập tức như chú chó con vẫy đuôi trước mặt thần tượng, “Chắc chắn rồi ạ! Mars, anh mau thử đi, độ hút quả thật tốt không để đâu cho hết. Em nói cho anh biết, đôi găng tay này được sử dụng chất liệu SPD tiên tiến nhất thế giới hiện nay...”.

“Kermid, cậu có thể nói ít đi một chút không, tôi không nghe rõ Mars nói gì rồi.” Lúc này, Moon lên tiếng khích bác, “Đàn ông đàn ông sao mà nhiều chuyện như đàn bà vậy?”.

Phòng thí nghiệm mục tiêu nằm ở tầng 4, Mạnh Phương Ngôn nhanh chóng chỉ định vị trí dừng lại, thuận lợi mở nắp thông gió của phòng thí nghiệm ra.

“Mars, vị trí bảo vệ đi tuần chỉ còn cách phòng thí nghiệm của anh 20 mét nữa.”

Anh bình tĩnh hạ xuống sàn phòng thí nghiệm, lập tức nghe thấy tiếng Kermid nhắc nhở.

“Ừm.”

Đáp lại một tiếng, anh ngồi xổm xuống, ẩn nấp bên dưới một bàn thí nghiệm ở phía sau.

Chưa được vài phút, bảo vệ đã mở cửa lớn của phòng ra, quét mắt nhìn một lượt, sau khi thấy không có vấn đề gì thì cũng nhanh chóng đóng cửa và khóa lại.

“Vật phẩm bị cấm nằm ở trong góc tường sau khi mở ngăn kéo thứ ba của tủ đựng đồ.” Kermid nói.

Mạnh Phương Ngôn ngồi dậy, tầm mắt bắt được chiếc tủ đựng đồ phía bên trái phòng thí nghiệm.

“Chiếc tủ màu trắng này?”

“Chính xác.”

Anh bước khẽ khàng lại gần nó.

Theo lời chỉ dẫn của Kermid, anh mở ngăn kéo thứ ba ra, cẩn thận di chuyển viên gạch thay đổi vị trí rõ ràng nhất trên tường, quả nhiên nhìn thấy một dãy dài các lọ thủy tinh chứa đầy các dung dịch.

Anh lấy dụng cụ hút dung dịch nguy hiểm từ trong ba lô ra.

“Mars, những dung dịch này đều thuộc các loại khác nhau, anh phải đem tất cả về.”

“Ừm.”

Anh đáp lại rồi bắt đầu mở lọ bằng tốc độ nhanh nhất.

Tí tách, tí tách. Từ phòng thí nghiệm cho tới đầu kia tai nghe đều yên ắng đến nỗi người ta phải hoang mang.

Còn hai mẫu vật nữa anh chưa lấy được.

“Không ổn!”

Kermid đang im lặng bỗng nhiên lớn giọng phá vỡ bầu không khí.

“Sao cậu giật đùng đùng lên vậy?” Moon hỏi trước.

“Có bất ổn. Trên hành lang hình như có người đi về phía căn phòng này... có cảm giác không phải là bảo vệ.”

Một giây sau, giọng nói của Kermid cũng thay đổi, “Mars! Mau quay trở lại lỗ thông gió. Người đó đi rất nhanh, nhắm thẳng phòng thí nghiệm của anh, có thể chính là Ghost!”.

Mạnh Phương Ngôn lấy hai mẫu cuối cùng, đặt lại viên gạch, đóng ngăn kéo vào rồi thả dây dẫn vào lỗ thông gió.

Anh dùng một tốc độ nhanh đến khó mà hình dung, nhưng vào lúc nửa người anh đã chui vào lỗ thông gió thì cửa phòng thí nghiệm bật mở.

“Pằng... Pằng... Pằng!”

Tiếng súng giảm thanh liên tục xả vào người Mạnh Phương Ngôn, từng viên đạn đều nhằm chỗ trí mạng. Anh thành công né được như sau lưng mọc thêm mắt vậy, nhưng quai đeo ba lô vẫn bị bắn xuyên qua.

Chiếc ba lô chứa dung dịch nguy hiểm rơi thẳng xuống. Mạnh Phương Ngôn một tay giữ chặt dây dẫn, lật người, tay kia vói lấy ba lô, cả người cũng theo đà rơi xuống phía dưới.

“Xem ra không giao đấu là không thể đi được rồi.” Giọng Moon hơi căng thẳng, “Mars, bây giờ em sẽ tới chi viện cho anh”.

“Không cần!” Khẩu súng giảm thanh vẫn không ngừng bắn về phía anh. Anh bảo vệ ba lô, quỳ nửa người xuống đất, nhìn về phía vị khách không mời mà tới kia.

Đó là một người đàn ông xa lạ nhưng lại mặc đồng phục bảo vệ để nguy trang, tay trái cầm súng chĩa thẳng vào anh.

“Đưa thứ dung dịch trong tay anh cho tôi.” Đối phương nói.

Anh nhìn thẳng vào họng súng đen ngòm không chút hoảng sợ, nhìn từ gương mặt đối phương xuống khẩu súng hắt cầm, bỗng nhiên mỉm cười, xách ba lô trong tay lên, “Tôi khuyên anh tốt nhất đừng nổ súng tại đây. Trong đây có mười hai loại dung dịch, bất kỳ loại nào cũng có thể khiến nơi đây bị hủy diệt ngay lập tức, bao gồm cả anh và tôi”.

Ánh mắt đối phương như chim ưng nhìn anh chăm chăm. Khoảng hơn một phút sau, hắn ném súng xuống đất, rút một con dao từ thắt lưng ra.

Một giây sau, con dao đã nhắm thẳng về phía Mạnh Phương Ngôn. Trong phòng thí nghiệm bày đầy các loại vật dụng nguy hiểm, anh vừa phải chiến đấu với đối phương, vừa phải cẩn thận không chạm vào chúng.

Thân thủ của đối phương rất tốt, gần như ngang sức anh. Anh một tay cầm ba lô, chỉ còn một tay để ngăn những màn công kích sắc bén của đối phương. Rõ ràng trận chiến này không thể duy trì lâu, kéo dài thêm phút nào anh sẽ dễ thất bại phút đó.

Moon và Kermid sốt ruột như bị lửa đốt, lo lắng cho an nguy của anh. Moon đã không còn nghe lời anh, cứ thế vội vàng lao tới. Nhưng tư duy của anh trong một khoảnh khắc đã có quyết định.

Trong vài giây ngắm chuẩn đối phương thu đao về chuẩn bị công kích, anh bèn rút một vật thể nhỏ trong ba lô ra quăng về phía đối phương.

Xì...

Làn khói trắng bồng chốc bao trùm cả phòng thí nghiệm. Tầm mắt đối phương lập tức bị ngăn cản, nhưng rõ ràng đó không phải là người vừa. Men theo tiếng động, hấn nhanh chóng lia chuẩn về phía đám khói.

Nhưng trong vòng vài giây đó, phòng thí nghiệm đã trống trải không một bóng người.

Trong khu rừng cách tòa nhà thí nghiệm không xa, Kermid và Moon cuối cùng cũng đợi được Mạnh Phương Ngôn.

Anh giao ba lô cho Moon và nói: “Hai người lập tức giao chỗ dung dịch này cho Cục, kiểm tra loại dung dịch và vân tay trên lọ, không được chậm trễ một phút”.

Kermid dường như vẫn chưa kịp hoàn hồn, miệng vẫn còn lẩm bẩm: “Sao lại như vậy chứ... Ghost vốn dĩ không thể biết chúng ta đã phát hiện ra bí mật của phòng thí nghiệm, cũng không thể tính chuẩn được thời gian chúng ta tập kích, vì hành động lần này chỉ có ba chúng ta biết...”.

“Không phải tại cậu.” Mạnh Phương Ngôn vờ vai thiếu niên tuấn tú, “Vì người ban nãy không phải Ghost”.

Moon và Kermid sửng sốt, trợn tròn mắt nhìn anh: “Không phải Ghost? Vậy là ai?”.

“Còn nhớ câu ban nãy tôi nói không? Tôi nói trong đây có mười hai loại dung dịch.”

Anh nhẹ nhàng kéo lớp mặt nạ xuống, “Nhưng thực tế chỉ có mười một loại, đối phương lại không hề phản bác tôi”.

“Chúng tôi đối phương vốn không biết rõ về tình hình của dung dịch, chỉ biết nó được giấu trong phòng thực nghiệm. Ghost không thể không nắm rõ mình giấu bao nhiêu dung dịch.”

Trời đã tối hẳn, khuôn mặt anh bị bóng đêm trùm kín, “Ngoài chúng ta ra, còn có người khác hoặc tổ chức khác đang tham gia vào nhiệm vụ này”.

“Hơn nữa, đối phương cũng đã chuẩn bị đầy đủ rồi mới tới, vô cùng tự tin.”

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Đêm Thứ Mười Một: Mars, Keep Moving

Đêm nay trong nhà yên ắng một cách kỳ lạ. Chúc Tịnh viết xong một bài luận văn, bắt đầu vươn vai vắn vẹo rồi ngẩng đầu nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường.

Đã mười giờ rồi.

Cô ra ngoài phòng khách. Căn phòng trống trải không một tiếng động, phòng của Mạnh Phương Ngôn vẫn tối đen như mực.

Công việc hướng dẫn thí nghiệm chắc chắn không thể tiến hành tới tối khuya như vậy. Đây là lần đầu tiên kể từ ngày về sống chung với cô anh đi đêm không rõ tung tích.

Thông thường vào lúc này, cô sẽ nằm lì trong phòng ngủ đọc sách. Cứ khoảng mười lăm phút anh lại gõ cửa một lần, nếu không hỏi “Cô gái, tôi nói chuyện với em vài câu nhé?”, thì cũng là “Chúng ta cùng xem phim không?”, hoặc là “Ra ngoài ăn đêm chứ?”, phiền tới mức cô cũng bó tay chịu trói, đành phải khóa trái cửa phòng.

Cô vẫn luôn không hiểu, rốt cuộc cô bị ma xui quỷ khiến thế nào tối hôm đó mới chấp nhận với yêu cầu sống chung hoang đường đó của anh?

Thế mà bây giờ, việc anh không có nhà lại bỗng dưng khiến cô bức dọc, đau đầu, chẳng phải như vậy càng tốt sao?

Cô vừa tự gõ lên đầu mình thì cũng đúng lúc nghe thấy tiếng cửa mở.

Mạnh Phương Ngôn hai tay trống trơn đi vào phòng, mỉm cười nhìn cô, “Em đang đợi tôi?”.

“Tôi vừa ra ngoài tập bạn bè một lát nên về muộn.” Anh cởi giày, bước vào phòng, phát hiện cô vẫn đứng yên nhìn mình lại càng chọc cô, “Sao? Lo lắng cho tôi à? Chẳng phải tôi đã về rồi sao?”.

“Vai anh...” Cô nhìn anh chăm chú, nói rành mạch từng từ, “Đang rỉ máu”.

Sắc mặt anh hơi khác một chút. Anh nghiêng đầu mới phát hiện vai mình đang chảy máu thật.

Đây có lẽ là vết dao chém của kẻ không rõ thân phận trong phòng thí nghiệm ban nãy. Vì vết thương không quá sâu, sự việc lại cấp bách nên anh không hề để ý.

“Không sao đâu.” Anh nhướn mày thờ ơ, “Lát nữa tôi sẽ tự xử lý”.

Anh còn chưa nói xong đã bị cô kéo áo lôi ra sô pha, “Ngồi xuống!”.

Anh hơi sững người, chỉ thấy cô vào bếp rửa tay sạch sẽ rồi lấy một chiếc hộp từ trong tủ ra, mặt không cảm xúc, đặt lên bàn uống nước, mở ra, ngồi xuống bên cạnh anh, bắt đầu thuần thục giúp anh xử lý vết thương.

“Bị sao vậy?” Cô đặt lọ nước khử trùng xuống, hỏi khẽ.

“Ban nãy đưa bé nhà bạn tôi nghịch dao chẳng may quẹt vào.” Anh mở to mắt nói dối.

“... Bố mẹ nhà nào lại để con nghịch dao như thế?” Cô nhíu mày, lời băng y tế ra, “Anh có cần tới bệnh viện tiêm một mũi không?”.

“Không cần đâu, da tôi dày lắm.”

Anh mãi miết nhìn cô, quan sát cô cúi đầu yên lặng băng bó vết thương cho mình, “Thì ra cũng có lúc em kiên nhẫn với tôi như vậy. Xem ra sau này tôi phải thường xuyên gây ra vài vết thương trên người mình mới được”.

“Vậy thì anh chết quách đi cho rồi.” Cô lờm nguýt, cố tình dùng sức lúc quấn băng cho anh.

“Tôi không sợ đau đâu.” Anh vẫn tí mắt cười.

Băng bó xong, cô xách hộp y tế định đi bỗng bị anh giữ cổ tay lại, “Chúc Tịch”.

“Vì sao em lại lựa chọn làm một bác sỹ?”

Con đường học y là vất vả nhất, nhất là đối với một cô gái, gần như phải đánh đổi cả tuổi thanh xuân của mình cho học tập, nghiên cứu, thực tập, sau một khoảng thời gian dài tích lũy mới có thể trở thành một bác sỹ đủ tư cách đứng bên bàn mổ cứu người.

Mỗi lần đứng đó là một cuộc chiến dai dẳng mà thất bại là hậu quả khó mà gánh chịu được.

Cô bị anh giữ tay lại, cứ thế đứng quay lưng về phía anh, giọng vẫn không chút cảm xúc, “Không có nguyên nhân gì”.

“Lẽ nào không phải vì bố em lúc trẻ sức khỏe không tốt, nên từ khi còn bé em đã quyết tâm đi theo ngành y, để sau này khi ông ấy già đi có thể chăm sóc ông ấy ư? Lẽ nào không phải chính nguyện vọng này đã chống đỡ em suốt mười mấy năm qua sao?”

Phải, anh biết tất cả về cô, đứng trước mặt anh cô vĩnh viễn giống như một con ngốc trần truồng lang thang trên phố.

Cô nhắm mắt lại, “Mạnh Phương Ngôn, hôm nay tôi không muốn chơi trò kích động rồi phải ra tay đánh anh nữa đâu”.

Anh nhìn cánh tay mảnh khảnh và khuôn cằm xinh xắn của cô, lát sau, cất hết sự đùa cợt ban nãy đi, cúi đầu hôn lên mu bàn tay cô.

“Cảm ơn em.” Anh hạ thấp giọng, dịu dàng nói.

Cả căn phòng không một thanh âm vậy mà lại khác hoàn toàn với bầu không khí không có anh khi nãy. Cô quay lưng vào anh, cảm giác được độ ấm nóng nơi lòng bàn tay anh, chút nhẹ nhõm bỗng đâu hiện lên trên khuôn mặt.

...

Khi cả căn nhà đã chìm vào bóng tối, Mạnh Phương Ngôn mới khóa cửa lại, ngồi trong phòng mình, mở máy tính lên.

Anh soi chuẩn mắt trái của mình vào camera máy tính. Năm giây sau, màn hình máy tính tự động sáng lên, một giọng nói máy móc không cảm xúc bật ra, “Xác nhận thân phận điệp viên. Điệp viên Mars, chào buổi tối!”.

“Giúp tôi liên lạc với Cục trưởng.”

“Đang trong quá trình liên lạc...”

Mười giây sau, một chất giọng nam giới trung niên trầm thấp vọng ra từ máy tính, “Mars”.

“L.” Anh đeo kính lên, bật đèn bàn.

“Tôi vừa nhận được báo cáo phân tích dung dịch cậu lấy được mẫu về.” Giọng L nghe còn lạnh lùng hơn cả bình thường, “Vô cùng đáng tiếc. Trên lọ vẫn không lưu lại bất kỳ dấu vân tay nào của Ghost. Còn mười một loại dung dịch, dù là loại nào cũng dễ dàng phá hủy cả Lầu Năm Góc”.

Anh trầm mặc nhíu mày.

“Kermid đã lấy được mẫu vật còn sót lại sau một vài vụ nổ tại London vừa qua, trong tàn tích chúng tôi tìm thấy loại vật chất tương đồng với dung dịch.”

Anh gõ nhanh lên bàn phím, xem qua những số liệu báo cáo, “Hung thủ của những vụ nổ bom này quả nhiên là Ghost”.

“Ghost đang thử sức tàn phá của những dung dịch này, thứ dùng để làm hại những sinh viên kia có thể chỉ là vật thí nghiệm, nhưng thứ cậu mang về đã là thành phẩm rồi.” L nói, “Hơn nữa, loại tội phạm tàn ác lại cực kỳ cẩn trọng như Ghost, không thể chỉ lưu giữ dung dịch ở một chỗ như phòng thí nghiệm, hẳn nhất định còn lưu giữ ở những nơi khác để phòng vạn nhất. Một khi hẳn phát hiện số dung dịch trong phòng thí nghiệm bị lấy mất, nhất định sẽ phát giác ra việc chúng ta đã ngấm đến hẳn. Bước tiếp theo, hẳn sẽ bắt đầu sản xuất dung dịch với số lượng lớn, bán cho các tổ chức khủng bố trên toàn thế giới”.

“Chúng ta bắt buộc phải ngăn hẳn lại trước khi số lượng dung dịch kia xuất hiện trên đời.”

“Trước mắt, trong Cục đang do thám điều tra những công xưởng ở London và các khu vực lân cận có khả năng bị Ghost lợi dụng làm nơi sản xuất, sẽ có kết quả nhanh thôi.” Nói xong câu này, L ngừng lại, “Ngoài ra, còn một tin tức nữa”.

Đọc xong báo cáo, Mạnh Phương Ngôn tháo kính xuống, “Anh nói đi”.

“Danh sách điệp viên phản bội lại tổ chức, đầu quân cho khủng bố mà Ghost nắm được lúc trước, hay còn gọi là hiệp ước Satan là một văn bản mật. Văn bản và mật mã được Ghost lưu giữ ở hai nơi khác nhau.”

“Cũng tức là, trong thiết bị máy tính của Ghost hoặc những người liên quan tới hẳn đều có thể lưu trữ hiệp ước Satan hoặc mật mã.”

“Cậu bắt buộc phải điều tra thiết bị điện tử của từng người, lần lượt lấy văn bản và mật mã về đây, không thể thiếu thứ gì.”

Anh nhắm mắt lại, giơ tay day day trán.

“Mars, keep moving (Không được dừng bước).” L tổng kết.

“Tôi xin được gấp đôi kỳ nghỉ và tiền thưởng cuối năm.”

Trước khi kết thúc cuộc gọi, Mạnh Phương Ngôn nói: “Ngoài ra, L, anh cũng nên biết, trò chơi này hiện tại ngoài chúng ta ra còn có người mới can dự. Tôi sẽ lật mặt nạ của hẳn, xem hẳn rốt cuộc là thần thánh phương nào”.

“Hơn nữa, tôi có dự cảm, sắp tới đây tôi sẽ có được một cơ hội tuyệt vời để lấy lại hiệp ước Satan.”

...

Chúc Tịnh vốn là người không ưa náo nhiệt. Tiếc là mấy người ở bên cạnh cô đều không phải mẫu người yên phận thủ thường. Một đêm trước lễ Halloween, hai anh em Tăng Tự và Tăng Kỳ bỗng dưng đề xuất muốn tổ chức Halloween tại nhà mình, còn nhiệt liệt mời Chúc Tịnh và Mạnh Phương Ngôn tham dự.

“Tịnh gia, Tịnh gia!” Sau khi kết thúc tiết thí nghiệm, Tăng Tự tay cầm mặt nạ quỷ hút máu, không ngừng đưa trước mặt Chúc Tịnh, “Tối ngày kia cậu nhất định phải tới đó! Cậu và anh Phương Ngôn, không thể thiếu ai. Nhớ đấy, phải ăn diện sao cho chính cậu cũng không nhận ra cậu! Cậu đừng có vác cái mặt mộc tới, mình sẽ đuổi cậu ra ngoài đó!”.

Chúc Tịnh đánh mắt nhìn Mạnh Phương Ngôn mặc áo blouse đứng bên cạnh nửa cười nửa không, thu dọn đồ đạc và nói: “Coi tâm trạng”.

“Anh Phương Ngôn, anh nhớ phải ép cậu ấy đến đó!” Tăng Kỳ kiễng chân lên lén thì thầm với Mạnh Phương Ngôn.

“Ừm.” Mạnh Phương Ngôn cúi đầu, “Anh cố gắng”.

“Tạ Thâm thì sao?” Lúc này Tăng Tự quay về phía Tạ Thâm, có chút không chắc chắn, “Anh... có tới không?”.

Mọi người đều biết Tạ Thâm xưa nay không xuất hiện ở chốn đông người, cho dù anh ấy và anh em họ Tăng có thân thiết cách mấy thì từ lúc quen biết tới giờ, họ đều chưa từng dám nghĩ tới việc dẫn anh ấy tới quán bar hay các buổi party.

Thế mà không ngờ lần này Tạ Thâm lại đồng ý, “Ừm, anh đi”.

Anh em họ Tăng sửng sốt, ngây ngốc vài giây, nhìn anh ấy có phần khó tin, “Anh vừa nói gì?!”.

“Thời gian là 7.30 tối ngày kia, địa điểm là nhà hai đứa.” Tạ Thâm thu dọn xong đồ đạc của mình, chuẩn bị rời đi, “Nhớ gửi địa chỉ chính xác vào di động của tôi, tôi sẽ tới”.

Nhìn bóng Tạ Thâm biến mất ở cửa phòng thí nghiệm, hai anh em họ Tăng đập tay với nhau: “Oh yeah!”.

“Tịnh gia, cậu thấy chưa? Cả Tạ Thâm mà cũng tới, cậu lại không tới sao? Đừng có học suốt thế, phải thả lỏng, phải giải trí!” Tăng Kỳ bắt lấy cánh tay Chúc Tịnh, hai mắt sáng ngời, “Đời người không hưởng thụ còn ý nghĩa gì nữa?”.

Chúc Tịnh cảm thấy mình còn không đồng ý thì chắc là tối nay không được ngủ yên. Trước khi rời khỏi phòng thí nghiệm, cuối cùng cô cũng xoa tay, coi như đồng ý.

Ra khỏi tòa nhà, cô và Mạnh Phương Ngôn sóng đôi đi về phía bãi đỗ xe. Cô bây giờ đã chấp nhận việc ngồi xe anh về nhà, chẳng vì điều gì khác, chỉ cảm thấy tiện đường đi chung cũng không quá tệ, chí ít tiết kiệm được tiền xe cộ, cũng chẳng cần so đo với anh mười mấy phút ngồi ô tô.

Mình không hề mềm lòng với hấn, cũng không hề rung động chút nào. Cô tự lập đi lập lại với bản thân như vậy.

“Nghĩ xong chưa? Định mặc bộ quần áo nào đi?” Anh bỗng nhiên lên tiếng.

Chúc Tịnh quay đầu nhìn anh, mặt không cảm xúc, “Cô dâu zombie”.

“Ừm.” Mạnh Phương Ngôn xoa cằm, nghiên cứu mặt cô, “Hợp đấy, tay cầm dao phẫu thuật và hoa cưới nữa, perfect!”.

Cô đáp lại anh bằng một nụ cười khẩy.

“Chi bằng tôi hóa trang thành chú rề zombie đi?”

“... Anh hóa trang thành bí ngô đi là hơn.”

...

Tới bãi đỗ xe, Chúc Tịnh đứng ngoài cửa đợi, Mạnh Phương Ngôn vào trong lái xe ra.

Vừa ngồi vào ghế lái, đóng cửa xe lại, anh bỗng nghe thấy tiếng di động rung.

Cúi đầu xuống nhìn, anh nhẹ nhàng ấn nút nhận: “Moon!”.

“Mars, tối ngày kia anh có đi không?” Giọng Moon xen lẫn chút phức tạp.

“Đi chứ.”

“Em rất sợ anh gặp nguy hiểm như lần trước. Em và Kermid đều không thể lộ diện, chỉ có thể chi viện bên ngoài. Hơn nữa, anh biết rõ đây là một bữa ‘Hồng Môn yến’, rất có thể trước sau đều bị công kích, không còn đường lùi...”

Lúc này anh bật đèn xe phía trước, nở một nụ cười hờ hững, “Moon, đối với bọn anh mà nói, chưa bao giờ tồn tại hai chữ ‘nguy hiểm’, chỉ có chết hoặc may mắn thoát nạn”.

“Hơn nữa, trò chơi chỉ vừa mới bắt đầu, sao anh có thể bỏ cuộc từ sớm chứ?”

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Đêm Thứ Mười Hai: Anh Thích Cô Ta Rồi Phải Không?

7h tối đêm Halloween.

Chúc Tịnh đứng trước gương, bôi lớp máu giả cuối cùng lên mặt mình, thở dài, nhíu mày tự lẩm bẩm, “Thế này chắc là phù hợp với yêu cầu của đôi song sinh bảo bối đó rồi nhỉ...”.

Trên mặt cô là lớp phấn khói thâm quầng và máu, bên khóe miệng là máu, còn một chất dịch đen xì. Đầu tóc cũng vì để hợp cảnh được làm rối bung rối bét lên, buộc lại trong lớp voan cưới che mặt rồi mặc cùng một chiếc váy cưới kiểu ngắn của cô dâu zombie. Dù nói thế nào, cô cũng đã dành ra mấy tiếng đồng hồ để hóa trang thành bộ dạng này, cô cố gắng hết sức rồi.

“Tạm ổn rồi đây, đúng là người không ra người, ma chẳng ra ma rồi.” Lúc này, từ ngoài cửa vọng vào giọng nói biếng lười của Mạnh Phương Ngôn, “Cứ vác cái bộ dạng hiện giờ của em ra ngoài phố thì quỷ thật cũng chạy mất dép”.

Cô thu dọn đồ nghề, quay người lại, ánh mắt chợt thay đổi đôi chút.

Người nào đó cuối cùng lựa chọn hóa trang thành bá tước ma ca rồng.

Cổ áo dựng đứng màu trắng, áo choàng màu đen, cà vạt màu đỏ, găng tay màu trắng, bên khóe môi còn có một chiếc răng nanh, vốn dĩ là một vai diễn đáng sợ và kinh dị, nhưng lại được ngũ quan tinh tế của anh diễn giải thành một vẻ cao quý mà diêm lệ.

Trên đời vốn dĩ tồn tại một kiểu đàn ông như vậy, bất kỳ loại trang phục nào người ấy cũng có thể dễ dàng chế ngự, còn phát huy được sức hấp dẫn vốn có của bản thân.

Trông anh có vẻ rất hưởng thụ ánh mắt khác biệt trong vài giây ngắn ngủi của cô. Lúc này, anh chậm chậm bước vào phòng ngủ của cô, cúi người cầm đôi giày cao gót màu đen bên cạnh giường lên.

“Tiểu thư xinh đẹp!”

Anh đi tới trước mặt cô, quỳ một chân xuống, ngẩng đầu nhìn cô, nở một nụ cười có phần ma mị, “Tôi có vinh hạnh được đi cho em đôi giày nháy tối nay không?”.

Cô cúi nhìn anh từ trên xuống, lát sau, cười lạnh rồi đưa chân ra, định đá vào mặt anh nhưng đã sớm bị con người thuần thục như anh tóm gọn, nhanh chóng cài dây giày vào mắt cá chân cô.

“Đùa đủ chưa.” Đi xong giày, cô nói.

Mạnh Phương Ngôn không đáp, nhưng đột ngột đưa tay ra bế ngang người cô lên.

“Dù sao tối nay em cũng là cô dâu zombie, vậy thì hãy hưởng thụ cái ôm của cô dâu một chút đi.”

Anh ôm cô, sải bước đi xuyên qua phòng khách rồi đi về phía chiếc ô tô đỗ ngoài cửa.

Chúc Tịnh hiện giờ chẳng còn hơi sức giằng co với anh, nhưng cái miệng vẫn không quên châm chọc, “Chúc vết thương trên vai anh lại nứt toác ra”.

“Em coi thường tôi quá.” Anh bế đặt vào ghế lái phụ, thắt dây an toàn xong xuôi mới chống hai tay lên mép ghế, “Ngay lúc này đây, tôi hoàn toàn có thể đứng ở tư thế này, làm 100 cái chống đẩy liên tục, hoặc là, cùng em chống đẩy luôn... Có muốn thử không?”.

Cô bình tĩnh nâng cửa xe lên, ngăn cách hoàn toàn anh ở ngoài.

Anh nhìn gương mặt nghiêng của cô, để lộ một nụ cười mà chính anh cũng không phát giác ra rồi đi sang phía bên kia, trèo lên xe.

...

Khi tới nhà họ Tăng, cả căn nhà đã đèn đuốc sáng trưng, bên ngoài nhà treo đủ các vật trang trí Halloween, trước cửa tầng một thậm chí còn treo một chiếc đèn bí ngô to đùng. Để hợp cảnh, trên tường cũng trang trí mạng nhện và những con nhện giả.

“... Hai người này giá mà lúc học hành cũng chăm chỉ nghiêm túc như vậy thì đã chẳng suốt ngày thi lại.” Chúc Tịnh không nhịn được, lẩm bẫm một câu.

“Hai người cuối cùng cũng tới!” Tăng Kỳ mặc trang phục người hầu gái có lẽ đã nhìn thấy họ qua cửa sổ phòng khách bèn thoăn thoắt chạy ra đón, “Mau lên, bữa tối đã bắt đầu rồi, còn không nhanh lên sẽ bị cướp hết đấy!”.

Chúc Tịnh và Mạnh Phương Ngôn theo chân Tăng Kỳ đi vào nhà, thấy cả phòng khách đã đầy đủ vô số các nhân vật: Cướp biển, ma ca rồng, phù thủy, zombie, hồn ma, đầu lâu... Chỉ có những người bạn không dám nghĩ tới, chứ không có người nào bạn không nhìn thấy.

“Anh.” Tăng Kỳ vẫy tay về phía cửa sổ, “Anh Tạ Thâm!”.

“Ô, Phương Ngôn, tối nay anh đụng hàng với tôi đấy!” Tăng Tự tay cầm ly rượu vang đi tới, đánh giá Mạnh Phương Ngôn một lượt từ trên xuống

dưới, “Tối nay tôi cũng hóa trang thành ma ca rồng”.

“Thôi đi, ngoài chiều cao ra, anh và anh Phương Ngôn còn gì để so sánh?” Tăng Kỳ lườm nguýt Tăng Tự, cười gian xảo, “Em thề, chỉ trong vòng ba phút từ lúc anh Phương Ngôn bước vào đây, tất cả đám con gái ở đây hầu như đều quay lại nhìn anh ấy”.

“Nào, cùng uống nào!”

Tăng Tự lấy thêm hai chiếc ly đưa cho Chúc Tịnh và Mạnh Phương Ngôn, rồi kéo Tạ Thâm hóa trang thành linh hồn này giờ vẫn đứng im lặng một bên tối, “Chúc cho tình bạn mãi trường tồn!”.

“Cheers!”

Năm chiếc ly va vào nhau. Chúc Tịnh nhìn hai anh em họ Tăng tươi cười dưới ánh đèn, Tạ Thâm trầm mặc và cả Mạnh Phương Ngôn anh tuấn phi phàm bên cạnh cô nữa, trong lòng bỗng dấy lên một cảm xúc khó nói.

Trong những đêm dài nơi đất khách quê người, vốn dĩ cô phải cô độc một mình, chỉ ít giờ đây bên cạnh cô vẫn có họ.

Tận sâu trong cốt tủy, cô là một người sợ hãi cô đơn như vậy.

Qua ba tuần rượu, Tăng Tự đã nhảy lên bàn, tuyên bố với tất cả mọi người tham gia party đêm nay, “Tiếp theo đây là tiết mục khiêu vũ mà mọi người chờ đợi đã lâu, mời mọi người đeo mặt nạ lên. Tối nay các bạn sẽ nhảy cùng bất cứ ai!”.

Mọi người phấn khích reo hò, lần lượt đeo chiếc mặt nạ mình đã chuẩn bị sẵn lên, bước vào sàn nhảy chính giữa phòng khách.

Tới khi Chúc Tịnh từ nhà vệ sinh bước ra, phòng khách đã hỗn loạn bát nhào. Cô né tránh còn không kịp bèn đeo mặt nạ, một mình đi tới bên bàn,

chuẩn bị ăn chút bánh ngọt.

“Tiểu thư zombie xinh đẹp!”

Vừa ăn được một chiếc bánh ga tô, bỗng có một bàn tay đeo găng trắng chìa ra trước mặt cô, “Tôi có vinh hạnh được mời em nhảy chung một điệu không?”.

Cô đặt đĩa xuống, quay người lại nhìn, lập tức thấy một người đàn ông hóa trang ma cà rồng đeo mặt nạ đứng trước mặt.

Không hiểu vì sao, cho dù đêm nay, tại đây, có không ít nam giới hóa trang thành bá tước ma cà rồng nhưng cô vẫn lập tức nhận ra đây là ai.

Có thể vì tâm trạng của cô tối nay không tệ, cô đã thật sự đưa tay về phía anh.

Mạnh Phương Ngôn dẫn cô vào trong sàn nhảy, đang định vòng tay giữ lấy eo cô thì đã giơ tay lên, quẹt lớp ga tô dính bên mép cô trước.

Một giây sau, anh dường hoảng hốt hết lớp ga tô ấy, còn nhẹ nhàng liếm ngón tay mình.

Động tác này của anh không những không ghê tởm mà ngược lại, còn mang một sự quyến rũ trí mạng. Trái tim cô run lên, cô quay đi, lạnh lùng nói: “Anh có định nhảy không đây?”.

Anh cười, cuối cùng cũng đỡ lấy cô, cùng cô nhảy điệu Tango.

“Chúc Tịnh, em có từng nghĩ, nếu có một ngày, một người em cho là đáng chết thật sự ra đi, liệu em sẽ mang tâm trạng gì?”

“Đáng chết?”

“Một người đã làm rất nhiều chuyện đáng ghét, khiến em hận, hận chỉ muốn hấn chết ngay ấy.”

Cô xoay tròn theo bước chân anh, “Nếu bọn họ thật sự không còn đáng sống trên cõi đời này nữa, người khác vì sự tồn tại của họ mà đau khổ thì nếu họ chết thật cũng đâu được coi là chuyện gì tệ hại”.

“Vậy với tư cách là một bác sỹ, đối mặt với một tên tội phạm cực kỳ tàn ác. Sinh mệnh của hấn đang tới khắc cuối cùng, được đưa tới bàn mổ của em để cấp cứu, em liệu có cứu hấn không?”

“Có.”

Cô gần như không do dự, “Mạng sống của hấn phải do quan tòa phán định. Tôi không có quyền quyết định hấn có được chết trên bàn mổ hay không, chỉ cần đó là bệnh nhân của tôi, tôi phải cứu”.

Hai câu trả lời hoàn toàn khác biệt, ánh mắt anh sáng lên vài giây, con người sâu thẳm nhìn cô không rời.

Cô không hiểu vì sao anh lại hỏi câu ấy giữa bầu không khí này, nhưng cũng không nghĩ sâu thêm mà chỉ tiếp tục xoay tròn, chuyển động.

“Em nhảy rất đẹp.” Một lát sau, anh lại gần cô, thì thầm bên tai, “Trước kia từng học ư?”

“Có nhảy vài lần.” Cô nói, “Anh nhảy cũng không tệ”.

Cô đã không còn cảm thấy ngạc nhiên nữa, vì người đàn ông trước mặt cô gần như đã có thể dễ dàng làm bất kỳ việc gì trên đời này.

Tiếng nhạc đi tới những giai điệu cuối cùng. Trước khi buông cô ra, anh bỗng dùng một tay chạm lên tai trái và tai phải của cô.

Chúc Tịnh sững người, khi giơ tay lên, chỉ cảm giác bên tai có một xúc cảm lạnh lạnh, sờ vào, hóa ra là một đôi bông tai.

“Happy Halloween!” Anh thả cô ra, nâng tay cô lên, đặt bên môi, hôn nhẹ, “Mong là tôi sẽ trở thành người đàn ông cuối cùng được nhảy cùng em”.

...

Vũ hội đêm nay đã bước vào giai đoạn cao trào. Gần như tất cả mọi người đều đã nắm tay nhau, vừa uống rượu vừa ca hát nhảy múa.

Khác với sự ồn ào của đại sảnh, cả tầng hai lại yên ắng không một tiếng động.

Có một bóng đen vào lúc mọi người chìm trong hoan lạc đã từ đường ống gạch ở tầng một trèo lên trên, nhẹ nhàng cạy cửa sổ tầng hai, bước vào một phòng ngủ không bật đèn.

Vào phòng rồi, anh đóng cửa sổ lại, rồi đi tới bên cửa, nắm chặt lấy tay nắm cửa.

Ngay sau đó, anh bật tai nghe kiểu nhỏ, ngồi xuống bàn.

“Hai chiếc máy tính.” Anh nói.

“Thử lần lượt đi.” Kermid hạ thấp giọng.

“Ừm.” Anh bật chiếc màu đen trong hai chiếc, nhanh chóng gõ phải password.

“Pass là dấu vân tay ư?” Moon hỏi.

Anh nhìn máy tính rồi rút một mảnh giấy mỏng từ trong túi quần ra, nhẹ nhàng chạm phải chiếc camera đã được cải tiến của laptop.

Ba giây sau, mật mã được giải.

“Mars, anh lấy được dấu vân tay khi nào vậy?” Kermid kinh ngạc, “Trước đó em hoàn toàn không nhìn thấy anh có tiếp xúc thân thể với đối phương mà?”.

“Cậu là đồ ngốc à?” Moon lập tức phì cười, “Cậu không thấy vừa rồi anh ấy đi tới bên cửa, chạm vào tay nắm cửa ư? Thế mới nói... đáng đời cậu mãi mãi làm một tay kỹ thuật quèn, không thể ra ngoài tác chiến”.

Thấy hai người đó lại chuẩn bị cãi lộn, Mạnh Phương Ngôn chịu không nổi, tạm thời tắt tiếng rồi bắt đầu tập trung tìm tòi tại liệu.

“Không có.”

Năm phút sau, anh mở tai nghe lên, “Tra cứu bất cứ từ khóa có liên quan nào cũng không có kết quả”.

“Nếu thông tin mà phía chúng ta nhận được – hai cái tên đặc công phản bội trong danh sách Satan – không sai, vậy thì chứng tỏ nó không nằm trong chiếc máy tính này.” Moon nói, “Mars, thử chiếc kia đi”.

Anh bật chiếc còn lại lên.

Kermid và Moon nín thở, bắt đầu chờ đợi.

Nếu cũng không nằm trong chiếc này thì có nghĩa là manh mối bị đứt, và Mạnh Phương Ngôn phải liều lĩnh hơn nữa để xâm nhập những thiết bị điện tử bên cạnh hẳn.

Thời gian dường như cả một thế kỷ trôi qua, họ mới nghe thấy giọng nói bình tĩnh của Mạnh Phương Ngôn: “Có một file tổng hợp”.

Hai người đồng loạt hoan hô, Kermid kích động nói: “Mars, nhanh nhanh, mau dùng USB em đưa cho anh để copy về!”.

Anh nhanh gọn cắm USB vào, vì dung lượng file tài liệu không hề nhỏ nên hệ thống thông báo thời gian chuyển tiếp mất năm phút.

Mạnh Phương Ngôn dựa ra sau ghế, day day thái dương, bỗng dừng rất muốn quay trở lại phòng khách.

“Mars.” Kermid lúc này bỗng dè dặt hỏi một vấn đề đã nhin rất lâu, “Cô Venus đó trông xinh là thế, vì sao tính khí tồi tệ vậy?”.

Anh mỉm cười, “Cô ấy là Venus mà, vị thần của tình yêu và sắc đẹp, dĩ nhiên người ta khó mà ghét được bản tính của cô ấy”.

“Vậy anh có được coi là tốt tính không?” Kermid làm một bài phỏng vấn nhỏ với thần tượng.

Anh lắc đầu, đáp rất nhanh, “Không tốt”.

“Em không thấy vậy.” Kermid nói, “Anh chưa bao giờ nổi nóng với Venus, mặc dù có lúc cô ấy đáng ghét thật”.

Anh không nói gì, trong đầu một lần nữa nhớ lại đủ các biểu cảm trên gương mặt cô.

Không hiểu vì sao, anh chưa bao giờ cảm thấy cô lạnh lùng, ngược lại thấy cô rất hoạt bát.

“Mars, anh thích cô ta rồi phải không?”

Bất thành linh, Moon xen vào.

Kermid sửng người, sợ đến không dám nói gì nữa. Mạnh Phương Ngôn mấp máy định trả lời bỗng nhiên chau mày quay người lại. Một giây sau, cánh cửa phòng ngủ đã bị mở ra.

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Đêm Thứ Mười Ba: Cơ Hội Không Bao Giờ Quay Lại

Phòng ngủ im ắng không một tiếng động, ngay cả bầu không khí trong tai nghe cũng tĩnh mịch đến đáng sợ.

Kermid giám sát này giờ hoàn toàn không phát hiện ra người đi lên tầng hai này. Moon cũng không hề phát giác. Ngược lại, chính Mạnh Phương Ngôn lại là người phát giác ra trước.

Anh đã không còn thời gian để trốn hay bỏ chạy, mà anh cũng không định làm vậy.

Anh vẫn duy trì động tác của mình, không chút động đậy, hơn nữa biểu cảm còn không hề hoang mang, lo lắng, tựa như việc anh ngồi ở đó là hết sức tự nhiên.

Người đứng ngoài cửa đeo mặt nạ, nhưng anh vẫn nhận ra, đó là anh chàng mặc trang phục hồn ma – Tạ Thâm.

Tạ Thâm cầm hai ly rượu trong tay, khẽ lên tiếng: “Mạnh Phương Ngôn?”.

Anh ta cũng nhận ra anh ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Mạnh Phương Ngôn mỉm cười phía sau lớp mặt nạ, ung dung đứng dậy khỏi ghế: “Trong máy tính của Tăng Tự có vài bộ phim khá hay, tôi lên đây copy về”.

“Thế ư?” Tạ Thấm nhìn anh, dán chặt mắt vào chiếc USB anh đang cắm trên laptop: “Bộ phim gì mà khiến anh phân tâm ngay cả khi party đang trong hồi náo nhiệt vậy? Hay chia sẻ với tôi đi?”.

Căn phòng im ắng.

Ai ngờ, Mạnh Phương Ngôn lúc này rướn môi cười, đường hoàng rút USB ra, tắt máy tính, đứng dậy đưa cho anh ta.

“Hai ly rượu này anh đều chưa uống phải không? Cho tôi một ly nhé.”

Tạ Thấm nhìn anh, lát sau, đưa ly rượu bên tay trái cho anh, rồi đón lấy chiếc USB trong tay anh.

“Trong số rất nhiều người tôi quen biết, anh là người thuận tay trái mà tôi ấn tượng sâu sắc nhất đấy.”

Anh đóng cửa lại, cùng Tạ Thấm đi xuống nhà, cười khẽ, “Như tôi, tay trái vốn không làm được gì. Anh thì tốt rồi, tay trái cũng thuần thục như tay phải của người ta”.

“Từ nhỏ tôi đã quen dùng tay trái.” Tạ Thấm nhấp một ngụm rượu, đôi mày nhíu lại khá chặt.

“Kể cả những lúc chơi bóng rổ, cầu lông, bóng chuyền?”

“Cũng dùng tay trái.”

“Khi dùng súng thì sao?”

Hai người men theo cầu thang đi xuống bậc thềm cuối cùng. Chỗ rẽ là nơi duy nhất yên ắng dưới tầng một. Câu hỏi ấy của anh vô tình bị phóng to, Tạ Thấm nghe xong, đột ngột dừng động tác uống rượu lại, nghiêng đầu nhìn ánh mắt nâu toát lên ý cười của Mạnh Phương Ngôn.

Một phút vô thanh.

Nếu có người đi tới đây lúc này thì sẽ phát hiện ra, giữa hai người đàn ông ấy tựa như có một cơn phong ba hung dữ, đẩy người ta vào chỗ chết, đủ để hủy hoại tất cả các sinh vật định lại gần.

Tíc tắc, tíc tắc...

Không ai nói gì, đồng hồ cứ chạy, thời gian vẫn trôi, như có một quả bom hẹn giờ đang đếm ngược.

Một phút sau, Mạnh Phương Ngôn uống cạn ly rượu trong tay mình, cười to, giơ ly về phía Tạ Thẫm, “Đùa thôi mà. Thời buổi này rồi, ai còn chơi súng chứ? Với lại, đây đâu phải Mỹ, anh nói đúng không?”.

Nét mặt Tạ Thẫm vẫn đống băng lại. Một cảm xúc gì đó lướt nhanh qua mi tâm anh ta, nhanh tới nỗi khiến người ta không cảm giác được đó là cảm xúc gì.

“Happy Halloween, brother!” Anh nhẹ nhàng vỗ vai Tạ Thẫm, rồi đi về phía sàn nhảy.

...

Rời khỏi góc rẽ, Mạnh Phương Ngôn cầm một ly Whiskey, đi tới bên cửa sổ.

Anh đeo tai nghe lên, Kermid lúc này mới dám lên tiếng, giọng nói hỗn hển như vừa nhịn thở hai phút dưới nước, “... Em thề, em suýt nữa thì tè ra quần. Mars, chẳng lẽ anh đã đưa hiệp ước Satan cho hẳn thật?!”.

Anh không nhịn được cười, uống một hớp rượu, “Chiếc USB đưa cho anh ta, bên trong thật sự chỉ có phim, là hai bộ phim hai đầu trong top 10 bộ

phim cấm của thế giới, 120 ngày ở địa ngục trần gian và Mỹ nhân ngư dưới ống thoát nước”.

Anh thật sự đã đùa một võ lớn với Tạ Thẫm.

“Trước đây em không tư cách hợp tác với anh, nhưng bây giờ cuối cùng em cũng thực sự hiểu vì sao Cục trưởng lại tin tưởng anh như vậy.” Giọng Moon có chút tản mát, “Có lẽ sự có mặt của em và Kermid chỉ càng liên lụy tới anh...”.

“Không có chuyện đó.” Anh khẽ nói, “Mấy đứa là những người đồng đội tuyệt vời nhất”.

Sự kính trọng trong lòng Moon trong phút chốc đã lên tới cực điểm.

Anh nói thì nhẹ nhàng như vậy, nhưng kể từ giây phút anh phát giác có người xuất hiện, anh đã hoàn thành việc cài chiếc USB có chứa hiệp ước Satan để cắm một chiếc khác, khôi phục lại giao diện của máy tính. Hơn nữa, còn bình tĩnh tiếp lời với Tạ Thẫm, và rời khỏi phòng an toàn.

Họ không thể ngờ anh còn chuẩn bị một chiếc USB khác để thay thế.

Cô bỗng nhiên nhớ lại năm xưa trong lúc bồi dưỡng trong Cục, có một điệp viên đã đánh giá vị Chiến thần ẩn mình trong truyền thuyết như thế này: Mọi hành động của anh đã kết hợp hoàn hảo đối trá và sự thật, xây dựng một thế giới giả tượng cho tất cả mọi người, giống như Kẻ đánh cắp giấc mơ, anh lợi dụng thế giới ảo đó để nhẹ nhàng đoạt được mọi thứ mà anh muốn.

“Mặc dù tôi có thu hoạch.” Anh nói với các đồng đội như vừa trải qua một mối nguy lớn, chỉ hận không thể nâng ly chúc mừng, “Nhưng nhiệm vụ thất bại rồi, quá trình copy hiệp ước Satan mới tiến hành được 95% thì bị ngắt”.

“Tôi phải lên đó thêm lần nữa.”

Kermid và Moon trầm mặc giây lát, hai người họ đều muốn phản đối, nhưng không có lý do.

Họ đều hiểu, lần ban nãy đã là nguy hiểm tột độ. Nếu không nhờ anh nhanh trí thoát thân thì tất cả công sức đã tan tành mây khói. Nhưng nếu bây giờ anh lại lên đó lần nữa thì coi như khả năng bị phát hiện sẽ tăng cao gấp đôi.

Nhưng, cơ hội như vậy, một khi để mất sẽ không bao giờ có lại được.

Nói tới đây, anh giơ đồng hồ lên, “Vẫn còn thời gian”.

Uống xong ly Whiskey trong tay, anh quan sát động thái trong phòng khách, tính toán lần thứ hai lên gác. Nhưng đúng lúc anh định âm thầm rời khỏi phòng thì anh bỗng nghe thấy Kermid gọi mình từ trong tai nghe.

“Sao vậy?” Anh hỏi, “Có chuyện gì à?”.

“Không ạ...” Kermid hơi ngập ngừng, “Em không biết có nên nói hay không, chuyện này không liên quan gì đến nhiệm vụ...”.

Anh bỗng nhiên dấy lên một dự cảm không tốt lắm, bước chân cũng dừng lại, “Ừ?”.

“V...”

“Chúc Tịnh vừa một mình đi ra ngoài.” Moon ngắt lời Kermid, nói thay cậu ấy, ngữ điệu không nhận ra là vui hay buồn, “Ghost đã theo cô ấy ra ngoài rồi”.

...

Trong nhà quả thực quá ồn ào, hơn nữa người mời nhảy cứ ào ào không dứt, mà người cô quen thuộc lại không nằm trong tầm mắt. Ở thêm một lúc, cuối cùng Chúc Tịnh không chịu nổi nữa, định ra ngoài hóng gió.

Ra khỏi nhà, bầu không khí bao trùm màn sương lạnh của London. Cô đi về phía công viên với một rừng cây rậm rạp, ngồi lên một chiếc ghế dài trống vắng.

London đêm nay giống như “Bạch quý dạ hành”, những đứa trẻ hóa trang thành bí ngô hay ma ca rồng ai nấy đều vui vẻ phần khích, đi từng nhà xin kẹo và bánh ngọt.

Cô dựa vào lưng ghế, hít sâu một hơi.

Không hiểu vì sao, tối nay tim cô đập rất nhanh.

Những tưởng vì bài nhảy cùng Mạnh Phương Ngôn ban nãy, dấu sao cô cũng lâu lắm rồi không cùng nhảy với người đàn ông nào. Nhưng đến tận bây giờ tim cô vẫn chưa ngơi nghỉ, đập nhanh tới cô gần như không thở nổi.

Lẽ nào sắp có chuyện gì không hay xảy ra?

Nghỉ ngơi một lúc, cô bỗng nghe thấy tiếng di động rung lên trong túi áo.

Rút di động ra, cô cúi đầu đọc tin nhắn mới nhất, cuối cùng cũng hiểu vì sao tối nay mình lại khác thường như thế.

Bên cạnh chốc chốc lại vọng tới tiếng cười đùa của những thanh niên London bá vai nhau bước đi, cô vẫn như một pho tượng, ngồi im bất động.

Tầm mắt cô rơi xuống tin nhắn kia, mặt không chút cảm xúc, nhưng bàn tay cầm di động thì run rẩy từng cơn.

Không biết đã qua bao lâu, cô đứng dậy khỏi ghế, nhưng chân lập tức mềm nhũn, cả người bổ nhào về phía trước.

Tay và đầu gối đập thẳng xuống nền đất lạnh, xước xát, rướm máu, thế mà cô vẫn không có chút cảm giác nào.

“Chúc Tịnh.”

Loáng thoáng, cô nghe thấy có giọng ai đó.

Mạnh Phương Ngôn lao tới trước mặt cô như tên bắn, lập tức đỡ cô dậy. Anh quan sát cô từ trên xuống dưới, nhíu chặt mày, như đang xác nhận điều gì.

“Ban này... từ lúc em đi ra ngoài, có ai nói chuyện với em không?” Anh hỏi, âm điệu khác hẳn vẻ thờ ơ ngày thường.

“Không có.”

“Có người quen nào nói chuyện với em không?”

“Không có.”

“Không ai cả.”

“Không.”

Nghe xong câu trả lời của cô, trong lòng anh như có một viên đá tảng rơi xuống. Cho tới lúc này, anh mới chợt nhận ra mình nắm vai cô hơi chặt, nhẹ nhàng buông tay.

“Em sao vậy?” Anh cúi đầu nhìn cô, nhận ra sự bất thường của cô.

Cô không có bất kỳ phản ứng nào.

“Chúc Tịnh.” Anh lặp lại vài lần, “Chúc Tịnh!”.

“Mạnh Phương Ngôn!” Cô bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn anh bằng đôi mắt trống rỗng, “Anh từng hỏi tôi, nếu một người tôi hận tột cùng chết đi, tôi sẽ tâm trạng gì, đúng không?”.

Anh chợt ngừng lại, nghiêng đầu.

“Bố tôi vừa chết, đột quy.”

Anh nhìn cô, ánh mắt lóe sáng, bờ môi mấp máy.

“Tôi hận ông ta biết bao, anh không thể tưởng tượng được tôi hận ông ta nhường nào đâu. Bây giờ ông ta chết rồi, tôi nên vui mới phải. Đúng không? Đi nào, chúng ta đi làm vài chén, mau đi thôi!”

Lớp hóa trang càng trở nên đáng sợ hơn vì biểu cảm của cô. Cô cười sảng sặc không ngừng, xoa tay, lắc đầu, giọng thậm chí vang khắp công viên yên ắng.

“Từ nhỏ tôi đã ăn cơm một mình, đi chơi thì Chúc Kính Quốc lúc nào cũng chỉ nắm tay Chúc Dung Dung. Tôi thi được xếp thứ nhất, Chúc Kính Quốc đến nhìn còn chẳng thèm nhìn tôi một cái, chỉ mãi mê an ủi Chúc Dung Dung vì thi trượt. Sau này tôi ra nước ngoài, khó khăn lắm tôi mới gặp được một người chỉ nhìn tôi. Tôi tưởng đó sẽ là người đàn ông đi cùng tôi nốt cuộc đời này, thế mà về sau anh ta cũng lên giường với Chúc Dung Dung. Anh có biết sau khi hay tin, ông ta nói gì không?”

“Ông ta nói: Chúc Tịnh, con quá kiên cường, không biết thế nào là sợ hãi, là đau đớn. Không có Chu Dịch Kỳ con vẫn có thể sống tốt, nhưng Dung Dung thì không thể. Nó cần được bảo vệ, nó cần nhiều tình yêu thương hơn, nó cần Chu Dịch Kỳ hơn con.”

“Thế nên bây giờ, người chưa từng cho tôi một chút tình phụ tử nào, người đàn ông chưa bao giờ tròn trách nhiệm làm cha đã chết rồi. Ông ta đối xử tệ bạc với tôi như vậy, tôi nên rất vui, đúng không?”

Anh chưa bao giờ nghe cô nói nhiều như vậy. Anh muốn nắm lấy tay cô nhưng lại bị cô gạt ra. Anh muốn cô ngừng cười lớn nhưng cô chỉ càng cười dữ hơn.

“Mars, bài nhảy cuối cùng sắp kết thúc rồi.”

Trong tai nghe, Moon nhấn mạnh từng chữ, “Còn mười phút nữa thôi”.

Anh chỉ còn cách hiệp ước Satan một bước thôi.

“Ghost rất có thể cố tình đi theo cô ta, có ý điệu hồ ly sơn, lợi dụng cô ta để dụ anh ra khỏi nhà.”

Cơ hội như thế này có thể say này không bao giờ xuất hiện nữa.

Lỡ mất đêm nay, mọi kế hoạch về sau đều rơi vào bùn lầy.

Anh phải quay đầu, phải trở về ngôi nhà kia.

Anh không thể ở lại đây.

Anh không thể.

“Chúc Tịch.” Rất lâu sau, cuối cùng anh giơ tay ra, nắm chặt bả vai cô.

Cô vẫn đang cười. Anh nâng mặt cô lên, ép cô nhìn vào mắt mình, “Chúc Tịch”.

“Tôi sẽ cùng em quay về thành phố T ngay bây giờ, ngay lập tức.”

Tiếng cười của cô tắt dần. Cô nhìn sâu vào mắt anh, đôi mắt ấy bây giờ không mông lung, không có lốc xoáy mà trong vắt như một hồ nước chỉ soi bóng cô.

Cô cảm nhận được một sợi dây nào đó trong lòng mình hoàn toàn đứt phụt vào khoảnh khắc này.

Một giây sau, một giọt nước mắt rơi xuống từ hốc mắt cô.

“Anh nói không sai, tôi trở thành bác sỹ vì ông ấy, nhưng ông ấy không đợi được tôi cứu ông ấy.”

Từng giọt, từng giọt, cô chưa bao giờ nhìn thấy giọt nước mắt nào của mình to như thế.

Mạnh Phương Ngôn nhìn sâu vào mắt cô rồi từ từ giơ tay lên, tháo tai nghe xuống.

Anh tắt tai nghe, bỏ vào túi áo.

Sau đó anh đưa tay, kéo cô vào lòng...

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Đêm Thứ Mười Bốn: Có Phải Em May Mắn Hơn Tôi Một Chút Không?

Thành phố T, nước A.

Mưa tầm tã đêm ngày, cùng với những cơn gió lạnh mùa đông ập tới, thấm vào từng góc ngách trong cơ thể.

Nghĩa trang ngoại thành thành phố T, có vài người che ô, mặc trang phục màu đen đang yên lặng đứng bên một ngôi mộ nhỏ nằm riêng lẻ tại một khu đất vắng vẻ, tĩnh mịch.

Trong số những người này, Chúc Tịnh là người duy nhất không che ô.

Người con gái mặc váy đen đứng bên cạnh cô thì đang dựa vào lòng người đàn ông che ô giúp cô ta, thút thít không ngừng.

“Dung Dung!” Người đàn ông cầm ô không ngừng vỗ vai cô ta, “Bố ở trên thiên đường sẽ được yên nghỉ mà. Ông chắc chắn không muốn thấy anh tự tổn hại sức khỏe của mình, đau khổ, buồn bã không ngủ, không ăn như vậy đâu”.

“Dung Dung, bệnh của bố con, chí ít không bắt ông ấy phải đau đớn nằm liệt giường ở bệnh viện.” Quán Tâm cũng đứng trước mộ, dùng mu bàn tay gạt nước mắt, “Vẫn nên đi sớm là hơn”.

“Dịch Kỳ, mẹ...” Chúc Dung Dung khóc càng thương tâm hơn, “Con thật sự không thể nào chấp nhận được...”.

Chúc Tịnh từ đầu tới cuối không nói một tiếng nào, cũng không có ý gia nhập vào cuộc đối thoại của ba con người này. Tâm mắt của cô luôn dừng lại trên tấm bia mộ, lại giống như đang rơi vào một điểm nào đó trong không trung.

Lúc này, từ cách đó không xa có một người đàn ông cao lớn che ô đen bước tới.

Anh nhanh chóng dừng lại bên cạnh Chúc Tịnh, hướng gần hết phần ô về phía cô.

Ba người còn lại nghe thấy tiếng bước chân, lập tức quay đầu lại.

“Anh rể.” Chúc Dung Dung gạt nước mắt, rưng rưng nhìn về phía anh, “Cảm ơn anh đã giúp bọn em cùng lo việc hậu sự cho bố”.

“Cậu họ... Mạnh phải không?” Quán Tâm cũng lên tiếng, “Thật ngại quá, có tuổi rồi, trí nhớ cũng không tốt lắm”.

Anh cười lịch sự, “Cô cứ gọi cháu là Phương Ngôn”.

“Hôm qua cháu mới cùng Tịnh Tịnh từ Anh về, trước đó cũng chưa tới nhà chào hỏi, không quan tâm tới cảm xúc của cô chú, mong cô chú thông cảm.” Mạnh Phương Ngôn tiếp tục duy trì nụ cười lễ độ của mình.

“Không có gì.” Quán Tâm cười dịu dàng, nhưng trong giọng nói lại không toát lên chút nhiệt độ nào, “Tôi chưa bao giờ ảo vọng Chúc Tịnh có thể tìm được một người chồng như cậu”.

Chúc Tịnh im lặng nãy giờ bỗng nhếch môi cười, đột ngột giơ tay khoác lấy cánh tay Mạnh Phương Ngôn.

“Vâng, con cũng cảm thấy con thật sự rất may mắn.”

Cô cụp đôi mắt xinh đẹp xuống, mỉm cười, “Có một dạo con còn nghĩ cả đời này có lẽ con cũng chẳng có được niềm hạnh phúc của tình yêu và hôn nhân nữa”.

“Con còn tưởng người đàn ông nào trên đời này cũng thích gái điếm...” Nói tới đây, cô nghiêng người, xoa xoa cằm Mạnh Phương Ngôn, nét mặt tươi rói, “Cũng may anh ấy không như vậy”.

Cô vừa nói xong câu đó, sắc mặt của mọi người đều thay đổi, duy chỉ có Mạnh Phương Ngôn là vẫn điềm nhiên.

Sắc mặt người đàn ông đang ôm Chúc Dung Dung gần như khó coi tới cực điểm. Cô ta thì sững sờ, nước mắt bỗng chốc tí tách rơi như chuỗi ngọc đứt dây, “... Chị, tới tận bây giờ chị vẫn không thể tha thứ cho em và Dịch Kỳ ư? Cho dù bố đã qua đời, cho dù đã có anh rể, chị vẫn không thể tha thứ...”.

“Chúc Dung Dung, màn kịch ân ái, màn kịch hiếu thảo, diễn thế là đủ rồi đấy.”

Cuối cùng Chúc Tịnh cũng đánh mất mọi kiên nhẫn. Cô giơ tay vuốt lại mái tóc, lạnh lùng quét mắt nhìn cô ta: “Về nhà khóc riêng với Chu Dịch Kỳ đi, tôi bị chênh lệch múi giờ, vẫn chưa quen, nhìn cô diễn kịch cả ngày quả thật hơi buồn nôn”.

“Chị...” Ngũ quan của Chúc Dung Dung có phần méo xẹo.

“Các người muốn đứng trước mộ Chúc Kính Quốc khóc bao lâu thì khóc, nhưng thứ lỗi cho tôi không rảnh tiếp.” Cô quay người, “Tiếp sau đây tôi còn phải đi tìm luật sư bàn chuyện di sản thừa kế trước, sau đó chơi đùa cùng mấy cổ đông trong hội đồng quản trị, bận rộn lắm”.

Mạnh Phương Ngôn ngấm cái cằm nhỏ của cô dưới tán ô, đáy mắt chột ánh lên ý trêu đùa. Anh lập tức giơ cánh tay lên, ôm lấy vai cô, “Xin lỗi,

chúng tôi đi trước”.

Hai người vừa đi được vài bước, bỗng nghe thấy tiếng hét điên dại của Chúc Dung Dung vang lên sau lưng: “Chúc Tịnh, rốt cuộc chị có lương tâm hay không? Chị còn là con người không? Bố vừa qua đời, mà trong đầu chị chỉ toàn là tiền!”.

Chúc Tịnh dừng bước.

“Lương tâm là cái gì? Có ăn được không? Hay một chiếc thẻ tín dụng không hạn mức, có thể tiếp tục giúp cô mua túi xách, mua trang sức, mua đàn ông đáng quý hơn?”

“Chúc Dung Dung, đừng sửa nữa, cô không sợ Chúc Kính Quốc chê cô quá ồn, bật dậy khỏi quan tài sao?”

...

Sau khi ngồi lên ghế lái phụ, Chúc Tịnh cởi chiếc áo khoác đã ướt nhẹp ra, ném ra ghế sau.

Thời tiết mùa mưa ở thành phố T này cũng không khác London là mấy, cũng ướt át, dính dớp, cộng thêm lời nói của mấy người kia khiến lòng cô từ lúc hạ cánh xuống sân bay tới giờ chưa lúc nào hết phiền muộn.

Mạnh Phương Ngôn bật máy sưởi, cất cao giọng, “Học y mà chẳng có chút nhân nại gì cả”.

“Muốn giải phẫu sống anh không cần quá nhiều nhân nại.” Cô cởi giày, khoan chân lên.

Anh giấu nụ cười vào đôi mắt, khẩn trương khởi động xe rồi lái ra phía đường quốc lộ.

Chiếc xe yên lặng vang lên tiếng nhạc không lời, thế mà cũng có tác dụng làm dịu cảm xúc. Lòng cô dần bình tĩnh lại, cô vô thức liếc nhìn anh.

Anh đã thật sự cùng cô quay trở về.

Từ trước tới giờ, cô vẫn không biết rõ công việc của anh, cuộc sống của anh, bạn bè của anh, tất cả về anh. Cô thật sự không biết gì về anh hết. Nhưng cô không hiểu. Vì sao lần nào người này cũng nguyện ý bất chấp tất cả cùng cô đi tới một nơi chưa hề hay biết?

Giống như ban nãy, anh lần nào cũng đường hoàng để cô lợi dụng anh, đối mặt với những “người thân” ấy, chịu đựng những chuyện thể thái nhân tình, những vũng nước đục mà anh vốn không liên quan gì.

Trên đời thực sự có một người như vậy ư? Hy sinh hết thảy, chỉ để được can dự vào cuộc sống của cô?

“Đang nghĩ về tôi à?”

Chiếc xe vũng vàng đổi chiều, giọng nói trầm ấm của anh một lần nữa vang lên.

Cô không phủ nhận.

Phía trước, đèn đỏ bật sáng. Mạnh Phương Ngôn từ từ dừng xe lại, sau đó nghiêng đầu, nhẹ nhàng nháy mắt với cô.

“Em muốn nghĩ gì trong đầu cũng được, tư thế nào tôi cũng không ngại.”

Cô trầm ngâm giây lát rồi mỉm cười.

Mạnh Phương Ngôn chột sững sờ.

Không phải nụ cười giả tạo, không phải nụ cười khích bác cũng không phải nụ cười khẩy lạnh lùng. Lần đầu tiên từ khi anh và cô quen biết, cô nở một nụ cười hờn giận, khó xử nhưng xuất phát từ chính trái tim mình.

Đây cũng là lần đầu tiên anh được ngắm một nụ cười như thế.

Nó như dòng suối chảy lan tràn khắp nơi, chậm chậm thấm vào da thịt, huyết mạch của anh, xâm nhập con tim vốn lạnh giá của anh.

...

Khi đưa cô tới tòa nhà công ty nhà họ Chúc, Mạnh Phương Ngôn không cùng cô đi lên mà ngồi trong xe chờ đợi.

Luật sư đã đợi cô trong phòng họp từ lâu. Cô bước vào, bỏ túi xách xuống, nói với luật sư: “Anh nói thẳng luôn đi!”.

“Cô Chúc, bố của cô, ông Chúc Kính Quốc sở hữu 70% cổ phần trong tập đoàn, sở hữu sáu bất động sản. Ông ấy đã chia như thế này trong di chúc...” Luật sư đẩy gọng kính, “Về bất động sản, một mảnh thuộc về bà Quản Tâm, vợ của ông, một mảnh thuộc về cô chủ Chúc Dung Dung, bốn mảnh còn lại thuộc về cô; Về cổ phần công ty, bà Quản Tâm sở hữu 10% cổ phần, cô Chúc Dung Dung thừa kế 15% cổ phần, còn cô thừa kế 45% cổ phần”.

Chúc Tịnh trầm mặc một lúc, “Bốn bất động sản và 45% cổ phần, ông chắc chắn không đọc sai chứ?”.

Luật sư sửng người, “... Dạ vâng, không sai. Dựa theo di chúc, cô là người thừa kế có phần di sản lớn nhất”.

Cô nhú chặt mày.

Lát sau, cô bỏ tập tài liệu trong tay xuống, “Cũng tức là, trong công ty, tôi sở hữu 45% cổ phần, tổng số cổ phần của các cổ đông khác cộng lại cũng chỉ có 30%?”.

“Dạ vâng.” Luật sư gật đầu lia lịa.

“Được.”

Cô đứng dậy khỏi sô pha, “Vậy thì tôi khỏi cần phí thời gian chơi đùa cùng họ nữa”.

Tiền luật sư đi rồi, cô yên lặng đứng một mình trước cửa sổ phòng họp.

Ngay cả năm mơ cô cũng không ngờ phần di sản của Chúc Kính Quốc lại được chia như vậy.

Bao năm qua ông làm bao nhiêu chuyện, không khác gì đẩy cô vào lao ngục, làm như không có đứa con gái như cô, nhưng lại luôn cưng chiều, bao dung Chúc Dung Dung. Thế mà cuối cùng lại chính cô, chứ không phải cô ta, sở hữu phần di sản áp đảo.

Cô không cần phải tốn nước bọt tranh chấp cổ phần với những gã nguyên lão đã tâm hừng hực đó nữa. Nhưng cô biết, hai mẹ con tham lam vô độ kia sẽ bám riết lấy cô như điên.

Đây chính là đồng rỗi rắm mà Chúc Kính Quốc để lại cho cô.

Vì sao, đến lúc chết mà ông ấy vẫn không chịu buông tha cho cô?

Ngoài cửa sổ, mưa càng lúc càng nặng hạt, lu mờ cả thành phố bên ngoài. Cô sinh ra và lớn lên tại đây, nơi đây có một vẻ đẹp không khác London là mấy nhưng lại chứa đựng những kỷ niệm độc nhất vô nhị của cô thời thơ ấu.

Cô chưa bao giờ muốn nhớ lại, tất cả kỷ niệm.

Ra khỏi tòa nhà, cô không đi về phía chiếc xe đen đỗ bên đường mà một mình men theo con phố, đi theo hướng ngược lại.

Đi bộ khoảng mười phút, cô tới một công viên trong trung tâm thành phố.

Hai mươi năm rồi, nay đây vẫn chẳng thay đổi chút nào, từng nhánh cây ngọn cỏ, lan can, đài phun nước, tất cả đều bị nước mưa rửa sạch đến rõ nét.

Chẳng mấy chốc, mưa đã thấm ướt mái tóc, quần áo của cô. Cô đứng bên cạnh đài phun nước rồi chầm chậm ngồi sụp xuống.

Lúc nhỏ, hồi cô ba tuổi, khi Chúc Kính Quốc và mẹ cô còn chưa ly hôn, buổi chiều cuối tuần, họ thường xuyên đưa cô tới đây chơi. Chúc Kính Quốc cùng cô chơi trò “bay lên cao”, mẹ bế cô tới bên đài phun nước ngồi, chụp cho cô hết tấm ảnh này đến tấm ảnh khác. Tiếng cười của cô vang vọng trên bầu trời. Cô không thể nào quên sự dịu dàng và thương yêu của ông và mẹ khi nhìn cô.

Cuộc đời của cô trước và sau năm năm tuổi như bị sông Ngân Hà ngăn cách, là hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

Cả đời này, cô vẫn sẽ nhớ sự trở mặt trắng trợn của Chúc Kính Quốc, sự tàn nhẫn của ông, sự ghét bỏ của ông dành cho mình. Cô thậm chí còn muốn hắt rượu vang lên bia mộ ông, muốn lấy hết di sản ông để lại cho mình từ ngân hàng về rồi xé từng tờ, từng tờ thành ngàn mảnh.

Nhưng điều nực cười hơn cả là cô vẫn nhớ rõ những điều tốt đẹp ngăn ngui ông dành cho mình, còn dùng những tốt đẹp mong manh ấy không ngừng tổn thương chính mình dù đã mười mấy năm trôi qua.

Thậm chí, cô còn muốn dùng cả cuộc đời để trở thành một bác sỹ khoa thần kinh, muốn sau này ông già rồi, cô có thể chăm sóc ông.

Chẳng biết bắt đầu từ khi nào, cô đã không còn cảm nhận được dòng nước mưa lạnh buốt tim gan chảy trên da mặt nữa.

Từ từ quay đầu lại, cô nhìn thấy Mạnh Phương Ngôn cầm chiếc ô đó, yên lặng ngồi đằng sau cô.

“Chúc Tịnh!” Anh nhìn vào đôi mắt đỏ rực của cô, “Tôi không có bố mẹ, tôi không biết bố mẹ của mình là ai. Tôi chưa từng được trải nghiệm một chút tốt đẹp nào từ họ, cũng chưa từng chịu đựng chút xấu xa nào từ họ”.

“Em có những đau khổ, bi thương và vui vẻ này, em được nếm trải những quan hệ và tình cảm chẳng chịt này vì em từng trải nghiệm. So với người ngay cả trải nghiệm cũng không có tư cách như tôi, có phải em còn may mắn hơn một chút không?”

Cô nhìn vào đôi mắt màu nâu nhạt của anh, giây phút này, ánh mắt anh cuối cùng cũng ánh lên những thứ cô chưa từng thấy.

Không trôi nổi mà thật sự tồn tại.

Mưa rả rích, rả rích. Chúc Tịnh giơ bàn tay lạnh lẽo của mình, chạm lên gò má anh, “Anh bảo, có phải Chúc Kính Quốc muốn dùng phần di sản vô biên này để khiến tôi đến chết vẫn không thể quên người cha ấy không?”.

“Nếu đây thật sự là vì ông ấy cảm thấy mắc nợ tôi, phải chăng có nghĩa là ông ấy cũng có một chút tình yêu thật sự dành cho tôi?”

Giọng cô chưa khi nào nhẹ đến thế, thái độ của cô chưa khi nào tự ti đến thế, cô cũng chưa bao giờ nhìn anh với vẻ không chắc chắn, mong anh giúp chuyện gì.

Anh nhìn giọt lệ tuy mỏng manh nhưng quyết không rơi xuống trên khóe mắt cô, một lần nữa nhớ lại những tiếng khóc đau tận cõi lòng của cô

đêm đó.

Ngay từ giây phút đầu tiên, khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy người con gái này, anh đã muốn dang tay ôm chặt lấy cô.

Rất lấy sau, anh nhẹ nhàng phủ tay mình lên mu bàn tay cô: “Phải”.

Một giọt nước mắt cuối cùng cũng rơi xuống.

“Vậy thì tôi tha thứ cho ông ấy.”

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Đêm Thứ Mười Lăm: Mocha Latte

Nửa đêm, tiếng chuông di động của Chúc Tịnh phá tan bầu không khí yên ắng trong căn phòng.

Cô vốn đang ngủ không sâu, lúc này bèn với lấy chiếc điện thoại đặt ở tủ đầu giường, không nhìn tên người hiển thị mà thẳng thừng vuốt màn hình.

“Tịnh Tịnh.”

Vừa nghe được hai chữ ấy, tư duy của cô lập tức tỉnh táo trong giây lát.

Ngón tay của cô đặt trên nút tắt, phải rất lâu sau mới dịch ra. Cô chậm rãi cất giọng lạnh lùng, “Có chuyện gì?”.

Ở đầu kia, Chu Dịch Kỳ nói, “Vị... vị hôn phu của em có đang ở bên cạnh em không?”.

Cô ngồi dậy, liếc nhìn Mạnh Phương Ngôn đang nằm trên sô pha, bước xuống giường, đi tới bên cửa sổ, giọng càng lạnh thêm mấy phần, “Có, sao hả?”.

Chu Dịch Kỳ im ắng một lúc mới thở hắt ra, “Tịnh Tịnh, anh muốn thương lượng với em một chuyện”.

“Dung Dung hai ngày nay hôm nào cũng âm ỉ chuyện di sản. Mẹ cũng không yên, nhà cửa lan tanh bành. Có lẽ họ đều không ngờ được... bố để lại cả một phần di sản lớn cho em.”

“Tịnh Tịnh, anh chỉ cầu xin em nể tình những kỷ niệm xưa kia của chúng ta mà giúp anh một lần cuối cùng.”

Chúc Tịnh lắng nghe từng câu nói của anh ta, đờ đẫn nhìn ra ngoài cửa sổ tựa như đã mất hết tri giác.

Cô còn nhớ lần đầu tiên gặp Chu Dịch Kỳ.

Hôm đó cô và Tăng Kỳ ăn cơm xong, đang đi dạo trên sân trường. Cô cứ có cảm giác ai đó đang nhìn về phía họ, quay đầu lại thì phát hiện có một anh chàng người châu Á cao to, đẹp trai tay cầm máy ảnh. Chưa kịp nghĩ nhiều, cô đã đẩy đẩy Tăng Kỳ, “Tiểu Thất, chắc anh chàng kia để ý cậu rồi, đang chụp cậu đấy”.

Tăng Kỳ vừa sung sướng vừa xấu hổ, đi tới bên cạnh nam sinh kia, đang định lên tiếng thì ai ngờ anh chàng đó cất máy ảnh đi, đưa cho Tăng Kỳ một mảnh giấy, “Mình tên là Chu Dịch Kỳ. Mình biết bạn rất xinh nhưng mình lại thích cô gái đi bên cạnh bạn kia. Bạn có thể giúp mình đưa số điện thoại của mình cho cậu ấy không?”.

Từ sau khi ra nước ngoài, luôn có không ít con trai vây xung quanh cô, cô đều không có tâm tư kết giao với ai, một lòng tập trung vào học hành, lên tới đại học lại càng dâng hiến cuộc đời cho phòng thí nghiệm, còn thường xuyên bị bạn bè trêu đùa là “Cổ tích màu xám”.

Một lưu học sinh thường xuyên định cư ở nước ngoài, nhan sắc không tệ nhưng lên đến năm đại học vẫn chưa có bạn trai, thủ thân như ngọc, không phải “Cổ tích màu xám” thì là cái gì?

Nhưng, trong số những anh chàng theo đuổi tới tấp, Chu Dịch Kỳ là người không bỏ ra một đồng, không mua một bông hoa nào lại giành được cô, cô nữ sinh được mệnh danh là khó theo đuổi nhất trường, trước sự ngỡ ngàng của không ít người.

Anh ta không phải người đẹp trai nhất, giàu có nhất, cũng chẳng phải người thông minh nhất, lãng mạn nhất, nhưng anh ta là người có nghị lực và chân thành nhất.

Thế nên cô cũng từng chân thành, dồn hết nhiệt huyết để yêu người đàn ông này.

Vậy mà đêm nay, anh ta gọi điện đến, chỉ để cầu xin cô, từ bỏ một phần di sản thuộc về cô để tặng cho Chúc Dung Dung và Quán Tâm.

“Anh biết em đã hận anh tới tột cùng, không muốn nhìn thấy anh thêm nữa, cũng không muốn nghe thấy giọng nói của anh. Mọi lỗi lầm đều do anh, anh không xứng có được em, cũng không thể có được em nữa, nhưng anh xin em...”

Chẳng biết từ lúc nào, Mạnh Phương Ngôn đã lẳng lặng đứng trước mặt cô.

Trong căn phòng không bật đèn, chỉ có ánh trăng từ ngoài cửa sổ hắt vào, vậy mà cô vẫn nhìn rõ gương mặt anh.

Anh nhìn cô, nét mặt trầm tĩnh, dùng khẩu hình miệng, nói với cô một câu.

Em định làm kẻ hèn suốt đời sao?

Giọng nói của Chu Dịch Kỳ trong điện thoại tựa hồ cứ nhạt dần, xa dần, cô thậm chí bắt đầu không nghe rõ anh ta đang nói gì, chỉ bình thần nhìn thẳng vào mắt Mạnh Phương Ngôn.

“Cho tôi biết thời gian, địa điểm. Họ cần gì, tôi sẽ cho họ.”

...

Sau khi tới quán cà phê, cô nhanh chóng tìm được Chu Dịch Kỳ và Chúc Dung Dung, ngồi xuống đối diện với họ.

Nhìn thấy cô, cả người Chu Dịch Kỳ lập tức run lên.

“Chị, em biết chị thấy em sẽ rất ngạc nhiên. Vốn dĩ đã hẹn là chỉ có chị và Dịch Kỳ gặp nhau.” Chúc Dung Dung rót trà cho cô, vẫn là cái nụ cười khả ái, dịu dàng đó, “Nhưng em cứ muốn đi theo”.

“Cô cần bao nhiêu?” Chúc Tịnh không thèm chạm tay vào tách trà đó.

Chúc Dung Dung sững người, chống tay lên cằm, “Chị...”.

“Cần bao nhiêu?”

“80% tổng số di sản mà chị hưởng.” Chúc Dung Dung vẫn mỉm cười tươi rói, dường như không hề ý thức được mình đang đưa ra một đề nghị hoang đường đáng sợ nhường nào.

80%.

Ngay cả Chu Dịch Kỳ ngồi bên cũng ngẩng phắt đầu lên, nhìn cô ta bằng nét mặt khó coi, có vẻ định ngăn cản.

Bao nhiêu năm qua, Chúc Tịnh đã lĩnh giáo đủ người con gái xinh đẹp trước mặt rồi cuộc đã dùng nụ cười tươi tắn của mình làm ra bao nhiêu chuyện khiến người run sợ.

“Tôi cho cô tất.”

Chúc Tịnh không buồn chớp mắt lấy một cái, “Chúc Dung Dung, cô nhớ kỹ, tôi dùng phần di sản này để mua sự sòng phẳng giữa hai chúng ta nốt phần đời còn lại”.

“Từ nay về sau, cô, Chu Dịch Kỳ, cả mẹ cô nữa, bất kỳ ai trong số các người cũng đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa. Chúc Kính Quốc đã mất, tôi và nhà họ Chúc không còn bất kỳ quan hệ nào nữa.”

Nói xong, cô đứng thẳng dậy.

Đi được vài bước, cô bỗng nghe thấy sau lưng vọng tới tiếng ly cốc rơi xuống sàn nhà, vỡ tan tành thành từng mảnh.

Vạt áo của cô bị áo đó giật ra đằng sau. Chúc Dung Dung không còn cười nữa, khuôn mặt hiem ác lúc này đang giơ tay định tát vào mặt cô.

“Chúc Dung Dung!” Chúc Tịnh định đưa tay ra đỡ, nhưng Chu Dịch Kỳ đã bắt được cô ta trước, phần nộ gào lên, “Em định làm gì!”.

“Tôi định làm gì ư?” Chúc Dung Dung điên cuồng hét lên, “Tôi muốn giết chết chị ta. Anh có biết không hả Chu Dịch Kỳ, tôi muốn giết chị ta!”.

Chúc Tịnh đứng nhìn Chúc Dung Dung đầu tóc bù xù, biểu cảm méo xeo.

“Chúc Tịnh, tôi thật sự hận chị tận xương tủy...” Chúc Dung Dung cắn môi, mắt đỏ sọng lên, “Chị có thể buông bỏ cả đồng di sản như vậy, nhất định là vì gã đàn ông kia rất giàu có phải không? Chắc chắn là hẳn đã cho chị hưởng đủ vinh hoa phú quý chứ gì?”.

Vì là sáng sớm nên khách trong quán cà phê không đông. Nhưng động tĩnh ở phía họ vẫn đủ huyên náo đến mức ai cũng chú ý.

Chúc Dung Dung lúc này đã hoàn toàn đánh mất lý trí, bất chấp hình tượng, chỉ biết vừa gạt nước mắt vừa gào tướng lên: “Chị bán thân bao nhiêu lần mới giữ chân được hẳn? Rốt cuộc chị có thủ đoạn gì mà có thể khiến Chu Dịch Kỳ tới bây giờ vẫn lưu luyến không quên? Chúc Tịnh, dựa

vào đâu chị có được mọi thứ? Vì sao mọi điều tốt đẹp trên đời đều bị chị chiếm hết? Chị nói đi chứ! Con đàn bà đê tiện này!”.

Chu Dịch Kỳ nghe cô ta nói xong, sắc mặt như vừa bị sét đánh, đau khổ nhắm mắt lại.

Chúc Dung Dung trượt khỏi tay anh ta, ngã khuyu xuống đất, hoàn toàn suy sụp, khóc không thành tiếng, “Người bố mà tôi nghĩ là thương yêu tôi nhất lại để lại những di sản tốt nhất cho chị, tôi cưới một người đàn ông đêm nào cũng gọi tên chị trong mơ, thứ tôi có được đều phải tốn bao công sức giành giật còn đối với chị lại chẳng đáng gì. Cả đời này, tôi đều phải sống dưới cái bóng của chị...”.

“Chúc Tịnh, chị sống ngạo nghễ như thế, lẽ nào không cảm thấy áy náy chút nào sao?”

Chúc Tịnh bình tĩnh nhìn cô ta và Chu Dịch Kỳ rất lâu rồi ngồi xuống.

“Cô nhìn cho kỹ đi.”

“Hôm nay, Chu Dịch Kỳ đứng ở bên cạnh cô chứ không đứng ở bên cạnh tôi. Anh ta gọi điện thoại, muồi mặt cầu xin tôi nhường di sản cho cô, chứ không phải vì tôi mà đứng đây cầu xin cô. Chúc Kính Quốc để lại cho tôi một đồng tiền cao như núi nhưng cả một quãng thời gian dài ông ấy lại ở bên chăm sóc cô trưởng thành.”

Cô nhìn đứa em gái cùng cha khác mẹ đang nấc lên từng cơn trước mặt mình, có thể cả đời này cô chưa bao giờ nói với cô ta nhiều như thế.

“Cô thích cướp hết những gì tôi có, để có được cảm giác thành tựu, tôi đều cho cô, những thứ cô cướp vốn không cần giữ lại. Nhưng chí ít cô cướp rồi thì nên biết trân trọng.”

“Chúc Dung Dung, hai mươi năm qua, rốt cuộc ai sống hạnh phúc hơn ai đây?”

Nói tới đây, dường như có một thứ gì đã chất chứa trong đôi mắt cô rất lâu, tới hôm nay đã hoàn toàn tan biến.

Một chấp niệm như ma quỷ bám riết lấy cô, nhưng thật sự tới giờ phút này, nó đã không còn quan trọng nữa.

Thật sự kết thúc rồi.

“Còn nữa, Chu Dịch Kỳ.” Cô đứng lên, nhìn về phía anh ta, “Tối qua anh nói sai rồi, tôi đã không còn hận anh nữa”.

Nếu hận thì có nghĩa vẫn còn yêu, còn quan tâm. Nhưng hiện tại đối mặt với người này lòng cô đã không còn dấy lên bất kỳ cảm xúc nào nữa. Cô không còn muốn chọc giận, khiêu khích anh ta. Cô không còn thấy ghê tởm anh ta nữa. Vì đối với cô, anh ta giống như một người xa lạ.

“Chúc Dung Dung, tin tôi đi, cô vĩnh viễn sẽ không ham cái cuộc đời ngạo nghễ này của tôi đâu.”

Nói xong câu ấy, cô quay đầu đi.

Trong thành phố dần thức tỉnh, cô nhìn thấy bên cửa quán cà phê có một người yên lặng quan sát cô.

Giống như bao lần trước đây.

Trong tiệm váy cưới, cô khoác tay, lợi dụng anh giằng co với Chúc Dung Dung và Chu Dịch Kỳ, anh cùng cô bướng bỉnh.

Bên ngoài lễ đường, anh đưa một con hồ nước cười là cô rời khỏi nơi đây, dung túng cho cô làm một kẻ hèn nhát.

Trong đêm Halloween, anh bất chấp tất cả cùng cô trở lại thành phố này, chống đỡ niềm tin sắp sụp đổ của cô, thậm chí khiến cô hạ quyết tâm tha thứ cho tất cả những gì mình từng gánh chịu.

Kể từ hôm nay, cô đã hoàn toàn tạm biệt những quá khứ bám riết lấy mình bao năm qua.

“Tịnh Tịnh.” Cô nghe thấy Chu Dịch Kỳ gọi với sau lưng, giọng nói có chút đau khổ, bất mãn và hoài nghi: “Người này có thể mang lại cho em hạnh phúc không?”.

Cô không trả lời, cũng không dừng bước, cứ thế đi về phía Mạnh Phương Ngôn.

Anh nhìn cô đi tới trước mặt mình, mỉm cười, cùng cô sánh vai đi ra khỏi quán cà phê.

“Chỉ trong một đêm, từ một quý cô có giá hàng trăm triệu bỗng chốc biến thành một kẻ nghèo xác nghèo xơ.” Cô nghiêng đầu nhìn anh, “Có phải anh chưa từng gặp cô gái nào ngu ngốc như tôi không?”.

Anh phì cười, “Đúng vậy”.

“Nhưng chúc mừng em, hôm nay em chính thức tốt nghiệp khỏi hàng ngũ những kẻ hèn nhát.” Anh nhẹ nhàng rút tay ra, vỗ lên vai cô, “Tôi sẽ mời em uống cà phê, coi như phần thưởng”.

Cô không chối từ.

Hai người cùng đi tới một quán cà phê lộ thiên. Anh mua cà phê ra ngoài, giơ hai tay ra trước mặt cô, “Một cốc latte hương cam, một cốc latte mocha”.

Cô muốn lấy cốc bên trái anh, nhưng bị anh né được.

“Để tôi nếm trước xem là vị gì nào.”

Anh nhìn vào đôi mắt cô, nếm thử một ngụm, “Ừm, cốc này là cam”.

“Của em đây.” Anh giả vờ định đưa cốc latte hương cam cho cô.

Chúc Tịnh giơ tay định lấy nhưng không hề chú ý tới gương mặt càng lúc càng gần mình, còn một bàn tay thì càng lúc càng xa.

Một giây sau, cô không lấy được cốc cà phê, ngược lại cảm giác có ai đã nhẹ nhàng chạm môi anh lên môi mình.

Cô nhìn thấy đôi mắt xảo quyết bùng cháy của anh, sống mũi thẳng tắp của anh chạm nhẹ vào da cô. Điều khó chấp nhận hơn là anh bắt đầu lấy đầu lưỡi tác oai tác quái, thân mật chạm vào lưỡi cô, ép cô chia sẻ với anh hương cà phê anh vừa nếm.

Ngoài một cái tên, cô vẫn chẳng biết gì về anh cả.

Anh thần bí, lạnh lợi, thông minh, toàn năng, hiểu thấu lòng người. Cô từng kháng cự, khinh thường nhưng vẫn không đấu lại anh, dần dần đã buông bỏ phòng ngự với anh.

“Lừa đảo.”

Sau khi anh thả cô ra, cô nói: “Rõ ràng đây là vị mocha”.

Anh bật cười sáng khoái, nhìn sâu vào mắt cô, một lần nữa cúi đầu.

Kể từ ngày hôm nay, người đàn ông này đã hoàn toàn bước vào cuộc đời cô.

Cho dù cuộc đời về sau có rơi xuống địa ngục, cô cũng không thể nào quên hương mocha buổi bình minh hôm nay...

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Đêm Thứ Mười Sáu: Điều Duy Nhất Tôi Không Sợ Trên Đời Này Chính Là Cái Chết

Sau khi trở về Anh, Chúc Tịnh liên tục mất ngủ nhiều ngày.

Có lúc ngủ tới hơn ba giờ sáng, cô bỗng nhiên choàng tỉnh giấc, mồ hôi đầm đìa khắp người, nhưng cũng chẳng phải vì gặp ác mộng. Cô chỉ thức dậy, uống một cốc nước, đọc sách một lúc, nhưng từ lúc đó không sao chợp mắt được nữa, cứ thức như vậy cho tới khi trời sáng.

Tối nay, chu kỳ thức giấc ấy lại lặp lại, luồng hơi từng tức nơi lồng ngực cứ thế quấn lấy cô, khiến cô có phần khó thở. Cô bật đèn đầu giường, giơ tay mở cửa sổ.

Gió lạnh từ ngoài cửa thổi vào, phả lên lớp mồ hôi lấm tấm trên mặt cô. Cô hít sâu một hơi, bỗng nghe thấy có tiếng ai gõ cửa.

“Vào đi.”

Nói rồi, cô vội lấy chiếc áo khoác để bên cạnh giường.

Mạnh Phương Ngôn lập tức đẩy cửa bước vào, trong tay anh cầm theo một chiếc cốc, tiện thể kéo chiếc ghế trong phòng cô tới bên giường, ngồi xuống bên giường, rồi đưa cốc nước trong tay cho cô.

“Nước ấm.”

Cô đón lấy, uống một ngụm, cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Trong phòng không bật đèn, cô không nhìn rõ mặt anh lắm, chỉ cảm nhận được

anh cũng đang nhìn mình.

“Gần đây, tối nào em cũng không ngủ được ngon giấc.” Anh nói.

Cô không còn muốn truy cứu tại sao anh phát hiện ra, cô đã quen với việc anh luôn biết mọi thứ về mình.

Cô trầm mặc một lúc.

“Tôi thường nghĩ, lúc nào tôi cũng cãi vã với ông ấy. Đến lần cuối cùng trước khi ông ấy chết, tôi và ông ấy vẫn còn tranh cãi, ông ấy thậm chí còn giận tới mức ra tay đánh tôi.”

“Tất cả những việc này, lẽ nào không phải là lỗi của chính ông ấy ư? Là một người bố, ông ấy không đủ tư cách chút nào. Nếu không vì ông ấy ép tôi tới bước đường này, tôi hà tất mỗi lần nhìn thấy ông ấy là xù lông lên, chỉ muốn một sống một chết với ông ấy. Bây giờ ông ấy chết rồi, hoàn toàn là do báo ứng của ông ấy mà.”

“Nhưng cho dù nghĩ như vậy, tôi vẫn cảm thấy mình có lỗi trong cái chết của ông ấy.”

Anh luôn im lặng suốt trong quá trình nghe cô nói.

“Tôi bị đưa tới đây từ năm 11 tuổi, một người bạn của Chúc Kính Quốc nuôi tôi khôn lớn. Dì ấy đối với tôi rất tốt. Dì ấy không có con gái nên chăm sóc và coi tôi như con ruột của mình. Năm 17 tuổi, tôi muốn dành tặng bà suất học bổng đầu tiên của mình, tôi ở trường đợi tới tối mới biết bà đã qua đời trong một vụ tai nạn khi tới trường đón tôi.”

Lúc nói, giọng cô thậm chí còn không có chút trầm bổng, không có nước mắt, không có gì cả, chỉ là một ánh mắt trống rỗng vô hồn.

“Bất kỳ ai đối xử tốt với tôi trên đời này đều sẽ bỏ đi, bằng bất kỳ cách thức nào, không phải rời bỏ thì cũng là từ giã cõi đời.”

Cô muốn tranh đấu.

Cô tin rằng mình không phải sao chổi, muốn tin rằng bản thân có được tình yêu thương dài lâu nhưng mỗi lần tranh đấu là một lần cô bị hiện thực chà đạp giày xéo và trêu đùa.

Anh rót nước ấm vào chiếc cốc đã bị gió lạnh thổi nguội từ lúc nào.

Căn phòng chìm vào bầu không khí yên ắng một lúc. Mạnh Phương Ngôn đứng dậy, nhẹ nhàng đóng cánh cửa cô vừa mở ra lại.

Anh lại ngồi xuống bên cạnh cô.

“Em nói những lời này vì muốn tôi biết khó mà lui sao?” Hai người nhìn thẳng vào nhau trong bóng tối, cuối cùng anh hỏi từng câu từng chữ.

Giữa màn đêm tối đen, bất kỳ giác quan nào của con người cũng trở nên cực kỳ nhạy bén. Cô hít sâu một hơi, cất giọng trầm khàn, “Anh không sợ chết sao?”.

Làm gì có ai sống trên đời lại không sợ chết chứ? Cái chết đáng sợ nhường nào, âm dương cách biệt, mọi tình cảm và vật chất trong phút chốc đều trở thành đồng hoang tàn, đều hóa viễn vông.

“Tin tôi đi.” Giọng anh mang theo chút điềm nhiên cô không thể giải thích, “Trên đời này, thứ duy nhất tôi không sợ chính là cái chết”.

“Tôi không biết hứa hẹn, không biết quan tâm, không biết thể hiện.”

“Tôi biết.”

“Khoảng thời gian tiếp theo có thể tôi muốn một mình đi đến một nơi.”

“Tôi luôn có mặt ở đây.”

Cô ngừng lại giây lát, “Tôi sẽ không bao giờ bất chấp tất cả để yêu một người đàn ông nào nữa. Tôi sẽ không dành cho bất kỳ ai những điều tôi đã dành cho Chu Dịch Kỳ, cho dù anh ta không xứng đáng chút nào”.

Mặc dù cô đã không còn bất kỳ tình cảm yêu thương nào dành cho Chu Dịch Kỳ nữa nhưng khả năng để nhiệt tình đối xử với một người của cô cũng hoàn toàn biến mất.

Anh cười khẽ, “Đừng nói trước điều gì”.

...

Cô không còn gì để nói.

“Chúc Tịch!”

Cuối cùng, anh nắm chặt lấy bàn tay giá lạnh của cô một cách chuẩn xác, “Mọi vị trí trong lòng em đều đã trống không rồi đúng không?”.

Cô khẽ gật đầu.

Cô đã buông bỏ mọi chấp niệm khắc sâu trong lòng, người thân, người yêu... cô không còn gì hết, trên đời này sẽ không còn chuyện nào có thể khiến cô sụp đổ nữa.

“Vậy thì em nhớ kỹ đây.”

“Em sẽ không bao giờ bị bỏ rơi nữa, vì tôi nhất định sẽ bước tới cái chết sau em.”

Con người của cô dần dần mở to. Cô muốn nhìn rõ mọi biểu cảm của anh. Một giây sau, anh giơ tay khẽ che mặt cô lại.

Nhiệt độ ấm áp nơi đầu ngón tay lan từ da thịt xuống khắp người cô.

“Tôi sẽ luôn dõi theo em, em sẽ không bao giờ phải nếm trải một chút cô đơn nào nữa.”

...

Sáng sớm ngày hôm sau, Mạnh Phương Ngôn phát hiện ra cô đã rời khỏi.

Quần áo trong tủ cô ít đi một chút, va li cũng được mang đi, cô thậm chí còn không để lại một mảnh giấy nhắn nào.

Một mình anh ngồi giữa căn phòng trống trải, nhìn căn phòng đã ngập đầy bầu không khí của cô, cảm thấy một thứ cảm giác anh chưa từng trải nghiệm xuất hiện trong lòng.

Cảm giác bị ai đó bỏ rơi.

Thật buồn cười.

Anh chưa bao giờ phụ thuộc vào ai, dựa dẫm vào ai mới cảm thấy mình tồn tại. Cuộc đời này thiếu bất kỳ người nào anh đều không nhú mày một chút, nói chi tới bỏ rơi? Ai lại có bản lĩnh khiến anh cho là tất cả, rồi lại bỏ rơi?

Nhưng cô gái này, tối qua nói muốn đi, hôm nay đã thực hiện. Phải, anh nói dù cô đi đâu, đi bao lâu, anh đều sẽ ở đây. Nhưng lẽ nào cô không nuối tiếc chút gì sao? Sao cô có thể bỏ đi dứt khoát như thế?

Mặc dù anh chỉ cần động một ngón tay, trong vòng một phút là có thể biết cô đang ở đâu, nhưng anh không thể vì cô mà dễ dàng làm loạn thế trận của mình.

Anh còn việc bắt buộc phải hoàn thành. Anh không thể bất chấp tất cả nỗi gót cô hết lần này đến lần khác rồi bỏ quên nhiệm vụ

...

Sáng sớm, sau khi tới sân bay, Chúc Tịnh tới cửa hàng miễn thuế mua một vài đồ dùng sinh hoạt, ngồi thẳng chuyến bay sớm nhất xuất phát tới thành phố P.

Chuyến bay hơn mười tiếng đồng hồ. Sau khi ra khỏi sân bay, cô lại ngồi xe bus tới huyện Lăng Đình. Từ xa nhìn lại, từng dãy núi đã gần ngay trước mắt.

Nơi này, cô rất thân thuộc, có lẽ là thành phố cô thân thuộc nhất ngoài nước Anh và thành phố T.

Con đường gập ghềnh, tuy mệt mỏi nhưng sau khi xuống xe cô vẫn được thưởng thức bầu không khí trong lành, cảm thấy mọi nặng nề đều bắt đầu từ từ tan biến.

Đi tới cổng một ngôi trường quen thuộc, trên lớp đất nhem nhuốc vẫn là dòng chữ “Trung học Lĩnh Trạm”.

Cô chột mím cười.

“Cô Tịnh Tịnh!”, “Chị Tịnh Tịnh!”...

Cô còn chưa đứng vững, vài đứa trẻ đã hét âm ỉ rồi chạy ùa từ trong ra, hình thành một vòng tròn bọc cô bên trong, vui sướng reo hò.

“Cô Tịnh Tịnh, sao chưa tới kỳ nghỉ đông cô tới đã thăm bọn con rồi!” Một bé gái buộc tóc đuôi ngựa ngẩng đầu hỏi cô.

Chúc Tịnh giơ tay lau lớp đất trên mặt bé, rồi chớp mắt, “Vì cô nhớ các con chứ sao”.

“Chúng em cũng nhớ chị Tịnh Tịnh!” mấy cậu bé nhe răng cười, nói với cô: “Các thầy cô giáo khác dạy không hay bằng chị Tịnh Tịnh, không xinh bằng chị Tịnh Tịnh!”.

“Mấy đứa này...” Lúc ấy, một ông già lưng hơi còng từ trong vườn trường bước ra, chấp tay sau lưng cười hiền từ, “Cô Tịnh Tịnh vừa tới, còn đang mệt muốn chết, mấy đứa đã bắt đầu bám lấy cô rồi”.

“Hiệu trưởng Phùng!”

Chúc Tịnh nhìn vị trưởng bối đã quen biết nhiều năm, cung kính gật đầu.

Trước khi lên máy bay, cô đã nhắn tin cho hiệu trưởng Phùng, nên ông đã giúp cô dọn dẹp căn phòng mọi lần tới đây cô đều vào ở, còn chuẩn bị một ít lương thực nữa.

Sắp xếp xong hành lý, ăn đại vài thứ, cô buộc tóc lên rồi bắt đầu tới lớp thăm các học sinh.

Từ khi tốt nghiệp cấp ba, mỗi lần nghỉ ngơi về nước, một khoảng thời gian dài cô đều tới đây. Cô thân thuộc mỗi đứa trẻ ở đây, nhớ tên từng đứa, thậm chí phân biệt rõ tính cách và sở thích của từng đứa.

Bố mẹ của chúng đa phần đều đi làm ở các tỉnh khác, rất ít về nhà. Những đứa trẻ từ nhỏ đã không có bố mẹ chăm sóc tập trung lại với nhau, đi theo hiệu trưởng Phùng. Bao nhiêu năm qua, họ giống như cùng lập ra một gia đình mới.

Chúc Trầm Ngâm cũng từng ở đây vài năm, vì thế cũng gợi ý cô về đây làm giáo viên mỗi kỳ nghỉ, cũng không phải giảng theo nghĩa vụ hay theo môn chuyên đề mà hoàn toàn xuất phát từ ý nguyện của riêng cô. Sau lần đầu tới đây, cô cảm thấy mình đã thuộc về nơi này.

Cô thích nơi đây, vì tại đây cô không phải là Chúc Tịnh, sẽ không bị lườm gạt, không bị gò bó, không có dối trá và đau khổ. Cô chỉ là một cô giáo Tịnh Tịnh đơn thuần nhất, hoàn toàn thuộc về bọn trẻ.

“Hôm nay học tiếng Anh và Sinh vật.” Bước vào lớp, cô đặt sách xuống, khoanh tay, “Lúc cô không có ở đây, các con có lười biếng không?”.

“Không ạ!” Mỗi đứa trẻ trong lớp đều há to miệng, cười hi hi ha ha.

“Ngoan, vậy cô sẽ kiểm tra các con trước, ai không trả lời được tối nay sẽ không được nghe kể chuyện.” Cô nhướn mày.

Tiết mục cô giáo Tịnh Tịnh kể chuyện luôn là phần được các đứa trẻ kỳ vọng nhất. Tối nào sau khi ăn cơm xong, mọi người cũng ngồi quây quần bên hòn đá lớn, nghe cô kể những chuyện vui hồi cấp ba, trên đại học hay trong phòng thí nghiệm.

Chúc Tịnh bình thường không phải là người nói nhiều, mọi nhãn nại cô dành hết cho bọn trẻ.

Chúng thật ra rất thông minh, cũng rất hiếu học. Chúc Tịnh nghiêm túc giảng xong tiết ấy, nhìn ánh mắt chăm chú của những đứa trẻ, cô vừa ấm lòng vừa mãn nguyện.

Cô nghĩ, nếu không đi theo con đường bác sỹ, rất có thể cô sẽ trở thành một giáo viên chẳng.

“Cô Tịnh Tịnh!”

Lúc cô chuẩn bị rời khỏi phòng học, một cậu bé ngồi ở hàng cuối cùng bỗng đứng dậy, nghiêm túc nhìn cô, nói rành mạch: “Sau này con cũng sẽ giống cô, trở thành một bác sỹ cứu được nhiều người, bà ngoại con không khỏe, con muốn trở thành bác sỹ, trị bệnh cho bà”.

“Con cũng muốn!”, “Cô ơi, con cũng muốn...”

Đủ những giọng nói non nớt và chân thành khiến cô nghe mà trái tim dần mềm nhũn ra.

Cô chợt nhớ lại hồi mình còn rất nhỏ, cô giáo từng hỏi cô, lý tưởng của cô là gì.

Cô nhớ mãi hồi đó cô đã kiêu ngạo chấp tay sau lưng, cất giọng lạnh lạnh: “Sau này con lớn, con muốn trở thành một bác sỹ. Con muốn chữa bệnh cho bố, con mong bố sống lâu trăm tuổi, mãi mãi ở bên con”.

Nhưng Thượng đế luôn keo kiệt thời gian dành cho con người, lúc nào cũng vậy.

Cô đã không kịp, cô cô cũng không còn thời gian nữa.

Sống mũi hơi cay cay, cô quay đầu lại, cố gắng gượng cười, “Được, cô nhất định sẽ làm chứng cho các con”.

Nếu có thể, cô chỉ mong ông trời dành mọi khoảng thời gian đã cướp mất của cô cho những đứa trẻ này...

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Đêm Thứ Mười Bảy: Tôi Xin Nghi Đê

Nhân giờ ra chơi của bọn trẻ, cô được hiệu trưởng Phùng gọi tới một căn nhà bên cạnh.

Sau khi vào nhà, hiệu trưởng Phùng thở dài rồi vừa khóc vừa cười nói: “Tịnh Tịnh à, không phải chú nói gì con. Nhưng con cứ tiếp tục tặng bao nhiêu cơ sở vật chất rồi giáo trình sách vở, còn cả quần áo đồ chơi cho bọn trẻ, thì ngày ngày ngoài việc nhận đồ, chú không còn thì giờ giải quyết việc của trường nữa”.

Chúc Tịnh uống một hớp nước, “Vậy lần sau con đưa tiền mặt, chú tự vào trong huyện đeo vài túi hàng về nhé”.

Hiệu trưởng Phùng lắc đầu, vỗ vai cô, “Con bé này, biết nói thế nào với con đây. Mồm miệng quá độc, nhưng lần nào cũng rắn miệng mềm lòng”.

Cô nhún vai.

“Tịnh Tịnh, trong lòng con hiện giờ có phải đã có người nào đó không? Không phải người họ Chu đó.” Hiệu trưởng Phùng nhìn cô một lát rồi bỗng nhiên mỉm cười hỏi.

Đối với cô, hiệu trưởng Phùng có lẽ là trưởng bối gần gũi nhất trên đời này. Mỗi một việc cô làm dường như đều không giấu nổi ông.

“...”

Cô không trả lời ngay, khuôn mặt thường xuyên trên choker băng quơ, điển trai lại có chút xấu xa đó chọt vọt qua trong đầu cô. Cô bỗng phát hiện mình đã lảng lạng tới đây mà không thông báo với anh tiếng nào.

Thôi, chắc lần này anh sẽ không theo tới đây đâu, dù sao thì cô chỉ ở một thời gian sẽ quay về.

“Chú chỉ mong có một người thật lòng đối tốt với con.” Hiệu trưởng Phùng quan sát những biểu cảm nhiều thay đổi trên khuôn mặt cô, cười thầm rồi vỗ vai cô: “Chú nghĩ, con cần một người thật sự có thể mở cửa trái tim con”.

...

Dạy xong tiết Sinh vật, sắc trời cũng tối đi. Chúc Tịnh nhân lúc hiệu trưởng Phùng dẫn bọn trẻ đi ăn tối bèn tranh thủ về phòng chợp mắt một lát.

Có lẽ thật sự quá mệt mỏi, cô định ngủ một lúc mà đã thiếp đi hơn hai tiếng. Khi cô tỉnh dậy, bên ngoài dường như đã yên ắng hẳn, ngay cả tiếng nô đùa của bọn trẻ cũng tan biến.

Cô dụi mắt, mơ màng ngồi dậy, đi về phía tầng đá kể chuyện.

Đi tới bên tầng đá, cô chọt sững người. Mảnh đất trống thường ngày đã chen chúc bao nhiêu đứa trẻ, lúc này bỗng chỉ có một đứa bé ngồi đơn độc ở đó, không biết những đứa trẻ khác đã biến đâu mất dạng.

“Tiểu Hữu!” Chúc Tịnh tỉnh táo hơn một chút, đi tới xoa đầu bé gái thân thiết nhất với cô, “Sao chỉ có một mình con? Những bạn khác đâu, còn chưa ăn tối xong ư?”.

Bé gái tên Tiểu Hữu nghe thấy giọng cô bèn lập tức ngẩng đầu lên, chớp chớp đôi mắt to tròn rồi lập tức ôm chặt eo cô: “Cô Tịnh Tịnh, mọi người đều ra sau núi cả rồi, chỉ có một mình con ở đây đợi cô”.

“Sao họ lại ra sau núi?”

“Bởi vì...” Tiểu Hữu suy tư giây lát rồi đỏ mặt nói: “Bởi vì có một anh cực kỳ đẹp trai nói muốn làm ảo thuật cho mọi người xem ạ”.

Lúc nghe tới đoạn “cực kỳ đẹp trai”, trong lòng Chúc Tịnh bỗng dấy lên một dự cảm rất không tốt.

Cực kỳ đẹp trai...

Cô day huyệt thái dương, khuôn mặt đáng đấm đó lập tức xuất hiện khiến cô toát mồ hôi lạnh. Cô hạ thấp giọng: “Anh đó là người ở đây à? Hay từ ngoài tới? Anh ấy có nói với các con anh ấy là ai không?”.

Tiểu Hữu thả cô ra, khẽ chỉ vào cô, ngây thơ nghiêng đầu: “Cô Tịnh Tịnh, anh đó từ nơi khác tới, nói là bạn trai của cô”.

...

Nghe xong câu này, gân xanh trên trán Chúc Tịnh lập tức nổi lên. Cô nắm tay Tiểu Hữu, bước chân chột thoăn thoắt, không còn cảm giác đói bụng nữa, khẩn trương rảo bước đi ra sau núi.

Quả nhiên, vừa tới đó cô đã lập tức nhìn thấy một đám trẻ âm ỉ quây thành một vòng tròn. Còn cái bóng vừa quen thuộc vừa đáng ghét, người cô những tưởng sẽ không thể nào xuất hiện ở đây thì đang đứng giữa vòng tròn ấy. Người đàn ông đang nghiêm túc xắn tay áo, kiên nhẫn làm ảo thuật cho bọn trẻ không phải Mạnh Phương Ngôn thì còn ai vào đây?

Tốc độ lật bài nhanh không thể tưởng, giữa lòng bàn tay đột nhiên xuất hiện một con Át bích rồi con Joker cũng kỳ lạ nằm trong túi áo của một đứa trẻ. Anh biến hóa khôn lường, mặc một chiếc măng tô đen tuyền đứng giữa bóng đêm, quả thật giống như một nhà ảo thuật bước ra từ trong truyện cổ tích.

“Hay quá! Thích quá!”

Chúc Tịnh giương mắt nhìn những đứa trẻ hoan hô không ngừng, ánh mắt chúng nhìn ai đó gần như sùng bái đến phục sát đất.

Có đứa trẻ nhạy cảm, quay đầu phát hiện thấy cô xuất hiện, lập tức chạy về phía cô, hưng phấn kêu lên: “Cô Tịnh Tịnh, anh Phương Ngôn làm ảo thuật lợi hại quá!”.

Chúc Tịnh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Mạnh Phương Ngôn thu quân bài trong tay lại, mang một nụ cười hại nước hại dân, càng lúc càng đi gần về phía mình, giơ tay nhẹ nhàng ôm lấy bả vai cô.

Hít sâu một hơi, cô bật ra năm chữ từ kẽ răng: “Anh... tới... đây... làm... gì?”.

Cô đã giấu hành tung của mình đến mức đó, âm thầm chạy tới vùng núi non này, mà anh vẫn có thể tìm ra cô một cách chuẩn xác.

Chúc Tịnh nhìn nụ cười tươi rạng rỡ của Mạnh Phương Ngôn mà chỉ thấy sống lưng lạnh tê tái.

“Tôi tới đây thì có thể làm gì?” Anh ghé sát vào tai cô, hạ thấp giọng, đáp bằng giọng phong lưu: “Không có em ở nhà, buổi tối làm sao tôi ngủ được”.

Cô lờm nguýt, hất tay anh ra, định quay trở về.

Ai ngờ đạo hạnh của cô vẫn còn quá thấp.

Vào lúc cô định rời khỏi, anh bất ngờ kéo tay cô lại, sau đó quay người, bình tĩnh và đạo mạo nói với đám trẻ đang hùng hực khí thế: “Các em, nghe lời của anh Phương Ngôn, lát nữa ai cũng sẽ có kẹo ăn”.

“Vâng ạ!” Tất cả bọn trẻ đồng thanh đáp lại.

“Bây giờ, các em hãy nhắm mắt lại trong vòng ba phút.”

Bọn trẻ không biết tiếp theo đây sẽ xảy ra chuyện gì, cực kỳ hiếu kỳ đối với chuyện anh chàng từ trên trời rơi xuống này định làm, đưa nào đưa đấy đều ngoan ngoãn, lập tức nhắm chặt mắt lại, bao gồm cả Tiểu Hữu vốn đang nắm tay Chúc Tịnh cũng biết điều buông tay cô ra, đứng ra bên cạnh các bạn.

“Tốt, ngoan lắm, bắt đầu tính giờ.”

Lúc này, Mạnh Phương Ngôn mỉm cười xoa xoa cằm, sau đó quay người, khẽ nháy đôi mắt màu nâu tuyệt đẹp với Chúc Tịnh trước mặt anh.

Trong đầu cô rung lên một hồi chuông cảnh báo. Nhưng một giây sau, cô đã nhìn thấy mặt anh và mặt mình không còn chút khoảng cách nào.

Vì vừa tỉnh ngủ, cộng thêm sự xuất hiện đột ngột của anh, cô bỗng chập chạp một cách khó hiểu, phản ứng không kịp đã bị anh cướp mất nụ hôn.

Hơi thở quen thuộc trong giây lát bao trùm lên tất cả. Cô muốn giãy giụa bỗng nhận ra mình không còn chút sức lực nào. Còn anh trông thấy vẻ không chịu hợp tác của cô lại thừa cơ cắn lên môi cô, nheo mắt nhìn cô, ý muốn cô phải tập trung một chút.

Cô tức giận nhìn thẳng vào đôi mắt mê hoặc lòng người ấy. Đáy mắt anh có nụ cười, có chắc chắn, có yên lòng... có vô vàn cảm xúc vụt qua nhưng tất cả đều được truyền đạt tới cô, không sót chút nào.

Rất lâu sau, cuối cùng cô vẫn bỏ cuộc, nhắm mắt lại rồi từ từ đáp lại anh.

Giữa không gian yên tĩnh của núi rừng hoang dại, dường như chỉ còn tiếng trái tim cô đập phồng nơi lồng ngực.

Thình thịch, thình thịch.

Kiên định, bỏng cháy, liên tiếp khôn ngừng.

Cô biết độ nguy hiểm đến mê người của anh.

Cô hiểu mình có cả trăm lý do để rung động với anh.

Cô càng biết mình nên cách anh thật xa.

Cô thậm chí còn biết anh hoàn toàn không phải một người đàn ông bình thường, đơn giản.

Cô đều hiểu cả.

Nhưng cô vẫn để anh ở lại bên cạnh mình, ở ngay một nơi mình có thể chạm tay tới được, dung túng cho bản thân dần dần buông bỏ thành lũy vững chắc khi đứng trước mặt anh.

Giữa khu rừng im ắng, dưới bầu trời không một gợn mây, chỉ còn những ánh sao sáng lấp lánh, những đứa trẻ đang nhắm chặt mắt, yên lặng chờ đợi “bất ngờ” của người đàn ông thần bí, gió đêm nhẹ nhàng lướt qua, chỉ còn hai chiếc bóng đứng ôm nhau trên đỉnh núi, tựa hồ không bao giờ có thể chia xa được nữa

...

Mạnh Phương Ngôn bất lương lừa gạt lũ trẻ về việc ba phút sau sẽ có bất ngờ, cứ thế mặt dày vô sỉ ăn đậu hũ của cô đúng ba phút, sau đó đã thật sự biến ra rất nhiều túi kẹo và đồ chơi, khiến chúng hí hửng cầm đi chia nhau.

Lúc Chúc Tịnh đang nhắn nhó cùng anh đi xuống núi thì vô tình bắt gặp hiệu trưởng Phùng đang ngồi trên một chiếc ghế đẩu nhỏ vừa hút thuốc vừa mỉm cười vẫy tay về phía cô.

Cô nghiêng mặt, bèn nhìn thấy Mạnh Phương Ngôn cũng đang cười với hiệu trưởng Phùng.

“... Mạnh Phương Ngôn!” Cô thật sự chịu không nổi nữa, hung dữ gọi anh.

“Hôm nay chính hiệu trưởng Phùng để tôi vào trong trường.” Anh cong môi, “Ban đầu tôi còn chưa tìm ra con đường đi vào”.

Cô càng cảm thấy đau đầu hơn: “... Anh quen hiệu trưởng Phùng từ lúc nào, làm sao anh biết tôi ở đây?”.

“Tôi vừa quen hiệu trưởng Phùng hôm nay...” Anh uể oải nhìn cô, “Vào lúc em còn đang ngủ, tôi đã gọi điện cho ông ấy nói tôi là bạn trai của em”.

...

Thế nên, hiệu trưởng Phùng cứ dễ dàng tin anh như thế? Không đúng, làm sao anh biết được số điện thoại của hiệu trưởng Phùng?

Chúc Tịnh bước vào trong phòng, bật đèn, ngồi xuống mép giường, không ngừng day trán.

Mạnh Phương Ngôn chậm rãi đóng cửa lại, sau đó thản nhiên ngồi xuống bên cạnh cô, xoa cằm nhìn biểu cảm bực bội của cô, tâm trạng dường như càng lúc càng vui vẻ.

“Giáo viên hướng dẫn thí nghiệm bỏ dạy mà nhà trường không đuổi việc anh sao?” Cô lạnh lùng chế giễu.

Anh lại gần cô, cười hai tiếng, thanh âm gợi cảm, trầm ấm: “Tôi xin nghỉ đẻ”.

...

Cô đập bốp vào bàn tay anh đưa tới, “Xuống ngủ đi”.

Mạnh Phương Ngôn không nói khôn rằng, thật sự tìm đại một tấm thảm rồi trải xuống đất, cứ thế nằm xuống ngủ.

Phải ngủ ở một môi trường đơn sơ như thế này, nhưng anh không hề nhú mày lấy một cái.

Chúc Tịnh nhìn anh một lúc rồi tắt đèn và cũng nằm xuống.

Căn phòng không còn thanh âm nào nữa. Cô nằm nghiêng, bỗng cảm thấy căn phòng cũ kỹ mình đã quen thuộc bao nhiêu năm bỗng có chút khác biệt nho nhỏ.

Thật ra huyện Lăng Đình đối với cô là một thế giới cô không muốn chia sẻ với bất kỳ ai. Thậm chí năm xưa khi cô và Chu Dịch Kỳ còn tình cảm, cô cũng chưa từng nhắc đến nơi này với anh ta, lần nào cũng nói là tới thành phố bên cạnh làm việc giúp bạn, rồi cứ thế đi. Vì chuyện này, Chu Dịch Kỳ thậm chí còn từng bóng gió phê bình cô.

Nhưng cô không thể ngờ, lại thật sự có một ngày, có một người chưa hỏi ý kiến cô đã dễ dàng bước vào thế giới vốn chỉ có một mình cô này.

Anh đứng trước mặt cô như một lẽ đương nhiên, ngang nhiên cướp mất nụ hôn của cô, cùng cô chọc cho đám trẻ vui cười, cũng không ngại ngần chút nào đối với môi trường sống ở đây, càng không hỏi cô vì sao lại tới đây.

Anh đến một cách kỳ lạ nhưng lại không hề khiến cô cảm thấy đường đột.

Dường như anh vượt ngàn dặm xa xôi có mặt ở đây thật sự chỉ vì cô cũng ở đây mà thôi.

Giống như anh tới, vì anh cần cô.

Được cần ư? Cô dường như chưa từng trải nghiệm qua cảm giác này.

...

Đợi cho nhịp thở của cô trở nên đều đặn hơn, anh mới từ từ đứng dậy.

Gió lùa từ ngoài vào, len lỏi khắp căn phòng. Anh ngắm nhìn cô yên tĩnh ngủ, rồi đắp áo khoác của mình lên chiếc chăn mỏng manh của cô.

Di động của cô đặt trên đầu giường. Anh giơ tay cầm lên, nhẹ nhàng gõ mấy chữ, mật mã lập tức bị phá giải.

Ánh sáng từ màn hình di động trở nên cực kỳ yếu ớt trong phòng. Anh lướt vào đường, ánh mắt hơi lóe sáng, giống như đang yên tĩnh chờ đợi điều gì đó.

Một lát sau, anh khóa di động của cô vào, đặt về vị trí cũ, sau đó lấy máy điện thoại của mình, nhanh chóng gửi một tin nhắn mật mã.

To L: Hãy xác nhận mật mã của hiệp ước Satan có đúng hay không.

Thu di động lại, anh quay đầu nhìn cô.

Cô vẫn đang chìm trong mộng mị, không phát giác chút gì đối với những chuyện xảy ra tối nay.

Cô gái này, hình như chỉ có lúc say ngủ mới không sắc bén, lạnh lùng như bình thường.

Cô là cô gái thiếu đáng yêu, thiếu nữ tính nhất anh từng gặp, thế mà anh lại yêu chết cái vẻ hoạt bát đanh đá của cô.

Một lúc lâu sau, màn hình di động của anh một lần nữa sáng lên.

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Đêm Thứ Mười Tám: Cái Bóng Giữa Cuộc Đời

Ngủ tới nửa đêm, bỗng nhiên có một tiếng sấm rất to.

Cô ngủ không sâu giấc, tỉnh lại ngay lập tức, mở mắt ra đã nhìn thấy ngoài cửa sổ là cảnh sấm chớp âm âm, mưa xối xả như trút nước.

Căn phòng thô sơ, dĩ nhiên sẽ có gió tốc vào và mưa giội xuống. Cô co ro một lúc, quần chặt chần lại định ngủ tiếp. Một giây sau, cả người và chăn đã được một cơ thể ấm áp phía sau vòng qua, ôm chặt lấy.

“Có lạnh không?”

Mạnh Phương Ngôn hạ giọng, thì thầm bên tai cô.

Chúc Tịnh không nói gì nhưng cũng không đẩy anh ra.

Cô và chăn đều ở trong lòng anh, còn anh ở sau lưng cô.

“Tôi biết em sợ sấm chớp.” Lúc này anh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, từ tốn nói: “Tay chân lúc nào cũng lạnh ngắt, chu kỳ kinh nguyệt không đều đặn, mấy ngày trước đó thường xuyên đau bụng, còn hơi thiếu máu nữa”.

Anh nói toàn câu trần thuật.

Chúc Tịnh đã từ bỏ việc nghiên cứu khả năng nắm bắt từng chi tiết của anh, thẳng thừng dựa hẳn ra sau, thuyết phục bản thân yên lòng chấp nhận sử dụng chiếc máy sưởi bằng người này.

“Anh còn biết gì nữa hả?” Cô nhắm mắt lại, uể oải lên tiếng.

“Khi em cười to, bên má trái sẽ xuất hiện lúm đồng tiền; chưa từng bấm lỗ tai; hồi trung học được bạn bè gọi là ‘Lôi Chấn Tử’; đế giày luôn luôn mang màu đen, vòng ngực là 37C...” Anh còn chưa nói hết câu đã bị cô trở ngược tay, tát thẳng vào mặt.

Chúc Tịnh cảm thấy người đang ôm mình cười đến độ lồng ngực rung lên bần bật. Cô bực bội khích anh: “Sao có người bị ăn bạt tai mà vẫn sung sướng vậy?”.

Anh cười khẽ bên tai cô: “Bởi vì tôi thích nhất là được nhìn thấy dáng vẻ thẹn quá hóa giận của em”.

“Mạnh Phương Ngôn!” Cô dùng sức tóm lấy bàn tay cố luồn vào trong chăn một cách thiếu nghiêm túc của anh, “Anh nghiêm túc chút đi, có tin tôi đá bay anh xuống giường luôn không?”.

“Cô gái, em ra tay nhẹ một chút, đau đấy.” Anh kêu lên một tiếng kỳ cục.

Lúc này Chúc Tịnh nghiêng mặt qua tròng mắt, “Loại da mặt dày như anh biết đau sao?”.

Anh ôm chặt eo cô, chỉ nhìn cô mỉm cười không nói.

Lúc này đây, cơ thể của họ dán sát vào nhau nhưng bầu không khí lại cực kỳ trong sáng.

Bốn mắt nhìn nhau, hơi thở của anh gần trong gang tấc. Giữa căn phòng nhỏ bé cũ kỹ này, anh là nguồn sáng rực rỡ nhất, ngăn cách mọi xa lạnh bên ngoài.

“Còn anh thì sao?” Cô nhìn thẳng vào mắt anh, bất thành linh hỏi: “Anh hiểu tôi rõ như lòng bàn tay mà tôi lại chẳng biết gì về anh, vậy là không công bằng”.

Anh cười khẽ, “Em chỉ cần biết rằng trên đời này tôi không có gì ràng buộc”.

“Còn gì nữa?”

“Hết rồi.”

“Anh đang làm nghề gì?”

“Giáo viên hướng dẫn thí nghiệm tại trường em.”

“Đừng có lừa tôi.” Cô nói.

Anh im lặng hai giây, cuối cùng đưa ra câu trả lời thế này: “Việc tôi thật sự đang làm liên quan đến cái chết”.

Cô hơi khựng lại: “... Nhà hỏa táng?”.

Anh phì cười: “Em cứ nghĩ như vậy đi”.

Chúc Tịnh biết anh vẫn chưa chịu nói thật. Nhưng cô cũng hiểu cô không thể moi được nhiều tin tức hơn từ miệng anh nữa.

Cô nghĩ, cô không cần phải hỏi tới tận cùng. Mỗi người sống trên đời đều là một cá thể độc lập, cô không có tư cách can dự vào tự do của anh, giống như anh vậy.

“Tôi buồn ngủ rồi.” Cô nhắm mắt lại.

“Được, vậy thì ngủ đi.” Anh hơi siết chặt tay lại ôm cô.

Có tiếng mưa rơi tí tách, có tiếng gió rít gào, thế mà vẫn không thể nhấn chìm được tiếng tim đập thành thịch sau lưng cô.

“Mạnh Phương Ngôn, rốt cuộc lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là khi nào?” Lúc chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, cô bỗng hỏi một chuyện mình đã

nghi hoặc từ lâu: “Trước khi tới công viên Yellowstone, chúng ta đã từng gặp nhau chưa?”.

Cô đang chờ đợi câu trả lời của anh, anh lại chần chừ không lên tiếng.

Vì giây phút này trong con mắt anh đang hiện lên cảnh tượng bầu trời London rực lửa, cô gái phương Đông chân tay mảnh dẻ, đang say khướt ấy.

Lúc đó, anh vẫn chưa biết sau này mình lại có một khoảng thời gian rất dài cần phải ở bên cạnh cô. Anh còn không biết anh có thể cùng cô chia sẻ mỗi ngày một gần nhau hơn.

Anh có thể dự đoán cái chết nhưng anh không thể đoán biết được số phận của mình, rằng mình và cô sẽ bị sợi dây vận mệnh quấn chặt vào nhau.

Chỉ có ông trời mới biết.

“Chưa từng.” Rất lâu sau, anh khẽ đáp.

...

Một tuần sau, Chúc Tịnh quyết định trở về Anh.

Trước khi đi, bọn trẻ cả trường đều đứng trước thôn tiễn cô và Mạnh Phương Ngôn. Tiểu Hữu dẫn đầu, đứng đầu đoàn người, thút thít không ngừng.

“Tịnh Tịnh, về nhà cố gắng nghỉ ngơi, chú và bọn trẻ luôn ở đây đợi con.” Hiệu trưởng Phùng đứng bên cạnh cô, dịu dàng vuốt tóc cô.

Trái tim cô run lên, cô gật đầu.

Ban đầu, cô coi đây là nơi lánh nạn, cố gắng dồn mọi tâm tư lên lũ trẻ, trốn tránh mọi xáo trộn của thân phận và sự thật.

Nhưng sau này, cô bắt đầu thật sự quyến luyến nơi đây. Năm nào cô cũng tới đây, cùng bọn trẻ trải qua những giây phút như những báu vật tuyệt vời nhất cuộc đời.

Ánh mắt chúng như đang giữ lấy giá trị tồn tại của chính cô.

“Hiệu trưởng Phùng!” Cô nói, “Con không còn nhà nữa rồi”.

Hiệu trưởng Phùng hiểu, giọng càng ôn hòa hơn: “Vậy thì từ nay nơi đây sẽ là nhà của con”.

“Con có thể đến bất kỳ lúc nào, đúng không ạ?”

“Phải.” Hiệu trưởng Phùng mỉm cười, “Con yêu, con phải nhớ kỹ, không ai trên đời có thể sống một mình cả”.

“Vì sao không thể ạ?”

“Vì con cần mọi người, mọi người cũng cần con. Cho dù trên đời này chỉ có một người duy nhất cần con, yêu thương con, con cũng đã có giá trị tồn tại rồi.”

Cô gật đầu, sau đó quay người, nghiêm túc vẫy tay với lũ trẻ, “Đợi cô nhé, cô sẽ quay lại thăm các con nhanh thôi”.

Nói xong, cô và Mạnh Phương Ngôn cùng nhau rời đi.

“Cô Tĩnh Tĩnh!” Bỗng nhiên, vọng tới giọng hỏi chân thành của một đứa trẻ, “Sau này anh Phương Ngôn còn cùng cô tới đây không ạ?”.

Bước chân của cô khựng lại nhưng cô không quay sang nhìn Mạnh Phương Ngôn.

Nơi đây vốn dĩ là bí mật của riêng cô, nhưng hiện thời, anh đã trở thành người cùng chia sẻ.

Vậy thì năm sau, năm sau nữa, anh còn cùng cô tới đây không? Hay có khi nào lúc đó anh đã rời xa cô rồi?

Ở bên người này mỗi ngày, cô đều không dám nghĩ quá xa tới tương lai.

Một chút cũng không.

Bỗng, cô nghe thấy câu trả lời của anh, từng từ từng chữ, tan ra trong gió.

“Anh nghĩ là có.”

...

Sau khi máy bay cất cánh, Chúc Tịnh vì quá mệt nên thiếp đi rất nhanh. Mạnh Phương Ngôn ngồi xem phim một lúc, giúp cô đắp chăn đàng hoàng rồi tắt đèn bàn.

Ngay sau đó, anh vẫy tay với một cô tiếp viên hàng không đứng gần đó này giờ.

“Chào anh Mạnh, xin hỏi anh cần gì ạ?” Cô nhân viên cúi người, mỉm cười hỏi.

“Cho tôi một ly Gin.” Anh nói.

Nụ cười trên mặt cô tiếp viên chợt sững lại, sau đó cô ta nở một cười đậm hơn: “Anh Mạnh, thành thật xin lỗi, trên máy bay của chúng tôi không có rượu Gin để cung cấp cho anh”.

“Rượu Gin, cảm ơn.” Ánh mắt anh sâu như đại dương.

Cô tiếp viên nhìn anh với hàm ý sâu xa vài giây, rồi đứng thẳng dậy, cúi đầu, “Anh đợi một lát”.

Một phút sau, cô tiếp viên bê một chiếc khay đi tới bên cạnh anh, bên trên đặt một ly rượu cùng một cặp kính.

“Chúc anh thưởng thức vui vẻ.” Cô tiếp tục trao cả rượu và kính cho anh.

“Cảm ơn.” Anh đeo kính lên, cầm lấy ly rượu, khẽ gật đầu với cô ta.

Các hành khách ở toa hạng nhất đều đã say ngủ. Trong khoang máy bay tối om, cô nhân viên trước đi khi còn cúi chào anh thật thấp: “Rất vinh hạnh được giúp anh, điệp viên Mars”.

Nhấp một ngụm rượu rồi, Mạnh Phương Ngôn nhẹ nhàng chạm tay lên vành kính.

Trong tầm mắt của anh, lớp kính bỗng sáng rực lên, ngay sau đó vang lên một giọng nam giới máy móc: “Xác nhận thân phận, điệp viên Mars”.

“Mars!” Sau khi giọng nói kia kết thúc, trong kính lại vọng ra một chất giọng lạnh lùng và nghiêm nghị.

“L!” Anh nói: “Hiện tôi đã giành được mật mã. Sau khi trở về London, tôi sẽ lập tức tìm kiếm cơ hội để tiếp tục xâm nhập thiết bị điện tử của Ghost, đoạt lấy hiệp ước Satan, phá hủy danh sách”.

“Tôi nghĩ, chuyện đầu tiên cậu cần làm sau khi tới London có thể không liên quan tới hiệp ước Satan.”

“Sau khi Ghost phát hiện mẫu dung dịch bị lấy cắp đã tăng tốc sản xuất dung dịch. Tôi vừa nhận được tin, cuối tuần này, hãn sẽ tiến hành giao dịch với nhiều tổ chức khủng bố tại xưởng sản xuất dung dịch tại ngoại thành London.”

“Địa điểm giao dịch đã được xác định do bên mua phong thanh làm lộ. Lát nữa Kermid sẽ gửi tọa độ cho cậu. Cậu và Moon cùng Kermid cần phải tới đó trước, ngăn chặn cuộc giao dịch của họ, phá hủy toàn bộ số dung dịch, bắt sống người mua cùng Ghost!”.

“Chính Ghost sẽ xuất hiện tại đó ư? Theo những gì tôi tìm hiểu, hẳn chưa bao giờ đích thân lộ diện tại bất kỳ hiện trường phạm tội nào. Đó cũng là lý do vì sao ba năm nay ta chưa thể bắt hắn.”

“Dù có khả năng này hay không, các cậu cũng phải chuẩn bị sẵn sàng. Nếu lần này vây bắt được Ghost thành công thì tài liệu hiệp ước Satan càng gần trong gang tấc.”

“Nhân tiện, tôi đoán, có lẽ cậu cũng sẽ chạm mặt người gây rối tại phòng thí nghiệm lần trước.”

“Tôi hiểu.” Anh không nói nhiều thêm.

Cuộc nói chuyện tới đây đáng lẽ phải kết thúc. Anh đang định giơ tay tắt kính đi thì L một lần nữa gọi anh.

“Mars!”

Giọng của L lúc này bỗng bớt lạnh lùng hơn ban nãy một chút: “Cậu còn nhớ lần đầu tiên cậu cùng tôi tới sàn đấu quyền Anh không, đánh xong hai trận, cậu đã đứng bên đài nói với tôi một câu”.

Ánh mắt Mạnh Phương Ngôn chột lóe sáng, anh vẫn im lặng.

“Cậu nói: Cả cuộc đời này, tôi sẽ sống để hoàn thành sứ mệnh, dốc trọn toàn bộ sức lực và đầu óc để tránh xa mọi tình cảm.”

“Tôi nhớ chứ.” Anh trầm ngâm giây lát, che giấu mọi cảm xúc trong đôi mắt, như cười như không: “L, tôi trẻ hơn anh tròn một giáp đấy”.

“Người bình thường được quyền hưởng thụ cuộc đời của họ. Họ có thể thoải mái yêu đương, ôm ấp, hôn nhau, động chạm vào người họ yêu. Họ không có gì phải lo sợ, không cần lo ngày mai liệu có tới hay không, không cần lo ngày mai liệu mình còn được nhìn thấy thế giới này hay không.”

“Nhưng có một vài người, cả đời chỉ được phép ẩn mình giữa đám đông, trở thành khách qua đường của tất cả mọi người. Thậm chí để duy trì hòa bình của thế giới, dù họ có hy sinh cũng không ai được phép tưởng nhớ. Họ chỉ như một cái bóng của thế giới này.”

Louis nhấn mạnh từng từ từng chữ: “Mars, kể từ ngày đầu tiên cậu bước chân vào Shadow, mười hai năm, cậu chưa từng thất bại một lần nào!”.

“Anh sống nghiêm túc quá đấy!” Mạnh Phương Ngôn thả lỏng bờ vai, nằm ngửa ra ghế: “Tôi thừa nhận, tôi có coi trọng cô ta nhiều hơn những người khác một chút, đó là vì cô ấy rất quan trọng đối với nhiệm vụ lần này. Trước khi Ghost bị bắt, cô ấy không được phép chết, đúng không? Đây chính là nguyên do tại sao ban đầu tôi lại lựa chọn mai phục bên cạnh cô ấy để thực hiện nhiệm vụ, vì trong số tất cả các mối quan hệ của Ghost, chỉ có ở bên cạnh cô ấy mới không dễ bị Ghost nghi ngờ”.

“Tôi nghĩ anh cũng biết rõ, tôi có vô số những “bà vợ” trên danh nghĩa mà tôi đếm không hết. Sau khi tôi hoàn thành nhiệm vụ và biến mất, họ từng thất thần một thời gian, nhưng thời gian rồi sẽ xóa sạch hoàn toàn dấu vết của tôi.”

“Nhiệm vụ lần này tuy là cấp R+ nhưng việc thành công chỉ còn là vấn đề thời gian. Chỉ cần cho tôi thời gian là được, quan tâm quá độ là không cần thiết đâu, Louis.”

Anh thậm chí đã gọi toàn bộ tên của L ra.

“Đợi khi mọi việc kết thúc, đợi khi tôi rời khỏi thế giới của cô ấy, cô ấy sẽ nhanh chóng lãng quên việc tôi từng đến bên cuộc đời mình...”

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Đêm Thứ Mười Chín: Khi Nguyên Tác Bắt Đầu Bị Lật Đổ

Giọng anh mỗi lúc một trầm hơn.

Nói xong câu này, anh nghiêng đầu nhìn sang cô ở bên cạnh.

Có lúc, anh thật sự cảm hận khả năng ghi nhớ quá tốt của mình.

Kể từ ngày đầu tiên nhìn thấy cô, mỗi một biểu cảm, mỗi một động tác, mỗi một ánh mắt cô nhìn về phía mình đều khắc sâu hết sức rõ nét trong đầu óc anh.

Anh còn nhớ, lúc rời khỏi London mình đã nói với các đội viên: Nguyên nhân anh bắt buộc phải khẩn trương tới huyện Lăng Đình là vì anh muốn chứng thực suy đoán của bản thân – mật mã của hiệp ước Satan rất có thể được gài tại chỗ cô.

Ghost là người đa nghi, tách tài liệu và mật mã ra lưu giữ ở các nơi khác nhau, một trong số đó rất có thể không nằm bên cạnh hẳn mà được để ở một chỗ hoàn toàn khác, một nơi nhìn thấy, nguy hiểm mà lại an toàn.

Anh dùng lý do này để thuyết phục Cục trưởng và các đội viên, nhưng dường như càng để thuyết phục chính mình hơn.

Phải, anh chỉ gấp gáp tới bên cạnh cô vì mật mã.

Không phải vì không được nhìn thấy khuôn mặt cô, không được ôm lấy bờ vai mảnh dẻ của cô, không được hôn lên cánh môi mềm mại của cô... nên mới vội vã như thế.

Tất cả, từ đầu tới cuối, đều chỉ để hoàn thành nhiệm vụ lần này.

Chỉ vậy mà thôi.

“Thời gian có thể xóa nhòa những dấu vết của cậu bên cạnh cô ấy. Nhưng còn dấu vết của cô ấy thì khi nào mới có thể hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời cậu? Tôi chỉ biết, trước đây cậu chưa từng phản bội bất kỳ nguyên tắc nào, đây là lần đầu tiên. Khi nguyên tắc bắt đầu bị lật đổ thì tất cả đều có thể xảy ra.”

Rất lâu sau, Louis mới tắt máy trong sự im lặng của anh.

“Hy vọng tôi chỉ đang suy nghĩ quá nhiều.”

...

Sau khi từ huyện Lăng Đình trở về, chất lượng những giấc ngủ của Chúc Tịnh đã có chuyển biến tốt hơn.

Có một phần nguyên nhân là nhờ thầy hướng dẫn nghiên cứu David của cô. Vì sự tán thưởng và tin tưởng cô, David quyết định phá lệ đưa cô tới bệnh viện thực tập hai tuần trước kỳ nghỉ Noel, để cô được dịp tận mắt quan sát các ca mổ, còn tạo cho cô những cơ hội thực hành không gây nguy hiểm.

Thực địa cũng giống như chiến trường, cần sự tập trung tuyệt đối của từng dây thần kinh. Mấy ngày nay cùng David ra vào đủ các ca mổ, bận rộn tới từng phòng bệnh đã khiến cô trở về nhà là mệt nhoài, không còn sức suy nghĩ tới bất kỳ chuyện gì khác, nằm vật ra là thiếp đi ngay, nửa đêm cũng không còn choàng tỉnh giấc.

Nhưng mặc dù bận rộn là thế, cô vẫn phát hiện ra sự khác thường của Mạnh Phương Ngôn những ngày này.

Anh bắt đầu gần như không còn trò chuyện với cô nữa.

Cô không tới trường, không có cơ hội gặp mặt anh. Nhưng sau khi cô có mặt ở nhà, anh cũng chẳng hôm nào về sớm hơn cô. Sáng sớm cô thức dậy thì anh đã rời khỏi nhà rồi.

Cô thậm chí còn không biết mấy ngày nay anh có về nhà không.

Kể từ lúc anh vào sống trong nhà cô, anh gần như giành giật từng phút để nói chuyện với cô, trêu chọc cô, đùa ghẹo cô, quan tâm cô... Mỗi ngày, cô đều bị vây bọc với chất giọng gọi cảm và lười biếng ấy, bất luận ở đâu, tầm mắt của cô dường như luôn xuất hiện nụ cười băng quơ của anh.

Con người quả nhiên là loài động vật không có tự trọng.

Cô từng cảm thấy cực kỳ phiền phức, nhưng bây giờ bỗng có chút không quen.

Tối thứ Bảy, David thả cô về nhà sớm hơn một chút. Sau khi xuống khỏi xe bus, cô định tới siêu thị mua ít đồ ăn, nghĩ bụng nếu sáng mai anh ở nhà, có lẽ cô sẽ nấu một bữa sáng. Cô nhớ là anh thích ăn món sandwich thịt nguội thì phải?

Từ trong siêu thị đi ra, trời đã tối hẳn. Cô xách chiếc túi trên tay, bất chợt dừng bước tại một ngã tư cách nhà không xa.

Cô thấy Mạnh Phương Ngôn đang ngồi tại một chiếc bàn bên ngoài một quán bar nhỏ gần đó.

Bên cạnh anh là một cô gái Anh trông khá xinh xắn, đang vừa uống rượu vừa nói gì đó với anh. Sau khi nghe đối phương nói xong, anh mỉm cười, còn giơ tay nhẹ nhàng xoa đầu cô gái ấy.

Dưới ngọn đèn đường, cô đứng không xa anh, cảm thấy như có một chiếc kim đâm thẳng vào tim, rất khẽ, rất khẽ.

Cô những tưởng mình đã không còn biết đau từ lâu rồi.

Sau khi trải qua nhiều chuyện như thế, cô những tưởng từ lâu mình đã không còn bất kỳ cảm xúc nào nữa. Nhưng cô không thể tự lừa gạt bản thân về cơn đau nhói lên nơi trái tim vừa rồi.

Một cơn đau chân thực từ đáy tim từ từ lan rộng ra.

Đèn giao thông đã thay đổi một lần. Đứng một lúc, cuối cùng cô cũng quay đi, thản nhiên rời khỏi ngã tư.

Nhưng đúng lúc bóng cô khuất dạng sau ngã rẽ, Mạnh Phương Ngôn đang uống rượu mới chậm rãi đặt chiếc ly xuống, nhìn về phía ngã tư đã không còn bóng người.

Đôi mắt ban nãy mang theo ý cười giây phút này bỗng nhuốm một tầng u ám nhàn nhạt.

“Mars!” Moon lúc này gặp máy tính lại: “Ngày mai, Kermid sẽ sập mọi nguồn điện khi chúng ta tiến vào xưởng điều chế dung dịch, đồng thời đóng cửa xưởng. Tới lúc đó, nhóm người do Cục trưởng phái tới sẽ trợ giúp chúng ta trong ứng ngoài hợp, nhảy vào từ trên mái nhà rồi cùng bắt sống rùa trong hũ...”.

“Mars?”

Trình bày xong cả kế hoạch tác chiến vẫn không thấy Mạnh Phương Ngôn có phản ứng gì, Moon cảm thấy kỳ lạ bèn vỗ vai anh, khi ấy anh mới quay đầu lại.

“Anh biết rồi.” Anh đứng dậy khỏi bàn: “Đi thôi”.

“Vậy hôm nay... anh còn tới nhà của em và Kermid không?” Trong giọng nói của Moon không giấu nổi chút vui mừng và chờ đợi, “Chiều nay em đã làm bữa ăn khuya, sau khi về làm nóng lên là...”.

“Hôm nay anh trở về.”

Anh cầm lấy áo khoác, nét mặt xa cách mà hờ hững, “Bảy giờ ngày mai gặp nhau tại xưởng”.

Moon nhìn theo cái bóng không có hề dấu hiệu dừng bước của anh, niềm vui trong ánh mắt như chiều tà rớt xuống mặt biển, tối đi từng chút một.

“Moon!” Có một bàn tay vỗ nhẹ lên vai cô.

Moon quay đầu, nhìn thấy Kermid vừa ra quầy bar mua rượu lúc này đang nhìn xuống đôi mắt đỏ sọng của mình, khuôn mặt không còn vẻ non nớt và bẽn lẽn thường ngày mà nghiêm túc lắc đầu với cô: “Cô đừng tiếp tục nữa”.

“Đừng tiếp tục cái gì cơ?” Cô bướng bỉnh cắn môi.

“Đừng tiếp tục yêu Mars nữa.” Kermid nói thẳng, “Mặc dù tôi vô cùng khâm phục và sùng bái anh ấy, nhưng một cô gái trao tình yêu cho anh ấy sẽ không có bất kỳ kết quả nào tốt đẹp đâu. Moon, tôi không hy vọng nhìn thấy cô như vậy”.

Ánh mắt cô dần trở nên kích động hơn: “Cậu không có tư cách dạy dỗ tôi. Tôi đã ở bên chứng kiến bước đường của anh ấy mười năm trời, tôi hiểu anh ấy hơn cô gái phương Đông kia. Tôi biết anh ấy sẽ không yêu tôi, nhưng tôi chỉ muốn được nhìn thấy anh ấy, như vậy cũng không được hay sao?”.

Cô hiểu tình cảm của mình mãi mãi cũng không được hồi đáp nhưng cô luôn ở nơi gần anh nhất, được ngắm nhìn anh gần hơn bất kỳ cô gái nào, cô không cho phép ngay cả ưu thế này cũng bị người ta cướp mất.

Nhưng từ sau khi cô gái phương Đông đó xuất hiện, ánh mắt chưa bao giờ chắc chắn của anh bắt đầu bám theo cô gái đó.

“Cô không có cách nào kiểm soát cảm xúc của mình đâu, sự quan sát rời một ngày sẽ biến thành chiếm hữu.” Trong giọng Kermid có chút bi thương, “Moon, chúng ta chỉ có thể là người quan sát thế giới này, chúng ta không được phép ‘sở hữu’ bất kỳ tình cảm nào”.

“Hơn nữa...” Kermid ngẩng đầu nhìn về phía xa, khẽ thở dài: “Tôi nghĩ, Mars có lẽ đã không thể được gọi là người ngoài cuộc giỏi nhất trên đời này nữa”.

...

Không lâu sau khi Chúc Tịnh trở về nhà cánh cửa bất ngờ được đẩy ra lần nữa.

Cô nhìn thấy Mạnh Phương Ngôn bước vào. Cô không nhìn anh lấy một cái, vô cảm đi thẳng vào phòng mình.

Nhưng vừa ngồi xuống giường cô lại nghe thấy có tiếng gõ lên cửa phòng ngủ.

Cô im lặng, cũng không phản ứng gì, chỉ trầm mặc ngồi đó, ánh mắt không rõ nông sâu lạc vào một điểm bất định.

“Ngày mai là ngày cuối cùng của kỳ hạn một tháng.”

Anh không đẩy cửa ra, thanh âm cứ thế vọng từ ngoài vào.

Cô nhớ ra rồi.

Một tháng trước, cô từng đứng trong căn nhà này, nói rành mạch với anh từng câu từng chữ. Cô cho anh thời gian một tháng, nếu tới lúc đó anh không thể khiến cô rung động thì phải hoàn toàn rời khỏi thế giới của cô, không bao giờ được tìm cách quấy rầy cô nữa.

“Tôi nghĩ, một tháng đã qua rồi, căn nhà này dù có hay không có sự tồn tại của tôi, đối với em cũng chẳng có gì khác biệt.” Giọng anh không còn nhẹ nhàng, chậm rãi và tản mát như mọi lần, nó thật xa lạ, như một âm thanh cô chưa từng nghe thấy, “Mấy ngày nay, cuộc sống của em có lẽ yên tĩnh hơn trước rất nhiều”.

Từng kim, từng kim... vết thương chập tối bị chọc ra lúc này càng mở rộng, muốn đục khoét cả trái tim cô.

“Để không khiến em cảm thấy khó xử thêm, tôi sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt em nữa.” Trước khi đi, anh nói, “Chúc Tịnh, tôi thua rồi, kể từ ngày mai, em lại được tự do”.

Cạch.

Căn phòng lập tức yên tĩnh trở lại.

Cô có thể nghe thấy tiếng bước chân anh mỗi lúc một xa cửa phòng ngủ, dần dần biến mất hẳn.

Phải, cô đã thắng.

Kể từ mai, không còn một người dễ dàng làm phiền giấc mơ của cô nữa, không còn một người chưa được cô đồng ý đã bám riết lấy cô như hình với bóng nữa, không còn một người thi thoảng lại khiến cô bực bội nữa.

Cũng không còn một người ngày ngày ở trong căn nhà này luôn luôn mỉm cười ngắm nhìn cô, sau khi cô ngủ say lại giúp cô tắt đèn, đắp chăn cẩn thận nữa.

Tất cả đã trở về điểm ban đầu, đây lẽ nào không phải là điều cô muốn ư?

Cô đã sớm quen rồi, cô đã quen với một cuộc sống như thế này, mọi người thân yêu đều chưa từng cho cô ấm áp, người cô đã từng tin tưởng thì cứ thế phản bội và rời xa không nói trước một câu.

Thấy đó, anh cũng giống họ mà thôi. Anh từng nói sẽ không để cô cô đơn nữa, anh từng nói sẽ chết sau cô, anh từng nói năm sau vẫn sẽ cùng cô tới huyện Lăng Đình...

Nếu cô có chút dao động nào với anh thì đó cũng chỉ vì anh nói dối quá giỏi mà thôi.

Anh không có gì đặc biệt, cũng chỉ là một khách vãng lai bước qua thế giới của cô.

Rất lâu sau, cô mới nằm vào trong chăn, tắt đèn...

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Đêm Thứ Hai Mười: Chào Mừng Những Người Bạn Từ Xa Tới

Sáng hôm sau, Chúc Tịnh dậy từ sớm.

Trong nhà đã không còn ai, chiếc chìa khóa xe màu đen được đặt nghiêm chỉnh trên bàn. Cô nhìn qua rồi đi vào phòng tắm.

Ăn tạm một chút rồi cô cầm chìa khóa lên, lái xe tới bệnh viện.

Trong mấy ngày này ở bệnh viện, mặc dù cô không biểu lộ ra ngoài nhưng lại đặc biệt quan tâm hơn tới một bệnh nhân.

Đó là một ông chú tầm năm mươi tuổi, bị u não, bệnh tình đã bước vào giai đoạn cuối, một trong hai con mắt đã mù. Ông ấy có một cô con gái rất xinh đẹp, ngày nào sau khi tan làm cô ấy cũng tới bệnh viện thăm bố. Hai cha con họ tình cảm rất thân thiết, lúc nào cô cũng bắt gặp họ nói cười vui vẻ, dường như không hề suy nghĩ tới việc bệnh tình phát triển ra sau và khả năng chữa trị thế nào.

David nói với cô rằng, bệnh nhân này trong hôm nay sẽ được tiến hành mổ nội soi hộp sọ, cô và David sẽ cùng vào phòng mổ, tham gia ca phẫu thuật này.

Cơ hội thành công chỉ có 50/50. Có một nửa khả năng người đàn ông này sau hôm nay sẽ không bao giờ nhìn thấy con gái mình nữa. Nhưng trước ca phẫu thuật, ông ấy cũng hiểu rất rõ sự thật này và cả cô con gái cũng vậy.

Trước khi vào ca mổ, cô đi vào nhà vệ sinh một lần, lúc ra vừa hay bắt gặp cảnh cô gái nói chuyện với người mổ nằm trên giường đẩy.

“Bố ơi!” Cô gái tóc vàng cúi xuống, nắm lấy tay bố, “Con và Iris đã chọn được váy cưới rồi, màu trắng thuần đấy, có chiếc đuôi rất dài, còn rất nhiều hoa văn nữa. Khi nào bố mổ xong, con cho bố xem ảnh nhé?”.

“Được.” Người đàn ông nằm trên giường mỉm cười đáp lại, “Thằng nhóc Iris này sắp cưới được cô gái xinh đẹp nhất trên đời rồi, bảo nó cẩn thận một chút, trong phòng bố của con có súng sẵn đấy”.

“Anh ấy biết mà.” Cô gái cũng cười, “Anh ấy sợ bố lắm”.

Họ vẫn như mọi ngày, tựa hồ vài tiếng nữa họ vẫn còn được tiếp tục cười nói với nhau như vậy.

Đứng ở đó một lúc, cô nhắm mắt lại, quay người rời đi.

...

Còn lúc này, trên một mảnh đất trống ở ngoại ô, Mạnh Phương Ngôn và Moon sau khi thay đổi khuôn mặt đang cùng đi về phía công xưởng.

Trước cửa có thuộc hạ của Ghost. Khi nhìn thấy họ, hai gã đàn ông cao to hung hãn lập tức chặn đường.

“Chúng tôi tới từ tổ chức Abu Nidal ở Trung Đông.”

Mạnh Phương Ngôn giao chiếc ba lô sau lưng cho họ, đồng thời giao ra tín vật đại diện cho tổ chức.

“Cái tổ chức rất phát triển những năm 70, 80 ở Palestine đó sao?” Một tên phì cười, cầm lấy vật họ đưa đi kiểm chứng, còn một tên khác thì nhìn họ, thô lỗ đổ toàn bộ những thứ trong ba lô của họ ra đất.

Kết quả, chỉ nhìn thấy hai cây bút, một cuốn sổ và một chiếc ô.

Sau khi nhét trở lại ba lô toàn bộ, tên thuộc hạ cúi thả quăng lại cho họ: “Cầm lấy đi!”.

“Cảm ơn!” Anh lấy lại đồ vật của mình, “Xin hỏi hôm nay ngài Ghost có đích thân tới giao dịch không?”.

“Hỏi nhiều thế làm gì?” Hãn nhổ toẹt một bãi nước bọt rồi đẩy anh và Moon vào trong: “Hành tung của ngài Ghost chúng mày có thể tò mò hay sao?”.

Cánh cửa sau lưng họ bị đóng chặt lại, Mạnh Phương Ngôn và Moon nhìn nhau rồi đi vào khoảng giữa trống trải trong xưởng.

Cả một không gian rộng lớn chỉ dùng để làm dây chuyền sản xuất dung dịch. Có rất nhiều công nhân đeo khẩu trang đang vô cảm thao tác. Họ là những người ở các tầng lớp khác nhau, tuổi tác khác nhau nhưng lại đồng thời làm việc yên ắng như những cái máy.

“Tôi đoán những kẻ này chắc chắn đều là những người dân thường bị Ghost bắt tới đây.” Giọng Kermid vọng ra từ chiếc kính họ đeo, “Đáng thương quá, lát nữa nhất định phải cứu họ ra”.

Người của các tổ chức khác theo tin tình báo cũng đều đã có mặt, đại diện của mỗi tổ chức đều ngồi sau một chiếc bàn, yên lặng chờ đợi cuộc giao dịch bắt đầu.

Sau khi ngồi xuống, anh quan sát bốn xung quanh, bỗng nhiên cảm thấy có một ánh mắt sắc bén đang quét thẳng về phía mình.

Nhìn về hướng ấy, anh thấy một người đàn ông da trắng xấu xí đang im lặng nhìn mình.

“Mars, anh từng gặp hắn ư?” Moon lúc này hạ thấp giọng.

“Chưa từng.” Anh vừa nói vừa thản nhiên đối mặt với hắn: “Hắn cũng không thể nào từng nhìn thấy gương mặt này của anh”.

Rất nhanh, người đàn ông đó bắt đầu di chuyển tầm nhìn. Đồng thời lúc này, có một cánh cửa trong xưởng bất ngờ bị đẩy ra. Một người đàn ông đeo mặt nạ từng bước từng bước đi về phía dãy bàn được xếp thành hình tròn.

“Chào mừng các bạn từ xa tới đây.”

Hắn đi ra giữa, làm động tác chào họ: “Tôi là W, đại diện cho ngài Ghost tiến hành cuộc giao dịch ngày hôm nay”.

“Không cần nói nhiều lời thừa thãi nữa.” Một kẻ tới từ tổ chức Basque, Tây Ban Nha sốt ruột đập bàn: “Ghost ca ngợi chỗ dung dịch này như thế, ra giá cũng cao khó tin, tôi chỉ muốn biết thứ quý quái tôi đổ bao nhiêu tiền của vào rốt cuộc có khả năng công phá lớn đến mức nào. Nếu hôm nay các người không nói rõ ràng thì một hào tôi cũng không để lại đâu!”.

“Phải đó, nói với Ghost rằng nếu hắn cả gan dám lừa bọn này thì chúng tôi cũng tuyệt đối không tha cho hắn!” Những người khác râm ran phụ họa theo.

“Các vị, các vị!” W lúc này nhẹ nhàng giơ tay lên: “Xin cứ bình tĩnh”.

Nói xong câu này, hắn bật tay một tiếng. Nhanh chóng có vài thuộc hạ từ khắp nơi xuất hiện, dựng một màn hình sau lưng hắn.

“Các vị, mời các vị quan sát kỹ lên màn chiếu.” Hắn nho nhã nghiêng người chỉ tay lên màn chiếu, đồng thời lấy từ trong người ra một chiếc điều khiển nhỏ xíu: “Đây là cửa hàng trong thành phố Istanbul”.

“Như mọi người đã thấy, bây giờ người qua người lại trong cửa hàng này vô cùng tấp nập, không chỉ có người bản địa mà còn có vô số du khách nước ngoài, náo nhiệt và yên bình biết bao.” W nói rồi bỗng khẽ ấn một cái lên một chiếc nút trên chiếc điều khiển.

Trong tầm mắt của mọi người, một giây sau, cửa hàng kia bỗng nổ tung, khói và lửa phá tan bầu trời yên bình, tiếng nổ khủng bố xé toạc màng nhĩ tất cả mọi người.

Dù không trực tiếp đứng ở đó nhưng ai cũng có thể tưởng tượng được nơi ấy bây giờ không khác gì địa ngục trần gian, biết bao con người nhầy nhụa trong máu, tiếng gào khóc, tiếng kêu la vang dội bầu trời Istanbul.

Trong xưởng hoàn toàn im phăng phắc, mọi đại diện của các tổ chức đều ngây người nhìn W và chiếc điều khiển trong tay hắn.

Mạnh Phương Ngôn và Moon ngồi trên ghế, mặt cắt không còn hột máu. Bàn tay đặt trên ghế của Moon không ngừng run lên. Cô gần như muốn đập bàn đứng dậy. Còn sắc mặt Mạnh Phương Ngôn thì lạnh tới không còn nhiệt độ. Anh hít sâu một hơi, nhẹ nhàng vỗ lên mu bàn tay Moon ở dưới gầm bàn.

“Như các vị vừa thấy, chỉ một lọ nhỏ thì đã có thể tạo ra màn pháo hoa rực rỡ như ban này.”

W tự vỗ tay, thậm chí còn vui vẻ cười mấy tiếng: “Nào, chúng ta tiếp tục xem địa điểm bắn pháo hoa tiếp theo ở đâu”.

Một chợ thủ công ở Mỹ La Tinh.

Một thôn nhỏ ở Bắc Phi.

Một trường học ở Brest, Belarus.

...

W dùng chiếc điều khiển trên tay mình đạo diễn hết cái chết này tới cái chết khác.

Sau khi hoảng hốt qua đi, mọi người vô cùng hưng phấn, chúc mừng cho khả năng công phá dữ dội của loại dung dịch này. Cả công xưởng, chỉ có Mạnh Phương Ngôn và Moon là run người ngồi trên ghế, trừng trừng nhìn hàng triệu sinh mệnh vô tội ra đi trong chớp mắt.

Cuối cùng Mạnh Phương Ngôn cũng hiểu vì sao Ghost lại được mệnh danh là tên trùm khủng bố và buôn bán vũ khí nguy hiểm nhất thế giới, tại sao Cục an ninh quốc gia các nước đều không tiếc sức người sức của cũng buộc phải bắt được hắn.

Vì hắn hoàn toàn coi mạng người như con kiến, hắn coi mình như một vị thần, tùy ý hủy diệt mọi điều tốt đẹp của thế giới.

Người như hắn đã hoàn toàn mất đi tính người, thậm chí không thể được gọi là “người” nữa.

“Em phải giết hắn!” Mắt Moon lúc này đã đỏ quạch, “Em nhất định phải tự tay giết chết Ghost”.

Mạnh Phương Ngôn khẽ nhắm mắt lại, lạnh lùng nói với Kermid: “Kermid, chuẩn bị sẵn sàng!”.

“Được rồi, buổi biểu diễn tới đây là kết thúc. Các vị, mọi dung dịch do ngài Ghost sản xuất với số lượng lớn đều ở trong công xưởng này.” Lúc này W cất điều khiển đi, nói với mọi người: “Hôm nay các vị có thể mang đi số lượng mà các vị muốn mua”.

Xẹt, xẹt, xẹt.

Sau khi W nói xong câu này, mọi ngọn đèn trong xưởng đều đồng loạt tắt ngấm.

Kermid ở bên ngoài cắt hết mọi nguồn điện của công xưởng, Mạnh Phương Ngôn và Moon cũng lập tức thay đổi kính thành dạng nhìn trong đêm, chính thức bắt đầu hành động vây bắt.

“Có chuyện gì vậy?”

“Này?! W?!”

“Mấy người giờ trò hả...”

Mọi người đều phát ra những tiếng gào thét chất vấn, cả công xưởng hỗn loạn trong phút chốc. Thuộc hạ và vũ khí của họ bị bắt để hết ở bên ngoài mà cửa công xưởng lúc này đã bị Kermid khóa chặt từ trước, họ không thể đi ra, người ngoài cũng không thể vào cứu viện. Theo kế hoạch, đội quân của Louis có lẽ đã bắt đầu tiến hành cuộc chiến với đám người bên ngoài rồi.

Còn Mạnh Phương Ngôn và Moon thì như hai bóng ma, bắt đầu xuyên qua không gian tăm tối, dùng hai cây bút trong ba lô lúc trước, mà thực chất là dao để đâm từng tên một.

Từng tiếng kêu thảm thiết vang lên giữa không trung. Thậm chí có máu bắn cả lên mặt Mạnh Phương Ngôn, nhưng điều ấy cũng không khiến bước chân anh dừng lại.

“Mars, bên em kết thúc rồi, anh mau tới bắt W...” Giọng Moon vừa vang lên, công xưởng bỗng bừng sáng từng chiếc đèn một.

“Chuyện gì vậy?!” Moon sững sốt hỏi.

“Tôi không rõ, nguồn điện vẫn đang trong trạng thái tắt mà!” Kermid phía bên kia nhanh chóng gõ lên bàn phím rồi hét lên hoảng hốt: “Lẽ nào bọn chúng còn sắp xếp một nguồn điện dự phòng?!”.

Đúng lúc ấy, cả công xưởng đã trở lại bình thường.

“Ôi chao, đặc sắc quá!” Giọng đùa cợt của W vang lên bên tai họ, “Nhân dân khắp nơi trên thế giới chắc phải cảm kích các bạn vì đã diệt trừ nhiều tổ chức khủng bố như thế, trả lại hòa bình cho họ đấy!”.

Mạnh Phương Ngôn đứng tại chỗ, đằng sau anh là xác một tên, còn trước mặt anh là từng hàng hòng súng đen ngòm, những người vốn đang đứng trong dây chuyền sản xuất lúc này đều cầm súng, nhắm chuẩn vào anh và Moon.

Họ đã tính toán sai, những người dân thường mà họ cho là không có khả năng chiến đấu giờ lại trở thành vũ khí đặc lực của Ghost.

Việc ngoài dự đoán là W đang nói cũng không có kết cục gì tốt đẹp. Lúc này hẳn đang bị người đàn ông xấu xí ban đầu nhìn Mạnh Phương Ngôn giữ trong lòng. Người đàn ông da trắng cầm súng, dí thẳng vào thái dương của W.

W dù bị ngắm bắn vẫn tỏ ra nhàn tản: “CIA? FBI? SIS* hay là người của Nga?”

*Secret Intelligence Service: Cơ quan tình báo.

Ánh mắt Mạnh Phương Ngôn đang nhìn W giờ di chuyển sang người đàn ông da trắng.

Dần dần, anh nheo mắt lại.

Người đàn ông đó cầm súng tay trái.

“Ba vị, tôi nghĩ các vị nên hiểu rõ, cho dù các vị có bản lĩnh đến đâu thì hôm nay cũng nhất định không thể sống sót bước ra khỏi đây.”

W nhẹ nhàng vỗ tay, đám công nhân cầm súng kia đều lên đạn.

“Cho dù chết, tao cũng nhất định sẽ chết sau mày.” Ai ngờ người đàn ông da trắng bỗng lên tiếng, ngón tay bóp cò cũng từ từ cong lại: “Trước khi đi gặp Diêm Vương, tao vẫn có thể cắt lưỡi mày trước”.

“Thế ư?”

Ở trong tình huống ấy, W vẫn không hề hoang mang. Hắn bỗng nhiên bật cười: “À, tôi nghĩ các vị chắc không biết, màn biểu diễn pháo hoa vừa rồi thật ra còn một địa điểm cuối cùng chưa tổ chức, để giữ bí mật cho trò chơi và cũng là để làm màn ăn mừng cho thành công hôm nay”.

“Chính là bệnh viện X trong London này.”

Bệnh viện X.

Mạnh Phương Ngôn đang suy nghĩ kể sách tiếp theo nghe thấy ba chữ này bỗng giật mình.

Nếu anh nhớ không nhầm, đó có lẽ là bệnh viện mà Chúc Tịnh đang thực tập.

~Hết đêm thứ hai mươi~

“Tao nghĩ mày sẽ không lựa chọn giết tao đâu vì mày chắc chắn không muốn nhìn thấy đứa con gái mày yêu tan thành cát bụi trước mặt mày.”

“Em có tin không, trên đời này có người không bao giờ được nhìn thấy ánh sáng dù họ không phải là người mù.”

“Anh không muốn đi nữa, anh nuốt lời rồi.”

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Đêm Thứ Hai Mười Một: Chưa Kịp Nói Lời Tạm Biệt

Trong công xưởng im phăng phắc không một tiếng động, lúc này chỉ còn vang vọng tiếng cười xé lỗ tai của W.

“Ba vị điệp viên thần thánh!” W nhẹ nhàng đung đưa chiếc điều khiển nhỏ trong tay mình, “Các vị xem, tôi chỉ cần khẽ ấn xuống nút đỏ này một cái thì bệnh viện X đó sẽ bung nổ một màn pháo hoa rực rỡ ngay giữa trung tâm London...”.

“Giống như ban nãy, giống những nơi mà các vị đã nhìn thấy, ‘bùm’ một tiếng...”

W còn chưa nói hết câu, người đàn ông da trắng cầm súng đã không chịu nổi nữa, phần nộ đấm mạnh hai cú vào ngực khiến hắn ngã rạp xuống đất. Người đó giẫm chân lên ngực hắn, nhắm thẳng nòng súng vào trán hắn.

“Đừng!” Mạnh Phương Ngôn lập tức đi tới bên cạnh, lắc đầu với người đàn ông da trắng.

Người kia giận dữ nhìn anh: “Lẽ nào anh muốn tôi tha cho tên ác ma đáng chết này sao?!”

Mạnh Phương Ngôn im lặng. Trong tầm mắt anh, bỗng có một cú đá nhanh như điện xẹt hướng về phía tay của W. Chiếc điều khiển trong phút chốc rời khỏi tay hắn, trượt tới chân Moon và bị cô giẫm nát ngay lập tức.

“Giết hắn rồi thì càng khó bắt Ghost hơn, tôi muốn hắn sống.” Mạnh Phương Ngôn nhìn người đàn ông da trắng, “Hạng người này để hắn chết

quá dễ dàng chính là một sự nhân từ, phải để hắn chịu đựng cực hình, sống không bằng chết”.

Người đàn ông áo trắng lạnh lùng nhìn thẳng anh vài giây, cuối cùng mới thu súng về.

“Moon!” Một giây sau, Mạnh Phương Ngôn và Moon ra hiệu cho nhau bằng ánh mắt. Anh bất ngờ cúi xuống bắt lấy W bằng tốc độ nhanh khó tin, còn Moon thì lập tức bật chiếc ô trong ba lô, lấy ra một thiết bị nhỏ xíu, quăng về phía đám công nhân.

Một làn khói dày đặc bao trùm toàn bộ công xưởng. Các công nhân bị che khuất tầm nhìn, ra sức ho lấy ho để, không thể tiếp tục cầm súng nữa. Anh và Moon một trước một sau không ngừng chạy theo con đường thoát thân mà Kermid đã bày sẵn cho họ. Còn người đàn ông áo trắng thấy W bị họ dẫn đi trước thì nhú mày, lập tức lao đi theo.

Ba người ra khỏi công xưởng bằng cửa ngách. Người đàn ông da trắng nhanh nhẹn đuổi theo, bắt được Mạnh Phương Ngôn đang giữ W, tung thẳng một cú đấm về phía anh.

Mạnh Phương Ngôn đã đề phòng sẵn, trói chặt hai tay W rồi ném hẳn cho Moon, còn mình cùng người đàn ông da trắng quyết đấu một trận.

“Đây là lần thứ hai rồi phải không.” Anh vừa né cú đấm của người đó vừa nhếch môi cười, “Lần trước tạm biệt tại phòng thí nghiệm, anh bạn vẫn ổn chứ”.

Kể từ lúc phát hiện ra người này có thói quen dùng tay trái, anh đã biết ngay đây chính là người có chung mục đích muốn đoạt lấy mẫu dung dịch của Ghost tại phòng thí nghiệm như anh.

Người đàn ông da trắng cũng cười lạnh: “Không hổ danh là ‘Chiến thần’, dù tôi đã thay đổi diện mạo mà vẫn không thoát khỏi ánh mắt của

anh”.

“Nhưng hôm nay tôi sẽ không để anh chạy thoát nữa đâu. Tôi không những phải đưa W đi mà còn phải giết toàn bộ người của anh tại chỗ.”

Mạnh Phương Ngôn nhún vai, bắt lấy yếu điểm của người đó, dấn vào bụng anh ta: “Tới đây, tôi tiếp!”.

“Á...”

Hai người đang kịch liệt quyết đấu, bất phân thắng bại thì bỗng nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Moon.

Anh lộn người rời khỏi vòng vây công kích của người đàn ông da trắng, rồi lập tức lao tới chỗ Moon.

W đang bị trói chặt hai tay chẳng biết đã cời được dây thừng từ lúc nào, dấn thẳng vào đôi mắt không hề phòng bị của Moon rồi tháo chạy lên một chiếc xe việt dã không có biển số bên đường với tốc độ như chim bay.

Mạnh Phương Ngôn chậm hơn hẳn nửa phút, nhìn thấy W đã lên xe, anh lập tức cướp lấy một chiếc mô tô, khởi động rồi lao vút đi.

Trên con đường vắng vẻ lúc này chỉ có tiếng gió rít và tiếng động cơ rền rĩ. W vừa lái xe vừa không ngừng vòng tay ra cửa sổ bắn tia về phía Mạnh Phương Ngôn. Cứ mỗi lần né được đường đạn của hắn, anh lại tăng tốc thêm để ép sát vào cửa xe hắn.

Chỉ một phút nữa thôi là anh có thể nhảy vào trong ghế lái, khống chế W.

“Mày có thể giết tao!” Ai ngờ đúng lúc anh định thả tay lái ra thì W đứng trong xe, đón gió nói rành mạch từng câu từng chữ: “Nhưng chỉ còn

năm phút nữa là cái bệnh viện ấy sẽ biến thành địa điểm cuối cùng kết thúc màn pháo hoa hôm nay”.

Anh nghe xong mà đôi mắt long lên sòng sọc, ngừng lại quát to: “Mày nói cái gì?!”.

“Chiếc điều khiển kia chỉ là một đầu dùng để kích hoạt dung dịch ấy mà thôi. Dưới tầng hầm của bệnh viện đó, tao còn lắp đặt một quả bom hẹn giờ khác.” W phá lên cười sau lớp mặt nạ, giơ chiếc đồng hồ về phía anh: “Này, mày xem, còn đúng năm phút nữa”.

Mạnh Phương Ngôn nhìn trân trân vào mặt đồng hồ của hắn. Lúc này, đồng hồ đang hiển thị giờ đếm ngược rõ nét bằng màu đỏ tươi.

Còn 4 phút 58 giây.

Giờ đây, anh đang phải đối mặt với một sự lựa chọn. Đưa tên Ghost khó khăn lắm mới bắt sống được này về quy án, nhân tiện đưa toàn bộ thế giới đen tối của hắn ra ngoài ánh sáng. Hay là từ bỏ cơ hội bao nhiêu tháng trời dày công sắp xếp mới có được để tới hàng ngàn sinh mạng vô tội tại bệnh viện X.

Huống hồ, ở bệnh viện đó còn có người ấy, người mà anh đang cố gắng không nghĩ tới từng giây từng phút nhưng vẫn phí công vô ích ấy.

“Đáng chết!” Cuối cùng Mạnh Phương Ngôn vẫn không kìm được tiếng chửi thề bật ra khỏi miệng. Khuôn mặt hờ hững ngạo nghễ lần đầu tiên ngập tràn phần nộ: “Mày là kẻ đốn mạt!”.

“Thật vinh hạnh khi được nhận lời khen của mày.” Trong tầm mắt của anh, W lúc này bỗng nhiên nhẹ nhàng giơ tay tháo sợi dây đằng sau chiếc mặt nạ.

“Tao nghĩ, mày sẽ không lựa chọn giết tao đâu, lúc này mày chắc chắn sẽ sốt sắng tới bệnh viện X, vì mày tuyệt đối không muốn nhìn thấy người con gái mày yêu thương nhất tan thành cát bụi ngay trước mặt mày, tao nói có đúng không?”

Chiếc mặt nạ của W lập tức bay theo gió. Mạnh Phương Ngôn nhìn khuôn mặt đằng sau, con người trọn tròn.

“Mars, mày còn bốn phút.”

Trước khi chiếc xe việt dã hoàn toàn biến mất khỏi tầm nhìn, anh hưởng ánh mắt cuối cùng về gương mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ ấy.

Người này vốn không phải là trợ lý W của Ghost.

Rõ ràng hẳn chính là Ghost thực sự.

...

Còn lúc này, trong một phòng mổ tại bệnh viện X, Chúc Tịnh đứng trước bàn mổ bỗng nhiên cảm thấy trái tim nhói đau.

Chỉ khẽ nhíu mày lại, cô tiếp tục tập trung lắng nghe sự hướng dẫn của David và các bác sỹ khác, làm bác sỹ trợ lý cho ca mổ này.

Nó đã tiến hành được hơn một tiếng đồng hồ rồi. Tình hình của bệnh nhân lúc này bỗng nhiên chuyển hướng xấu, người đàn ông trung niên không còn hơi thở trên bàn mổ bắt đầu xuất huyết dữ dội, huyết áp cũng tụt liên tục.

Trong phòng mổ im ắng không một tiếng động, tĩnh mịch như đón đợi cái chết. Các bác sỹ đều đang dốc sức cứu lấy sinh mạng này. Nhưng từng con người đứng đây đều hiểu rõ kết quả cuối cùng nếu là thất bại thì cũng không ai quá ngạc nhiên.

Từ trước khi vào phòng mổ, bệnh viện đã đưa thông báo tới cho gia đình bệnh nhân, con gái ông ấy cũng đã trình trọng đặt bút ký, tỏ ý chấp nhận bất kỳ kết quả nào.

Nhưng cô vẫn không khỏi hoài nghi, cô gái xinh đẹp trẻ trung đó có thật sự đương đầu được khi có kết quả xấu nhất không? Nếu sau khi ánh đèn này lụi tắt, từ trong phòng mổ đẩy ra ngoài là một thi thể, cô ấy thật sự vẫn còn giữ được bình tĩnh ư?

“V!” Vào lúc cô đang hơi thất thần, bỗng nghe thấy tiếng David vang lên bên tai, “Em ra ngoài đi!”.

Cô sững người, ngẩng đầu nhìn David. Ông già người Anh chỉ hờ dộc đôi mắt ra ngoài, lúc này trong đôi mắt ấy không phải là vẻ nghiêm khắc mà dường như muốn cô làm một chuyện gì khác.

Cô cũng đã hiểu ý của ông.

Khẽ gật đầu, cô quay người rời khỏi phòng mổ.

Trên hành lang phòng mổ, lúc này chỉ có mình cô con gái ngồi trơ trọi. Cô tháo khẩu trang xuống, đi tới bên cạnh cô ấy.

“Bác sỹ, vất vả cho chị rồi.” Cô gái nghiêng đầu nhìn cô, mỉm cười, sau đó có vẻ cũng không có ý nói thêm gì nữa.

Chúc Tịnh nhìn đối phương, ánh mắt lấp lánh: “Cô không hỏi tình hình của bố cô sao?”.

Cô gái lắc đầu: “Bác sỹ đã cố gắng hết sức rồi, việc còn lại chỉ chờ ý trời”.

Cô kinh ngạc, không biết phải nói tiếp thế nào.

“Bác sỹ.” Im lặng một lát, cô gái bỗng nhiên lên tiếng: “Thật ra, tôi không định kết hôn”.

“Vị hôn phu của tôi hai ngày trước đã rời bỏ tôi cùng một cô gái khác đi tới một đất nước khác. Trước sớm nay trước khi tới bệnh viện, tôi đã đi chụp ảnh cưới một mình.”

“Trong lúc chụp, tôi luôn nghĩ vì sao cuộc đời của tôi lại như vậy? Từ nhỏ, tôi đã vì mẹ bỏ đi mà bị người ta chê cười là đứa con không mẹ. Bây giờ trước khi cưới lại bị vị hôn phu bỏ rơi. Cả người bố tôi yêu thương nhất cũng có thể rời xa tôi bất kỳ lúc nào. Tôi cảm thấy thật không công bằng, vì sao mọi chuyện bất hạnh đều giáng xuống một mình tôi?”

Lúc nói những câu này cô ấy không hề khóc. Cô ấy gần như chỉ bình tĩnh kể lại, thậm chí như đang kể câu chuyện của một ai khác.

“Nhưng rồi tôi lại nghĩ, kiểu gì tôi cũng sẽ có cơ hội xoay chuyển. Nguyên lý hạnh phúc lúc nào cũng là cân bằng. Nếu nửa đời trước tôi đã gặp nhiều bất công như vậy thì nửa đời sau tôi nhất định sẽ đón được những điều tốt đẹp.”

“Thế nên tôi không sợ, nếu hôm nay bố thật sự rời xa tôi, tôi nhất định sẽ sống tiếp, kiên cường hơn cả những gì ông nghĩ.”

Chúc Tịnh bất động nhìn cô gái ấy.

Trong đầu cô lúc này lướt qua vô số hình ảnh. Những chuyện cô ấy gặp phải dường như rất tương đồng với cô, nhưng đối phương lại đối mặt với cuộc đời bằng một thái độ khác.

Phải, thế giới là rất tàn nhẫn, có thể bạn sẽ bị đánh ngã hết lần này tới lần khác, sứt đầu mẻ trán, có khi còn không muốn tiếp tục bò dậy nữa.

Nhưng có lẽ chỉ cần bước lên một bước nữa, mọi thứ sau này sẽ trở nên khác biệt.

“Mặc dù tôi biết có thể tôi tưởng tượng quá hoàn mỹ, nhưng tôi nghĩ nhất định sẽ có một người đàn ông trân trọng tôi hơn gã khốn kia xuất hiện.” Cô gái lúc này nở nụ cười rạng rỡ: “Bác sỹ, chị nói có phải không?”.

Người này nhất định sẽ biết trân trọng cô hơn người đã lựa chọn rời xa cô.

Anh nhất định sẽ vượt qua mọi khó khăn gian khổ, đến bên cô, ôm cô vào lòng.

Bất luận con đường này có trắc trở cỡ nào.

Bất luận tận cùng của con đường này có điểm dừng hay không.

Anh cũng nhất định sẽ tới.

...

Còn 2 phút 30 giây nữa, dung dịch sẽ nổ.

Mạnh Phương Ngôn từ công xưởng đi tới cổng bệnh viện X, chỉ còn vòn vẹn hai phút.

Đội tháo dỡ bom đã sớm đợi ở cửa sau bệnh viện theo tin của Kermid. Thấy anh tới, họ cúi chào kính cẩn.

Anh quăng xe máy đó, dẫn đội tháo dỡ bom từ cửa sau tiến thẳng xuống tầng hầm.

Tìm kiếm khắp hầm mà không thấy dung dịch phát nổ nào, giờ chỉ còn 2 phút.

“Phá tường.”

Mạnh Phương Ngôn lạnh lùng nói với đội tháo dỡ bom: “Gõ vào chính giữa mặt tường, bom chôn ở trong tường”.

Anh rất hiểu Ghost.

Trong phòng thí nghiệm, Ghost cũng giấu mẩu dung dịch trong tường. Lần này, hẳn nhất định lại giờ cùng một trò.

Từng giây từng phút trôi qua, anh vừa gõ lên tường, vừa nhìn đồng hồ.

58 giây, 57 giây...

Nếu anh không tìm ra, cả anh, cô và hàng ngàn sinh mệnh vô tội khác đều sẽ bị chôn sống ở đây.

50 giây, 49 giây...

Anh còn chưa gặp lại cô, sáng sớm nay vì tránh mặt cô, anh đã rời đi từ sớm.

41 giây, 40 giây...

Anh thậm chí còn chưa kịp nói lời tạm biệt cô.

35 giây, 34 giây...

Chính vào lúc này, anh bỗng nhiên đưa ra một quyết định.

Cho dù từ nay về sau thế giới của anh lại chìm vào tăm tối, anh cũng muốn giơ tay bắt lấy tia sáng duy nhất trong cuộc đời mình...

“Tìm thấy rồi!”

Một đội viên bất ngờ lên tiếng: “Nằm ở đây!”.

Anh quay phắt lại, thậm chí bước nhanh hơn cả các đội viên khác, dùng dụng cụ đục tường ra.

Quả bo nằm yên lặng trong tường, lúc này đang hiển thị 0:30 giây.

“Tháo thiết bị tính giờ!”

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Đêm Thứ Hai Mười Hai: Em Đừng Bao Giờ Tin Anh

Không biết đã qua bao lâu, đèn trong phòng mổ cuối cùng cũng tắt ngấm.

Chúc Tịnh ngẩng đầu lên, muốn đứng dậy khỏi băng ghế dài mới phát hiện đôi chân vì căng thẳng và ngồi một tư thế quá lâu mà đã tê dại.

“Chị không sao chứ?” Cô gái bên cạnh thấy cô nhú mày bèn đỡ lấy cánh tay cô.

“Cảm ơn cô.” Cô dựa vào cô ấy mới đứng dậy được, cử động chân căng một lúc, chờ đợi cánh cửa phòng phẫu thuật mở ra.

David và các bác sỹ cùng xuất hiện, người đàn ông trên giường bệnh cũng được đẩy ra ngoài.

“Ca phẫu thuật đã thành công.” Khi mà trái tim Chúc Tịnh còn đang đập thình thịch không thôi, David đã tháo khẩu trang xuống, mỉm cười với cô ta: “Nếu quá trình trị liệu kế tiếp cũng thuận lợi thì không những bệnh tình không tái phát mà bố cô rất có thể còn được xuất viện về nhà tiếp tục nghỉ dưỡng”.

Trái tim Chúc Tịnh run lên, bao nhiêu sức lực gần như trôi sạch sau câu nói vừa rồi của David.

Cô nghiêng đầu nhìn cô gái bên cạnh mình, bỗng phát hiện khuôn mặt cô ấy đang đầm đìa nước mắt.

“Cảm ơn bác sỹ.” Cô gái cứ lặp đi lặp lại câu ấy, sau đó cúi xuống, nắm chặt bàn tay còn đang hôn mê của bố.

Từng giọt nước mắt tí tách rơi xuống mu bàn tay cô ấy, chậm chậm chảy vào lòng bàn tay của người bố.

Lúc này David quay đầu lại, nhìn Chúc Tịnh này giờ im lặng đứng một bên, giơ tay ra, nhẹ nhàng xoa đầu cô.

“Cô bé, con vất vả rồi, về nhà thôi.”

Ông không hề hay biết cô gái trông bề ngoài có vẻ lạnh lùng này lại chứa cả một thế giới dị dạng trong trái tim mình.

Chúc Tịnh nhìn theo cô gái và chiếc xe đẩy bệnh nhân đi xa khuất, một mình đứng lại giữa hành lang trống vắng, sống mũi bất chợt cay cay.

Đây là một ca phẫu thuật không có điểm gì quá đặc biệt.

Nó cũng giống như ngàn vạn những lần cứu sống bệnh nhân khác trên đời, hoặc là ly biệt, hoặc là hồi sinh.

Thế mà cô lại hoàn toàn được cứu rỗi khỏi bóng ma cuộc đời ám ảnh bao năm chỉ bằng cuộc phẫu thuật bình thường ấy.

Phải, cô không có quyền quyết định số phận của mình.

Nhưng cô vẫn có thể giành giật nó cùng Thượng đế.

...

Sau khi đội gỡ bom từ cửa sau bệnh viện lẳng lặng rút lui, nhìn bọn họ cẩn thận đặt dung dịch phát nổ khủng khiếp kia vào một thiết bị đặc biệt rồi lái xe biến mất trong đêm, Mạnh Phương Ngôn yên lặng đứng trên đầu phố London vắng vẻ, hít sâu một hơi.

Chỉ đúng 10 giây trước khi phát nổ, anh đã giành lại được mạng sống của cô và tất cả mọi người từ tay Thần Chết.

Bệnh viện vẫn có người ra kẻ vào. Anh nhìn những gương mặt xa lạ, có lẽ cả đời này họ cũng không biết, vào buổi tối hôm nay, trong bệnh viện này, họ từng đứng gần ranh giới sinh tử đến thế.

Mà họ cũng vĩnh viễn không cần biết.

Giơ tay lên mở kính, anh nghe thấy chất giọng uể oải của Kermid: “Tạ ơn trời đất, Mars, anh đã cứu toàn bộ mọi người trong bệnh viện!”.

“Moon đâu?”

“Cô ấy đang nằm trong phòng điều trị của Tổng bộ, đã tỉnh táo trở lại và thoát khỏi nguy hiểm. Cú đâm của W sượt sang khoeo mắt của cô ấy, suýt chút nữa thì Moon mù vĩnh viễn, may có Thượng đế phù hộ.”

“Tốt rồi.” Anh nói: “Lát nữa tôi sẽ qua thăm cô ấy”.

“Công xưởng ngoài ngoài ô đã bị đốt cháy rụi. Trước khi cho phát nổ, Cục trưởng đã di tán toàn bộ người dân và công nhân trong công xưởng, vì thế nên không có bất kỳ thương vong nào. Không một tay chân nào của Ghost chạy thoát, toàn bộ người của các tổ chức khủng bố cũng đều bị bắn chết hoặc bắt sống, đã giao lại cho Cục an ninh từng quốc gia để xử lý.”

“Cậu vất vả rồi.”

Ánh mắt anh hướng về làn khói còn đang mù mịt trên bầu trời, “Từ nay về sau, trên đời sẽ không còn sự tồn tại của loại dung dịch ấy nữa”.

Chỗ dung dịch đó hôm nay đã khiến bao nhiêu con người vô tội phải ra đi. Bầu trời hôm nay nhất định cũng sẽ ngập tràn tiếng khóc và tiếng than ai oán.

Anh thầm cầu nguyện, chỉ mong sau này mỗi nhiệm vụ của họ đều có thể giúp những linh hồn đó được siêu thoát, bay lên thiên đường.

“Tiếc là để W chạy thoát mất rồi.”

Đầu kia, dường như Kermid đang nghiêng răng kèn kẹt: “Còn cả tên ác ma Ghost nữa. Vì sao lúc nào chúng ta cũng chậm hơn hẳn một bước, lúc nào cũng bị hẫng xoay vòng vòng...”.

“Thật ra W chính là Ghost.”

Trước khi tắt kính đi, Mạnh Phương Ngôn bình tĩnh nói với Kermid: “Hơn nữa, hẳn đã biết tôi là ai rồi”.

Còn chưa kịp nghe được tiếng sừng sốt phát ra từ đầu kia của Kermid, anh đã nhẹ nhàng ấn tay lên kính, cất vào trong người.

...

Khi Chúc Tịnh rời khỏi bệnh viện, đêm đã buông xuống.

Sau bữa sáng, cô chưa ăn thêm bất cứ thứ gì. Nhưng kỳ lạ là cô lại không hề thấy đói, chỉ thấy hơi lạnh.

Cô nghĩ, sau khi về nhà, cô nhất định sẽ mở tủ lạnh trước, lấy ra đồ ăn vốn định làm bữa sáng cho người kia rồi làm cho mình một chiếc sandwich nóng hổi.

Đỗ xe bên lề đường trước cửa nhà, cô xuống xe, khóa cửa rồi rảo bước về nhà.

Một bước, hai bước.

Khi cô chỉ còn cách cửa khoảng năm mét thì bỗng dừng chân.

Người đang khụy chân đứng trước cửa nhà cô lúc này chầm chậm đứng dậy, gương mặt anh vẫn đẹp đến mức thiếu chân thực như mọi ngày.

“Em về rồi.”

Giọng Mạnh Phương Ngôn dường như hơi mỏi mệt, xen lẫn chút khàn đặc.

“Anh còn đang nghĩ, anh nên trèo cửa sổ vào trong nhà đợi em trước hay đứng ngoài này hứng gió lạnh.” Anh nhìn cô, hơi rướn môi cười: “Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, để biểu đạt thành ý, anh vẫn quyết định đứng đây”.

Cô sững sờ nhìn anh.

Anh đứng đó một cách nghiêm nhiên như chưa từng rời xa.

Im lặng một lúc, cô vẫn tiếp tục bước về phía anh.

“Có phải cả ngày em chưa ăn gì không?”

Đợi cô đi tới trước mặt, anh cúi xuống nhìn cô, đưa tay vuốt ve gò má cô: “Em là bác sỹ, sao không biết tự chăm sóc bản thân mình trước chứ?”.

“Em ăn rồi, bữa sáng.” Cô nói, nhưng nói xong bỗng phát hiện cả cổ họng mình cũng đã khàn đặc.

Anh nhận ra, bật cười rồi hơi cúi xuống: “Hôm nay quả nhiên là một ngày tồi tệ và mỏi mệt, dài đằng đẵng như cả thế kỷ vậy”.

“Ừm.” Cô rút chìa khóa ra, mở cửa: “Nhưng cũng là một ngày may mắn”.

“Anh nghĩ...” Cửa bật mở, anh cất tiếng sau lưng cô: “Ông chú đó nhất định sẽ khỏe lại, còn con gái của chú ấy cũng chắc chắn sẽ tìm được một

nửa tuyệt vời hơn, dù sao thì cô ấy vừa xinh đẹp lại kiên cường nữa, em nói có phải không?”.

Cô đặt tay lên nắm đấm cửa, khẽ thở dài.

Anh vẫn vậy.

Dù không ở bên vẫn biết được mọi chuyện xảy đến với cô, biết mỗi việc cô làm, mỗi cảm xúc cô biểu đạt.

Căn nhà vẫn tối om như lúc cô đi. Cô bước vào một lát bèn nghe thấy tiếng đóng cửa khẽ khàng sau lưng.

Ngón tay anh nhẹ nhàng phủ lên bàn tay đang chạm lên công tắc của cô.

“Chúc Tịnh, em có tin không. Trên đời này có những người cả đời không thể nào nhìn thấy ánh sáng. Họ không phải người mù nhưng từ lâu đã bị tước đoạt tư cách được nhìn ngắm, được cảm nhận, được ôm ấp mọi điều tốt đẹp.”

“Trên thế giới này, anh không có bất kỳ mối quan hệ thân thích nào.”

“Anh không biết cha mẹ mình là ai, anh không có vợ hay con cái. Em từng hỏi anh liệu có ai đáng thương, cô độc hơn em nữa không. Khi nào em chứng kiến những năm tháng cuộc đời dai dẳng vô bờ bến của anh, chắc là em sẽ không tự thương thân trách phận nữa.”

“Cô gái Anh quốc đó là ai?”

Cô bất ngờ ngắt lời anh.

Rõ ràng, cô cảm nhận được anh hơi ngừng lại, rồi một tiếng cười khẽ bật ra khỏi cổ họng anh.

“Trả lời em đi đã.” Giọng cô càng lạnh hơn.

“Em quan tâm sao?”

“...”

Cô im lặng, chỉ cảm giác được hơi thở của anh mỗi lúc một đậm hơn sau lưng mình.

“Hãy nói với anh rằng em quan tâm.” Cô cảm nhận được bờ môi lạnh ngắt của anh chạm nhẹ lên cổ mình, mơn man hít hà. Ngón tay anh chạm vào mái tóc mềm mại của cô, lồng ngực rộng lớn của anh chạm vào lưng cô.

Cô bướng bỉnh cắn chặt môi, không phát ra bất kỳ âm thanh nào, nhưng khuôn mặt lại ửng hồng thiếu kiềm chế. Thật may cô chưa bật đèn, nếu không tên này nhất định sẽ cười cô đang dần dần chìm đắm.

“Cô ấy chỉ là một đồng nghiệp.” Anh xoay người cô lại, đối diện với mình, từ từ cởi áo khoác của cô ra, luồn tay vào trong lớp áo sơ mi mỏng manh của cô: “Nhưng, cô ấy đích thực là một cô gái xinh đẹp”.

Cô bực bội, há miệng cắn lên cằm anh.

Anh lại cười, thanh âm say lòng như rượu ngâm hoa đào.

“Nhìn vào mắt anh.” Lúc này anh nâng cằm cô lên. Trong bóng tối, con người của anh càng trở nên rung động hồn phách: “Chúc Tịnh, đôi mắt này, từ ngày đầu tiên nhìn thấy em đã không còn nhìn thấy bất kỳ ai khác nữa”.

Trong đôi mắt anh lúc này chỉ có cô.

Bóng tối nặng nề dường như tan biến hết, cô chưa kịp suy nghĩ đã run người vì những động chạm của anh.

Quần áo trên người đã rơi rụng xuống đất. Cô bị anh đè xuống sofa trong phòng khách, mặc anh khám phá từng góc ngách.

“Mạnh Phương Ngôn!” Cô túm lấy đuôi tóc anh, nói trong tiếng thở hỗn hển: “... Anh là đồ lừa đảo!”.

“Hử?” Anh vuốt ve những ướm át của cô, cảm nhận mọi nóng bỏng đã bùng bùng trong cơ thể.

“Chính anh nói sẽ đi... hôm qua... anh đã nói.” Cô muốn cự tuyệt nhưng dường chỉ càng kéo anh gần lại: “Anh nói... kể từ hôm nay, em sẽ lại được tự do, anh sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt em nữa...”.

“Ừm.” Anh cắn môi cô, ngậm lấy, “Anh không muốn đi nữa, anh nuốt lời”.

Cô bị anh vô sỉ chặn mọi lời nói, đành phải nuốt mọi âm thanh xuống cổ họng.

Cơ thể trong giây lát được lấp đầy, cô đau đến mức muốn lùi ra sau nhưng vẫn bị giữ chặt lấy eo, dùng sức kết hợp.

Anh nhìn cô chăm chú, bắt đầu mạnh mẽ hơn từng khoảnh khắc.

Kể từ giây phút này, anh đã hoàn toàn bước chân vào một vòng xoáy không có lối thoát.

Từ nay về sau, dù anh có cố gắng thế nào cũng không chạy thoát được nữa.

Cô gần như bật khóc, nhưng vẫn cắn chặt môi.

“Em hãy nhìn cho kỹ.” Giữa kịch liệt, mồ hôi của anh nhỏ xuống làn da trắng trẻo của cô, anh áp tay cô lên gò má lấm tấm mồ hôi của mình, “Nhìn cho rõ, người đàn ông đứng trước mặt em giờ này, từ đầu tới chân, dù nói hay làm cũng đều là một gã lừa đảo”.

Cô đã không còn nói gì được nữa, chỉ biết bật ra những tiếng thở dốc khiến người ta nóng mặt.

“Bây giờ anh không thể cho em tự do.” Anh cúi đầu thì thầm bên tai cô: “Bất luận em có chút rung động nào với anh hay không, anh cũng chỉ muốn giữ chặt em dưới thân mình, để em chỉ có thể vì anh mà nức nở”.

Cô trợn tròn mắt nhìn người đàn ông đang chiếm hữu mình.

Trong đôi mắt anh có ngàn vạn điều muốn nói.

Rất lâu sau, cô đưa tay, ôm chặt lấy cổ anh, chủ động hôn anh.

Con đường này đã định sẵn không có điểm dừng.

Mọi thứ chẳng biết từ lúc nào đã tan thành mây khói, không biết cả tương lai liệu có tan biến như bong bóng hay không.

Làm sao cô không hiểu những điều anh thực sự muốn nói chứ.

Thứ tình cảm không nên có nhất trên đời này chính là chiếm hữu.

“Chúc Tịnh!” Anh phủ lên người cô, ôm chặt cô vào lòng.

Đêm lạnh như nước, anh nhìn cô rất lâu mới nói: “Em đừng tin anh”.

Vĩnh viễn, vĩnh viễn đừng bao giờ tin anh.

Cô quay lại nhìn anh, ánh mắt dừng lại trên ánh trăng ngoài cửa sổ.

“Em hiểu...”

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Đêm Thứ Hai Mươi Ba: Ánh Mắt Không Biết Dối Lừa

Trong căn phòng quạnh quẽ, quần áo rơi lung tung, bầu không khí còn thoang thoảng mùi hương tình ái.

Người bên cạnh run lên vì gió, anh cảm nhận được bèn đứng dậy, khép cửa sổ lại.

Cô gái này vẫn kỳ lạ như vậy. Cô sợ lạnh là thế mà phòng ngủ lại không bao giờ đóng cửa sổ.

Quay đầu lại liền nhìn thấy ánh trăng trải lên cả bờ lưng cô – làn da trắng trẻo còn nguyên những dấu ấn do anh để lại, sự kích thích thị giác này khiến cơ thể anh một lần nữa nóng lên.

Mái tóc dài vì ướt đẫm mồ hôi mà dính chặt lên bả vai, càng khiến dáng người cô trở nên mảnh dẻ. Cuối cùng anh không nhịn nổi nữa, cúi đầu hôn xuống.

“Còn tiếp tục là anh bạn nhỏ của anh kiệt sức đó.”

Chúc Tịnh nửa tỉnh nửa mê cuối cùng thò một bàn tay ra khỏi chăn, bực bội đẩy cái trán đang định sát lại của anh.

Anh bật cười, yết hầu trượt lên trượt xuống rồi chỉ ghé tới lấy cằm cọ qua cọ lại vành tai cô.

“Anh đi rót nước.”

Anh nhặt quần áo dưới đất lên, tùy tiện mặc vào rồi đi xuống bếp.

Sợ cô uống nước lạnh sẽ đau dạ dày, anh bật bình lên, đổ nước vào, cảm nguồn rồi yên lặng chờ cho nước sôi.

Một lát sau, anh bỗng nhiên đứng dậy đi tới phía cửa, nhẹ nhàng đóng cửa phòng bếp lại.

“Ra đây đi.”

Quay người lại, anh khẽ cất tiếng nói với cánh cửa sổ khép hờ.

Lát sau, thật sự có một người xuất hiện bên ngoài cửa sổ.

Dung mạo người đó xấu xí một cách kinh dị, vết dao gần như chém bằm chém bổ cả gương mặt, nhưng con mắt người ấy vẫn hung hãn như một con ưng săn mồi.

Đó chính là người đàn ông da trắng.

Ở công xưởng phục kích Ghost rồi quyết đấu sống chết với anh, về sau lại biến mất không dấu vết khi anh vội vã tới bệnh viện X, người từ đầu tới cuối vẫn chưa biết là thù hay bạn.

“Không biết giờ này còn mấy cảnh sát London đang thức.” Mạnh Phương Ngôn khoanh tay, nhếch môi cười, “Nhưng, cho dù họ còn thức thì cũng chẳng có tác dụng gì. Họ có cử cả đội quân tới đây cũng chưa chắc đã là đối thủ của anh”.

Người đàn ông da trắng nhìn thẳng vào anh không nói một lời, lát sau mới chậm chậm giơ súng lên.

Chiếc nút đỏ trên bình đun nước nhảy tách một cái. Anh bước qua đó ngay trước họng súng đen ngòm, xách bình nước lên, từ tốn rót một ít vào cốc: “Người Mỹ đúng là cứ thích làm phiền người ta mọi lúc mọi nơi, kể cả

trên giường. Anh muốn giết tôi thì cũng phải để tôi mặc quần áo cho đàng hoàng đã chứ?”.

Rót nước xong, anh lại thêm một chút nước lạnh vào cốc.

“Russell, nam giới, biệt danh RX, biệt hiệu báo săn, trước đây là đội trưởng đội chống khủng bố của lực lượng Hoa Kỳ, hiện giờ là tổ trưởng tổ hành động đặc biệt của CIA (Cục tình báo trung ương Hoa Kỳ).”

“Suy nghĩ tỉ mỉ, trầm tính ít nói, có sở trường đánh võ, dịch dung, quyết chiến, được coi là một điệp viên hạng ưu hoàn hảo và toàn diện.”

“Còn là một người thuận tay trái.”

Bông đùa xong vài câu, anh giơ cốc nước trong tay lên, uống một ngụm rồi giơ về người đàn ông da trắng.

Khuôn mặt anh ta giây phút này vẫn xấu xí và lặng im, biểu cảm cũng có chút thả lỏng hơn ban nãy.

“Ngay từ lần đầu tiên anh giao đấu với tôi, tôi đã phát hiện ra điểm này. Trong bữa tiệc Halloween sau đó, anh vẫn không chịu che giấu đặc điểm nổi bật có thể lộ tẩy anh trong giây lát.”

“Tỷ lệ người thuận tay trái ở các nước phương Tây là khoảng 10%, có nghĩa là trong số mười người chỉ có một người thuận tay trái. Tỷ lệ này không cao nhưng cũng hẳn là cực kỳ thấp. Đáng tiếc, ở những nơi tôi quan sát được, dù ăn, uống rượu hay cầm súng, đều chỉ mình anh thuận tay trái.”

“Dịch dung có thể biến người ta thành cái bóng, nhưng cái bóng không thể giữ nguyên những đặc điểm của chủ nhân, ví dụ như... lúc anh nói chuyện luôn vô thức dùng ngón trỏ bàn tay trái cọ lên ngón trỏ bàn tay phải, thế nên anh có thay đổi diện mạo hay không, đối với tôi cũng chẳng có gì khác biệt.”

“À phải rồi, hai bộ phim tôi tặng anh hay đấy chứ?”

Anh đặt cốc nước xuống, đi tới trước mũi súng.

“Tôi nên gọi anh là Russell hay là báo săn?”

Anh cup mắt xuống, “Hoặc là... Tạ Thâm?”.

Ánh mắt người đàn ông áo trắng bám riết lấy anh, giống như muốn đào một cái hố trên mặt anh. Nhưng Mạnh Phương Ngôn vẫn thản nhiên đối diện với khẩu súng đó.

Một lúc sau, người kia đặt súng lên bệ cửa sổ.

Anh ta giơ tay lên, từ từ xé lớp mặt nạ trên mặt xuống.

Khuôn mặt lạnh lùng đằng sau đó không phải Tạ Thâm thì còn ai vào đây?

“Nếu bây giờ tôi giết cậu, ngoại trừ chính cậu ra sẽ không một ai khác biết.” Tạ Thâm quắc mắt nhìn anh, “Mạnh Phương Ngôn, ba lần bốn lượt cậu khiêu khích tôi, tôi đều ghi vào lòng, tôi đáng nhẽ phải giết cậu lâu rồi”.

“Ồ?” Anh nhún vai, “Giết tôi có lợi gì cho anh?”.

“Mar, biệt danh Chiến thần, thuộc Shadow. Shadow là một tổ chức tồn tại độc lập với mọi Cục an toàn quốc gia trên thế giới, không tiếp nhận sự bao bọc của bất kỳ đất nước nào. Thế nên cậu, ngoại trừ các phần tử khủng bố ra còn là đối tượng mà tất cả các điệp viên trên thế giới đều muốn khiêu chiến và giết chết. Giết được cậu, thứ nhất là chứng tỏ được năng lực siêu việt của mình, hai là không phải chịu chế tài của bất kỳ nền pháp luật nào.”

“Là một người không có quốc tịch, không thuộc Cục an ninh của bất kỳ quốc gia nào, không một quốc gia hay cá thể nào sẽ chịu trách nhiệm cho cái chết của cậu.”

“Thế nên, tôi cho rằng bây giờ giết cậu thật sự là một cơ hội không thể tốt hơn.” Lúc này Tạ Thẫm lại cầm súng lên, nhắm vào anh.

Mạnh Phương Ngôn không tỏ ra hoang mang, chỉ khẽ ngược mắt lên: “Tôi những tưởng mình đã là thằng đàn ông không đáng tin nhất rồi, thật không ngờ vẫn còn người khác mặt dày vô sỉ, tráo trở hơn”.

“Lúc trước CIA của các người và các Cục an ninh rơi vào đường cùng, giả tạo tươi cười cùng ký hiệp ước xin chúng tôi bắt Ghost. Chúng tôi đã đồng ý. Không ngờ các người lại âm thầm mai phục định cướp công, quốc gia của các người không cần thể diện và đạo đức nghề nghiệp tới mức này tôi cũng thật sự được lĩnh giáo đấy.”

Sắc mặt Tạ Thẫm càng lúc càng khó coi.

“Nhưng anh nên nhớ, Shadow không giống các người. Cho dù hôm nay CIA tuyên bố với toàn thế giới Ghost đã được các anh bắt giữ, cũng có ý nghĩa gì với chúng tôi đây? Đừng quên mục đích ban đầu của các anh, mục đích của chúng ta là giống nhau. Ai bắt hãn không quan trọng, mà quan trọng ai có thể bắt được hãn.”

“Tôi nghĩ anh biết rất rõ, bây giờ tôi đang nắm giữ mật mã của hiệp ước Satan.”

Anh nhìn Tạ Thẫm, từ tốn nói: “Ba ngày sau, Ghost sẽ tiến hành giao dịch hiệp ước Satan với tổ chức Afla, một tổ chức đang hoạt động mạnh mẽ nhất ở Israel tại viện bảo tàng Anh quốc”.

“Tổ chức Afla sẽ cử hai đại diện tới London gặp mặt Ghost trước, tôi và đội viên của tôi sẽ chặn họ lại tại sân bay.”

“Ngày giao dịch, tôi sẽ cải trang thành người của tổ chức đó.”

“Không biết chuyên gia dịch dung đây có nhã hứng làm bạn đồng hành của tôi không?”

Tạ Thâm đứng im: “Mạnh Phương Ngôn, tôi thấy cậu điên rồi đấy, cậu dám mời kẻ dịch làm bạn?”.

“Tôi nói rồi mà.” Anh nhướn mày, “Ai bắt hãn không quan trọng, quan trọng là ai có khả năng bắt được hãn”.

“Là một điệp viên được mọi người thừa nhận là xuất sắc và thẳng thắn, tôi cho rằng tâm nguyện muốn bắt Ghost của anh không thua kém bất kỳ ai, nếu không anh cũng chẳng mai phục bên cạnh hãn đằng đằng hai năm trời để tìm cơ hội.”

“Báo săn, chỉ cần mục đích của chúng ta thống nhất, tôi sẵn sàng quay lưng về phía anh.”

Tạ Thâm nhìn người đàn ông đang ở trần nửa người trong ngày đông giá rét trước mặt mình. Trên thế giới này, mỗi ngày có biết bao người muốn lấy mạng anh, thậm chí chưa một kẻ địch nào còn sống được nhìn thấy diện mạo thật sự của anh, thế mà anh lại chấp nhận tin tưởng một người có quan hệ đối địch với mình.

Một lát sau, Tạ Thâm cất súng đi.

Cũng đã lâu rồi anh ta không chơi trò đánh cược.

“Cảm ơn.” Mạnh Phương Ngôn hiểu, gật đầu với Tạ Thâm, “VẬY, trời sắp sáng rồi, không tiễn”.

Nói xong, anh rót một cốc nước ấm khác, chuẩn bị rời khỏi bếp.

“Cô ấy có biết không?” Lúc anh sắp đi, Tạ Thâm bất ngờ lên tiếng.

Anh ngừng lại một giây rồi đáp nhanh: “Không biết”.

“Vậy cậu vẫn cứ tiếp tục ở bên cạnh cô ấy như vậy sao?”

“Đây là sự lựa chọn của tôi, tôi sẽ chịu trách nhiệm và trả giá cho nó.”

“Cậu có biết, rồi sẽ có một ngày, mà có thể rất nhanh thôi cô ấy sẽ biết tất cả.” Giọng Tạ Thầm bỗng cao lên, xen lẫn phần nộ và đau thương, “Rằng tất cả những người đang ở bên cô ấy từ đầu đã chỉ nói dối. Dối trá rồi sẽ có một ngày sẽ bại lộ”.

Anh im lặng vài giây: “Xin lỗi, tôi chỉ muốn sống cho hiện tại”.

Nghe đến đây, cuối cùng Tạ Thầm cũng không còn lạnh lùng như lúc trước nữa: “Cậu có từng nghĩ, cái tinh thần sống cho hiện tại của cậu sẽ ảnh hưởng nhiều thế nào tới cuộc sống sau này của cô ấy hay không? Chúng ta và cô ấy sống ở hai thế giới khác nhau, là hai đường thẳng song song. Cô ấy chỉ là một người bình thường, hai người vĩnh viễn không có khả năng...”.

“Báo săn.” Anh giơ bàn tay không cầm cốc lên: “Chí ít cho tới bây giờ, tôi không muốn nghe thấy bất kỳ người đàn ông nào nói quá nhiều về người con gái của tôi”.

“Trong chuyện lừa dối này, chúng ta là đồng phạm.” Giọng anh không cao không thấp: “Sự khác biệt của chúng ta nằm ở chỗ, tôi dám phản bội nguyên tắc tôi đã tuân thủ hơn hai mươi năm, còn anh thì không”.

Bóng Mạnh Phương Ngôn nhanh chóng khuất dạng ở cửa. Tạ Thầm đứng đực bên cửa sổ, trong đầu bỗng chốc như có hàng ngàn con sóng tràn qua.

Anh ta nhớ tới lần đầu tiên gặp người con gái ấy.

Cô luôn im lặng, luôn lạnh lùng, thường một mình ngồi trong thư viện nghiêm túc nghiên cứu giáo trình. Nhưng khi cô nhìn thấy người mình yêu

cô đã lập tức nở một nụ cười trong sáng nhất, chân thành nhất, không chút phòng bị.

Phải, nếu anh ta cũng dám phá bỏ nguyên tắc, có phải bây giờ người ở bên cô ấy sẽ là anh ta hay không?

Rất lâu sau, anh ta mới nhắm mắt lại...

...

Trở về giường, Mạnh Phương Ngôn vừa đặt cốc nước xuống đầu giường thì thấy Chúc Tịnh nghiêng người đối mặt với mình, nhìn anh bằng ánh mắt mơ màng.

“Sao vậy?” Anh ngồi xuống bên giường, nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô.

“Anh vừa nói chuyện với ai vậy?” Vì mơ ngủ nên giọng cô rất khê.

Anh nhìn cô cười: “Ngủ mê hả? Trong nhà này ngoài hai chúng ta ra làm gì còn ai, trừ phi em giấu anh nuôi một tên ‘tiểu bạch’ khác”.

“Chẳng phải em đang nuôi anh rồi sao?” Cô suy nghĩ giây lát, cũng cảm thấy chắc là mình nghe nhầm bèn quay người ngủ tiếp: “Đi đâu tìm được một gã trắng hơn anh bây giờ”.

Ai ngờ nghe xong câu ấy, anh không cho cô ngủ nữa, dựa sát lại, đè lên người cô, vừa động tay động chân vừa nói với giọng uể oải khàn khàn: “Thế, con gái hay thích tưởng tượng chồng tương lai của mình, em tưởng tượng thế nào?”.

“Tóm lại, không giống anh.”

“Ừm.” Anh dăm chiêu gạt đầu, “Em chắc chắn chưa từng nghĩ sẽ ngủ với một người đàn ông như anh đâu nhỉ, vừa đẹp trai vừa giỏi khả năng giường chiếu”.

Cô nhìn anh, giơ ngón giữa lên.

Mạnh Phương Ngôn bật cười, cắn lên ngón tay cô rồi liếm liếm, cười phong lưu: “Come on, anh vẫn chưa ăn no”.

Cô quay người định rút tay về, nhưng vừa mở mắt đã phát hiện anh đang lấy tay phải nắm chặt lấy tay trái của mình.

Dưới ánh mắt đăm đăm của cô, anh chậm rãi đan tay mình vào tay cô, rồi cúi đầu hôn lên từng ngón tay siết chặt.

Cả hai đều không nói gì.

“Ngủ đi.” Một lúc sau anh mới lên tiếng: “Mai em còn phải tới bệnh viện sớm”.

Cô nhìn gương mặt đã bình tĩnh lại của anh, bỗng nhiên nhẹ nhàng giơ tay lên.

Anh lập tức hiểu cô muốn gì bèn mỉm cười, dán sát mặt lại, tiện thể nhắm mắt để mặc bàn tay cô nhẹ nhàng vuốt ve mắt mình.

“Có phải ánh mắt không phải giờ biết nói dối không?”

Giữa căn phòng im ắng, cô hỏi anh.

Lòng bàn tay cô ấm nóng, giống như một nguồn sáng vô tận soi chiếu tới mọi góc ngách trên cơ thể anh. Anh tham lam cảm nhận, ghi nhớ từng chút rồi hạ giọng trả lời: “Phải”.

Anh không nhìn thấy hốc mắt cô dần đỏ rực lên.

Vậy thì, anh có thể đừng mở mắt nói dối không?

Anh có thể đừng dùng đôi mắt vốn không biết nói dối này để nhìn em hết lần này đến lần khác không?

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Đêm Thứ Hai Mươi Tư: Anh Sẽ Ra Đi Sớm Thôi, Nhưng Chỗ Cho Người Ấy

Mỗi ngày thực tập tại bệnh viện trôi qua rất nhanh. Gần chập tối, vào lúc Chúc Tịnh sắp rời khỏi bệnh viện, bỗng có một cậu bé từ hành lang chạy về phía cô.

Cô biết cậu bé này, đây cũng là một trong số những bệnh nhân cô đang chăm sóc. Cậu nhóc mấy hôm trước vừa mổ xong, sau khi nghỉ ngơi một thời gian là có thể khỏe mạnh ra viện.

“Chị ơi!” Cậu bé thở hồng hộc chạy tới trước mặt cô, đỏ mặt tặng hoa cho cô: “Đây là hoa người khác tặng cho em, nhưng em muốn tặng chị, vì nó rất đẹp”.

“Cảm ơn em.” Cô ngồi xuống, đón lấy bó hoa, xoa đầu cậu nhóc, cười nhẹ nhàng.

Cậu bé hiếm khi thấy cô cười gần như lấp bắp một lúc mới nói thành câu: “... Chị ơi, nghe nói ngày kia là chị không tới bệnh viện nữa, em sợ em không kịp chúc mừng Giáng sinh chị, em có thể nói trước không ạ?”.

“Được chứ.”

“Chị, chúc chị Giáng sinh vui vẻ.”

“Chị cũng chúc em Giáng sinh vui vẻ.”

Cậu bé chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn cô thật lâu, bỗng nhiên dè dặt kéo kéo vạt áo cô: “Chị ơi, em có thể ôm chị một cái không?”.

Cô quả thực không nhịn được cười với cậu nhóc trưởng thành quá sớm này, không do dự quá nhiều, cô mím cười gật đầu.

Cậu bé thấy cô đồng ý thì sướng rơn, giang tay muốn nhào vào lòng cô, bỗng có một cánh tay xách cổ áo cậu bé lên.

Cả Chúc Tịnh và cậu bé đều ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn chủ nhân của bàn tay đó.

“Cậu nhóc!” Mạnh Phương Ngôn không biết xuất hiện ở đây từ khi nào mà thần không biết quỷ không hay, một tay đút vào túi áo măng tô đen, tay kia đang xách cổ áo cậu bé, nhướn mày: “Mẹ em chưa dạy em là không được đào góc tường của người khác à?”.

Chúc Tịnh nhìn khuôn mặt vẫn đáng ghét như bao lần của anh, lập tức trở mặt, lườm nguýt anh.

“Thế nghĩa là sao ạ?” Cậu bé tròn mắt nhìn vị khách không mời mà tới, cất giọng non nớt: “Chú mau thả cháu xuống, cháu sắp tắt thở rồi!”.

“Phụt!”

Chúc Tịnh vốn dĩ đang đứng bên cạnh giả vờ không tồn tại vừa nghe được chữ “chú” lập tức phì cười, vội vàng len lén quay mặt lại.

Quả nhiên, biểu cảm trên mặt ai kia bỗng trở nên vô cùng đặc sắc. Một giây sau, con người vẫn đang định giả vờ tạo dáng đẹp trai lại càng xách cao cổ áo cậu bé hơn, nheo đôi mắt đẹp lại gần cậu: “Em gọi cô ấy là chị, còn anh là chú?”.

“Em muốn sau này lớn lên làm bạn trai của chị.” Cậu bé trừng mắt với anh, quyết không chịu thua: “Em thích chị ấy!”.

“Lông còn chưa mọc đủ mà đã đòi tán gái rồi, sớm quá em ạ.” Mạnh Phương Ngôn lắc lắc ngón tay trước mặt cậu: “Nhìn em đi, bây giờ còn chưa có sức giã khỏi tay anh, lại định câu gái của anh?”.

“Ai nói chị là người của anh? Chị nói rồi, chị không có bạn trai.”

“Chị ấy xấu hổ, không chịu nổi thật thôi, chị ấy và anh là mối quan hệ ngủ chung một giường.”

“Anh nói dối!”

...

Với tư cách là đối tượng được bàn tới trong câu chuyện, Chúc Tịnh ngồi xuống đất nhìn hai người một lớn một nhỏ say sưa tranh luận. Nhìn từ góc độ này, mắt hai người còn hơi nhang nhác nữa. Cô chống cằm yên lặng ngồi ngắm, trong đầu bỗng vụt qua một suy nghĩ.

Nếu Mạnh Phương Ngôn có con trai của mình, liệu có hay chành chọe với con như vậy không?

Nếu cậu nhóc đó cũng có đôi mắt giống anh, khi cười tí mắt lại thì chắc là dễ thương lắm? Nhưng chắc chắn cũng là một tên nhóc nghịch như quỷ sứ.

Nhưng người như anh liệu có muốn có con không? Ai sẽ mẹ của đứa bé nhỉ?

Những suy nghĩ này chỉ dừng chân một lát trong đầu cô rồi lập tức bị cô xóa sạch.

“Thôi được rồi.”

Cô đứng dậy, bế cậu nhóc về phòng.

“Ra viện cố gắng nghỉ ngơi.” Trước khi tạm biệt cậu nhóc, cô kiên nhẫn nói: “Phải nghe lời bố mẹ nhé”.

“Em hiểu ạ.” Cậu bé nhìn cô không nỡ xa, rồi vẫn vòng về chủ đề cũ: “Chị ơi, sau này em lớn, em có thể theo đuổi chị không?”.

Cuối cùng cô cũng phải chịu thua, khó xử dỗ dành: “Nếu lúc đó chị vẫn chưa lấy chồng và nếu lúc đó em vẫn thích một bà già đau khổ”.

Cậu nhóc vui sướng reo hò.

Rời khỏi phòng, thay đồng phục ra, cô bước ra khỏi cửa lớn bệnh viện thì nhìn thấy Mạnh Phương Ngôn đang yên lặng đứng bên đường đợi cô.

Hoàng hôn vẽ lên mặt anh một màu dịu dàng, cô vẫn còn nhớ rõ khuôn mặt và hơi thở dịu dàng gần trong gang tấc của anh sáng sớm nay.

“Hôm nay phía trường học kết thúc sớm.” Anh nhìn thấy cô bèn đi tới: “Nên anh tới đây”.

Cô khẽ “ừm” một tiếng.

“Hình như chỉ khi nào đối mặt với bệnh nhân hay trẻ con, em mới bộc lộ chút nữ tính và nhẫn nại ít ỏi của mình nhỉ.” Anh nửa đùa nửa thật nhìn cô, nói bằng thanh âm chỉ hai người họ nghe thấy: “Cả lúc ở trên giường cũng hung hãn”.

Cô nghe xong, lạnh lùng đẩy mặt anh ra, định đi về phía xe.

Anh bật cười, nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay cô: “Hôm nay đừng về nhà sớm vậy”.

Cô quay đầu lại.

“Đi trung tâm thương mại đi. Sắp tới Noel rồi, anh muốn cùng em đi dạo thành phố.” Mặc dù anh chỉ đề nghị nhưng dường như lại không cho cô quyền từ chối, cứ thế dắt tay cô về phía trung tâm.

...

Noel đối với người phương Tây quả thực là một dịp lễ cực kỳ quan trọng. Cả thành phố đã được trang hoàng từ lâu, màu đỏ đan xen với màu trắng, lục lạc, ông già Noel, cây thông Noel... đủ các vật trang trí bày khắp các cửa hàng và đường phố.

Trên đường phố nhộn nhịp tối có tiếng cười rúc rích của lũ trẻ cầm kẹo chạy khắp phố, có những khách bộ hành đeo headphone vội vã đi xuống ga tàu điện ngầm, có những người phụ nữ từ trong siêu thị mua những món ăn và những vật phẩm dành cho Giáng sinh... Một ngày của thành phố này sắp kết thúc, nhưng tết Noel sắp tới vẫn khiến người ta ngập tràn kỳ vọng.

Mạnh Phương Ngôn không hề buông tay cô ra. Cô đi mãi, đi mãi, cảm thấy tâm trạng dường như cũng trở nên bình yên hơn một chút.

Đi tới một ngã tư, anh bỗng nhiên dừng lại.

“Phó Úc!” Một giây sau, cô nghe thấy anh gọi tên một người.

Nghiêng đầu nhìn theo hướng đó, cô thấy một người đàn ông mặc áo dạ màu xám đang ôm một chồng sách đi ra từ một hiệu sách. Nghe thấy tiếng anh gọi, người ấy cũng ngẩng đầu nhìn về phía họ.

“Đã lâu không gặp.” Mạnh Phương Ngôn sai bước lên trước, tươi cười đấm lên vai người đàn ông kia.

Người tên Phó Úc mặt mày thanh tú, cả người toát ra hơi thở của một anh chàng mọt sách, lúc này khẽ nhú mày, khẽ nói với Mạnh Phương Ngôn: “Vừa tới đã đấm mình, trật vai cậu đèn nhá”.

“Cậu vẫn rèn luyện bản thân theo kiểu liễu yếu đào tơ thế à. Mấy cô gái trong trường chắc theo đuổi cậu đến phát điên rồi hả?”

“Thật ngại quá, mình không giống mình, mình có đạo đức nghề nghiệp.”

“Căn phòng của mình không ai đụng vào đấy chứ?”

“Ai thèm đụng vào căn phòng như hang quỷ của cậu chứ. Sau này đừng có đột ngột từ trong vách xuất hiện trên sân thượng nhà mình, không là mình báo cảnh sát đó.”

...

Chúc Tịnh dường như cứ đứng sững đó nhìn hai người đàn ông trò chuyện. Từ ngày quen Mạnh Phương Ngôn, đây là lần đầu tiên cô gặp bạn bè của anh... Chắc là bạn bè nhỉ? Vì cô chưa thấy anh qua lại với bất kỳ ai.

Phó Úc và Mạnh Phương Ngôn nói thêm vài câu, ánh mắt Phó Úc tự nhiên chuyển sang cô. Mạnh Phương Ngôn để ý thấy bèn mỉm cười nói: “Phó Úc, bạn hồi đại học của anh, giờ là giáo sư Số học tại Đại học Hoàng gia Anh, một con sói đội lột cừu non”.

“Chào em.” Phó Úc coi như không nghe thấy câu giới thiệu cuối cùng của anh, nho nhã gật đầu với Chúc Tịnh.

“Em là Chúc Tịnh, học y tại Đại học y APT.” Cô nói.

Phó Úc nhìn cô, ánh mắt sáng bừng, giọng nói có chút tán thưởng: “Nữ bác sỹ ưu tú trong tương lai?”.

“Tên này quen anh đã nhiều năm, còn là hàng xóm, nhưng đẹp trai như cậu ta mà vẫn ế. Anh luôn nghi ngờ cậu ta là gay, sợ cậu ta hạ độc với mình.” Mạnh Phương Ngôn ôm vai cô, nhướn mày, “Em phải quản chặt anh đấy”.

Chúc Tịnh lườm anh rồi né khỏi cánh tay anh.

“Khi nào em học thành tài, nhớ giải phẫu người đầu tiên là cậu ta nhé.”
Phó Úc đẩy gọng kính.

“Nhất định ạ.” Cô trả lời: “Em cũng đang nghĩ không biết có nên lấy kim khâu miệng anh ấy lại không”.

“Cách hay.” Phó Úc gật đầu: “Thôi được rồi, mình phải đi trước đây, có người đợi mình về nhà video call”.

Mạnh Phương Ngôn chẹp chẹp vài tiếng: “Xử nam cuối cùng cũng định ăn thịt rồi hả?”.

“Còn chưa theo đuổi được.” Phó Úc nói: “Nhưng mà sắp rồi, đợi uống rượu mừng nhé”.

“Vậy thì có duyên sẽ gặp lại.” Trước khi đi, anh ấy còn mỉm cười chào tạm biệt Chúc Tịnh.

Thấy cô nhìn theo Phó Úc, Mạnh Phương Ngôn xoa cằm, “Đừng bảo với anh là em thích mẫu người như cậu ta nhé. Người ta có đối tượng rồi”.

“Em chỉ đang nghĩ...” Cô vô cảm liếc anh, đi về phía trước: “Tại sao Phó Úc lại chịu làm bạn với hạng người như anh”.

Anh đuổi theo, lại nắm lấy tay cô, bỏ vào trong túi áo của mình, “Làm bạn với hạng người như anh là vinh hạnh của cậu ta đó. Hầu như cứ vài tháng anh lại tới sống bên cạnh nhà cậu ta một thời gian, ngày ngày tới ăn chùa. Đàn ông đàn ang mà nấu ăn ngon đúng là mất mặt”.

“Quen anh đúng là xui xẻo tám kiếp cho người ta.” Cô quả thực ngưỡng mộ anh chàng nho nhã lịch thiệp ấy ngay từ cái nhìn đầu tiên, nhưng chỉ ngưỡng mộ mà thôi: “Nhưng, vợ tương lai của anh ấy thì rất may mắn”.

Đi thêm một lúc, Mạnh Phương Ngôn bỗng tươi cười kéo cô vào một nhà hàng: “Nào!”.

Chúc Tịnh còn chưa kịp định thần thì đã đứng trong một cửa hàng trang sức rực rỡ. Xung quanh có rất nhiều cặp tình nhân và vợ chồng đang khoác tay nhau chọn đồ, bầu không khí rất ấm áp.

Trong đó có một đôi dường như sắp cưới, được nhân viên nhiệt tình giới thiệu mẫu nhẫn cưới mới nhất. Cô vợ tươi tắn đeo thử nhẫn, giơ tay ra cho anh chồng ngắm. Anh chồng thì kiên nhẫn cho ý kiến từ đầu tới cuối, không hề cảm thấy phiền hà.

“Chị ơi.” Lúc này, cô bỗng bị nhân viên gọi: “Không biết chị có thể cùng tôi lên tầng hai không ạ?”.

Cô đi theo cô nhân viên, thầm đoán chẳng hiểu sao vừa vào cửa hàng Mạnh Phương Ngôn đã mất dạng.

Lên tầng hai, Mạnh Phương Ngôn đang đứng một mình trước một cái tủ đứng lớn. Thấy cô tới, anh nhẹ nhàng giơ tay, tỏ ý muốn cô đi về phía anh.

Khi cô tới nơi, anh khẽ gạt mái tóc của cô sang một bên, vòng tay qua sau cổ cô, rồi thu tay lại, dừng ở sau gáy.

Cô lập tức nhìn thấy có một sợi dây chuyền tuyệt đẹp xuất hiện trên cổ mình. Nó có hình cỏ bốn lá, đều được làm bằng kim cương, tỏa ra ánh sáng rực rỡ dưới ánh đèn.

“Anh Mạnh ba ngày trước đã đích thân chọn cho chị sợi dây chuyền này. Hôm nay nhìn quả nhiên rất xứng với chị.” Cô nhân viên đứng bên nói xong bèn rời đi.

Cả tầng bỗng chốc chỉ còn lại hai người họ. Anh cúi xuống ngắm cô rồi từ đằng sau ôm cô vào lòng.

“Mạnh Phương Ngôn!” Lát sau, cô lên tiếng: “Sau này nếu có một ngày em kết hôn, em sẽ không mời anh tới dự đâu”.

“Anh biết.”

“Cả đời này em cũng sẽ không kể cho chồng em nghe về anh.”

“Anh hiểu.” Anh nghiêng đầu, liên tục hôn lên tóc cô.

“Em sẽ đợi người ấy, mười năm em cũng đợi.”

“Đúng, người ấy nhất định sẽ đến.” Anh kiên nhẫn trả lời cô.

Người ấy nhất định sẽ không lừa gạt em, không khiến em đau lòng, không phản bội em. Người ấy sẽ trân trọng em hơn bất kỳ ai trên đời này, hơn cả anh nữa.

“Em cũng tin như vậy.”

Anh phát hiện ra ánh mắt cô đã không còn hoang mang và mơ màng như trước nữa.

Cô lại trưởng thành rồi.

Thời gian rồi sẽ có ngày mang đi hết mọi đau khổ, xóa đi hết mọi mơ màng, mang theo sự hồi sinh và ánh sáng tươi mới.

Thế nên dù anh ra đi, cô cũng sẽ nhanh chóng lãng quên anh thôi.

Anh đối với cô chỉ là một trạm dừng chân trong cuộc đời, có lẽ còn chưa được tính là một lần thất tình.

“Nếu em gặp được người ấy, anh có đau lòng không?” Cô nhìn anh qua gương, bất ngờ hỏi.

Anh yên lặng quan sát cô: “Anh sẽ mừng cho em”.

“Vì người ấy nhất định tốt hơn anh.” Cô nhói lòng nhưng vẫn kiêu ngạo ngẩng cao đầu.

Anh xoay người cô lại, cúi đầu hôn lên môi cô: “Không sai, anh sẽ ra đi sớm thôi, để nhường chỗ cho người ấy”.

Cô nhắm chặt đôi mắt đỏ sọng lại, từ từ đáp lại anh.

“Em xứng đáng với những điều tốt nhất.” Cuối cùng, anh lẩm bẩm khi kề sát môi cô.

Cô gái của anh, em xứng đáng với những điều tốt nhất.

Những điều mà anh vĩnh viễn cũng không thể mang tới cho em.

~ Hết đêm thứ hai mươi tư~

“Trong nhiệm vụ lần này, điệp viên ngoại tuyến Kermid và sáu điệp viên đội hành động đặc biệt, sáu điệp viên đội tháo dỡ bom, hy sinh toàn bộ.”

“Anh chỉ hy vọng ngày mai đừng bao giờ đến.”

“Kể từ ngày hôm nay, tôi sẽ chính thức rời xa khỏi cuộc sống của cô, vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện nữa.”

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Đêm Thứ Hai Mười Lăm: Tất Cả Đều Tan Biến

Sáng sớm ngày lễ Giáng sinh, Chúc Tịnh dậy sớm hơn một chút.

Ra khỏi phòng ngủ, cô mới phát hiện có người còn dậy sớm hơn mình. Mạnh Phương Ngôn đang đứng trong bếp nấu cháo, mùi cháo thơm phức đã bay khắp nhà.

“Chào buổi sáng.” Nghe thấy tiếng bước chân cô, anh quay đầu lại, cười với cô.

Cô sững người, nhìn anh không chớp mắt.

Ánh nắng lúc bình minh rải đều xuống gương mặt anh. Dưới những sợi tóc đen nhánh, anh cười tí mắt lại, bờ môi mỏng rướn lên một cung độ vừa đẹp, từng ngón tay gầy nhẹ nhàng khuấy cháo, chiếc sơ mi trắng bọc bên ngoài một vóc dáng vạm vỡ đầy sức mạnh.

Anh vẫn là anh.

Nhưng tâm tình của cô nhìn thấy anh dường như đã lặng lẽ thay đổi từ lúc nào.

Rất nhiều năm sau, nhớ lại giây phút này, cô vẫn nhớ như in nhịp tim bỗng nhiên đập dồn dập đến nỗi có thể nghe thấy rõ của mình.

Đó là âm điệu xuyên qua cả sợi dây sinh mệnh của cuộc đời cô.

Thấy cô đứng sững, bất động như một pho tượng. Mạnh Phương Ngôn không nhịn được, phì cười, tắt bếp ga đi rồi múc một bát cháo, bước ra khỏi

bếp.

Đưa tay vuốt má cô, anh nói: “Mặc dù anh rất thích ánh mắt em nhìn anh, nhưng em phải đi đánh rồi còn ra ăn cháo”.

“Hoặc là em muốn ăn anh luôn? Anh không ngại đâu.” Anh hạ thấp chất giọng gợi cảm của mình.

Cô hoàn hồn trở lại, gò má chợt ửng hồng rồi lập tức lạnh mặt hất tay anh ra, rảo bước vào trong phòng tắm.

Mạnh Phương Ngôn đứng đằng sau yên lặng nhìn theo bóng cô khuất dạng, nụ cười ấm áp cũng tắt dần, thay vào đó đáy mắt lại nhuốm một màu đen tối như trước.

Ăn cháo và uống sữa xong, cô ngược lên, phát hiện anh đã thay quần áo chuẩn bị ra ngoài.

“Anh định ra ngoài?”

Hôm nay là bắt đầu kỳ nghỉ Giáng sinh, trường học đã cho nghỉ lễ, anh không cần tới dạy. Cô cứ tưởng anh cũng sẽ ở nhà như cô.

Dù sao thì hôm nay là Noel, cô nghĩ anh cũng muốn ở bên cô, đúng không?

Mạnh Phương Ngôn gật đầu, đi thẳng ra cửa không dừng lại: “Anh có chút việc phải làm”.

Cô nhìn theo cái bóng trầm mặc của anh, trái tim như bỗng đập lờ nhịp. Đúng vào lúc anh mở cửa lớn định đi thì cô đứng dậy khỏi ghế, gọi anh lại.

Anh quay đầu.

“Anh...”

Thật ra cô muốn hỏi tối nay liệu anh có thể về trước chập tối không.

Lát sau, cô nhắm mắt lại, thấp giọng hỏi: "... Lát nữa em sẽ tới siêu thị mua ngan quay, gà sấy khô, bê nướng và chân giò".

"Cả cá hồi và pudding Noel nữa."

"Trong nhà còn một ít đèn và dây trang trí mua từ năm ngoái, nhưng không có thang, em chưa thể treo lên mái nhà được."

"Trong kho hình như còn một cây thông Noel, không biết có bị đẽ hỏng không."

...

Cô rất hiếm khi nói nhiều với anh như vậy.

Vì không nghe được câu trả lời của anh nên tay cô cứ vôn vê mãi vạt áo, không dám nhìn thẳng anh.

"Anh biết rồi."

Một lát sau, cuối cùng giọng anh cũng vang lên.

Ngẩng đầu, cô nhìn anh đứng trước cửa yên lặng nhìn mình, trên mặt vẫn là nụ cười quen thuộc: "Anh sẽ trở về trước chập tối, cùng em ăn tối, giúp em treo đèn, trang trí cây thông Noel".

Sao anh không hiểu những gì cô muốn nói chứ? Từ lúc cô nói câu đầu tiên chắc anh đã đoán ra rồi.

Cô chưa từng gặp người đàn ông nào thông minh và khiến người ta hút hồn hơn anh nữa.

Có một tảng băng nào đó trong lòng Chúc Tịnh từ từ tan chảy. Cô hơi nghiêng đầu, nói: “Vậy thì, tối gặp lại”.

“Ừm, tối gặp lại.” Anh nhìn cô lần cuối rồi khẽ khàng khép cửa.

...

Mười hai giờ trưa trong viện bảo tàng Anh vẫn đông đúc người qua lại.

Duy chỉ có phòng vệ sinh nam trên tầng hai là như một phòng kín riêng biệt. Mỗi lần có du khách đi ngang qua nhìn thấy tấm biển “Đang dọn dẹp” là đều tự động vòng đi đường khác.

Còn thủ phạm của tấm biển ấy lúc này đang ở bên trong. Hai người đàn ông có khuôn mặt Trung Đông, một trong hai người vừa rửa tay, tắt vòi nước đi, nhìn về một hướng khác, vô cảm nói: “Mạnh Phương Ngôn, lấy cái khăn che phần cổ của cậu vào, trắng hếu!”.

Mạnh Phương Ngôn đã cải trang thành tên trùm tổ chức Afla của Israel lúc này vừa bồi phẫn lên cổ mình, dán dây thanh đối giọng vừa trả lời, mặt không biến sắc: “Bẩm sinh mà, hết cách thôi”.

“Tôi không có khen cậu đâu.” Tạ Thẩm nhét quần áo lúc trước mặc tới vào trong ba lô.

“Báo săn, xin hãy chú ý, chúng ta đang vào vai những người anh em đối xử với nhau cởi mở, chân thành, chứ không phải kẻ địch.” Mạnh Phương Ngôn nửa đùa nửa thật, “Đừng có suốt ngày nhìn tôi bằng ánh mắt thù địch đó, như vậy sẽ rất dễ bị Ghost phát hiện”.

“Em nói...” Kermid ở phía sau vừa dùng máy tính kiểm tra các khu vực xung quanh viện bảo tàng vừa nghe họ nói, không nhịn được phải xen ngang: “Mars, mặc dù em biết bây giờ có nói cũng đã muộn nhưng hai anh làm đồng đội, lát nữa thật sự sẽ không bị vạch trần chứ?”.

“Moon còn trong bệnh viện, cậu lại không biết cải trang, các điệp viên khác thì không hiểu gì về Ghost. Thế nên mặc dù tôi không có chút thiện cảm nào với gã đàn ông bị liệt cơ mặt này nhưng vẫn đành phải hợp tác với anh ta và CIA phía sau anh ta để đạt được lợi ích chung.”

Nói xong lời ấy, Mạnh Phương Ngôn ném cho Kermid hộp phấn trong tay mình rồi nhìn Tạ Thầm lúc này mặt mũi đã méo xệch: “Sao hả, tôi nói đâu có sai?”.

“...”

Tạ Thầm thề anh ta thật sự muốn lập tức giết chết người đàn ông gian xảo đến mức người ta phải nghiền răng kèn kẹt này.

“Đến rồi.”

Vào lúc họ vừa chuẩn bị ổn thỏa, Kermid nghiêm mặt lại: “Có hai người đàn ông xuất hiện trong khu vực triển lãm số 32 khu văn vật Hy Lạp – La Mã”.

Mạnh Phương Ngôn và Tạ Thầm tới trước máy tính của Kermid. Tạ Thầm nheo mắt lại, đánh giá: “Có lẽ đối phương cũng đã thay đổi diện mạo, nhưng xét về vóc dáng, có lẽ chính là Ghost và W”.

“Ghost thật sự sẽ đích thân tới giao dịch ư?”

“Có.” Tạ Thầm khề gật đầu: “Theo những gì tôi hiểu về Ghost, hẳn chưa từng gặp tên trùm của tổ chức Afla. Hiệp ước Satan lại vô cùng quan trọng, hẳn nhất định sẽ đích thân tới đọc, kiểm tra rồi mới giao dịch, nhất là sau sự kiện tại công xưởng điều chế dung dịch lần trước, hẳn càng không yên tâm giao cho ai”.

“Kermid, cậu ra khỏi viện bảo tàng đi, đừng ở lại đây.”

Trước khi đi, Mạnh Phương Ngôn đặc biệt dặn dò: “Khi tới gần Ghost để thực hiện giao dịch tôi và báo săn đều không thể dùng thiết bị truyền phát tin. Bất luận lát nữa cậu nhìn thấy bất-kỳ-tình-huống nào, đều nhớ tuyệt đối phải án binh bất động”.

Anh nhấn mạnh vào bốn chữ “bất kỳ tình huống”, Kermid nghe mà ánh mắt run rẩy rồi lập tức dấy lên một sự lo lắng.

“Đừng sợ.” Mạnh Phương Ngôn vỗ vai cậu: “Dù sao thì Ghost cũng không đối phó với người thường, hấn nhắm vào tôi và báo săn”.

...

Gần như chỉ trong chớp mắt, Mạnh Phương Ngôn và Tạ Thẩm đã đi tới cửa khu văn vật Hy Lạp – La Mã.

Trong tầm mắt nhanh chóng xuất hiện hai người đàn ông ăn mặc bình thường vừa xuất hiện trên màn hình. Lúc này, họ đang yên lặng đứng bên một chiếc tủ kính trưng bày, không khác gì những du khách xung quanh.

Hai người nhìn nhau rồi cất bước đi về phía đó.

Mạnh Phương Ngôn tới sau lưng họ, hạ thấp giọng nói: “Tên đầy đủ của vị Hoàng đế Caligula, đời Hoàng đế thứ ba của La Mã cổ đại”.

“Gaius Julius Caesar Augustus Germanicus.” Hai người kia quay đầu lại: “Titus vào năm công nguyên thứ 70 đã cho hủy diệt thành phố nào?”.

“Jerusalem.” Mạnh Phương Ngôn nhìn hai người đàn ông với gương mặt xa lạ, lát sau, chậm rãi giơ tay ra: “Hân hạnh, Ghost, W”.

“Hân hạnh, Eri.” Một người tóc nâu giơ tay ra, ánh mắt thăm dò anh sâu không thấy đáy.

Người tóc nâu này đến 80% chính là Ghost.

Anh âm thầm suy đoán.

Khẽ ho một tiếng, anh tiếp tục giới thiệu Tạ Thâm đứng bên: “Đây là bạn tôi, Davin”.

Sau màn bắt tay chào hỏi, người đàn ông tóc nâu mời họ: “Hai người vừa đường xá xa xôi tới đây, không ngại đi tham quan viện bảo tàng một vòng chứ?”.

Mạnh Phương Ngôn và Tạ Thâm không hề do dự, đi theo sau lưng họ, tiến về phía trước.

“Hai người chắc đã biết hai hôm trước công xưởng của tôi bị phá hủy.” Người đàn ông tóc nâu vừa đi vừa nói: “Tuy nhiên, những dung dịch ấy trước khi bị hủy diệt vẫn thực hiện được giá trị vốn có của nó: Nổ rất nhiều màn pháo hoa đẹp mắt trên toàn thế giới, hai người không thể tưởng tượng được cảnh ấy đẹp thế nào đâu”.

Sắc mặt Tạ Thâm sau khi nghe xong gần như sụp đổ. Mạnh Phương Ngôn nhận ra, dùng ngón tay cảnh cáo anh ta, còn kéo vạt áo rồi mới tiếp lời: “Về sau tôi có xem clip, quả thực là một màn nghệ thuật khiến người ta phải trầm trồ”.

“Nghệ thuật? Tôi thích từ này đó, cả đời tôi chính là theo đuổi thứ nghệ thuật này.” Người đàn ông tóc nâu dường như rất mãn nguyện, nở một nụ cười ngạo nghễ: “Eri, anh hiểu tôi, đây chính là lý do vì sao tôi chấp nhận bán hiệp ước Satan cho phía anh, tôi tin rằng nó rơi vào tay đúng người thì nhất định có thể phát huy tác dụng to lớn”.

“Dĩ nhiên rồi. Sau khi có được bản hiệp ước, tôi sẽ lập tức triệu tập những điệp viên bị đuổi khỏi các Cục an ninh trên khắp thế giới, liên kết sức mạnh của họ lại, cho những người chủ cũ của họ một trận phản kích tuyệt vời.”

“Tôi yên lặng chờ đợi.” Ghost lúc này dừng lại, nhìn anh: “Vậy thì giao dịch của chúng ta có thể bắt đầu rồi”.

Mạnh Phương Ngôn và hấn nhìn nhau hai giây rồi anh giơ tay trái về phía Tạ Thâm.

Một giây sau, Tạ Thâm lạnh lùng đưa cho anh một chiếc di động từ trong ba lô. Anh đón lấy, nhẹ nhàng gõ vài cái lên màn hình rồi đưa cho Ghost, “Tài khoản ngân hàng của anh”.

Ghost lại chuyển di động cho W im lặng đứng bên, lấy từ tay W một chiếc USB cỡ nhỏ đặt vào lòng bàn tay Mạnh Phương Ngôn: “Tôi thích những sự hợp tác thiên thần như thế này”.

Mạnh Phương Ngôn mỉm cười, giao USB cho Tạ Thâm: “Sau khi Davin xác nhận được hiệp ước và tải xuống thành công, một phút sau sẽ có bốn tỷ USD được chuyển vào tài khoản của anh”.

Giữa viện bảo tàng ồn ào đủ thứ tiếng, hai người họ đứng đối diện nhau bên cạnh bức tượng La Mã cổ kính, như ngăn cách mọi âm thanh và hoàn cảnh.

Tíc tắc, tíc tắc, thời gian cứ thế lao đi.

“Xác nhận hiệp ước Satan và mật mã.” Một lúc lâu sau, Tạ Thâm cuối cùng cũng lên tiếng.

“Tiền đã vào tài khoản.” W nói sau, nói xong, hấn thì thào câu gì đó vào tai Ghost.

Mạnh Phương Ngôn và Tạ Thâm quan sát tỉ mỉ biểu cảm của họ.

W nói xong, Ghost lúc này nhìn Mạnh Phương Ngôn, khẽ hỏi: “Eri, anh có từng nghe tới một tên, gọi là... Mars không?”.

Lòng anh run lên nhưng vẫn bình tĩnh lắc đầu.

“Mars là một đặc công thuộc Shadow, một tổ chức vô quốc gia.”

Ghost nhìn anh chăm chăm: “Hắn đã được rèn luyện tinh nhuệ, có một cái đầu không ai sánh bằng. Hắn gần như là một kỳ tích không thể xem thường, thậm chí là hoàn hảo đến không tỳ vết. Không có thông tin hay tài liệu nào mà hắn không giành được, cũng không có tổ chức, an ninh hay kẻ địch nào ngăn chặn được hắn”.

“Qua một vài lần giáp mặt, tôi nghi ngờ rất có thể hắn đã biết được giao dịch này của chúng ta, hơn nữa có thể đã chờ sẵn một bên để bắt chúng tôi và đoạt lấy hiệp ước Satan.”

“Quan trọng hơn cả là, hắn là một thiên tài cải trang, hắn có thể biến thành bất kỳ ai hắn muốn.”

Mạnh Phương Ngôn trầm tĩnh nhìn Ghost: “Ghost, tôi vô cùng hiểu cho nỗi lo lắng của anh, cũng rất thông cảm khi anh nghi ngờ tôi là người được Mars cải trang mà thành”.

“Thế nên anh định dùng cách gì để chứng tôi là Eri chứ không phải Mars đây?” Anh ung dung hỏi.

“Tôi vốn cũng đau đầu lắm, rốt cuộc phải dùng cách gì mới có thể phân biệt được anh có phải Mars hay không mà vẫn giữ phép lịch sự.”

“Mà ban nãy, tôi bỗng nhiên nhận được một cách không thể tốt hơn từ W.”

Nói xong, Ghost nhẹ nhàng giơ tay lên, chỉ ra ngoài cửa sổ.

Mạnh Phương Ngôn và Tạ Thâm nhìn theo. Trên một con phố đối diện, có một chàng trai trẻ tuổi đang yên lặng ngồi trên băng ghế dài, trông như

đang hưởng thụ sự bình yên của ngày đông nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện tay người ấy đang run bần bật, khuôn mặt nhợt nhạt cũng đỏ đầy mồ hôi.

Người đó, họ không còn gì xa lạ, chính là đồng đội Kermid đang đứng từ xa quan sát tình hình.

“Người này, theo tôi được biết, là đồng đội của Mars.” Ghost giơ tay xoa cằm mình, chậm rãi nở một nụ cười: “Mà trên người cậu ta lúc này đang chứa năm cân thuốc nổ”.

“Năm phút nữa, tất cả sẽ tan biến...”

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Đêm Thứ Hai Mươi Sáu: Người Chặn Bóng Tối

Trong lúc nói, Ghost vẫn nhìn chăm chăm Mạnh Phương Ngôn, muốn bắt được bất kỳ biểu cảm nào khác thường trên khuôn mặt anh.

Tạ Thấm dù lần đầu hợp tác với Kermid cũng vô thức run run chân mày. Tạ Thấm buộc mình phải giữ bình tĩnh, tuyệt đối không thể để lộ sơ hở trước mặt kẻ địch.

Nhưng người đang được tất cả mọi ánh nhìn dõi theo – Mạnh Phương Ngôn – lúc này chỉ điềm nhiên nhìn một lúc ra ngoài cửa sổ rồi nhẹ nhàng quay đầu lại, gương mặt không xuất hiện bất kỳ xúc động nào: “Đúng là một chàng trai trẻ, Mars lại dám giao hậu phương của mình cho người này sao?”.

Nghe được câu trả lời của anh, nét mặt Ghost nhanh chóng lướt qua một sự kinh ngạc. Hắn hạ giọng: “Thuộc hạ của tôi vừa bắt được hắn trong nhà vệ sinh tầng ba, sau khi điều tra phát hiện hắn là kỹ thuật viên trong đội của Mars”.

“Ồ.” Mạnh Phương Ngôn gật đầu: “Vậy thì xem ra Mars chắc chắn đã ẩn nấp trong đây để ngăn cản cuộc giao dịch này, chúng ta cần phải khẩn trương hơn”.

“Davın, bắt đầu tải hiệp ước xuống.” Anh quay đầu nhìn Tạ Thấm, dường như mọi việc ngoài cửa sổ không can dự gì tới anh cả.

Tạ Thấm nhìn sâu vào mắt anh, bắt đầu tải xuống.

“Ngài Ghost, còn ba phút.” Lúc này, W ở bên nói với Ghost bằng thanh âm mà tất cả đều nghe thấy.

Ba phút sau, chỗ bom trên người Kermid sẽ phát nổ.

Ghost gật đầu,, vẫn quan sát Mạnh Phương Ngôn với vẻ nghi ngờ.

Tíc tắc, tíc tắc.

Việc tải hiệp ước Satan đã hoàn thành được 80%.

Tạ Thẩm giả vờ băng quơ nhìn ra ngoài cửa sổ. Anh ta thấy chàng trai trẻ kia đã sợ đến đổ mồ hôi hột, nhưng vẫn kiên cường cắn chặt môi, im lặng ngồi đó đợi số phận của mình.

“Eri.” Cuối cùng anh ta không nhịn nổi nữa, trong lúc Ghost và W nhìn nhau đã tranh thủ ghé tai Mạnh Phương Ngôn, hạ giọng xuống thấp nhất có thể: “Cậu thật sự không định làm gì sao?”.

Mạnh Phương Ngôn không trả lời một câu.

Còn hai phút nữa.

Hai phút sau, con người mà cuộc đời chỉ vừa mới bắt đầu kia, chàng trai thiên tài mang trong mình bao nhiêu hoài bão sẽ tan thành cát bụi.

“Eri, hợp tác với anh rất vui vẻ.”

Lúc này Ghost giơ tay về phía Mạnh Phương Ngôn, ý cười tràn trề: “Vậy thì chúng ta hãy coi màn pháo hoa nhỏ kia như lời kết thúc hoàn hảo cho ngày hôm nay đi”.

Anh nhìn Ghost rồi cũng giơ tay, nắm chặt tay hắn.

Mười giây im lặng, tầm mắt của Ghost từ từ di chuyển ra tủ kính phía sau lưng Mạnh Phương Ngôn.

Một giây sau, hấn bất ngờ lùi sau một bước, rút súng về phía anh.

“Pằng... Pằng...” Sau hai tiếng súng, thủy tinh trên chiếc tủ sau lưng anh nổ tung, vỡ vụn rơi xuống mặt đất.

“Anh bạn của tôi, mặc dù tôi rất không muốn nghi ngờ anh.” Giữa viện bảo tàng im ắng, Ghost giơ súng lên, lạnh lùng nhìn Mạnh Phương Ngôn: “Nhưng không hiểu vì sao, từ ban nãy, cả khu văn vật này đã không còn tồn tại một vị du khách nào nữa”.

Mạnh Phương ngôn cúi xuống, mỉm cười, khẽ huýt sáo.

Bỗng chốc, từ bốn phía của viện bảo tàng xuất hiện hơn mười điệp viên của Shadow và CIA mai phục sẵn. Cũng đồng thời, bên cạnh Kermid lúc này xuất hiện thêm một đội tháo dỡ bom đã chờ đợi từ lâu, bắt đầu tháo dỡ năm tấn thuốc nổ trên người cậu.

“Đặc sắc, tuyệt vời, đúng là một sự bố trí không chê vào đâu được.” Ghost nhìn mình bị bao vây giữa cả đám người, bỗng phá lên cười, vỗ tay: “Được các người coi trọng như vậy, tôi thật lấy làm vinh hạnh”.

“Tao không muốn nghe thấy bất kỳ câu nào từ cái miệng của mày nữa, hôm nay chính là ngày chết của mày!”

Tạ Thẩm xé lớp mặt nạ và dây thanh đối giọng của mình xuống trước, đặng đặng sát khí giơ súng nhắm thẳng vào Ghost: “Hôm nay tại đây, mày phải đền mạng cho hàng ngàn người vô tội đã chết trong tay mày, hàng ngàn gia đình vì mày mà tan cửa nát nhà, hàng ngàn đứa trẻ vì mày mà mồ côi cha mẹ, hàng ngàn người vì mày mà mất đi người thân yêu... Pháp luật không khoan thứ cho mày, Thượng đế càng không khoan thứ cho mày!”.

“Trông nữ thần chính nghĩa hóa thân thành phát ngôn viên kia. Nếu tôi đoán không nhầm, anh chắc là báo săn? Nghe danh đã lâu.” Ghost bị mười mấy khẩu súng nhắm thẳng vào trán nhưng vẫn tươi cười, không chút hoảng sợ: “Đúng là kỳ tích, Shadow lại hợp tác với CIA? Vậy thì, người đứng cạnh anh đây, chắc chắn là Chiến thần rồi”.

Mạnh Phương Ngôn lúc này cũng chậm rãi xé mặt nạ xuống, sắc bén nhìn Ghost và W bên cạnh, bỗng nhiên dấy lên một dự cảm không hay trong lòng.

Tất cả chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Đúng lúc Ghost vừa dứt lời, mười mấy tay súng vốn đang nhắm bắn hằm bằm đồng loạt chuyển hướng về phía Mạnh Phương Ngôn và Tạ Thâm.

Mạnh Phương Ngôn đã sớm chuẩn bị, nhìn thấy cảnh này lập tức nghiêm mặt rút súng ra. Còn Tạ Thâm thì run người, khó tin: “Chuyện gì thế này?!”.

Những người này đều là đồng đội gan ruột được anh ta và Mạnh Phương Ngôn đích thân lựa chọn tỉ mỉ cho nhiệm vụ hôm nay. Anh ta tuyệt đối không tin họ phản bội mình.

“Ha, thật là đáng tiếc. Đội viên của mấy người đã sớm bị thuộc hạ của tôi tráo đổi từ trước khi vào trong viện bảo tàng rồi.” Ghost làm một động tác tao nhã, “Đến tận bây giờ tôi vẫn còn nhớ dáng vẻ của họ trước khi chết. Chẹp chẹp, quả là một cảnh đẹp khiến người ta không thể không sửng sốt...”.

Tạ Thâm nghe xong, phần nộ trọn trừng mắt, lúc này không thể kiên nhẫn thêm được nữa, giơ súng phần nộ lên đạn nhắm vào Ghost.

Tiếng súng vang lên, mười mấy thuộc hạ của Ghost lập tức chiến đấu lại Mạnh Phương Ngôn và Tạ Thâm. Mạnh Phương Ngôn vừa đấu với họ vừa

để ý tên Ghost định thừa cơ bỏ trốn.

Giải quyết nhanh chọn đám người công kích xong, anh chạy về phía Ghost lao đi.

Anh nhắm thẳng vào đầu Ghost bắn hai phát. Ghost lập tức ngã xuống. Anh đuổi theo sau, túm chặt lấy hăn, đập thẳng người hăn vào tường, giơ tay xé lớp mặt nạ da người của đối phương.

“Xoẹt!”

Nhưng xuất hiện trước mặt anh lại là một gương mặt chưa từng gặp.

“Hăn không phải Ghost?” Tạ Thẩm cũng đã giải quyết xong kẻ địch, tới bên cạnh anh, giơ tay xé cả mặt nạ của W, phần nộ: “Kẻ này cũng không phải Ghost!”.

Người đàn ông xa lạ bị Mạnh Phương Ngôn giữ chặt nhìn biểu cảm của anh, phun ra một ngụm máu tươi, sau đó lấy một cây bút từ trong túi áo là một dạng máy ghi âm, nhẹ nhàng mở ra trước mặt anh.

“Mars thân yêu!”

Từ trong máy ghi âm nhanh chóng phát ra giọng nói mà cả hai cùng quen thuộc: “Trước tiên, tôi rất cảm ơn anh đã mang tới cho tôi màn trình diễn xuất sắc này. Anh không thể tưởng tượng được mỗi lần giao đấu với anh tôi thỏa mãn đến mức nào đâu”.

“Nhưng, rất tiếc, tôi không xuất hiện tại đây như kỳ vọng của anh. Mà bản hiệp ước ban nãy giao cho anh cũng chỉ là một phần của hiệp ước Satan mà thôi, thứ mà anh có vẫn chỉ là mật mã.”

“Nể tình anh là điệp viên hàng đầu, xuất sắc nhất thế giới tính đến thời điểm này ở trong lòng tôi, nên tôi quyết định cho anh một cơ hội cuối

cùng.”

“Bây giờ tối mai, tôi đợi anh tới nhà, đừng có mai phục bất kỳ điệp viên hay đồng đội nào trước, đừng cố mang theo bất kỳ vũ khí gì, tôi chỉ muốn một mình anh đến mà thôi.”

Mạnh Phương Ngôn lạnh lùng nghe rõ từng câu từng chữ. Lát sau, anh giật lấy cây bút từ gã đàn ông đã ngã ngoài, ném xuống đất, dùng chân giẫm nát.

“Mạnh Phương Ngôn, cậu định đi thật sao?” Tạ Thẩm yên lặng quan sát anh.

Hành động vây bắt lần này một lần nữa thất bại. Mặc dù bốn tỷ USD chuyển vào tài khoản của hắn đã bị đóng băng ngay lập tức, số tài khoản cũng bại lộ nhưng họ vẫn chưa có được hiệp ước Satan nguy hiểm, rất có khả năng gây ra chiến tranh thế giới.

Họ hết lần này đến lần khác bị Ghost chơi đùa, quay mòng mòng.

Nhưng bây giờ, Ghost lại chủ động đưa ra lời mời với Mạnh Phương Ngôn. Sự thật là bất luận Hồng môn yếm ngày mai ẩn chứa bao nhiêu nguy cơ và âm mưu, bất luận anh có bỏ mạng tại đó hay không, anh cũng phải đích thân đối mặt.

“À đúng rồi.” Người đàn ông nằm dưới đất bỗng nở một nụ cười quái dị, hắn giơ tay lên, dùng sức lực cuối cùng mở rộng năm bàn tay, yếu ớt nói với Mạnh Phương Ngôn: “Ghost còn có một phần quà nữa muốn tặng cho anh”.

Mạnh Phương Ngôn nhìn thấy nét mặt quái đản của hắn, lông mày giật giật, bỗng quay phắt người lại lao về phía cửa sổ.

Kermid.

Ban này anh mãi mê không chế thuộc hạ của Ghost, nghĩ bụng có lẽ đội tháo dỡ bom đã cứu được Kermid an toàn rồi.

Nhưng anh một lần nữa xem nhẹ hăn, sao hăn có thể dễ dàng để Kermid thoát khỏi tay Tử thần như vậy chứ?

Bùm...

Nhưng đã không kịp nữa rồi.

Đúng vào lúc anh lật người nhảy ra khỏi cửa sổ, con đường đối diện bỗng vang lên một tiếng nổ dữ dội.

Ánh lửa và khói bỗng chốc tràn ngập mọi nơi, tiếng thét và tiếng la khóc một lần nữa thấu tận trời.

Cả một mảng kính trên khung cửa sổ sau lưng vỡ ra, đập thẳng vào lưng anh. Lửa phả vào mặt anh, trên mặt lập tức xuất hiện vài vết chém. Máu rỉ ra, nhỏ từng giọt xuống mu bàn tay.

Ghost cũng đã lắp sẵn bom trên con đường đó.

Kermid và các thành viên đội tháo dỡ bom, cùng tất cả mọi người trên đường, những sinh mạng còn đầy sức sống đó đều bỗng chốc tan tành, không ai may mắn thoát nạn.

Ánh lửa phản chiếu trong đôi mắt Mạnh Phương Ngôn, còn cả bầu trời ngập khói.

Anh nên sớm biết, cho dù anh có khuyên nhủ, với tính cách của Kermid, cậu ấy nhất định cũng vì lo lắng cho an toàn của anh mà bất chấp nguy hiểm, ở lại trong viện bảo tàng.

Nếu hôm nay anh không đưa Kermid tới.

Nếu hôm nay Kermid không xuất hiện.

Nếu...

Trong mơ hồ, dường như tiếng “Mars” non nớt, trong sáng ấy vẫn còn văng vẳng bên tai anh.

Anh còn nhớ sự ngưỡng mộ vô bờ của cậu ấy lần đầu tiên gặp anh.

Anh còn nhớ nụ cười trong sáng luôn hiện hữu trên khuôn mặt cậu ấy.

Anh còn nhớ sự nghiêm túc và cố chấp của cậu ấy khi đối mặt với máy tính. Kỹ thuật mà cậu ấy có ở độ tuổi ấy đã trở thành một truyền thuyết trong Cục, anh vô cùng kỳ vọng vào tương lai của cậu ấy.

Anh từng nghe L nói, chàng trai này là một trong số ít người tự nguyện tham gia vào Shadow, vì cậu ấy nói cậu ấy muốn cố gắng hết sức có thể để bảo vệ mọi người trên thế giới này.

Cho dù cả đời này cậu ấy chỉ được sống trong bóng tối, cho dù sẽ chẳng ai biết những việc cậu ấy đang làm.

Thế mà bây giờ cậu ấy đã mãi mãi nhắm mắt.

Cậu ấy còn trẻ như vậy.

Cậu ấy còn chưa được thực sự trải nghiệm những điều tốt đẹp trên đời này.

Phía xa vọng lại tiếng còi xe cảnh sát, tiếng xe chữa cháy đình tai nhức óc.

Mạnh Phương Ngôn quay đi, trở lại viện bảo tàng. Dưới ánh mắt nặng nề của Tạ Thẩm, anh cất từng bước đi tới trước mặt hai tên thuộc hạ của Ghost đang dựa vào tường.

Anh lạnh lùng giương súng lên, nhắm thẳng vào mi tâm của chúng và bắn.

Cho tới khi mọi thứ tan nát.

“Tôi sẽ tới.”

Lát sau, anh ném khẩu súng xuống đất, quay người, từ từ đi xuống tầng.

...

London đêm nay trời đổ mưa lớn.

Sương mù và mưa cuộn vào nhau như một xoáy lớn muốn nhấn chìm mọi thứ trong thành phố này. Mạnh Phương Ngôn một mình đi bộ trong cơn mưa, cả người ướt đẫm.

Chẳng biết đã qua bao lâu, cuối cùng, anh dừng chân trước một phòng tranh đã bỏ phế, thò tay mở cửa rồi bước vào.

Trong phòng tranh lúc này không một bóng người, chỉ có tiếng bước chân của anh vang vọng. Anh đi thẳng tới trước một cánh cửa ở cuối hành lang, nhẹ nhàng đặt tay lên một vật hình vuông bên cửa.

“Xác nhận thân phận, điệp viên Mars.”

Năm giây sau, âm thanh vang lên, cánh cửa cũ nát cũng từ từ rộng mở.

Đây là tổng bộ của Shadow, cũng là nơi anh thân thuộc nhất trên đời.

Trước chiếc bàn tròn có rất nhiều người đang ngồi. Anh nhìn thấy không ít các điệp viên được cử đi khắp nơi chi viện giờ cũng đã trở về. Anh nhìn thấy L và Moon mang bệnh tới.

Nghe thấy bước chân anh, họ lần lượt quay đầu lại nhìn.

Moon lúc này mắt đỏ rực, khóe mắt còn vương lệ. Cô đứng im nhìn anh, lát sau mới cất giọng khản đặc: “Mars!”.

Mạnh Phương Ngôn đi tới trước bàn, dừng lại rồi bình tĩnh nhìn tất cả mọi người: “Trong nhiệm vụ lần này, điệp viên ngoại tuyến Kermid, sáu điệp viên của đội hành động đặc biệt, sáu điệp viên của đội tháo dỡ bom, hy sinh toàn bộ”.

Thế giới này có ánh sáng, cũng có bóng tối.

Chẳng ai sinh ra đã phải chết vì ai, nhưng vẫn có những con người ra đi để bảo vệ những nụ cười mà họ hoàn toàn xa lạ trên thế giới này.

Bạn sở dĩ không nhìn thấy bóng tối, chẳng phải vì nó không tồn tại.

Mà vì đã có ai đó dốc hết sức lực để chặn nó lại ở nơi mà bạn không bao giờ nhìn thấy...

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Đêm Thứ Hai Mười Bảy: Chịu Thua Định Mệnh

Căn phòng yên ắng đáng sợ, bộ phận kỹ thuật và một vài điệp viên khác sau khi nghe xong, giọt nước mắt cố gắng kìm nén cuối cùng cũng từ từ lăn xuống.

Nói xong, anh lấy từ trong túi áo ra một vỏ sò nhỏ, đặt lên mặt bàn.

“Sau vụ nổ, không tìm thấy bất kỳ vật tùy thân nào của Kermid. Ở đây tôi chỉ có di vật khi còn sống cậu ấy dùng để trang trí căn phòng ở tạm.”

“Cậu ấy từng nói với tôi, cậu ấy hy vọng tương lai có một ngày có thể bước ra khỏi phòng, tới bờ biển xa xôi, lắng nghe tiếng gió biển.”

“Hai ngày nữa là sinh nhật mười tám tuổi của cậu ấy, cậu ấy đã dâng hiến sinh mạng của mình cho Shadow vào năm mười bảy tuổi.”

Moon nức nở nghẹn ngào.

“Kể từ nay về sau, chỉ cần tôi có cơ hội ra biển, tôi cũng sẽ đại diện cho điệp viên trẻ tuổi nhất, xuất sắc nhất của Shadow thực hiện ước mơ của mình.”

Từng câu từng chữ của anh rơi xuống mỗi góc phòng, âm vang, mạnh mẽ.

Trong tổ chức Shadow này, ngày nào cũng có điệp viên hy sinh tính mạng của mình.

Có thể họ chết vì nổ bom, chết vì hỏa hoạn, chết vì súng đạn. Họ chiến đấu với các tổ chức khủng bố, bên ba vì hòa bình của quốc gia và thế giới.

Sinh mạng của họ cũng mỏng manh như bao người bình thường khác.

Nhưng họ vẫn bất chấp tất cả lao vào chỗ chết, không có lý do nào khác, chỉ vì cái chết của họ sẽ đổi lại được sự sống của rất nhiều người khác.

Kermid chỉ là một trong số đó.

...

Sau khi kết thúc tang lễ, L và Mạnh Phương Ngôn cùng đi tới bên cửa sổ của phòng tranh.

Mái tóc L đã lơ thơ vài sợi bạc. Người đàn ông Anh quốc dường như chỉ qua một đêm đã già đi mấy tuổi.

“Mars!” Im lặng một lát, L cất giọng khản đặc: “Hành động ngày mai, cậu có thể yêu cầu bất kỳ chi viện và sự trợ giúp nào từ phía tôi. Các Cục an ninh do CIA đứng đầu cũng tỏ ý tình nguyện trợ giúp chúng ta cùng bắt Ghost về quy án”.

Cuộc chiến này không còn liên quan tới bất kỳ quốc gia độc lập nào, hay vì những vinh quang, huân chương hay thành tựu phù phiếm, tất cả đều chỉ muốn đưa tên ác ma vẫn đang sống nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật lên đoạn đầu đài.

Lát sau, Mạnh Phương Ngôn bình thản cúi xuống: “L, tôi không cần sự trợ giúp của ai hết”.

“Điều duy nhất tôi mong là hy vọng anh sẽ không truy cứu về việc tối nay tôi ở đây.” Nói xong, anh quay người chuẩn bị rời khỏi phòng tranh.

L hiểu ý của anh, trước khi anh đi tới cửa, L một lần nữa hạ giọng gọi anh.

“Tôi xin lỗi.” Ba chữ thôi mà bao hàm đủ tất cả những gì L muốn nói.

“L!” Anh không quay đầu lại, “Bước vào Shadow là lần thứ hai tôi được hồi sinh. Nếu năm đó anh không dẫn tôi từ một sọt rác trên đường phố London về đây, tôi đã chẳng trở thành Mars của ngày hôm nay”.

“Nhưng cậu lại đánh đổi quá nhiều.” Ánh mắt L sâu xa, “Số phận này quyết định cậu vĩnh viễn không thể có được thứ mà cậu muốn”.

Anh cười khẽ, đẩy cửa ra.

“Mỗi người ở đây đều đánh mất quá nhiều, tôi tuyệt đối không phải là ngoại lệ.”

...

Đồ ăn mua từ siêu thị về hầu như đều là đồ chín, vốn không cần Chúc Tịnh nấu thêm. Cô dành thời gian rảnh rỗi để làm salad và canh.

Sau khi mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, cô nhìn bữa cơm Noel đầy đủ hương vị, màu sắc, ngẩng đầu lên nhìn giờ.

Bảy giờ đúng rồi, chắc anh cũng sắp về.

Ngồi xuống sofa, cô cầm di động gọi một cuộc điện thoại đường dài cho Chúc Trầm Ngâm trước.

Chúc Trầm Ngâm đang trực ở bệnh viện, để nói chuyện với cô còn đặc biệt đi ra khỏi phòng bệnh.

“Anh, Giáng sinh vui vẻ!”

“Em cũng vậy!” Chúc Trầm Ngâm luôn rất dịu dàng với cô.

“Đêm Noel mà anh còn phải trực sao?” Cô trêu chọc người anh họ, “Ngày này mà không đi hẹn hò hả?”.

Chúc Trầm Ngâm thở dài nhưng lần đầu tiên đưa ra một câu trả lời khiến người ta suy nghĩ sâu xa: “Sau khi kết thúc ca trực, có lẽ anh sẽ tới chuông đồng hồ ở quảng trường trung ương”.

Chúc Tịnh kinh ngạc: “Thật sao? Ông anh họ không màng thế tục của em cuối cùng cũng nghĩ thông suốt rồi?”.

Chúc Trầm Ngâm cười khẽ, coi như mặc nhận.

“Lần sau em về, đưa em đi gặp chị ấy nhé.” Cô nói.

Hai người nói thêm vài câu, Chúc Trầm Ngâm lên tiếng: “Tịnh Tịnh, có phải em đang có chuyện gì vui không?”.

“Vì sao anh hỏi vậy?”

“Vì anh có cảm giác tâm trạng em không tệ.” Chúc Trầm Ngâm hiểu rõ mọi chuyện cô từng trải qua. Có lẽ trên đời này người khiến anh khó lòng an tâm nhất chính là cô em họ bướng bỉnh này. Có một khoảng thời gian rất dài, anh gần như khó nhìn thấy niềm vui từ cô.

Ngón tay cô nhẹ nhàng gõ lên mặt sau di động, nhìn ra màn hoa tuyết bay bay ngoài cửa sổ, khẽ nhắm mắt lại: “Không biết có được tính hay không, nhưng chí ít hiện tại em đang cảm thấy rất nhẹ lòng”.

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại với Chúc Trầm Ngâm, cô nhận được tin nhắn hình ảnh tới từ Lăng Họa.

Cô nhìn bức ảnh, rướn mày rồi gửi cho cô ấy một đoạn tin nhắn thoại: “Cậu tưởng cậu gửi cho mình con gà nướng là mình không biết người ngồi

đối diện cậu là ai hả? Ăn xong khăn trương ôm Hoàng đế nhà cậu lăn lên giường đi, anh ấy nhất định thích cách đón Giáng sinh này nhất đấy”.

Vài giây sau, giọng nói thẹn quá hóa giận của Lăng Họa được gửi trở lại: “Chúc Tịnh, cậu đen tối quá! Cả ngày chỉ nghĩ tới những chuyện này thôi...” Nhưng cô ấy còn chưa nói xong, đầu kia dường như đã đổi người. Cô nghe thấy một giọng đàn ông trầm ấm nối tiếp Lăng Họa: “Cảm ơn em đã nhắc nhở nhé Chúc Tịnh, Giáng sinh vui vẻ”.

“Anh cũng vậy nhé, Cù Khê Ngưng.” Cô mỉm cười hồi đáp.

Tin tức của Tăng Tự và Tăng Kỳ cũng tới ngay sau đó. Hai anh em họ tối nay quyết định ra ngoài làm một bữa no, còn có thịnh tình mời cô ngày mai tới nhà đón Giáng sinh nữa.

Ngay cả Tạ Thâm cũng gửi tin nhắn cho cô.

Đêm nay dường như cả thế giới đều tốt đẹp.

Đêm nay là đêm thuộc về mỗi người và những người quan trọng nhất của họ.

Khi đồng hồ điểm tám giờ tối, cuối cùng cô cũng nghe thấy tiếng mở cửa.

Quay đầu, cô bắt gặp Mạnh Phương Ngôn cầm một bó hoa bước vào. Cô đi về phía anh, đón lấy hoa, liếc xéo anh.

“Không thích hả?” Anh cởi áo khoác, nhường mào.

“Anh muộn đúng một tiếng.” Cô quay lưng về phía anh, đặt hoa lên bàn, không để anh nhìn thấy nụ cười tươi rói nơi khóe miệng: “Lấy hoa đền tội cũng vô ích”.

Anh nhẹ nhàng xắn tay áo lên: “Anh sống lỗi quá đi. Lần đầu tiên trong đời tặng hoa cho con gái, người ta còn không nể tình”.

Cô hơi ngạc nhiên, quay đầu nhìn anh, nhưng lập tức bị anh bắt lấy cánh tay, kéo vào lòng.

Quần áo của dính tuyết, tươi mới và lạnh lẽo, trộn lẫn với mùi hương đặc biệt trên cơ thể anh. Trái tim cô đập thình thịch, cảm giác được anh cúi đầu xuống, hôn lên tóc mình: “Ủm, cả ngày hôm nay anh cứ nhớ mãi mùi hương này”.

Cô xấu hổ dấm một cái vào lưng anh bỗng nghe thấy tiếng anh xuýt xoa.

Không nói không rằng, cô lập tức thoát ra, “Cởi áo ra”.

Mạnh Phương Ngôn sững người nhìn cô: “Chưa thấy cô gái nào sốt sắng như em, chưa được ăn cơm đã phải tập thể dục rồi”.

“Lưng của anh...” Cô nghiêng răng nghiêng lợi bê hộp bông băng ra, thấy anh không phản ứng gì bèn cố tình dùng ngón tay chọc vào lưng anh: “Đau lắm phải không? Anh có chịu cởi không?”.

Anh nhìn cô, cười khó xử, cuối cùng cũng ngồi xuống sô pha, nhẹ nhàng cởi sơ mi.

“Đừng có nói lần này anh ra nông nổi này cũng vì bị trẻ con làm thương.” Cô vòng ra sau anh, nhìn thấy những vết thương thâm đã được xử lý qua loa trên lưng anh, “Cả ngày hôm nay anh ra ngoài đánh nhau đấy à?”.

Hiếm có dịp anh không đấu võ mồm với cô, chỉ im lặng chịu đựng.

Lòng cô xao động, cô cụp mắt xuống, bắt đầu băng bó, cũng không hỏi thêm nhiều nữa.

Sau khi cô thu dọn xong xuôi, trở về bên cạnh anh, anh vẫn chưa mặc áo vào.

Trong căn phòng yên ắng, anh để trần nửa người, nhìn sâu vào mắt cô. Đôi mắt mỗi lần đều khiến cô run rẩy như ngừng thở, tối nay lại càng sâu không thấy đáy.

Anh không nói gì, không làm gì, chỉ nhìn cô như vậy.

Sợi dây cuối cùng trong lòng Chúc Tịnh, vào khoảnh khắc này, dưới ánh mắt anh, cuối cùng cũng khẽ đứt.

Cô hiểu, đây là một con đường không có điểm kết thúc.

Cô cũng hiểu, đây là thiêu thân lao đầu vào lửa.

Cô hiểu hết.

Nhưng cô vẫn đi về phía anh, vừa đi vừa đưa tay cởi áo khoác của mình.

Khi tới trước mặt anh, nửa người trên của cô đã hoàn toàn trần trụi.

Một giây sau, cô nâng má anh lên, cúi đầu hôn xuống đôi môi anh.

Ngay từ đầu cô đã nhận ra sự kích động của anh tối nay.

Cơ thể của con người ta luôn thành thật nhất. Tối nay mỗi lần xông vào, anh đều mạnh mẽ hơn, gấp gáp hơn cả. Anh giữ chặt eo cô, không cho cô cơ hội thở dốc, cả căn phòng vang lên những âm thanh khiến người ta tim đập chân run.

Kết thúc một lần, cô hét lên thành tiếng, âm thanh đó càng kích thích dục vọng trong anh. Anh vắt hai chân cô ra sau lưng, phủ lên người cô.

Mồ hôi của anh rơi xuống cơ thể nõn nà. Cô ôm lấy cổ anh, mặc cho anh cắn lên xương quai xanh của mình. Cô giao tất cả cho anh, thậm chí bất giác rơi nước mắt khi anh đang không biết mỏi mệt.

“... Đừng khóc.”

Cuối cùng, anh giải phóng toàn bộ, hôn lên khóe mắt cô, dịu dàng thì thầm: “Anh làm em đau rồi, anh xin lỗi”.

Cô nhìn vào mắt anh, trong đó chất chứa niềm vui, tuyệt vọng, đau khổ, áy náy... Cô chưa bao giờ được nhìn thấy một ánh mắt với nhiều cung bậc cảm xúc như thế.

“Anh đau khổ lắm à?” Cô hỗn hển phủ tay lên mắt anh, “Đừng cau mày”.

Anh mặc cho cô vuốt ve mắt mình, không ngừng hôn lên lòng bàn tay ấy, gần như một chết đi trong cơ thể nóng bỏng của cô.

Anh chưa bao giờ nghĩ mình lại lộ ra vẻ yếu ớt như thế trước mặt một cô gái.

Ngày hôm nay, anh đã vĩnh viễn mất đi người đồng đội cùng anh kề vai chiến đấu.

Anh phải giương mắt nhìn sinh mạng ấy biến mất trước mặt mình mà không thể làm gì. Lần đầu tiên anh ý thức được bản thân nhỏ bé và bất lực ra sao.

Đêm nay, cũng là đêm cuối cùng anh được ôm cô vào lòng.

Anh cùng cô chia sẻ đau khổ, cùng cô hòa vào nhau đến tận cùng, cuối cùng anh cũng hiểu, cô đã dễ dàng để lại trong cuộc đời anh một dấu vết không bao giờ có thể xóa mờ.

Phải, L nói đúng.

Anh đã thua.

Anh thua bản thân mình, thua cô, thua số mệnh.

Anh thua thảm hại.

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Đêm Thứ Hai Mười Tám: Anh Hy Vọng Ngày Mai Đứng Đến

Lúc hai người ăn được bữa tối cũng đã là nửa đêm.

Chúc Tịnh khoác áo sơ mi của anh, mang đồ ăn xuống bếp hâm lại một lượt cho nóng. Tối nay Mạnh Phương Ngôn dính người khác thường, gần như đi sau cô, một bước không rời. Cuối cùng, hai người họ còn giải quyết luôn bữa tối dưới bếp.

Ăn cơm xong, anh lấy một chiếc áo khoác từ trong phòng ngủ ra, đưa cho cô rồi mỉm cười: “Đi nào, ra ngoài treo đèn”.

Cô nhìn anh, đón lấy áo rồi lục nhà kho lôi chỗ đèn trang trí và thang ra, cùng anh ra khỏi nhà.

Đêm khuya, đường phố không một bóng người, tất cả đều im ắng. Anh kiên nhẫn treo đèn và dây trang trí lên mái hiên một cách chỉnh tề, trang trí cây thông Noel đặt trước cửa rồi đi sang một bên bật công tắc cho đèn sáng.

Trong khoảnh khắc, cả căn nhà được điểm xuyết bởi những ngọn đèn, trở nên vô cùng ấm áp giữa đêm đông giá lạnh. Cô đứng trước sân, yên lặng ngắm những ngọn đèn đổi màu liên tục, nét mặt bất giác trở nên dịu dàng.

“Lên đây nào.”

Ngẩng đầu lên, cô thấy Mạnh Phương Ngôn đang ngồi trên nóc nhà, tươi cười vẫy tay với cô: “Leo lên thang đi, anh đỡ em”.

Cô lạnh lùng dùng ánh mắt uy hiếp anh một chút, bỗng phát hiện anh vẫn kiên quyết đợi mình, lát sau mới bỏ cuộc, bắt đầu chậm chậm leo lên thang.

“Đỡ được em rồi.”

Mạnh Phương Ngôn nhanh chóng nắm được tay cô, cẩn thận đỡ cô ngồi xuống bên cạnh mình, ôm chặt cô vào lòng.

“Lạnh không?” Anh đan tay mình vào tay cô, nắm chặt rồi cọ lên cho nóng, ủ vào tai cô.

“Anh nói xem.” Cô bực bội thở dài, rồi co rụt vào lòng anh.

Ngày lạnh thế này mà hai người họ không ở yên trong nhà, cứ nhất quyết trèo lên mái để cảm nhận tuyết trắng lạnh cắt da cắt thịt. Anh phát điên, cô lại vẫn ở bên cạnh anh.

Anh bật cười, hôn lên tóc mai của cô, bỗng khàn giọng nói: “Giáng sinh vui vẻ nhé!”.

Cô sững người, ánh mắt mềm đi từng chút, từng chút một.

“... Giáng sinh vui vẻ.” Cô nói.

Mỗi đêm Giáng sinh trước kia, hầu như cô không ở London đón tết một mình thì cũng tới huyện Lăng Đình đón cùng hiệu trưởng Phùng và đám trẻ. Cho dù là khi còn đang yêu Chu Dịch Kỳ, cô cũng sẽ bỏ lỡ ngày này. Ngày tết đoàn viên có ý nghĩa to lớn với người phương Tây, với cô lại chẳng có gì đặc biệt.

Nhưng đêm nay, cô lại cùng anh ăn bữa tối, cùng trang hoàng nhà cửa, thậm chí ôm nhau cùng đón mười hai giờ.

Cô thật sự đã trải một đêm Bình An theo đúng ý nghĩa của nó.

“Đêm nay là Noel, em có thể có một điều ước.” Im lặng một lúc lâu, anh tựa vào trán cô, thì thầm.

Cô nghiêng đầu nhìn anh: “Ước với anh có tác dụng không?”.

Anh cười cực kỳ mê người: “Em không biết anh đây chính là ông già Noel à?”.

Cô lờm nguýt nhưng trong lòng vẫn vô thức muốn chiều ý anh, hoàn thành việc làm vốn không có mấy ý nghĩa thực tế này.

“Vậy em ước...” Ánh mắt cô hướng về một điểm xa xăm nơi đường chân trời, “Em ước những ai hiện đang ở bên cạnh em sẽ không bao giờ rời xa em nữa”.

Cô chỉ mong sao hiệu trưởng Phùng và lũ trẻ ở huyện Lăng Đình, Chúc Trầm Ngâm, Lăng Họa, Tăng Tự, Tăng Kỳ, Tạ Thâm... cả anh nữa, chỉ vì hôm nay họ vẫn còn ở bên cô, cô đã mãn nguyện rồi.

Vì cô chỉ có những điều này, cô cũng không ảo vọng những gì quá xa xỉ.

Mạnh Phương Ngôn chăm chú ngắm nhìn cô, trái tim anh lúc này như bị ai cửa từng nhát, từng nhát, cửa đến khi máu chảy đầm đìa.

Nỗi đau ấy, thậm chí còn đứt ruột đứt gan hơn cả khi trúng mảnh bom.

“Thế còn anh?” Nói xong, cô nhìn sang anh, khẽ hỏi: “Anh có nguyện vọng gì muốn thực hiện không?”.

Anh nhìn cô rất lâu, lát sau giơ tay lên vuốt ve tóc cô, từng cái, từng cái, cho tới khi cô cảm thấy buồn ngủ.

“Anh hy vọng...” Anh nghiêng đầu hôn lên mắt cô, “Anh hy vọng giây phút này vĩnh viễn đừng bao giờ kết thúc”.

Anh hy vọng thời gian ngừng trôi, anh mong sao ngày mai đừng đến.

Anh hy vọng giấc mơ này không bao giờ dừng lại...

...

Sáu giờ tối.

Mạnh Phương Ngôn đứng bên giường, Chúc Tịnh vẫn đang say ngủ.

Trong bữa tối anh bỏ thêm kha khá thuốc, có lẽ đủ để khiến cô ngủ suốt 24 tiếng.

Anh nhìn cô rồi chậm rãi ngồi xuống, nhẹ nhàng nắm tay cô, đặt lên đôi mày của mình.

Rất lâu sau, anh hôn lên lòng bàn tay cô rồi đứng dậy rời đi.

Trời đã tối hẳn, anh bước từng bước trên đường, chẳng biết đã qua bao lâu, cuối cùng dừng lại trước một căn nhà.

Cửa lớn không khóa, chỉ hơi khép hờ như đã dự liệu được từ trước anh sẽ tới. Anh đi vào trong nhà, tiện tay đóng cửa lại, mặt không cảm xúc.

“Cách” một tiếng, có lẽ cửa lớn đã được khóa lại. Phòng khách yên ắng không một tiếng động, chỉ loáng thoáng nhìn thấy có người nằm trên một chiếc ghế, quay lưng về phía anh.

“Anh rất đúng giờ.” Người đó từ tốn nói: “Hơn nữa anh cũng rất biết giữ lời hứa, không mang theo bất kỳ cái đuôi nào. Đương nhiên, có qua có lại, hôm nay trong căn nhà này cũng không có bất kỳ thủ hạ nào của tôi”.

Anh im lặng.

“Không có vũ khí, không có khoa học kỹ thuật, không có đồng đội, Chiến thần có còn là Chiến thần không?” Người đó châm chọc.

“Mọi việc anh làm...” Mạnh Phương Ngôn cất lời, “Anh dày công nghĩ ra trò chơi này, thậm chí tốn rất nhiều công sức để tôi có mặt tại đây hôm nay, chẳng phải chỉ để phá vỡ truyền thuyết về Chiến thần sao?”.

Người đó bật cười.

“Từ sau chuyến du lịch tới công viên Yellowstone, việc anh tiếp tục xuất hiện tại London đã khiến tôi nghi ngờ anh. Mẫu vật tại phòng thí nghiệm là trò do thám đầu tiên, anh không phụ lòng tôi. Tiếp theo đó, ngay tại buổi tiệc Halloween anh đã bại lộ, cùng bại lộ với anh còn có Tạ Thâm.”

“Thế nên, mật mã của hiệp ước Satan cũng do anh cố tình gài vào di động của cô ấy để tôi lấy được.” Mạnh Phương Ngôn điềm đạm nói.

“Nếu không để anh có được mật mã, làm sao có thể dụ anh tới công xưởng điều chế dung dịch như suy đoán của tôi rồi lại tới viện bảo tàng Anh để tiến hành giao dịch, rồi làm sao có thể khiến anh tận mắt chứng kiến đồng đội của mình tan thành cát bụi đây?” Người đó cố tình kéo dài giọng ra.

Mạnh Phương Ngôn nghe xong, sụp mắt xuống, không chút dao động, không bị kích động như hẳn mong muốn.

Hắn tiếp tục dẫn từng từ từng chữ: “Mạnh Phương Ngôn, tôi nghĩ, chắc hẳn có năm mơ anh cũng không ngờ rằng, một kẻ không có thất tình lục dục như mình, có một ngày lại thật sự rung động trước đối tượng mai phục của mình, đúng không?”.

“Vì muốn ở bên cô ta, anh qua lại thành phố T và London vô số lần, trở thành thầy giáo vì muốn bảo vệ cô ta, vì nhìn thấy tôi giả vờ đi theo sau cô ta ra khỏi tiệc Halloween mà từ bỏ việc tải hiệp ước Satan, quay đi tìm cô

ta, rồi lại vì cô ta ở trong bệnh viện X mà từ bỏ cơ hội ngàn vàng có thể bắt sống tôi.”

“Anh rắp tâm tiếp cận Chúc Tịnh để tới gần tôi, nhưng lại bị tôi lợi dụng cô ta hết lần này tới lần khác để ảnh hưởng anh và đùa nghịch anh trong tay mình.”

“Nói thật, tôi rất không hiểu, người phụ nữ trở thành thứ vũ khí tuyệt vời nhất của tôi, rốt cuộc có khả năng ghê gớm gì lại có thể khiến người ngoài cuộc xuất sắc nhất thế giới biến thành kẻ si tình, thậm chí kéo cả báo săn Tạ Thẩm của CIA ngã ngựa?”

“Anh sẽ không bao giờ hiểu được đâu.”

Trầm ngâm một lúc, Mạnh Phương Ngôn lạnh lùng nhìn hẳn: “Anh không có nhân tính, sinh mạng của con người không hề quan trọng với anh, hoặc chưa từng quan trọng. Anh giết hại quá nhiều người vô tội, nhưng lại không hiểu vì sao mình muốn giết người, thế nên làm sao anh hiểu được tình cảm của con người”.

Người kia bỗng nhiên phá lên cười ghê rợn, như vừa nghe thấy câu nói nực cười nhất trên đời: “Tình cảm của con người? Ha ha ha... Tình cảm...”.

“Anh và em gái từ nhỏ đã bị cha mẹ bỏ rơi, viện trưởng của cô nhi viện ngoài mặt tỏ ra rất tốt bụng với hai người, đằng sau lưng lại hiếp dâm em gái anh gần hai năm trời. Sau này hai anh em anh được một phú thương nhận nuôi. Những tưởng cuối cùng cũng được sống cuộc đời yên bình nhưng lại bị bà vợ và con trai của ông ta chèn ép, ở trường chịu bạo lực một thời gian dài. Nhưng từ khi anh tốt nghiệp cấp ba, tất cả những người từng có quan hệ với anh đã bị xóa sổ khỏi thế giới chỉ trong vòng một đêm.”

“Đúng vậy...” Người kia thở dài vui vẻ, “Cả đời này tôi cũng không thể nào quên ánh mắt họ nhìn tôi trước khi chết...”.

“Anh đích thực chịu nhiều bất công. Anh muốn báo thù, anh muốn có tiền, anh muốn có quyền lực. Anh trách cứ thế giới và thể chế anh đang sống hại anh đến bước đường này. Anh bất chấp thủ đoạn, dựa vào việc giết chóc để có được cảm giác thỏa mãn và mọi thứ anh muốn.”

Mạnh Phương Ngôn từ từ lại gần chiếc ghế: “Anh dịch chuyển nỗi đau của mình sang những người khác. Nhưng chỉ cần tôi còn sống trên thế giới này một ngày, anh sẽ không được phép làm vậy”.

“Đây là lý do vì sao tôi nhất định phải bắt anh về quy án, Ghost, không... Tăng Tự.”

Khi anh nói xong câu này, người trên ghế cũng dừng cười.

Lát sau, chiếc ghế xoay về phía anh, gương mặt không thể quen thuộc hơn xuất hiện trước mắt anh.

Tăng Tự ngồi trên ghế nho nhã khép hai ngón tay lại, chào anh: “Anh Phương Ngôn”.

Mạnh Phương Ngôn nhìn người đàn ông có diện mạo trẻ trung và tuấn tú kia.

Phải, ngay từ đầu anh đã biết, Tăng Tự chính là Ghost.

Lần đầu tiên gặp hẳn, mỗi một giây phút sống chung với người này, mỗi lần thấy hẳn nở nụ cười, anh đều thầm cảm thán, tên ác quỷ đã dùng bóng tối nuốt trọn anh chàng này mới đáng sợ biết bao.

Đến bây giờ anh vẫn không dám tin, vì sao một người đàn ông như vậy lại là kẻ thủ ác của cả thế giới.

Tăng Tự nhìn anh, khóe môi rướn lên một nụ cười lạnh lẽo: “Anh cảm thấy đám người đó vô tội à? Bọn chúng chết cũng chưa hết tội!”.

“Tất cả mọi người trên đời đều đeo lớp mặt nạ lương thiện. Họ nói luôn dễ nghe vô cùng nhưng lại có thể đẩy anh xuống vực sâu mà không hề do dự. Anh cầu xin họ, họ lại chỉ vào mặt anh phá lên cười. Anh cầu xin họ tha cho anh, họ lại càng muốn dồn anh vào chỗ chết. Anh tưởng anh có được tình cảm, nhưng đó lại chỉ là bước đầu cho một chuỗi những trò đùa.”

“Anh Phương Ngôn, anh nói cho tôi biết đi. Xã hội loài người xấu xí này lẽ nào không phải chỉ khi tất cả đều biến thành pháo hoa mới là đẹp nhất sao? Lẽ nào không phải sao?!”

Anh nhìn khuôn mặt dữ tợn của Tăng Tự, rất lâu sau mới bình tĩnh đáp lại: “Thế giới này đích thực tồn tại song song cả tốt đẹp và xấu xa, nhưng chính vì có hai mặt ấy, mới cấu thành thế giới chân thực có con người và tình cảm”.

“Nếu đúng như anh nói, thế giới này luôn giả dạng, thì làm gì có cái ác xuất hiện?”

Như vậy sẽ chẳng có đau khổ, bi thương hay tuyệt vọng.

Như vậy đã chẳng có niềm vui, hạnh phúc và mong chờ.

Mọi thứ tình cảm mâu thuẫn đan vào nhau mới tạo thành thế giới.

Người ta sẽ bắt gặp bóng tối giữa ánh sáng lung linh, lại nhìn thấy bình minh giữa đêm đen mịt mù.

“Tăng Tự, khi anh làm những chuyện này, có từng nghĩ, nếu em gái anh biết cô ấy sẽ đau khổ nhường nào không?”

“Ha...”

Tăng Tự bật cười, đứng dậy khỏi ghế, chậm rãi đi tới trước cửa một căn phòng đóng kín, nhẹ nhàng mở ra: “Nói hay như vậy, vậy thì hãy để tôi xem

bản lĩnh thật sự của anh đi”.

Bên trong lúc này xuất hiện một người khác.

Là Tăng Kỳ.

Khuôn mặt giống Tăng Tự của cô ấy lúc này đầm đìa nước mắt. Tóc tai rũ rượi, khóe miệng bị dính băng keo không nói được, hai tay bị trói chặt ra sau lưng ghế.

Còn trước ngực cô ấy lúc này bị trói một quả bom hẹn giờ, những con số đỏ chót đang chảy trôi từng chút một.

Khi nhìn thấy anh, ánh mắt tuyệt vọng của cô ấy lóe lên một tia sáng, nước mắt một lần nữa trào ra. Cô ấy giãy giụa, nghẹn ngào, ra sức cầu cứu.

“Anh Phương Ngôn, anh có năm phút đấy.”

Tăng Tự giơ tay về phía anh, mỉm cười: “Phá giải mật mã bốn con số này, cứu thoát cô em gái thương yêu của tôi, tôi sẽ dâng cho anh hiệp ước Satan”.

“Anh thấy, vụ giao dịch này lời chứ hả?”

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Đêm Thứ Hai Mười Chín: Món Quà Cuối Cùng Dành Cho Chiến Thần

Tăng Tự bây giờ chỉ còn là một kẻ bệnh hoạn vô phương cứu chữa.

Hắn bất chấp mang em gái ra làm quân cờ trong trò chơi, thậm chí hắn đã chuẩn bị sẵn tình huống nếu Mạnh Phương Ngôn nhập sai mật mã, tất cả đều sẽ chôn xác tại đây.

Mạnh Phương Ngôn cuộn chặt tay lại, nhìn Tăng Tự đang mỉm cười ba giây, sau đó lập tức lao về phía Tăng Kỳ.

Nếu Tăng Tự đã ghim vào đầu suy nghĩ đó thì anh càng không thể thua cuộc.

Khi tới trước mặt Tăng Kỳ, quả bom trên người cô ấy đã chỉ còn hơn bốn phút.

Anh nhìn Tăng Kỳ đang tuyệt vọng, run lên từng cơn, ngồi xuống, bình tĩnh lại để quan sát máy tính giờ.

Mật mã gài trên bom hẹn giờ có một bàn phím số cùng một màn hình dài và nhỏ. Nó nối với quả bom, một khi mật mã bị phá giải trong thời gian quy định, quả bom sẽ tự động bị vô hiệu.

“À, tôi quên không nói.” Tăng Tự lúc này nhàn nhã đứng một bên khoanh tay: “Anh chỉ có một lần được nhập sai mật mã”.

Mạnh Phương Ngôn gạt bỏ mọi suy nghĩ hiện lên trong đầu lúc này, ánh mắt anh nhìn chăm chăm vào bàn phím nhỏ xíu ấy.

Bốn chữ số, tổ hợp từ 0-9, tổng cộng có đến 10000 khả năng.

Anh chỉ có bốn phút và một lần nhập sai duy nhất.

Lần này, Tử thần vẫn là thời gian, anh vẫn phải chạy đua với nó.

Trong phòng im ắng đến rợn người, chỉ còn những giọt nước mắt vô thanh của Tăng Kỳ rớt xuống, lạnh lẽo rơi xuống mu bàn tay anh. Anh ngẩng đầu nhìn cô gái đang tuyệt vọng này.

Cô gái này từ đầu tới cuối không hề hay biết gì về những chuyện anh trai làm. Cô ấy đã phải chịu đựng nhiều chuyện u ám và xấu xa như vậy, anh tuyệt đối không để cô ấy lại phải gánh chịu tội lỗi của anh trai mình.

Còn hai phút.

Mạnh Phương Ngôn nhẹ nhàng gip tay, nhập số đầu tiên.

Tăng Tự nghiêng đầu nhìn về phía anh, chút bất ngờ thoáng qua nơi đáy mắt.

1 phút 30 giây, anh nhập vào số thứ hai.

Trong cuộc đời, anh từng trải qua vô số lần đánh cược.

Nhưng lần này anh lại sợ. Nếu nhập sai thì anh vĩnh viễn không bao giờ được nhìn thấy người con gái trong lòng mình nữa. Từ sau khi cô xuất hiện, mỗi lần đánh cược, anh đều lo lắng mình có sống sót nổi hay không.

Cho dù anh không còn mong chờ việc được ở bên cạnh cô, nhưng chỉ cần còn sống, anh vẫn còn cơ hội được nhìn thấy cô.

Thời gian đếm ngược còn 1 phút, anh khẽ ấn số thứ ba.

Còn một số cuối cùng,

Anh dừng tay, nghiêng đầu nhìn về phía Tăng Tự lúc này ánh mắt hết sức phức tạp và u ám. Anh nhìn tên ác ma đã giết vô số người này không chớp mắt.

Còn 30 giây cuối cùng, anh giơ ngón tay lên.

Tăng Kỳ khẽ nhắm mắt lại, lệ khô đọng lại nơi khóe mắt cô ấy.

“Bíp...”

Sau khi Mạnh Phương Ngôn hoàn thành chữ số cuối cùng, đồng hồ bấm giờ ngừng đếm.

Con số đỏ vĩnh viễn dừng lại ở 00 phút 28 giây.

Tăng Kỳ mở mắt, bỗng chốc bật ra tiếng nấc nghẹn ngào khi thoát chết trong gang tấc.

Lúc này Mạnh Phương Ngôn mới phát hiện ra lòng bàn tay mình đầm mồ hôi. Anh đứng dậy, nhanh chóng tháo quả bom trên người Tăng Kỳ, cởi dây trói cho cô ấy, xé cả băng dính trên miệng.

“Anh Phương Ngôn, cảm ơn anh...” Tăng Kỳ cảm kích nhìn Mạnh Phương Ngôn, rồi lập tức quay sang Tăng Tự: “Anh à... Em xin anh, anh hãy dừng lại đi, em xin anh dừng lại đi...”.

“Tại sao mà lại giải được mật mã?” Tăng Tự nhìn Mạnh Phương Ngôn với vẻ khó tin, mắt long lên sòng sọc: “Sao mà biết được mật mã này?!”.

“Bốn số này là ngày sinh nhật của phú thương đã nhận nuôi anh và Tăng Kỳ.” Anh bình tĩnh trả lời Tăng Tự: “Tôi đã đọc toàn bộ tài liệu về anh, nên

nhớ được ngày này”.

Tăng Tự đứng đó, mặt mày tái xanh, cả người phát run. Một lúc sau, hắn đột ngột rút súng từ sau lưng ra, nhắm vào mi tâm Mạnh Phương Ngôn.

“Tăng Tự!” Mạnh Phương Ngôn nhìn thẳng vào họng súng của hắn, không chút e dè: “Nếu anh cảm hận tình cảm thì hãy tự vấn lương tâm mình xem, ở nơi sâu thẳm trong lòng anh, có phải vẫn còn lại chút tình cảm dành cho vị phú thương đó không?”.

“Mày câm mồm cho tao!” Tăng Tự phản nộ: “Mày thì hiểu cái mẹ gì?!”.

“Trước khi ông ấy qua đời trong một tai nạn giao thông, ông ấy chăm sóc anh và Tăng Kỳ vô cùng chu đáo. Ông ấy luôn bỏ mọi công việc lại để ở bên hai người trong những dịp lễ tết quan trọng. Ông ấy biết hai người ngủ không sâu giấc nên dễ giật mình choàng tỉnh, ngày nào cũng đợi hai người ngủ rồi mới rời đi. Ông ấy thậm chí còn đối tốt với hai người hơn cả con trai ruột của mình...”

“Câm mồm!” Bàn tay cầm súng của Tăng Tự run bần bật, hắn sụp đồ gào lên: “Nếu ông ta không chết, thì tao và Tăng Kỳ đã không bị vợ và con trai lớn của ông ta ngược đãi. Tất cả là vì ông ta, đã đưa chúng tao thoát khỏi địa ngục rồi lại một lần nữa đẩy chúng tao vào địa ngục!”.

“Anh à...”

Tăng Kỳ ở bên khóc nức nở, lúc này đứng dậy khỏi ghế, loạng choạng đi về phía Tăng Tự: “Anh bỏ súng xuống đi đã, em cầu xin anh đấy...”.

“Tăng Kỳ!” Tăng Tự đỏ sọng mắt nhìn cô ấy: “Lẽ nào em đã quên thế giới này đối xử với em như thế nào sao? Em đã quên tên viện trưởng năm đó lừa gạt tất cả mọi người rồi mang ác mộng tới cho em như thế nào sao? Em đã quên người tới điều tra bắt cười cho qua sau khi nghe em giải bày như thế nào sao? Em đã quên đám bạn học từng đánh em, bắt nạt em như

thế nào sao? Bọn chúng lột hết quần áo của em, đẩy em xuống hồ bơi. Bọn chúng chỉ vào mặt chửi em là đĩ, bán thân để được đi học, em quên hết rồi sao?!”.

Tăng Kỳ quỳ xuống trước mặt Tăng Tự, giơ tay lên, run run níu lấy vạt áo hăn: “Em không quên... Nhưng anh ơi, anh còn nhớ Chúc Tịnh đối xử với chúng ta thế nào không? Từ ngày đầu tiên quen biết, cậu ấy đã coi chúng ta như bạn bè thật sự, chưa bao giờ hỏi han về quá khứ của chúng ta. Khi em vừa vào đại học, còn chưa quen với cuộc sống ở ký túc, cậu ấy luôn giúp đỡ em, bảo vệ em. Khi anh bị người ta trách cứ, nói là làm giả kết quả thí nghiệm, chính cậu ấy là người thức đêm tìm bằng chứng đưa cho đối phương xem...”.

“Trên đời này vẫn còn người nguyện đối xử thật lòng với chúng ta mà. Em biết cậu ấy thật lòng, từ đầu tới cuối đâu có ai ép cậu ấy phải làm vậy đâu...”

“Anh à, em cầu xin anh, anh nhận tội đi, đừng lại đi. Bây giờ anh vẫn kịp chuộc tội mà... Bao nhiêu người đã vì anh mà chết, anh tưởng cái chết của họ có thể bù đắp cho những tổn thương của chúng ta sao? Không đâu, sẽ chỉ càng tăng thêm tội nghiệt của chúng ta thôi...”

Tăng Tự nhìn Tăng Kỳ. Đây là cô em gái hăn trân quý bảo vệ trong lòng. Hăn chưa bao giờ để ai bắt nạt nó. Nhưng vì sự bé nhỏ và bất lực của hăn, em gái đã chịu vô số tủ nhục. Những tủ nhục đó, hăn có giết bao nhiêu người cũng không thể giúp nó xóa sạch.

Mạnh Phương Ngôn trông thấy nét mặt điên rồ của Tăng Tự dần dần tan biến. Anh nhìn thấy hăn chậm rãi hạ súng xuống.

“Đoàng...”

Nhưng một giây sau, khi anh còn chưa kịp có bất kỳ động thái nào, Tăng Tự đã lên đàn nhắm vào Tăng Kỳ.

Bản chết.

Máu tươi như bông hoa nở rộ trước ngực Tăng Kỳ. Những dòng máu chảy tràn xuống nền đất lạnh, thấm vào xi măng, chảy tới chân Mạnh Phương Ngôn.

Tăng Tự điềm nhiên nhìn Tăng Kỳ đã trút hơi thở cuối cùng. Hắn quỳ xuống, nâng khuôn mặt nhợt nhạt của cô ấy lên, trong hốc mắt vẫn còn nguyên một giọt lệ khó tin.

“Em gái à, em nói đúng, anh liều mạng như vậy còn không bảo vệ được em, vậy thì em hãy xuống dưới đó đợi anh trước đi.”

Mạnh Phương Ngôn trợn tròn mắt, anh cảm giác lục phủ ngũ tạng của mình đều đang run lên.

Anh lao tới trước mặt Tăng Tự, vằn vò cổ áo hắn, vung một cú đấm.

Không có thủ hạ trợ giúp, Tăng Tự vốn không phải đối thủ của Mạnh Phương Ngôn. Gần như chỉ một lúc, mặt hắn và cơ thể hắn đã tím bầm, chảy máu. Mạnh Phương Ngôn dồn Tăng Tự vào chân tường, dùng tay hất khẩu súng ra, đặt lên thái dương hắn, phẫn nộ quát: “Hiệp ước Satan để ở đâu?!”

Tăng Tự nghe xong, bật cười, ho ra máu.

“Nói!” Hốc mắt Mạnh Phương Ngôn vằn lên tia máu, “Đồ ác ma ngay cả em gái cũng không tha!”

“Chiến thần, mà làm vậy trông khó coi lắm...” Miệng Tăng Tự toàn là máu, giọng hắn yếu ớt và lạnh lùng: “Hơn nữa sao mà ngây thơ quá vậy, lại tin rằng tao sẽ giao hiệp ước Satan cho mày...”

Mạnh Phương Ngôn nheo mắt, một giây sau, “rắc” một tiếng, anh đá gậy chân trái của Tăng Tự, “Nó ở đâu?!”.

Tăng Tự vì cơn đau kịch liệt mà mồ hôi túa ra như tắm, nhưng hắn vẫn cười thoải mái: “... Rất lâu trước khi mày tới, tao đã giao nó lại cho W. Hắn có lẽ đã mang bản hiệp ước rời khỏi đất nước này, đi về một nơi chúng mày không thể tìm thấy rồi...”.

“Hắn đã đi đâu?!”

Tăng Tự im lặng.

Mạnh Phương Ngôn lạnh lùng đá gậy tiếp chân phải.

Tăng Tự hự một tiếng, mồ hôi lã chã rơi: “... Mạnh Phương Ngôn, mày là đối thủ giỏi nhất tao gặp trong cuộc đời này. Nhưng nếu bây giờ mày giết tao, mày sẽ vĩnh viễn không biết được hương đi của hiệp ước Satan...”.

Nói xong câu này, Tăng Tự như chờ đợi gì đó. Mặc cho Mạnh Phương Ngôn dùng nắm đấm chất vấn, hắn vẫn im bật, giống như đã bị câm vạ.

Chẳng biết đã qua bao lâu, Mạnh Phương Ngôn nhìn thấy Tăng Tự nở một nụ cười quái dị.

Anh thấy Tăng Tự chậm rãi giơ tay lên, chỉ ra sau lưng anh.

Mạnh Phương Ngôn như nghĩ ra gì đó, con người trừng to với vẻ khó tin, khẽ quay đầu.

Bên ngoài ngôi nhà, tuyết rơi dày đặc, cả London đã bị tuyết trắng bao phủ, trở thành một thành phố trắng xóa. Còn lúc này, ngoài ô cửa sổ đối diện nơi anh và Tăng Tự đứng, có một người xuất hiện.

Là Chúc Tịnh.

Là người đã bị anh hạ thuốc, hôn mê gần 24 tiếng đồng hồ, tuyệt đối không thể tỉnh dậy vào lúc này.

Cô mặc chiếc áo mỏng manh, đứng giữa tuyết, trước căn nhà ấy, bất động nhìn anh.

Họ cách nhau chỉ đúng mười bước chân. Chỉ cần anh qua đó, mở tung cửa sổ, giơ tay ra là sẽ chạm được vào khuôn mặt cô, là có thể kéo cô vào lòng mình.

Nhưng anh biết, họ của lúc này cách nhau cả một tinh cầu.

Cả cuộc đời này, Mạnh Phương Ngôn cũng không thể quên ánh mắt cô nhìn mình.

“Chiến thần thân mến...”

Tăng Tự cuối cùng cũng thở phào, cất giọng như vừa được giải thoát, “Có thích không hả? Đây là món quà cuối cùng tao tặng mày...”.

“Tao muốn khiến mày tận mắt chứng kiến đồng đội ra đi trước mặt mày, tôi muốn khiến người mày yêu nhất tận mắt chứng kiến giây phút đối trá bị vạch trần, tao muốn mày thương thức dư vị đau thấu tim mà thứ ‘tình cảm’ mày nói mang lại...”

“Tao chúc mày, kiếp này mãi mãi cũng không được chạm vào người mày yêu. Tao chúc mày cũng giống như tao, đời sau rơi xuống địa ngục, vĩnh viễn không được siêu thoát...”

Nói xong câu cuối cùng, hần nhẹ nhàng phủ tay mình lên tay Mạnh Phương Ngôn, lên đạn khẩu súng đang nhắm vào thái dương.

Đoàng...

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Đêm Thứ Ba Mười: Hạ Màn

Cơn mơ này nối tiếp cơn mơ kia, nổi nổi, chìm chìm.

Chẳng biết đã qua bao lâu, Chúc Tịnh bỗng đổ mồ hôi đầm đìa rồi bật dậy khỏi giấc mơ.

Bộ quần áo ngủ đã ướt sạch, cảm giác gần như nghẹt thở trong cơn mơ vừa rồi cho tới giờ cô vẫn còn nhớ rõ. Đầu quá choáng váng, cô bò dậy khỏi giường, cầm cốc nước, ngửa cổ uống cạn.

Dòng nước lạnh kích thích cả cơ thể. Cô đặt cốc nước xuống, lau mồ hôi trên trán, phát hiện bên ngoài trời đã tối đen, bèn ngẩng phắt đầu dậy nhìn đồng hồ.

Bây giờ đã hơn chín giờ rồi.

Cô và anh em Tăng Tự đã hẹn nhau bảy rưỡi tối nay sẽ tới đón Giáng sinh ở nhà họ, nhưng không biết vì sao sáng sớm cô thiếp đi rồi ngủ một mạch tới tận bây giờ.

Một người luôn đúng giờ như cô mà lại muộn, hơn nữa còn ngủ gần 24 tiếng đồng hồ.

Bật đèn phòng khách lên, cô phát hiện Mạnh Phương Ngôn không còn ở nhà, thầm nghĩ vì sao anh không gọi cô dậy mà lại qua đó trước. Cô vội vàng đánh răng, rửa mặt rồi gửi tin nhắn cho Tăng Tự và Tăng Kỳ, khoác đại một cái áo lên rồi cứ thế đi ra cửa.

Cô lái xe, đi xuyên qua những con đường lớn nhỏ trong trung tâm thành phố. Cô nhìn thấy những đèn trang trí được treo lủng lẳng trên mỗi ngôi nhà, nhìn thấy những thanh niên tụ tập nhau lại, đội mũ và râu của ông già Noel, cùng nhau tụng chúc mừng trong các quán bar.

Nhìn thấy những cảnh ấy, nét mặt của cô bất chợt dịu dàng hẳn.

Gặp đèn cô, cô ngẫm nghĩ rồi cúi đầu, viết một dòng tin nhắn gửi cho Mạnh Phương Ngôn.

Đừng có ăn hết gà nướng của em đó.

Nhưng rất lâu sau, một người bình thường luôn trả lời tin nhắn với tốc độ kinh hoàng như anh mãi vẫn chưa hồi âm. Cô đoán chắc họ đang tụ tập lại vừa ăn vừa chơi trò gì đó nên anh mới bỏ bê cả di động.

Thật muốn được gặp họ nhanh nhanh.

Cô nghĩ, tên nhóc Tăng Tự kia hôm nay chắc chắn lại cải trang thành ông già Noel, giả vờ nhảy từ ngoài cửa sổ vào rồi phát những món quà đã chuẩn bị sẵn cho họ; Tăng Kỳ giỏi nấu nướng, kiểu gì bàn ăn hôm nay cũng khiến người thòm thèm; Tạ Thẩm không biết có tới không, nhưng nếu anh ấy tới, thể nào uống rượu vào cũng khác hẳn cái vẻ lầm lì ngày thường.

Còn anh thì sao nhỉ?

Cái người đàn ông vừa giáo hoạt vừa quyến rũ đó chắc chỉ biết ngồi yên một chỗ thôi, quay đầu nhìn cô chăm chú rồi nở nụ cười như đùa như thật giống mọi lần.

Nhưng chỉ vậy cũng đã quá đủ để cô dừng mọi suy tư, đi tới bên anh.

Cô nhanh chóng đi tới trước cửa nhà họ.

Đỗ xe xong, cô nhìn ngôi nhà bật đèn sáng choang qua cửa sổ, vội đóng cửa xe lại rồi rón rén đạp lên tuyết, đi vào trong.

Không biết họ thấy cô xuất hiện sẽ có phản ứng gì đây, chắc Tăng Tự lại đầu trò chọc cô, bắt cô uống ba ly rượu phạt vì tội tới muộn.

Khóe môi Chúc Tịnh nở một nụ cười mà chính cô cũng không hề hay biết. Cô đi tới bên cửa sổ.

Một giây sau, nụ cười ấy đông cứng lại.

Khí lạnh cắt da cắt thịt bắt đầu từ lúc này từ ngón tay chầm chậm lan ra khắp cơ thể.

Cô phát hiện ngón tay mình bắt đầu run rẩy. Cô không kiểm soát được nó, cảm thấy hai chân cũng mất đi cảm giác.

Cô thậm chí còn nghi ngờ mình vẫn đang nằm mơ.

Nếu không, sao cảnh tượng cô nhìn thấy giờ này lại đáng sợ đến thế chứ?

Giữa căn phòng trống trải và rộng lớn, Tăng Kỳ nằm trên vũng máu, mặt không huyết sắc, bất động như đã chết.

Tăng Tự người đầy máu me, bị một người áp chặt vào tường. Tay trái của cậu ấy và tay phải của người kia đang đè lên nhau, nắm chặt một khẩu súng đen.

Con người quay lưng lại, bất luận anh có mặc quần áo kiểu gì, bất luận đã bao lâu qua đi, cô vẫn biết anh là ai.

Là đôi tay từng ôm cô, từng chạm vào từng góc ngách trên cơ thể cô.

Là bờ vai rắn chắc và rộng lớn, từng là chỗ dựa duy nhất khi cô sụp đổ.

Là hơi ấm đã hòa vào hơi ấm của cô.

Chúc Tịnh nhìn chăm chăm người đó cho tới khi anh quay đầu lại.

Khi ánh mắt của anh và cô chạm nhau, máu huyết trong người cô như ngừng chảy.

Đó là một gương mặt quá đỗi quen thuộc, nhắm mắt lại cô cũng vẽ ra được, nhưng lúc này nó xa lạ như cô chưa bao giờ gặp.

Tiếp sau đó, cô nhìn thấy Tăng Tự cầm súng nhắm vào thái dương và bóp cò.

Tiếng súng vang lên.

Tay Tăng Tự và khẩu súng cùng rơi xuống đất.

Cậu ấy như một con diều đứt dây, ngã thẳng xuống.

Nằm sõng soài bên cạnh Tăng Kỳ.

Hai anh em cô không còn gì không biết, từng ở cùng cô, chơi cùng cô, chia sẻ với cô quãng thời gian dài đằng đẵng mà cô độc này đã nằm xuống trước mặt cô, không còn hơi thở.

Còn người đàn ông kia thì vẫn đứng đó, trầm mặc, rần rỏi, vô tình như một ngọn núi.

“Á!!!”

Giữa bạt ngàn tuyết trắng, Chúc Tịnh ôm đầu, cuối cùng cũng hét lên một tiếng rồi gục ngã.

Tuyết thấm qua da, len lỏi vào tứ chi, thấm đẫm máu thịt của cô. Cô nằm đờ ra đất, cảm thấy cổ họng tràn lên mùi tanh của máu. Cô cảm thấy não bộ

đã mất hết mọi khả năng suy nghĩ.

Trước mắt hóa thành hai màu đỏ và trắng, là tuyết và máu hòa vào nhau.

Đây là mơ ư?

Vì sao giấc mơ này và giấc mơ ban nãy khiến cô choàng tỉnh lại tương đồng như vậy?

Cái chết và cánh hoa cùng nở bung trước mắt cô, là loài hoa diễm lệ cô chưa bao giờ trông thấy, một khi nó dính máu, sẽ hóa thành màu đen.

Lạnh quá.

Cô sắp tắt thở rồi.

...

Rất lâu sau.

Chúc Tịnh cảm thấy đôi chân và cả người mình đã tê dại, được ai đó đỡ dậy. Cô từ từ nghiêng đầu, nhìn thấy cô gái Anh quốc từng ngồi sánh vai với Mạnh Phương Ngôn trong quán bar đang nhìn mình bằng biểu cảm nặng nề.

Sau đó, cô nhìn thấy rất nhiều người, họ đều vô cảm, bình thản và khấn trương ra ra vào vào căn nhà của hai anh em họ Tăng. Họ đều mặc quần áo màu đen, ngoài tiếng bước chân ra, họ không nói thêm câu nào.

Cô nhìn thấy những người đó trước sau khiêng hai cái cáng ra ngoài. Cáng được phủ vải trắng. Cô nhìn thấy một cánh tay trắng nhợt rơi thông xuống, đó là một cánh tay mảnh khảnh, còn đeo một sợi trân châu đỏ.

Đó là món quà cô mua tặng Tăng Kỳ sau khi từ thành phố T trở về. Từ lúc đeo lên, cậu ấy chưa bao giờ tháo xuống.

Từ đầu tới cuối, cô không hề nhìn thấy Mạnh Phương Ngôn bước ra.

Tuyết càng lúc càng nặng hạt.

Chúc Tịnh được cô gái Anh quốc dìu đi, từng bước từng bước đi vào một căn nhà khác ở gần đó.

Vào nhà, cô trông thấy Tạ Thẩm đứng bên chiếc bàn dài.

Đồng phục anh ấy mặc trên người cô cũng chưa từng thấy, nhưng có ba chữ tiếng Anh mà cô biết.

CIA.

Lúc này anh ấy dịu dàng và thương tiếc khắc hẳn mọi khi, nhưng chỉ càng khiến người cô rét run.

Cô gái Anh quốc pha cho cô một tách trà nóng, rồi từ từ ngồi xuống đối diện cô.

“Tôi tên là Moon, là một thành viên của tổ chức Shadow, cũng là đồng đội của Mars... Mạnh Phương Ngôn.”

“Như cô đã thấy, bạn của cô, Tăng Tự, biệt danh Ghost, thực chất là tên trùm của những tổ chức khủng bố, bán tin tức tình báo, bán vũ khí quân sự bị quốc tế truy nã, đã cải trang thành người bình thường, sống cho tới bây giờ. Các Cục an ninh trên khắp thế giới từng truy bắt hắn nhiều năm nhưng không có bằng chứng xác thực, không thể bắt về. Vì chuyện này, họ đã ủy nhiệm cho điệp viên số một của Cục chúng tôi, Mars, bắt tên Ghost này, mai phục bên cạnh hắn.”

“Sở dĩ Mars chọn cô làm người quan hệ mai phục vì cô và hai anh em họ Tăng có quan hệ thân thiết nhất. Lại gần cô không dễ bị nghi ngờ.”

“Em ruột của Tăng Tự, Tăng Kỳ, cũng không hay biết gì giống như cô.”

“Nhiệm vụ cho tới nay đã bại lộ, các mục tiêu đều qua đời, các tin tức tình báo khác không có được, nhiệm vụ thất bại.”

“Cô còn gì muốn hỏi, đều có thể hỏi tôi.” Moon nhìn cô chăm chú, “Cô sẽ được Cục chúng tôi thực hiện kế hoạch bảo vệ nhân chứng, thời hạn ba năm”.

Chúc Tịnh im lặng nghe hết.

Lát sau, cô ngẩng đầu lên, cất giọng khản đặc: “... Tăng Kỳ chết rồi ư?”.

“Phải.”

“Tăng Tự... cũng chết rồi?”

“Đúng vậy.”

Sóng gió dần nổi lên trong đôi mắt cô.

“Moon...” Lúc này, Tạ Thâm lên tiếng: “Để tôi nói chuyện với cô ấy”.

Moon gật đầu, nhìn sâu vào Chúc Tịnh một lần nữa rồi rời khỏi phòng.

“Chúc Tịnh!” Tạ Thâm đi tới bên cạnh cô, chậm rãi ngồi xuống, “Anh biết em rất khó chấp nhận sự thật này”.

“Tất cả những người thân thiết bên cạnh em chỉ trong vòng một đêm đều lộ mặt hoặc tử mạng. Anh hiểu bất kỳ người bình thường nào cũng khó chịu đựng nổi. Nếu em cần, anh sẽ luôn ở bên em, cho tới khi em bước ra được khỏi chuyện này.”

“Ở bên tôi?” Cô hơi nghiêng đầu, “Anh rảnh không?”.

Đôi mắt cô trống rỗng và lạnh lẽo. Tạ Thâm nhìn vào mà run người, giọng anh ấy có chút đau khổ khó nói: “Anh biết em khó chấp nhận việc

anh lừa gạt em, đó là lỗi của anh, nhưng anh thật sự bất đắc dĩ...”.

“Không!” Cô cười khê, “Đến CIA cũng xuất hiện, làm sao tôi dám nói không chịu nổi đây. Dù sao thì tôi còn được trải nghiệm mấy chuyện chỉ xem phim mới có...”.

“Tạ Thâm, à, tôi cũng không biết tên thật của anh là gì. Anh không cần nói gì nữa. Tôi nghĩ, các người còn nhiều việc phải giải quyết hơn.”

Cô quay đi, không nhìn anh ấy thêm nữa: “Cảm ơn”.

Tạ Thâm nhìn một bên mặt tiều tụy của cô, hai chữ cuối cùng giống như một cái bạt tai đau đớn dành cho anh. Từ nay về sau anh và cô sẽ hoàn toàn cách nhau một khoảng không thể bù đắp.

Anh chưa bao giờ dám ôm cô, cũng không thể nào ôm cô được nữa.

Cô vẫn phải chịu đựng sự tổn thương tột cùng, thậm chí là xé ruột xé gan.

Tới cuối cùng, cô mới là người chịu nhiều đau khổ nhất. Những người khác đã rời khỏi thế gian này, thậm chí còn chẳng có cơ hội biết đau, biết khổ.

Còn anh và Mạnh Phương Ngôn, sinh mệnh của họ có khác nào xác chết biết đi, nói chi tới đau đớn

...

Cơn mưa tuyết ấy tới gần sáng mới ngừng lặng.

Chúc Tịnh đứng dậy khỏi ghế, từ từ bước ra khỏi phòng.

Trong bóng tối, chỉ có ngọn đèn đường là nguồn sáng duy nhất, Mạnh Phương Ngôn đang đứng đó.

Mọi người đã đi hết, chỉ còn mình anh.

Tới khi cách anh khoảng năm mét, cô dừng lại.

“Có lẽ Moon và báo săn đã giải thích với em mọi chuyện rồi.” Anh mặc chiếc áo mỏng, tay kẹp điều thuốc, “Chắc anh không cần nói lại nữa”.

“Cảnh tượng không muốn em nhìn thấy, cho dù bỏ thuốc mê vẫn để em bắt gặp, thành thật xin lỗi.”

“Tôi không có bất kỳ cách nào để bù đắp cho những tổn thương gây ra cho em, thành thật xin lỗi.”

“Tôi đã lừa dối em, tất cả mọi chuyện, thành thật xin lỗi.”

“Kể từ ngày hôm nay, tôi sẽ hoàn toàn rời khỏi cuộc sống của em, vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện nữa.”

Anh đã nói rất nhiều câu xin lỗi.

Cô không hề biết anh cũng hút thuốc.

Anh vẫn cười băng quơ như thế, đứng gần cô thế này mà dường như lại rất xa.

Mọi nghi ngờ cô muốn suy nghĩ nhưng không dám đều có được lời giải thích hoàn hảo nhất vào ngày hôm nay.

Cô cảm thấy có lẽ hôm nay mới là lần đầu tiên cô gặp anh, gặp con người chân thật nhất của anh.

“Không ai nói dối trong đêm Giáng sinh.”

Chúc Tịnh nhìn anh, trong lúc anh im lặng, cuối cùng cô cũng lên tiếng, rành mạch, khàn khàn như cát sỏi: “Thế nên, em chỉ có một câu hỏi duy

nhất, mong anh thành thật trả lời em”.

Anh nhìn cô chăm chú rồi gật đầu.

“Đối với em, từ trước tới nay... anh đều không xuất phát từ chân tình sao?”

Lần đầu tiên anh nhìn em cười.

Khi anh cứu em ra khỏi cơn ác mộng quá khứ.

Khi anh nhảy cùng em trong đêm Halloween.

Khi anh ôm lấy em vào lúc em sụp đổ.

Khi anh hôn em dịu dàng giữa cơn gió trên đỉnh núi.

Khi anh dang tay đón em giữa trời tuyết rơi.

Khi anh nói, “Đừng bao giờ tin anh”.

Từ khi bắt đầu mang theo sứ mệnh tới bên cạnh em, bao nhiêu thời khắc như thế, có khi nào đối mặt với em, dù chỉ một giây thôi, anh thật sự rung động?

Cô vẫn chờ đợi câu trả lời của anh.

“Không.”

Anh nói.

“Không xuất từ chân tình.”

Sau đó, anh quay đi, rời xa thế giới của cô...

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Phiên Ngoại: Tháng Ngày Xa Em

Một năm sau.

Tại tổng bộ Shadow ở London.

Mạnh Phương Ngôn xuyên qua con đường dài, gõ cửa, bước vào một căn phòng.

Điệp viên bộ phận kỹ thuật Frank đang ngồi trước máy tính quay đầu lại, nhìn thấy anh lập tức chào rồi lắc đầu với vẻ nặng nề.

“Vẫn chưa tìm thấy sao?” Anh đi tới bên cạnh Frank, cúi đầu nhìn màn hình hiển thị.

“Vâng.” Frank day day trán, “Kể từ lần cuối cùng W xuất hiện tại Hy Lạp tới nay đã hai tuần rồi, bộ phận kỹ thuật vẫn chưa tìm được tung tích hẳn”.

Đã một năm trôi qua từ cái đêm tuyết Ghost qua đời.

Cùng với sự sụp đổ đó, tổ chức Ghost không có người dẫn đầu cũng bị đưa ra ánh sáng.

Vài tháng sau, Shadow kết hợp với Cục an toàn của các quốc gia, bắt đầu dọn dẹp triệt để những dư đảng của Ghost ở khắp nơi trên thế giới.

Những tổ chức khủng bố từng tạo ra những bóng đen khổng lồ cho thế giới sau cái chết của Ghost cũng ngã rạp như những quân bài domino, gần như không còn gì đáng ngại.

Còn W, người mang theo di nguyện trước khi chết của Ghost, giữ hiệp ước Satan bên người thì lại bắt đầu một cuộc chiến giằng co dai dẳng với họ.

Với tư cách là thủ hạ đắc lực nhất của Ghost trước kia, W quý kế đa đoan, hơn nữa còn tinh thông thuật dịch dung, vì thế, nhiệm vụ bắt giữ hắn trở thành việc khó khăn nhất hiện thời.

Họ không tìm ra được W.

Cho dù một giây trước dường như đã bắt được tung tích hắn một cách khó khăn thì một giây sau, khi họ vội vàng tới địa điểm mục tiêu, W cũng đã tẩu thoát.

W trở thành người kế thừa xuất sắc cho Ghost, thế nên họ hiểu rõ, trước khi W tích lũy đủ thế lực để trở thành một Ghost thứ hai, họ phải xóa sổ dấu vết của hắn trên thế giới này.

“Mars!” Frank quan sát một nửa gương mặt vô cảm của anh, ho khẽ một tiếng rồi bất chợt nói: “Anh có cần nghỉ ngơi một lát không?”.

Mạnh Phương Ngôn vẫn nhìn chăm chăm lên màn hình: “Không cần”.

Frank lắc đầu: “Mars, sắc mặt anh hiện giờ vô cùng tệ. Anh vừa trinh sát ngoại tuyến trở về, anh có thể không cần làm nhiệm vụ ngay không ăn không ngủ như thế. Đúng là chúng ta phải bắt W, nhưng không phải anh thức chong chong trước máy tính là sẽ thành công”.

Nghe xong câu này, cuối cùng Mạnh Phương Ngôn cũng cử động, từ từ đứng dậy, tầm mắt rơi vào một điểm trong không trung, lúc sáng lúc tối.

“Mars!” Bỗng nhiên, có người gọi anh: “L tìm anh”.

“Đi đi.” Frank vỗ vai anh.

Đi vào văn phòng, L vừa cúp điện thoại. Mạnh Phương Ngôn đi thẳng tới trước bàn làm việc, cầm một miếng chocolate, bóc ra, bỏ vào miệng rồi mỉm cười nhìn L như đùa: “Cô bé nhà anh bây giờ cũng đã tới tuổi như hoa như ngọc rồi, anh không sợ con bé bị mấy thằng nhóc người đầy hormone nam cướp mất sao?”.

L xoa cằm: “Để tôi biết được thằng lỏi nào có ý đồ với con bé, ngày tháng sau này của nó sẽ không dễ chịu đâu”.

Anh lắc đầu: “Khi nào anh về thăm nó?”.

“Lát nữa tôi về.” Gương mặt L bỗng lộ ra một nụ cười hiếm gặp: “Nó nói nó vừa làm vài món ăn, đã ở nhà đợi tôi rồi. Hôm nay tôi tan ca sớm, chắc mọi người cũng không trách đâu nhỉ, cậu bảo có đúng không?”.

“Lát nữa ra ngoài nhớ nói với tất cả mọi người, hôm nay mọi người đều được nghỉ sớm.”

Anh gật đầu, ánh mắt lướt qua chiếc khung ảnh trên bàn làm việc của L. Trên ảnh có ba người, là L, vợ anh ấy và cô con gái khi vừa tròn một tuần tuổi.

Vợ của L, vào năm cô con gái ba tuổi, đã bị tổ chức khủng bố bắt làm con tin để uy hiếp L. Khi L tới kịp, cô ấy đã bị phần tử khủng bố bắn chết.

Anh từng nghe những điệp viên đi theo L nhiều năm kể lại, từ ngày ấy trở đi, L không bao giờ cười nữa.

Cũng để bảo vệ con gái, bắt đầu từ đó, L đổi tên họ cho cô bé, thậm chí đổi hết cả thân phận và bối cảnh, giao cô bé cho một người bạn đáng tin cậy nuôi dưỡng.

Mỗi năm anh ấy và con gái chỉ gặp nhau một lần, vào đúng ngày Giáng sinh.

Anh biết L nhớ thương con gái nhiều đến nhường nào. Vô số lần anh nhìn thấy L một mình đứng bên cửa sổ, lặng lẽ ngắm ảnh và clip của con, hết lần này tới lần khác.

Là một người cha nhưng mỗi bước trưởng thành của con bé, anh ấy lại không thể tận mắt chứng kiến, ở bên bầu bạn. Anh ấy và con bé đâu có sống xa nhau, nhưng ngay cả hành động ôm nó vào lòng anh ấy cũng không làm được.

Anh ấy coi như nỗi nhớ nhung sâu nặng dành cho vợ và tình yêu dành cho con gái chính là sự trừng phạt dành cho mình cả cuộc đời.

“Mars, đừng hà khắc với bản thân mình như vậy.”

Lúc này L đứng dậy khỏi ghế, nhìn anh: “Cái chết của Kermid không phải lỗi của cậu, cái chết của em gái Ghost cũng không phải lỗi của cậu. Cậu đừng dồn hết mọi đau khổ lên người mình như thế”.

Mạnh Phương Ngôn trầm mặc.

“Chuyện của Ghost đã qua một năm rồi nhưng cậu thì vẫn chưa bước ra được khỏi đêm đông ấy.”

Nụ cười gượng gượng của anh cuối cùng cũng tắt ngấm sau câu nói này của L.

L vòng qua bàn, đi tới trước mặt anh, nhìn thẳng vào mắt anh: “Tôi biết những lúc không có nhiệm vụ, cậu thường thế chỗ cho điệp viên bảo vệ cô ấy. Tôi cũng biết có một lần cô ấy sốt cao, hôn mê, cậu biết tin, đã vội từ nước ngoài về đưa cô ấy tới bệnh viện... Mars, tôi biết cả, chỉ vờ như không biết mà thôi”.

Mạnh Phương Ngôn không nhìn L, chỉ nghiêng người đánh mắt ra ngoài cửa sổ, rướn môi: “L, đừng có lạm dụng quyền thế thăm dò cuộc sống đời

tư của người khác”.

“Mars!” L nói, “Ngay từ ban đầu tôi đã nói với cậu rồi, đây là số phận”.

“Cậu tưởng tôi chưa từng trải nghiệm ư? Khi tôi gặp vợ lần đầu tiên, tôi đã biết người con gái này là số phận của tôi. Tôi từng thử kháng cự, cũng từng tự lừa mình lừa người nhưng sao tôi có thể là đối thủ của số phận đây?”

“Tôi biết.” Anh cười khẽ, “Đừng có suốt ngày giáo huấn tôi những chuyện tôi đã biết cả”.

“Yên tâm đi, tôi chỉ nhìn cô ấy thôi, ngoài ra, tôi sẽ không làm gì cả.” Anh quay người, chậm rãi rời khỏi văn phòng của L, “Chúc anh Giáng sinh vui vẻ, chúc anh và con gái có một bữa tối đầm ấm”.

...

Từ ban công thuận thực trèo vào nhà, Mạnh Phương Ngôn đi tới phòng khách, ngồi xuống sofa, ho một tiếng.

Phó Úc đang mở công thức, tình nồng ý đậm với vợ trong bếp nghe thấy tiếng anh, bèn quay đầu, cau mày, nhìn anh như nhìn kẻ thù truyền kiếp: “Mạnh Phương Ngôn, tôi báo cảnh sát thật đấy!”.

“Đừng thế!” Anh chắp hai tay sau gáy, đùa đùa cợt cợt: “Hôm nay là Giáng sinh, cảnh sát còn bận đón tết, không ai rảnh quan tâm tới anh đâu”.

“Hi, Tiểu Vũ Vũ.” Anh giơ tay chào Ưng Vũ, “Yên tâm, tôi tới ăn chùa một bữa rồi đi ngay, tuyệt đối không làm phiền thế giới hai người”.

Ưng Vũ đỏ mặt, Phó Úc bó tay thở dài: “Hôm nay đúng là có nhiều món lắm”.

“Cảm ơn người anh em.” Anh tươi cười huýt sáo.

Ăn cơm xong, Ông Vũ đi rửa bát, Mạnh Phương Ngôn chuẩn bị ra về. Phó Úc cầm ô, tiễn anh xuống nhà.

Khi hai người xuống dưới, bên ngoài tuyết bắt đầu lất phất rơi. Phó Úc đưa ô cho anh và nói: “Cầm lấy đi”.

Mạnh Phương Ngôn đút hai tay vào túi quần, ngẩng đầu nhìn trời rồi lắc đầu.

Ánh sáng của đèn đường và tuyết soi rọi lên mặt anh, tôn lên nét tuấn tú mà yên bình của chàng trai này. Phó Úc nhìn anh, khẽ gọi anh một tiếng.

“Hử?”

“Mình nhận ra, đã có một chuyện rất quan trọng xảy đến với cậu, thậm chí thay đổi cậu.”

Ánh mắt Mạnh Phương Ngôn lóe sáng, nhưng anh không nói gì.

“Liên quan tới cô bác sỹ đó sao?” Phó Úc hỏi, “Cô gái năm ngoái mình từng gặp, cô bác sỹ đi cùng cậu đó”.

Bao năm qua, Phó Úc là người bạn duy nhất trong cuộc sống bình thường của anh. Phó Úc không bao giờ hỏi anh chuyện gì, nhưng giữa họ luôn tồn tại một sự ăn ý và tin tưởng bẩm sinh.

Anh gật đầu.

“Cậu thích cô ấy.” Phó Úc nói thẳng: “Lúc hai người đi cùng nhau, quan sát ánh mắt cậu nhìn cô ấy là mình biết cậu thích cô ấy”.

Mạnh Phương Ngôn thở dài: “Vì sao mấy người cứ thích tiến hành mổ xẻ tâm lý của mình thế nhỉ?”.

“Mình không tin cậu lại là một kẻ hèn không dám thừa nhận tình cảm của mình.” Phó Úc lại nói.

“Xin lỗi, để cậu thất vọng rồi.”

Anh cười khổ, khẽ thở hắt ra: “Đáng tiếc, tôi chính là một kẻ hèn như vậy đấy”.

Phó Úc nhìn anh có phần kinh ngạc rồi khẽ nhú mào.

Im lặng một lát, Mạnh Phương Ngôn vỗ vai anh: “Lên đi, cô ấy đang đợi đấy”.

Phó Úc ngẩng đầu, nhìn thấy Uông Vũ đang thò đầu ra từ cửa sổ tầng hai, chống tay đứng nhìn họ, nở nụ cười dịu dàng nhất.

Mạnh Phương Ngôn thấy ánh mắt Phó Úc dịu dàng hơn bèn cười khê: “Người em, Giáng sinh vui vẻ!”.

Anh cũng vẫy tay với Uông Vũ rồi đi thẳng.

“Mạnh Phương Ngôn!” Phó Úc nhìn theo bóng lưng anh xa dần, nói rành mạch từng từ từng chữ: “Có lẽ cậu cho rằng cậu có lý do bất đắc dĩ”.

“Nhưng cậu cũng vĩnh viễn đừng xem thường đối phương, người luôn có chung cảm xúc với cậu.”

Anh chột khựng lại, một lát sau mới quay lưng về phía Phó Úc, nhẹ nhàng vẫy tay.

...

Đường phố London vẫn ấm áp và náo nhiệt như thế dù trong đêm đoàn viên này.

Mạnh Phương Ngôn đi trên một con ngõ, ngang qua một tiệm bánh mỳ thơm sực mũi và rất nhiều cửa hàng trang trí rực rỡ.

Lúc này, có một cậu bé đang đuổi theo bạn mình rồi vấp ngã, ngã ngay trước mặt anh. Chiếc kẹo mút trong tay văng ra ngoài, vỡ thành hai nửa, cậu bé ngồi phịch xuống đất, gào lên khóc.

“Này!” Anh bước ra, đỡ cậu bé dậy khỏi nền đất lạnh, “Cháu còn muốn làm đàn ông không?”.

Cậu bé tóc vàng tròn mắt nhìn người đàn ông xa lạ với đôi mắt long lanh nước, chẳng hiểu gì.

“Cầm lấy.” Anh chẳng hiểu biến từ đâu ra một cây kẹo khác, nhét vào tay cậu, “Không được khóc nữa”.

Cậu bé nghe lời, cầm kẹo rồi ập úng nói câu “Cảm ơn”.

Đúng lúc này, có hai cô gái đi từ đường đối diện qua.

Một cô gái người Đức cao gầy, tóc vàng trong số đó khoa chân múa tay nói gì đó. Nói một lúc, cô nghiêng đầu nhìn cô gái phương Đông tóc đen bên cạnh: “V, cậu có nghe mình nói không đấy?”.

“Ừm.” Chúc Tịnh tùy ý đáp.

“VẬY... Chúng ta tới đâu mua gà nướng đây?” Cô gái người Đức phấn khích nói: “Chúng ta phía nhanh lên, mọi người đều đang đợi đấy”.

“Được.”

Hai người đi xuyên qua đường. Được hai bước, cô gái người Đức bỗng phát hiện người bên cạnh mình đang dừng lại: “Sao vậy?”.

Chúc Tịnh ôm túi đồ ăn nóng hổi, đứng sững trước ngã tư, nhìn không chớp mắt về một phía gần đó.

“V!” Cô gái người Đức khó hiểu, đưa tay khuơ khuơ trước mặt cô, rồi kinh ngạc: “Này, sao cậu khóc?!”.

Nghe tiếng hét của cô ấy, Chúc Tịnh mới hoàn hồn.

Cô gái người Đức tò mò nhìn theo hướng đó, chỉ thấy một cậu bé tóc vàng cầm cây kẹo mút, bèn khó hiểu hỏi: “Sao vậy? Cậu quen nhóc kia hả?”.

Cô lắc đầu.

“Đi thôi!”

Lát sau cô giơ tay gạt một giọt nước mắt chẳng biết đã rơi xuống từ lúc nào, nhẹ nhàng cười.

“Chắc mình nhận nhầm người.”

...

Đúng vào lúc bóng họ biến mất trước chuỗi cửa hàng trước mặt, một người đàn ông từ từ bước ra khỏi góc phía sau của một cửa hàng.

Mạnh Phương Ngôn đứng trên con đường người qua người lại, mãi miết nhìn theo cái bóng dần xa.

Tuyết rơi xuống tóc anh, rơi lên áo anh, hóa thành nước lạnh buốt. Anh mấp má môi như đang tự nói với chính mình.

“Giáng sinh vui vẻ nhé!”

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Đêm Thứ Ba Mười Một: Liệt Nùng

Hai năm sau.

Bệnh viện huyện Lăng Đình, nước A.

Một nữ bác sỹ trung niên mặc chiếc áo blouse trắng đưa Chúc Tịnh chậm rãi đi xuyên qua hành lang của một bệnh viện cũ kỹ, vừa đi vừa giới thiệu với cô về phân bố khoa và phòng bệnh.

“Bệnh viện ở vùng núi không được như bệnh viện ở thành phố lớn, thiết bị không đủ phát triển, nhân lực càng là vấn đề. Nhưng ngày nào bệnh nhân cũng nườm nượp không đếm xuể.” Nói rồi, nữ bác sỹ quay đầu nhìn cô: “Tiểu Chúc, trước kia nghe hiệu trưởng Phùng kể em muốn tới bệnh viện giúp đỡ, bọn chị đều rất vui mừng”.

Một thời gian trước, Chúc Tịnh vừa hoàn thành ba năm nghiên cứu sinh sau khi tốt nghiệp, chính thức trở thành tiến sỹ lâm sàng. Trước khi chuyển sang một giai đoạn học tập và công tác mới, cô quyết định tới bệnh viện ở huyện Lăng Đình làm bác sỹ trợ lý nửa năm, đồng thời kiêm nhiệm vị trí trợ giảng tại trường trung học Lĩnh Trạm.

Trước khi rời khỏi London, các bạn học đã quen biết cô hơn bảy năm trời đều rất bất ngờ, nhất là cô gái người Đức tên Agelika thân thiết với cô ba năm nay cứ thút thút giữ cô mãi, ra sức hỏi cô vì sao lại từ bỏ rất nhiều cơ hội đã được đưa tới tận cửa để tới một bệnh viện nghèo nàn ở vùng rừng núi xa xôi nửa năm trời.

“V, cậu cảm thấy làm việc ở nơi đó, cậu có thể học được nhiều thứ hơn ở đây sao?”

Khi cô còn chưa kịp trả lời Agelika thì các bạn học bên cạnh đã trả lời thay: “Agelika, cậu không hiểu những người ôm trách nhiệm lớn đâu. Cậu không biết đó thôi, trước kia V có ba người bạn rất thân, hai nam một nữ. Năm nghiên cứu sinh đầu tiên, họ đều lần lượt từ bỏ hoàn cảnh sống và môi trường sống ưu việt tại đây để tới những nơi rất xa làm bác sỹ nghĩa vụ”.

“Thật sao?”

“Thật đó, cả trường này ai chả biết. Ba người từng chơi với V còn được cả trường chúng ta gọi chung là Tứ hiệp thần kỳ mà.”

“Mà kể ra, năm đó đám Tăng Tự ra đi cũng thật vội vàng, ngay cả tiệc chia tay cũng không có...”

“Đúng đấy, cả Meng cũng vậy, không biết đi đâu...”

“Người như Meng, rõ ràng không thể cả đời bị trói buộc ở một chỗ làm giảng viên được...”

Chúc Tịnh đang thu dọn sách vở, nghe xong đoạn hội thoại đó, sắc mặt lập tức thay đổi.

Cô không biết trên đời còn ai hiểu được cảm giác của cô không.

Nếu trong đầu bạn có một đoạn hồi ức mà trên thế giới này chỉ mình bạn sở hữu chúng mà thôi, những người bên cạnh đều chẳng ai hay biết, cũng không thể biết, bạn bắt buộc phải đem theo nó sống tiếp quãng đời đông dài này cho tới khi xuống mồ.

Sẽ chẳng ai hiểu đâu.

Cô cũng không hy vọng được ai hiểu.

Ký ức được kéo ngược trở về hiện tại, lúc này nữ bác sỹ đã dẫn cô tới tận cùng hành lang, đẩy một cánh cửa ra. Cô ấy nói: “Thật ra ở chỗ bọn chị, ngoài em ra còn có ba thanh niên nữa cũng vừa tới. Mọi người có thể kết bạn, chị nghĩ như vậy em sẽ không cảm thấy cuộc sống ở đây quá cô đơn và già vò”.

Trong phòng có ba người, hai nam, một nữ. Nữ bác sỹ đẩy gọng kính, nói: “Ba vị đây cũng là các sinh viên y tới từ các thành phố và các quốc gia khác nhau. Nào, mọi người tự giới thiệu với Tiểu Chúc đi”.

“Chào cô.” Một anh chàng cao gầy, điển trai với mái tóc nâu huyết sáo, khi cười lên hai có lúm đồng tiền mờ mờ, “Tôi là Từ Thích Diệp, là du học sinh Canada”.

“Tôi là Bành Nhiên, vừa tốt nghiệp khoa Y đại học thành phố T.” Cô gái nhỏ nhắn xinh xẻo trông có chút bẽn lễn.

Lúc này Chúc Tịnh hướng ánh mắt về người cuối cùng. Đó là một người đàn ông cao lớn, mái tóc đen tuyền, đôi mắt đen tuyền, sống mũi cao thẳng, biểu cảm điềm đạm. Anh nhìn cô, hơi cúi đầu, chỉ nói hai chữ: “Liệt Nùng”.

Ánh mắt cô chột khựng lại.

Cô không thể lý giải được cảm giác vừa rồi là gì. Người đàn ông này bỗng dưng khiến cô cảm thấy có chút áp lực, nhưng không phải cảm giác nguy hiểm.

“Tôi là Chúc Tịnh.” Thu lại tầm mắt, cô nói với họ: “Sau này mong được giúp đỡ nhiều hơn”.

...

Không có nhiều thời gian hơn để trò chuyện, cô nhanh chóng cùng ba người kia và nữ bác sỹ tham gia vào những công việc bận rộn.

Từ Thích Diệp tuy trông hơi băng nhắng nhưng trình độ lại rất xuất chúng, hơn nữa kinh nghiệm lâm sàng dường như rất phong phú. Chúc Tịnh và anh ta kết hợp, chỉ trong vòng nửa ngày đã học được không ít thứ mới mẻ.

“Tiểu Bàn Bàn phải làm chung với tay Liệt Nùng đó đúng là xui xẻo mà.” Trong lúc nghỉ ngơi ngắn ngủi, Từ Thích Diệp vừa gặm táo vừa nói với cô: “Nửa ngày rồi mà không nói câu nào. Cô nhìn kia, Tiểu Bàn Bàn muốn bắt chuyện với cậu ta, nhịn đỏ cả mặt rồi”.

“Bệnh nhân giường 4 đang ấn chuống.” Cô vừa viết bệnh án, vừa nói.

Từ Thích Diệp vười khẽ, cắn một miếng táo rồi cúi thấp đầu, sát lại gần cô: “Người đẹp lạnh lùng, sao cô cũng nhạt nhẽo giống Liệt Nùng thế hả? Đừng vậy, cười cái cho tôi xem nào?”.

Chúc Tịnh chỉ cảm thấy tay này ồn ào không thể tả, thẳng thừng mặc kệ anh ta.

“Tôi từ lúc đến đây lâu lắm rồi chưa được chạm vào con gái, cô chỉ ít cũng nên để tôi thưởng thức chút ấm áp của miệng lưỡi phái nữ chứ?” Từ Thích Diệp vẫn khôn buông tha cô.

Cô bực bội lườm anh ta, bỗng nhiên cảm giác trước mắt có một bóng đen xuất hiện.

“Bác sỹ La đang gọi cô.” Ngẩng đầu lên cô liền nhìn thấy khuôn cảm cương nghị và biểu cảm nghiêm túc của Liệt Nùng.

“Ồ.” Cô bỏ bút xuống, rời khỏi bàn, còn không quên cảm ơn người đàn ông đã giải thoát mình khỏi Từ Thích Diệp bằng ánh nhìn cảm kích.

Nhưng ai ngờ Liệt Nùng không thèm liếc cô, nhanh chóng đi sang một bên.

Từ Thích Diệp đứng bên cạnh, xoa cằm nhìn theo bóng Liệt Nùng, lát sau, hơi nheo mắt lại.

...

Kết thúc ngày làm việc đầu tiên, Chúc Tịnh tháo khẩu trang và cởi áo blouse ra, thay quần áo thường ngày vào.

Trời đã tối, đi bộ từ bệnh viện tới trường trung học Linh Trạm không quá xa. Năm phút sau, cô nhanh chóng nhìn thấy Tiểu Hữu đang đứng trước cổng, rướn cổ ra nhìn xung quanh.

Tiểu Hữu cao lên rồi, mái tóc ngắn tũn ngày xưa cũng đã dài ra. Ba năm trời dường như không hề thay đổi được cô bé đáng yêu, trong sáng này. Ánh mắt cô bất chợt dịu dàng hẳn, cô gọi to: “Tiểu Hữu!”.

“Cô Tịnh Tịnh!” Tiểu Hữu reo lên rồi lao tới bên cô, khoác chặt lấy cánh tay cô: “Cô tới rồi! Em đợi cô lâu lắm rồi!”.

“Các bạn khác đâu?”

“Hiệu trưởng Phùng và mọi người đều đang ngồi quanh bàn, chỉ đợi mình cô nữa thôi.” Tiểu Hữu nháy mắt, bất ngờ nói: “À, đúng rồi, còn có một anh nữa”.

“Anh?”

“Vâng, anh Liệt Nùng hai tuần trước vừa tới đây, cũng làm cùng bệnh viện với cô Tịnh Tịnh đó.”

Chúc Tịnh sửng sờ.

“Ban đầu bọn con đều cảm thấy anh Liệt Nùng hơi đáng sợ.” Tiểu Hữu mỉm cười, “Anh ấy thật sự rất ít nói, trông còn hơi dữ nữa, nhưng về sau bọn con phát hiện anh ấy dạy cực hay, cũng rất tốt với bọn con”.

“Cô xem.” Nó chỉ vào cái kẹp trên mái tóc, “Đây là quà anh Liệt Nùng tặng con đó. Anh ấy thường tặng quà và đồ ăn cho bọn con”.

Cô nghe xong những lời Tiểu Hữu nói, càng thêm nghi hoặc về anh chàng kiêu lời này.

Khi tới bên bàn, từ xa cô đã nhìn thấy lũ trẻ vẫy tay chào mình. Cô ngồi xuống bên cạnh Tiểu Hữu và hiệu trưởng Phùng, gật đầu với Liệt Nùng ngồi bên kia.

Ánh mắt Liệt Nùng nhìn cô vẫn xa cách và lạnh nhạt. Anh nhanh chóng cúi đầu, cầm đũa bắt đầu ăn.

“Cô Tịnh Tịnh, ăn mau mau chúng ta còn kể chuyện!” Một bé trai cười hì hì nói với cô.

“Vậy cô phải nghe hiệu trưởng Phùng nói xem hôm nay đi học các con có ngoan không rồi mới quyết định có kể chuyện cho các con nghe hay không.” Cô cố tình nhướn mày.

“Xì, nếu cô Tịnh Tịnh không chịu kể chuyện...” Một cậu bé chống nạnh, vênh mặt, “Thì bọn con sẽ xem anh Liệt Nùng làm ảo thuật!”.

Nghe được câu này, tay cô run lên. Cô giả vờ vô tình nhìn sang phía anh, nhưng phát hiện đối phương vẫn không đổi sắc mặt.

Hiệu trưởng Phùng ngồi bên cạnh cô lúc này vuốt vuốt râu, mỉm cười kể: “Mấy tên nhóc này từ lúc biết Liệt Nùng biết làm ảo thuật là cả ngày quần lầy, không để người ta yên lúc nào”.

“Anh Liệt Nùng làm ảo thuật siêu cực!” Đám trẻ khua chân múa tay diễn tả cho cô: “Cô xem, anh ấy bỗng nhiên biến ra được một con chim từ trong tay áo. Có một lần còn biến ra một bông hoa hồng trên tóc Tiểu Hữu nữa!”.

Lúc này Liệt Nùng bình thân đặt đĩa xuống, khẽ lấy ngón tay gõ lên trán cậu nhóc ngồi bên, hạ giọng: “Ăn cơm đi!”.

Cậu nhóc đang âm ỉ lập tức kiềm chế lại, cúi đầu và cơm.

“Liệt Nùng, cậu uống rượu không?” Hiệu trưởng Phùng giơ cốc rượu lên: “Nhấp vài ngụm chứ?”.

“Dạ thôi.” Anh lắc đầu, giọng nói trầm ấm đầy quyến rũ, “Cháu uống không giỏi lắm”.

“Làm bác sỹ đúng là giỏi bảo vệ sức khỏe.” Ông mỉm cười vỗ vai anh, “Cậu nhóc, thanh niên trẻ trung mà nghiêm khắc với bản thân lắm”.

“Tịnh Tịnh, con không biết đấy thôi.” Hiệu trưởng Phùng uống rượu vào cũng nói nhiều hơn: “Chú chưa từng gặp cậu thanh niên nào trẻ mà nghiêm túc như vậy, không tham lam, không hút thuốc, ngủ sớm, dậy sớm, ngoài trường học và bệnh viện ra, cuối tuần còn biết làm nương, bình thường nghỉ ngơi thì đọc sách”.

...

Sau đó hiệu trưởng Phùng còn nói gì thêm, cô thật ra không chú ý lắng nghe nữa.

Đã tròn ba năm rồi.

Nhưng không hiểu vì sao, khi nghe chuyện Liệt Nùng biết làm ảo thuật, lòng cô vẫn xao động dữ dội như vậy.

Người đó thậm chí không có chút tương đồng nào với Liệt Nùng.

Lúc này, Tiểu Hữu ngồi bên cạnh Chúc Tịnh kéo kéo vạt áo cô, ghé vào tai cô thì thầm: “Cô Tịnh Tịnh, con nhớ anh Phương Ngôn cũng biết làm ảo thuật, đúng không ạ?”.

Chất giọng non nớt văng vẳng bên tai cô, đánh mạnh vào trái tim cô. Cô quay đầu nhìn vào mắt Tiểu Hữu, qua đôi mắt ấy cô như nhìn thấy đêm trên núi ba năm về trước.

Bình tĩnh một chút, cô hạ giọng nói: “Ừm, họ đều biết”.

“Nhưng anh Phương Ngôn sẽ không bao giờ tới nữa, đúng không ạ?”
Nét mặt Tiểu Hữu thoáng hiện lên chút cô đơn, “Mọi người dường như đều quên anh ấy rồi, nhưng con vẫn còn nhớ...”.

Cô cụp mắt xuống, “Ừm”.

Trong đêm tối, cô im lặng cúi đầu, không hề nhìn thấy tia sáng le lói trong đôi mắt Liệt Nùng khi nhìn cô...

~Hết đêm thứ ba mươi một~

“Tôi quyết định, tối hôm đó sẽ tỏ tình với anh ấy.”

“Anh ấy dối trá, giấu giếm, làm không ít tội ác. Có thể anh ấy còn làm nhiều hơn những điều hại trời hại đất mà tôi không biết... Nhưng tôi lại chỉ nhớ những gì tốt đẹp của anh ấy.”

“Thật ra tôi nghĩ thông suốt rồi, bất luận cô gái nào vào bất kỳ lúc nào làm chuyện của tôi, đáp án của anh ấy cũng sẽ không thay đổi. Trong lòng anh ấy có một người vô cùng, vô cùng quan trọng, một người không ai có thể thay thế.”

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Đêm Thứ Ba Mươi Hai: Tôi Hoàn Toàn Nghiêm Túc

Ăn cơm tối xong, Chúc Tịnh cùng lũ trẻ trò chuyện một lúc, chuẩn bị tài liệu giảng bài cho tiết học chiều mai rồi trước khi về ký túc định chào tạm biệt hiệu trưởng Phùng.

Cô gõ cửa, bỗng phát hiện hình như ông không có mặt trong phòng.

Cô đặt một cuốn tranh cắt công mang từ London đến lên bàn hiệu trưởng Phùng, liếc mắt phát hiện có vài lọ nhỏ được đặt trên mặt bàn, trên lọ không có giấy tờ gì nhưng nhìn bên trong, có lẽ là viên thuốc.

Thuốc? Sức khỏe của hiệu trưởng Phùng xưa nay vẫn tốt, tuy ông đã có tuổi nhưng tinh thần vẫn phấn chấn, vì sao vô duyên vô cớ phải uống thuốc?

Mang theo nghi ngờ bước ra khỏi phòng, cô nhìn thấy Liệt Nùng sau khi làm ảo thuật cho lũ trẻ xong cũng vừa từ trên núi xuống.

Ký túc xá của hai người ở cùng khu nên không tránh khỏi việc sẽ về chung đường.

Rừng núi về đêm yên ắng lạ thường. Anh vẫn kiêu lời như mọi ngày, cô cũng im lặng. Hai người đi cách nhau một khoảng, chỉ còn tiếng bước chân vang vọng.

Khó khăn lắm mới đi tới cửa phòng, xuất phát từ phép lịch sự, trước khi đi lên, cô chào tạm biệt anh một tiếng, chỉ nhận được từ anh một tiếng “ừm”.

Mở cửa ra, cô thấy Bành Nhiên đang gọt lê: “Cô về rồi à?”.

Cô đặt túi xuống, cảm thấy nhức mỏi khắp người nên không muốn nói chuyện. Nhưng suy nghĩ lại, cô vẫn bâng quơ một câu: “Liệt Nùng cũng về cùng tôi”.

“Hả?” Ai ngờ Bành Nhiên vừa nghe tới tên anh, làm rơi cả con dao gọt hoa quả xuống đất, “Liệt Nùng? Anh ấy... Anh ấy cũng làm việc ở trường trung học Lĩnh Trạm sao?... Vậy chắc là bây giờ anh ấy cũng đang ở dưới?”.

Chúc Tịnh không hiểu vì sao cô ấy kích động dường đó, nhưng vẫn gặt đầu.

“Tôi... Tôi mang cho anh ấy hai miếng lê.” Cô gái bỏ dao xuống, lao như bay xuống nhà.

Sau khi cô thay quần áo xong thì Bành Nhiên cũng đi lên, khuôn mặt cô gái càng đỏ bừng dưới ánh đèn nhưng cô ấy không quên rửa tay rồi đưa một miếng lê vừa gọt xong cho cô: “Này”.

“Cảm ơn cô.” Chúc Tịnh đón lấy, bất ngờ hỏi: “Cô thích anh ấy phải không? Ý tôi là Liệt Nùng”.

“Khụ khụ...” Bành Nhiên suýt nữa nôn cả lê ra ngoài.

Chúc Tịnh thấy cô ấy quá căng thẳng, cũng không nói thêm nữa, vừa ăn lê vừa xem sách. Một lát sau, Bành Nhiên ngồi xuống chiếc ghế trước mặt cô, nói với vẻ ngượng ngập nhưng bình tĩnh: “Ừm... tuy chưa lâu nhưng tôi rất có thiện cảm với anh ấy”.

“Một khúc gỗ không nói một câu như thế mà cô cũng có thiện cảm được?” Chúc Tịnh hờ hững hỏi.

Bành Nhiên phì cười: “Anh ấy ít nói thật nhưng tôi cảm thấy anh ấy là người chính trực, đáng tin cậy”.

“Ồ.” Cô nói, “Tôi thì không hiểu, mới quen ngày đầu tiên”.

Bành Nhiên có lẽ cảm giác được cô không khó gần như tưởng tượng nên cũng bạo dạn hơn chút: “Chúc Tịnh, cô từng thích ai bao giờ chưa?”.

Tay cô khựng lại.

“Tôi chưa yêu bao giờ thế nên cũng không rành lắm.” Bành Nhiên xấu hổ vuốt vuốt tóc, “Cảm giác cả thời thanh xuân đều dành để học hành, quả thực là tầm thường đến không thể tầm thường hơn...”.

“Như vậy có gì không tốt đâu.” Cô ăn xong lê, nói với Bành Nhiên: “Tôi đi tắm rửa trước”.

...

Ngày hôm sau tới bệnh viện, cô được phân công cùng bác sỹ La đi khám bệnh.

Mùa này là mùa dịch bệnh, gần như không lúc nào ngớt bệnh nhân. Ngay từ buổi sáng, cô đã cảm thấy ngực từng tức khó chịu. Tới tận trưa khi nghỉ ngơi, bác sỹ La đi ăn cơm, cô mới tháo khẩu trang ra, hít một hơi sâu, nằm rạp xuống bàn, muốn nhắm mắt nghỉ ngơi một chút.

Ai ngờ vừa nhắm mắt lại cả người đã bắt đầu mềm nhũn. Rõ ràng phòng khám đóng cửa rồi nhưng cô vẫn cảm thấy rét run từng cơn.

“Chúc Tịnh.” Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, cô nghe thấy có một giọng nữ dịu dàng gọi mình: “Cô đừng ngủ ở đây, sẽ cảm đấy”.

Cô gắng đầu lên, trong mơ hồ, dường như cô nhìn thấy Bành Nhiên. Cô dụi mắt nói: “Không sao đâu”.

“Có muốn đi ăn cơm chung không?” Bành Nhiên hỏi.

“Tôi nghỉ ngơi một lát, cô đi trước đi.” Nói rồi, cô lại nằm bẹp.

Lần này cô ngủ thật. Cô nghe thấy có tiếng nói bên tai mình, ý thức dần dần cách cô mỗi lúc một xa. Dần dần, trước mắt tối sầm lại.

...

“Dậy thôi.” Mở mắt ra, cô nghe thấy có người quay lưng về phía mình, đang kéo rèm cửa: “Bữa sáng em muốn ăn gì?”.

Cô nhìn cái bóng đó, há hốc miệng, không nói được câu gì.

Người đó thấy cô không trả lời, bèn quay đầu lại. Gương mặt tuấn tú vẫn còn nguyên nụ cười nửa đùa nửa thật mà cô quen thuộc nhất: “Hôm nay vẫn ăn món Trung nhé? Ăn cháo, hay thêm chút bánh mì? Nộm cũng có một ít”.

Cô bất động nhìn gương mặt ấy, lát sau nuốt nước bọt, khàn giọng chậm rãi nói: “Mạnh Phương Ngôn!”.

“Sao?” Anh ngồi xuống bên giường, mỉm cười xoa đầu cô: “Vừa sáng sớm đã gọi anh tình cảm vậy”.

“Em đang ở đâu?” Cô nhìn anh.

“Còn có thể ở đâu.” Anh chỉ ra ngoài cửa sổ: “Đó, chỉ cần nhìn thấy sương mù dày đặc của London, em sẽ biết em đang ở nhà”.

Mắt cô run rẩy: “Hôm nay... là thứ mấy”.

“Thứ bảy, không đi học.” Anh giơ tay xoa đầu cô: “Tối qua hình như em hơi sốt, nên ngủ từ sớm rồi”.

“Mặc dù bây giờ đã hạ sốt nhưng vẫn ăn thanh đạm là hơn.” Nói rồi, anh lại đứng dậy.

Trái tim bỗng đập thành thịch, cô níu vạt áo anh lại theo bản năng.

Anh dừng bước, cô nghe thấy tiếng cười khẽ của anh.

“Làm nũng cũng vô ích.” Anh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, xoa xoa rồi buông ra, cất giọng dịu dàng: “Được rồi, đừng có ngủ nướng nữa, mau dậy đi”.

“Anh phải đi sao?” Cô hỏi.

“Ừ.”

“Anh sẽ đi đâu?”

“Vào bếp làm bữa sáng cho em.” Anh kiên nhẫn trả lời.

Cô cảm thấy sống mũi mình sắp cay xè, “Chỉ đi làm bữa sáng thôi sao?”.

“Ừm.” Anh quay đầu lại, mỉm cười nhìn cô: “Nếu không anh còn có thể đi đâu?”.

...

Chúc Tịnh ngồi bật dậy khỏi giường.

Thở hỗn hển từng cơn, rồi mở mắt.

Bốn phía vẫn là bức tường trắng nhợt của bệnh viện. Còn cô đang nằm trên một chiếc giường, mu bàn tay được truyền nước.

Bình tĩnh lại, cô cúi đầu, dùng tay lau nước mắt.

“Tỉnh rồi à.” Gần đó vang lên giọng trầm trầm của đàn ông.

Cô ngược lên, nhìn thấy Liệt Nùng đứng dậy khỏi ghế, đi về phía cô.

“Cô bị sốt.” Anh đi tới bên giường, giọng nói không chút trầm bổng: “Mê man một ngày, tối hôm trước sốt tới 39 độ rưỡi, phải truyền nước mới hạ được một chút”.

Cô nhìn anh một lát, “Anh ở với tôi cả đêm?”.

Liệt Nùng không trả lời câu hỏi của cô, chỉ quay lại: “Tôi đi gọi y tá thay chai truyền”.

Cô nhìn theo bóng anh khuất sau cánh cửa, từ từ nằm lại vào chăn.

Rất nhanh, có một y tá vào thay cho cô chai dịch thứ hai, đo nhiệt độ, nói với cô rằng bây giờ chỉ sốt hơn năm độ nhưng vẫn không được sơ suất, sáng sớm hạ sốt, trong ngày có thể sẽ lại tăng.

Sau khi cô y tá đi, Liệt Nùng vẫn ở lại, ngồi trên chiếc ghế ngay gần đó đọc sách.

Lật quyển sách trong tay, anh bỗng nhiên lên tiếng: “Không ngủ được à?”.

“Khát nước.” Cô cũng không khách khí.

Anh đứng dậy rót cho cô cốc nước nóng, uống xong cô lại nằm xuống.

“Nhấn nhịn một chút.” Anh quay lại ghế, “Tôi biết người cô ra mồ hôi rất dính dớp, khó chịu, tôi sẽ bảo Bành Nhiên lát nữa mang quần áo cho cô, khi nào hạ sốt thì thay”.

Cô nhìn anh, im lặng một lát, giọng nói vì sốt mà trở nên ong ong: “... Cảm ơn anh”.

Cô những tưởng anh là người đàn ông lạnh lùng và khô khan nhưng không ngờ một người không thân không thiết gì với mình như anh lại âm thầm chăm sóc cô cả đêm.

Mặc dù cả hai đều là bác sỹ, chăm sóc bệnh nhân là thiên chức nhưng bây giờ cô đã hiểu hơn đôi chút rằng tại sao Bành Nhiên lại có thiện cảm với anh.

“Anh đang đọc sách gì vậy?” Cô nhất thời không ngủ được ngay, mặc dù không nghĩ anh sẽ nói chuyện với mình nhưng vẫn tiện miệng hỏi.

“Liêu Trai chí dị.” Anh khẽ nói, “Đám trẻ nói muốn đổi khẩu vị”.

Cô không nhịn được cười: “... Không ngờ anh lại có sự kiên nhẫn để làm thầy giáo”.

“Như nhau thôi.” Anh ngược lên, đôi mắt nghiêm nghị bỗng ánh lên chút bông đùa.

Chúc Tịnh nhìn thẳng vào mặt anh, bất thành linh va phải con người đen tuyền của anh.

Đôi mắt ấy vào một khoảnh khắc nào đó bỗng khiến cô dâng lên cảm xúc thân thuộc khó tả.

Cô hơi nghiêng người, muốn cố ngủ.

“Ban nãy trong mơ, cô cứ gọi mãi tên một người.” Giữa căn phòng im ắng, cô bỗng nhiên nghe thấy Liệt Nùng nói vậy.

Trái tim cô run lên, lát sau, nhắm mắt lại: “Không có gì, quên hết đi”.

Liệt Nùng ngồi trên ghế, một lát sau anh nghe thấy tiếng thở đều đều của cô.

Anh nhắm mắt lại, nhẹ nhàng gấp cuốn sách vào.

...

Lần ốm này đến nhanh, đi cũng nhanh.

Lần này Chúc Tịnh bị sốt nguyên do vì cô tới đây vội vàng lại chưa quen với môi trường lạ, thành ra nhiễm phong hàn. Nhưng vì cô không hay bị bệnh nên thuốc và nghỉ ngơi rất có hiệu quả.

Năm nửa ngày, dù bác sỹ La và mọi người có khuyên răn thêm, cô cũng quyết không nằm thêm nữa, nhanh chóng điều chỉnh lại bản thân để tiếp tục làm việc.

Còn Liệt Nùng, người cô những tưởng quan hệ sẽ không còn quá xa cách như trước thì vẫn giữ thái độ không nóng không lạnh, im lặng suốt với cô.

Cô nghĩ, có lẽ không chỉ vì tính cách của Liệt Nùng mà vì bản thân cô cuộc đời này rất khó thân thiết thêm với ai khác.

Nhưng, Liệt Nùng vẫn là người mà Bành Nhiên thích, về tình về lý, cô không thể tiếp với anh quá gần gũi.

Những ngày ở bệnh viện trôi qua rất nhanh, không bao lâu sau, trung thu trăng tròn đã tới với núi rừng.

Chúc Tịnh trước kia từng bàn bạc với hiệu trưởng Phùng, chuẩn bị trong lúc bọn trẻ phá cỗ sẽ dạy chúng làm đèn trời, rồi lên núi thả đèn.

Để chuẩn bị bất ngờ cho bọn trẻ, trước trung thu, cô còn đặc biệt vào huyện một chuyến, mua mọi nguyên liệu cần thiết.

Vì cô xách bao túi lớn túi nhỏ về phòng ký túc, Bành Nhiên dĩ nhiên biết ngay tối trung thu họ tổ chức hoạt động. Cô gái chưa bao giờ chơi đèn trời

cũng thấp thỏm hỏi dò cô, có thể cho cô ấy tham gia không.

“Được chứ!” Chúc Tịnh cảm thấy không có lý do để từ chối: “Vậy tối đó cô cùng tôi đi đến trường”.

“Ừm!” Bành Nhiên rất vui, múa may trong phòng một lúc rồi bỗng nhiên giữ cô lại: “Chúc Tịnh, có phải tối đó... Liệt Nùng cũng có mặt không?”.

Cô ngồi dưới đất sắp đồ, đáp bừa một tiếng.

“Vậy thì...” Bành Nhiên vui mừng, ấp úng một lúc, cuối cùng giống như đã hạ quyết tâm, ngồi xuống trước mặt cô, chống cằm, nghiêm túc nói với cô: “Vậy thì tôi quyết định, ừm, tối đó sẽ tỏ tình với anh ấy”.

Chúc Tịnh sững người.

“Tôi nghiêm túc đó.” Bành Nhiên nói: “Không cần biết có thành công hay không, tôi cũng muốn nói ra”.

Chúc Tịnh không biết nên nói gì, thu dọn xong đồ đạc, ngẫm nghĩ một lát vẫn nói: “Vậy thì... cố gắng lên!”.

“Cảm ơn cô!” Bành Nhiên nghe thấy cô nói vậy, ôm chầm lấy cô từ phía sau, vui vẻ chạy đi tắm rửa.

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Đêm Thứ Ba Mười Ba: Tôi Chỉ Nhớ Những Điều Tốt Đẹp Của Anh Ấy

Đêm Trung thu hôm đó, Chúc Tịnh rời khỏi bệnh viện sớm hơn một chút.

Vừa ra khỏi cửa lớn bệnh viện, cô liền nhìn thấy Bành Nhiên đứng ở góc đường đợi mình. Rõ ràng hôm nay Bành Nhiên đã đặc biệt ăn diện, không những mặc một chiếc váy hai màu xanh trắng mà còn trang điểm, cột tóc lên, hoàn toàn giống như một cô công chúa.

Cô đi tới bên Bành Nhiên, rồi quan sát cô ấy từ trên xuống dưới: “Đúng là con gái trang điểm vì yêu”.

Bành Nhiên xấu hổ, vỗ vào người cô: “Người đẹp như cô đừng chọc tôi”.

“Không phải.” Chúc Tịnh lắc đầu: “Tôi chỉ đơn thuần cảm thấy nếu đã mất nhiều công sức như vậy thì đối phương cũng nên thấu hiểu”.

“Thật sao?” Gương mặt Bành Nhiên lập tức đỏ bừng, “Tôi cảm thấy có khi anh ấy đã sớm gặp nhiều cô gái xinh đẹp hơn rồi...”.

“Chúc Tịnh, cô cho tôi chút dũng khí đi.” Bành Nhiên nắm chặt hai tay, “Đây có lẽ là việc bạo dan nhất tôi làm từ khi sinh ra cho tới bây giờ đấy”.

Chúc Tịnh trầm tư một lúc rồi giơ tay vỗ vỗ lên vai cô ấy mang tính tượng trưng.

“Tôi định nói với anh ấy lúc thả đèn trời.” Bành Nhiên hít một hơi sâu, “Bầu không khí lúc đó là thích hợp nhất”.

Chúc Tịnh nhìn cô ấy, trong lòng chợt dâng lên một dư vị khó nói ra.

...

Bữa bánh trung thu đặc biệt sau bữa tối vốn đã đủ khiến lũ trẻ phấn khích hơn bình thường. Sau khi Chúc Tịnh và Bành Nhiên cầm theo một túi đồ nguyên liệu làm đèn trời ra, tiếng hét của đám trẻ lại càng làm rung lỗ tai họ.

Hiệu trưởng Phùng thấy bọn trẻ vui như vậy cũng rất mãn nguyện. Với tư cách là những người lớn duy nhất tại đây, hiệu trưởng Phùng, Bành Nhiên, Liệt Nùng và Chúc Tịnh dĩ nhiên phải đảm nhận công việc dạy bọn trẻ làm đèn.

“Chị Bành Nhiên, sao nến của em thấp không lên.” Một bé gái rầu rĩ cầm ngọn đèn của mình, nhờ cậy Bành Nhiên.

Bành Nhiên lập tức đón lấy cây đèn của cô bé, cố gắng thổi lửa nhưng thử vài lần vẫn không thành công.

Chúc Tịnh chú ý thấy tình huống đó, bèn đặt đèn của Tiểu Hữu xuống, muốn qua giúp, không ngờ Liệt Nùng đã nhanh hơn cô một bước.

“Sau khi thổi lửa, phải cố gắng hạ thấp lượng không khí thổi vào trong đèn để tránh khí nóng bay mất, nhưng cũng không được để lượng khí quá ít, để tránh ít khí quá mà đèn tắt.” Liệt Nùng vừa nói vừa thuận lợi thổi lửa lên: “Còn nữa, dây giữ bốn xung quanh bắt buộc phải kéo căng”.

Bành Nhiên đứng bên cạnh cô ấy, mặt đã đỏ rực. Khi anh đưa lại cho cô ấy cây đèn, cô ấy cuối cùng cũng lên tiếng: “Liệt Nùng, đợi... đợi một chút.

Em có lời muốn nói với anh, anh có thể cùng em tới mỏm đá lớn bên kia không?”.

Liệt Nùng nhìn cô ấy, im lặng vài giây rồi gật đầu.

Lúc này, bọn trẻ hầu như đã hoàn thành xong “kiệt tác” đèn trời của mình, hớn hờ cầm đèn chuẩn bị lên núi thả. Lúc này Chúc Tịnh đi qua, nắm tay cô bé đứng bên cạnh Bành Nhiên rồi nói: “Cô cứ đi đi”.

Bành Nhiên nhìn cô cảm kích, căng thẳng xoa xoa ngực mình rồi rảo bước đi về phía Liệt Nùng đang đứng.

Chúc Tịnh nhìn theo thấy họ nói vài câu rồi rời đi, lúc bấy giờ cô mới cùng bọn trẻ tiếp tục thả bay từng cây đèn.

Ngọn núi yên ắng tối nay đẹp vô ngần, từng cây đèn giống như cái bóng của vô vàn vì tinh tú. Chúc Tịnh quan sát lũ trẻ chân thành cầu nguyện, tự động thả bay cây đèn của mình mà lòng cũng dần dần trở nên bình yên.

“Cô Tịnh Tịnh!” Lúc này Tiểu Hữu kéo vạt áo cô: “Con hy vọng bà nội khỏe mạnh, bình an”.

Cô nghiêng đầu, vỗ đầu con bé: “Chắc chắn”.

“Cô Tịnh Tịnh ơi, vì sao cô không thả đèn?” Tiểu Hữu lại hỏi: “Cô có nguyện vọng nào muốn thực hiện không?”.

Cô nhìn đôi mắt trong sáng của Tiểu Hữu, im lặng một lát rồi hạ giọng: “Nguyện vọng của cô là các ước mơ của các con đều thành sự thật”.

“Con cứ nghĩ mãi, có phải bây giờ cô sống không được vui vẻ không?” Tiểu Hữu luôn nhạy cảm và trưởng thành hơn những đứa trẻ khác, “Cô Tịnh Tịnh, kể từ ba năm trước, cô đã rất ít kể chuyện của mình với bọn con

rồi, con rất muốn biết về những người bạn ở Anh của cô, họ sống có tốt không?”.

Chúc Tịnh nghe thấy tiếng trái tim mình lờ nhịp.

Cô chưa bao giờ có thể nói dối trước mặt Tiểu Hữu, cho dù là một lời nói dối thiện chí, cô cũng không thể chỉ im lặng thay cho câu trả lời.

“Cô đã có bạn bè mới.” Giọng cô trở nên khàn đặc, “Có một cô gái người Đức, cô ấy rất dễ thương...”.

“Vậy những bạn bè trước kia thì sao ạ?” Tiểu Hữu bẻ đầu ngón tay, “Con còn nhớ, thêm cả cô nữa, nhóm bạn gồm bốn người, trong đó có một anh trai nói rất nhiều, em sinh đôi của anh ấy rất hoạt bát, còn có một anh rất ít nói, rất nghiêm nghị...”.

Cô há hốc miệng, con người run rẩy, không biết nói sao.

Phải, cô của ngày xưa từng nhắc tới họ với những đứa trẻ này mà không biết phiền, kể chuyện họ cùng nhau đi học, đi du lịch, cùng ngang ngược trong trường, cùng chia sẻ niềm vui và nỗi buồn.

Những người ấy đã từng quan trọng với cô biết bao.

Ba năm rồi, cô khó khăn lắm mới cất giữ họ tận sâu trong trái tim mình, khóa chặt, coi như một giấc mơ. Cô nghĩ mình không bao giờ phải nhìn lại nữa, không bao giờ phải nghe lại nữa, rồi có một ngày mình sẽ lãng quên. Nhưng khi nghe Tiểu Hữu nhắc tới họ, cô vẫn dễ dàng nhớ lại tất cả.

Đó là một đêm tuyết xa xôi mang theo máu và nước mắt, người chứng kiến đêm đó chỉ có mình cô là hiện tại vẫn sống ngoài ánh sáng. Cô nên giải thích sự thật này với Tiểu Hữu thế nào đây?

“Tiểu Hữu!” Không biết đã qua bao lâu, cô hơi cúi xuống, “Cuộc đời này con sẽ gặp rất nhiều người, họ sẽ ở bên con một khoảng thời gian, hoặc ngắn hoặc dài”.

“Sau đó họ sẽ rời xa con vào một thời gian nhất định nào đó, con không thể ngăn cản họ đến, càng không thể ngăn cản họ đi, chuyện này không cần quá nhiều lý do.”

“Vậy... bố mẹ và bà liệu có rời xa con không?”

“Có.”

“Hiệu trưởng Phùng và cô Tịnh Tịnh thì sao ạ?”

“Cũng có.”

“Bành Bành, Tiểu Khả... còn những người khác?”

“Họ cũng có thể sẽ ra đi.”

Lát sau, cô nghe thấy tiếng thút thít yếu ớt của Tiểu Hữu. Con bé lau nước mắt, lắc đầu với cô: “Vậy thì con không muốn trưởng thành nữa, con không muốn nhắc tới người khác, con không muốn mọi người rời xa con”.

Cô nhất thời im lặng.

Đèn trời từ từ trở thành những chấm nhỏ xa xôi, cô giơ tay ra, nhẹ nhàng ôm lấy Tiểu Hữu

...

Thả đèn trời xong, hiệu trưởng Phùng và Chúc Tịnh dẫn đám trẻ xuống núi. Sau khi xuống, cô gặp Bành Nhiên một mình đi từ phía khác tới.

Trông mặt Bành Nhiên không có biểu cảm gì, nhưng quầng mắt đỏ rực. Khi bắt gặp cô, Bành Nhiên cố gắng nở nụ cười, “Tôi về trước”.

“Đợi tôi về cùng đi, đường đêm nguy hiểm.”

Bành Nhiên lắc đầu, “Không cần đâu, cảm ơn cô, Chúc Tịnh.”

Cô không nói thêm gì, chỉ gật đầu, đưa bọn trẻ về đánh răng rửa mặt. Đêm đã khuya, cô mới quay lại định núi, thu dọn đồ đạc.

Thu dọn xong, quay người lại, cô liếc nhìn thấy Liệt Nùng ban nãy chẳng biết đã đi đâu tay cầm một chiếc đèn trời đã hoàn thiện, yên lặng đứng ở gần đó, không biết đã bao lâu rồi.

“Sao anh còn chưa đi?” Cô có phần nghi hoặc.

Liệt Nùng không nói, đi về phía cô.

Im lặng thả đèn, anh quay sang cô: “Chiếc cuối cùng, cô thả đi”.

Có lẽ vì đêm tối trên núi quá yên bình, hoặc có lẽ lúc này là thời điểm con người ta yêu đuối nhất, bỏ xuống mọi phòng bị. Cô nhìn ánh mắt trầm tĩnh của anh, lát sau, đưa tay đón lấy cây đèn trong tay anh.

“Thật ra tôi không có ước vọng gì.” Cô quay lưng về phía anh, nhìn lên trời, “Nên nói là tôi đã không dám ước mơ gì nữa”.

Cô từng ước.

Cô từng rơi xuống vực sâu, rồi lại được người ta cứu vớt.

Cô từng quyết tâm sau này dù gặp phải bất kỳ chông gai nào cũng sẽ đạp lên mà tiến bước.

Cô từng hèn mọn ước một điều duy nhất, hy vọng nó thành hiện thực.

Nhưng điều ước ấy cùng cuộc sống mới và người mà cô hy vọng cũng chính là người tự tay bóp nát ước mơ ấy.

Lúc này Liệt Nùng bất động đứng sau cô.

Anh nhìn theo bóng cô, nhẹ nhàng giơ cánh tay mình về phía cô.

Sau đó anh cuộn chặt tay lại, rồi lại từ từ hạ xuống.

Chúc Tịnh thả đèn lên trời.

“Anh đã từ chối cô ấy.” Trong đêm, cô khẽ nói.

Liệt Nùng im lặng.

“Liệt Nùng, thật ra từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, tôi đã cảm thấy anh rất giống một người tôi từng gặp.” Cô đi về phía anh, “Mặc dù hai người từ đầu tới chân không có điểm nào tương đồng”.

“Anh ấy là người thế nào?” Khi đi ngang qua cô, anh khẽ lên tiếng.

Cô dừng bước.

“Lừa gạt, giấu giếm, không việc ác nào không làm.” Cô nói: “Có thể anh ấy còn làm nhiều chuyện hại trời hại đất hoặc những việc cấm kỵ hơn mà tôi không biết”.

“Nhưng tôi vẫn chỉ nhớ những điều tốt đẹp của anh ấy.”

Cô chỉ nhớ sự tốt đẹp, ngay cả mơ vẫn mơ thấy.

Đôi mắt luôn bình thản của Liệt Nùng lúc này rung lên.

Anh nói: “VẬY, cô có hy vọng người ấy trở lại bên cạnh cô không?”.

Cô nhanh chóng lắc đầu, rời khỏi đỉnh núi...

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Đêm Thứ Ba Mười Tư: Anh Ở Đây

Liên tục mấy tuần sau, huyện Lăng Đình đều thường xuyên mưa to gió giạt.

Từ sau đêm Trung thu, tâm trạng Bành Nhiên rơi vào thời kỳ tâm trạng cực kỳ tệ hại, thậm chí né tránh mọi hoạt động làm cùng Liệt Nùng, nhưng dần dần cô ấy cũng hồi phục lại được.

Chúc Tịnh chung quy vẫn không hỏi, vào một ngày nào đó Bành Nhiên thẳng thắn nói với cô rằng: Hôm đó cô ấy còn chưa nói được mấy giây, Liệt Nùng đã thẳng thắn đưa ra câu trả lời.

Bành Nhiên vừa ăn lê vừa nói: “Thật ra sau này tôi đã nghĩ thông suốt rồi, cho dù hôm đó tôi có tỏ tình hay không, hoặc bất kỳ cô gái nào vào bất kỳ thời điểm nào có làm chuyện như tôi hay không, đáp án của anh ấy cũng sẽ không thay đổi”.

“Chúc Tịnh, trong lòng anh ấy có một người cực kỳ, cực kỳ quan trọng, một người không ai có thể thay thế được.”

Nói tới đây, Bành Nhiên kiêu ngạo nhướn mày: “Cô xem, ban đầu tôi đã nói với cô rồi mà, mắt nhìn người của tôi rất tốt, Liệt Nùng không những là người chung tình, còn si tình nữa”.

Chúc Tịnh thấy cô ấy đích thực đã bước ra khỏi sự đau buồn thất tình thì cũng coi như yên tâm, không nói thêm quá nhiều, chỉ nói với cô ấy rằng con đường sau này còn dài.

“Chúc Tịnh, thật ra tôi rất quý cô, cô mà là đàn ông thì tốt biết bao.” Kể xong trải nghiệm thất tình, Bành Nhiên bò rạp xuống giường, đùa với cô: “Cô là cô gái ngoài lạnh trong nóng, cho dù trước kia cô có rất nhiều, rất nhiều câu chuyện, tôi vẫn thích cô nhất”.

Chúc Tịnh cầm sách đập nhẹ lên trán cô, rồi cũng không nhịn được bật cười.

Mưa gió càng ngày càng dữ dội, lần này kéo dài hẳn một tuần, hoàn toàn không có xu hướng giảm bớt. Sau khi bàn bạc, hiệu trưởng Phùng và Chúc Tịnh đã quyết định tạm thời cho nghỉ học, tránh nguy hiểm cho các học sinh.

Nhưng đúng vào lúc này, hiệu trưởng Phùng đột nhiên nhận được tin, bà ngoại Tiểu Hữu sống ở bìa rừng bệnh tình trở nặng.

Cho tới lúc này, Chúc Tịnh mới hiểu vì sao đêm Trung thu Tiểu Hữu lại hy vọng bà ngoại bình an. Sức khỏe của bà trước giờ không tốt, lần trước khi Tiểu Hữu về, sức khỏe của bà đã bắt đầu suy giảm rồi.

Sau khi biết tin, Tiểu Hữu bất chấp tất cả gạt nước mắt, lao ra ngoài. Hiệu trưởng Phùng chân tay không tiện, không cản nó lại được. Đúng lúc đó Chúc Tịnh nhìn thấy, cô bèn giữ Tiểu Hữu lại, nói với hiệu trưởng Phùng để cô đưa Tiểu Hữu đi.

Suy nghĩ tới cơn bão ầm ầm, cho dù nhà con bé cách trường không xa thì thời tiết này ra bìa rừng một chuyến cũng rất khó khăn, hiệu trưởng Phùng vốn định đợi Liệt Nùng tới để bảo anh cùng đi với họ nhưng mãi vẫn chưa đợi được Liệt Nùng.

“Không sao đâu, một mình con đưa Tiểu Hữu về được.” Chúc Tịnh cầm lấy áo mưa.

“Tịnh Tịnh, hai cô trò cô phải cẩn thận, mưa trên núi rất dễ xảy ra sạt lở.” Hiệu trưởng Phùng không yên tâm, cứ đội mưa tiễn họ ra tận cổng trường: “Nếu thật sự gặp chuyện gì không may, nhớ đừng chạy theo hướng đất đá sạt lở, phải chạy thẳng ngược hướng, tìm chỗ cao, nhiều cây”.

“Hiệu trưởng Phùng, con tới đây bao nhiêu năm rồi chưa bao giờ gặp lở núi, mặc dù con không phải người may mắn gì nhưng có lẽ con không chết sớm vậy đâu.” Chúc Tịnh một tay cầm ô, một tay dắt Tiểu Hữu: “Bọn con sẽ nhanh chóng trở lại”.

Đọc đường họ không nói gì, Tiểu Hữu lòng đầy tâm sự, đỏ mắt vẫn giả vờ bình tĩnh. Chúc Tịnh không biết an ủi người khác, đành nắm chặt tay như tiếp thêm cho cô bé sức mạnh và niềm tin.

Có lẽ cô thấu hiểu hơn ai hết cảm giác của Tiểu Hữu.

Hai người rảo bước rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đi được nửa đường.

Chúc Tịnh lau nước mưa trên mặt, giúp Tiểu Hữu cuộn chặt áo mưa vào người: “Con có lạnh không?”.

Tiểu Hữu lắc đầu: “Cô Tịnh Tịnh, cô đừng nhường ô cho con, cô ướt hết rồi kìa”.

Con bé đang định nói nó rất ổn thì bỗng nghe thấy một âm thanh kỳ lạ vang lên bên tai, ban đầu chỉ là tiếng đất đá ma sát rất khẽ, sau đó trở thành những tiếng âm ầm vang dội.

Con bé run lên, nghiêng đầu nhìn ngọn núi bên cạnh, sắc mặt bỗng trắng bệch.

Dấu hiệu này, giống như...

“Cô Tịnh Tịnh, đây là tiếng gì vậy?” Tiểu Hữu nắm chặt vạt áo cô, hỏi.

Có một khoảnh khắc đầu óc Chúc Tịnh hoàn toàn trống rỗng, tim như muốn ngừng đập. Nhưng bị Tiểu Hữu gọi như vậy cô lại tìm được chút hồn vía, lập tức không nói không rằng nắm chặt tay Tiểu Hữu, ra sức chạy về vùng đất bằng phía bên tay trái.

Gặp sạt lở trên vùng núi không khác gì gặp sóng thần ngoài biển lớn, đều chỉ cách cái chết trong gang tấc.

Tỷ lệ chạy thoát thành công... cô chưa bao giờ dám nghĩ, cũng chưa từng nghĩ, thế mà hôm nay lại gặp phải.

Cách bình địa còn khoảng mấy chục mét nữa, Chúc Tịnh đã nghe thấy tiếng mưa hòa lẫn tiếng sụp đổ rền vang bên tai.

“Cô Tịnh Tịnh, là sạt lở!” Tiểu Hữu quay đầu lại nhìn, sợ hãi hét lên: “Là sạt lở...”.

“Đừng sợ, chúng ta cứ chạy tới vùng đất bằng trước rồi tìm nơi có nhiều cây!”

Chúc Tịnh cố gắng an ủi Tiểu Hữu, nhưng cho dù thường ngày cô gan dạ thế nào, thì vào thời khắc này cũng hoàn toàn cảm thấy người mình run lên bần bật, ngay cả việc bước chân đi cũng giống như giẫm lên không khí vậy.

Chạy, chạy, chạy.

Lúc này cơ thể cô chỉ tiến lên theo bản năng, không còn chút lý trí nào, đằng sau lưng như có một con quái thú sắp nuốt trọn cả một mảnh đất rộng lớn. Tiểu Hữu sợ hãi quá quên cả khóc, chỉ tái mét mặt mày cùng cô lao đi trong mưa gió.

Không biết phải chạy tới đâu mới được coi là an toàn, chỉ bất chấp tất cả tiến về phía trước, vì chỉ cần quay lại thôi là không còn đường thoát.

“Cô Tịnh Tịnh... con không chạy nổi nữa...”

Chẳng biết đã qua bao lâu, trong mơ hồ cô dường như nghe thấy ngoài tiếng tim đập kịch liệt của mình ra còn có hơi thở yếu ớt của Tiểu Hữu.

Mặc dù biết không thể dừng lại, không được phép dừng lại nhưng cô vẫn vô thức dừng bước.

Ngồi xuống, Chúc Tịnh lập tức ôm chầm lấy Tiểu Hữu, định bế con bé chạy tiếp.

Nhưng một khi dừng lại thì sức lực khắp người cũng theo đó tan biến. Cô cảm giác tay mình run lên, hơi thở còn chưa hồi phục, tay chân nặng như chì, không thể nhấc lên được.

Tiểu Hữu còn chưa gặp được bà của con bé. Còn cô... trong đầu cô dường như hiện lên khuôn mặt người đó trong phút chốc, con người sáng rực đến nỗi như có thể khiến mọi thứ lụi tàn.

Cô còn chưa muốn chết, cô không muốn bị vùi lấp giữa đất đá, không muốn từ giờ bị ngăn cách với thế giới này, cô còn muốn được nhìn những gương mặt tràn đầy sức sống kia, còn muốn...

Cô luôn nghĩ rằng mình chẳng còn gì đáng lưu luyến trên đời này nữa.

Cô luôn nghĩ rằng trái tim của mình đã chết hẳn từ đêm tuyết ba năm trước.

Nhưng tới giờ phút này cô mới phát hiện ra, nếu cô thật sự đã chết thì ngay cả việc nhớ về anh cô cũng không làm được.

“Cô Tịnh Tịnh...”

Tiếng thở hỗn hển của Tiểu Hữu vang lên bên tai, nhưng cô hoàn toàn không nghe thấy gì nữa. Trời đất xoay vần, cô chỉ nhìn thấy bầu trời đen

ngòm, mưa lũ xối xả, những tán cây lớn che chặt bầu trời, che đi mọi ánh sáng.

Cô ngửi thấy mùi bùn đất.

...

Khi khôi phục lại chút ý thức, cô nghe thấy bên tai có rất nhiều giọng nói, tới từ những người khác nhau, trong đó còn xen lẫn ngôn ngữ của nhiều quốc gia.

“Cô gái này là ai?”

“Nghe nói là cô gái được Mars đưa về.”

“Mars?! Vì sao Mars lại đưa cô ta về đây điều trị? Cô ta là ai? Quan trọng lắm sao?”

“Không biết nữa... Xem ra cũng không có gì đặc biệt, nhưng Mars chưa đưa bất kỳ người bình thường nào tới đây cả.”

...

Cô đang ở đâu? Cô còn sống không? Tiểu Hữu đâu? Cô chỉ còn nhớ cô chạy sau đó dừng lại, không được, cô phải dậy...

Chúc Tịnh cảm thấy mình như rơi vào một thế giới trống rỗng, không có gì cả, không sờ thấy gì cả, cơ thể có chút đau nhức nhưng chưa đến mức đau thấu tim. Cô muốn mở mắt ra nhưng không sử dụng được chút sức nào.

Cộp... Cộp...

Lát sau, dường như có tiếng bước chân từ xa đi tới, mỗi lúc một gần cho tới khi đến bên cô, cũng khiến mọi âm thanh khác hoàn toàn biến mất trong khoảnh khắc.

Người đó nhẹ nhàng nắm lấy tay cô. Lòng bàn tay anh rất lớn, bọc chặt tay cô trong tay mình, sau đó từ từ đan từng ngón tay vào nhau, mang cho cô hơi ấm.

Thật sự là anh ư? Hay tất cả chỉ do cô tưởng tượng?

Đối phương không nói gì cả, cho tới khi cô sắp thiếp đi, anh mới từ từ cất giọng trầm thấp: “Ngủ đi, anh ở đây”.

Cô tới chết cũng không thể quên giọng nói này.

Trên thế giới chỉ có duy nhất một giọng nói như thế, có thể dễ dàng khiến nước mắt cô tuôn rơi.

...

Khi Chúc Tịnh tỉnh lại lần nữa, cô cảm giác có ánh sáng rọi vào da mình.

Lật người, mở mắt ra, cô phát hiện mình đã quay về ký túc xá, lúc này đang nằm trên giường, Bành Nhiên đối diện cô đang xem sách.

Ký túc xá yên ắng và bình yên vô cùng, dường như chưa hề xảy ra chuyện gì, những âm thanh sắc bén và kinh khủng đuổi theo cô tất cả chỉ là ảo ảnh.

Nghe thấy tiếng động, Bành Nhiên ngược lên, đặt sách xuống tới bên giường cô, quan tâm nói: “Cuối cùng cô cũng tỉnh rồi”.

Cô vẫn chưa hoàn hồn lại, lập tức đã bị Bành Nhiên ôm chặt: “Quá tốt rồi, Chúc Tịnh, cô thật là may mắn”.

“Gặp sạt lở mà vẫn may mắn chạy thoát, còn được người ta cứu rồi đưa về bình an, cô thật là...” Bành Nhiên vừa lăm bẫm vừa ra sức lắc đầu, vành mắt đỏ ửng: “Tôi xin cô sau này tuyệt đối đừng làm mấy chuyện nguy hiểm

như vậy nữa, không mấy người may mắn như cô đâu. Cô đúng là được thần linh phù hộ. Cô bé kia cũng bình an trở về rồi...”.

Chúc Tịnh im lặng nhìn Bành Nhiên, vô thức giơ tay gạt nước mắt của mình.

Khóe mắt cô đầm lệ, chứng tỏ mọi thứ không phải là mơ.

Là anh.

Cô và Tiểu Hữu không may gặp sạt lở, còn người cứu cô, người đã nắm tay cô, người nói chuyện với cô, nhất định là anh.

Không thể có người nào khác.

“Bành Nhiên!” Giọng cô gần như không thể nghe được nữa: “Cô nói cho tôi biết đi, ai đã cứu tôi và Tiểu Hữu, rồi đưa chúng tôi về?”.

Bành Nhiên giật mình vì thần sắc của cô, ngây ra giây lát mới nói: “... Liệt Nùng”.

“Anh ấy vốn đang cấp cứu, nhận được tin của hiệu trưởng Phùng, lập tức lao ra ngoài.” Bành Nhiên nhớ lại, “Từ Thích Diệp sau đó cũng đi, khoảng chừng qua một đêm thì họ bế cô cùng Tiểu Hữu lành lặn trở về”.

Chúc Tịnh nghe xong, không nói gì hết, cầm lấy áo khoác, loạng choạng rời khỏi ký túc xá.

~Hết đêm thứ ba mươi tư~

“Nếu anh là anh ấy, mong anh hãy nói thẳng với tôi.”

“Người nào có liên quan tới tôi, bất kỳ ai rồi cũng có một ngày rời xa tôi. Chưa từng có ngoại lệ.”

“Thật không hiểu đàn ông đàn ang như anh ấy cả ngày mang theo thứ này làm gì. Hình như là nhẫn? Cũng đẹp đấy, hình cò bốn lá...”

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Đêm Thứ Ba Mười Lăm: Không Có Ngoại Lệ

Chúc Tịnh khoác áo khoác, đi thẳng một mạch vào bệnh viện.

Bác sỹ La ra ngoài rót nước vừa hay nhìn thấy cô, tròn tròn mắt, ngạc nhiên nói: “Chúc Tịnh, sức khỏe của cô hồi phục rồi sao? Cô gái, đúng là đại nạn không chết, ắt có phúc về sau!”.

“Bác sỹ La!” Sắc mặt của cô không tốt cho lắm, “Anh có biết Liệt Nùng hiện đang ở đâu không?”.

“Liệt Nùng ư?” Bác sỹ La suy nghĩ, “Cậu ấy vừa theo xong một ca mổ, có lẽ giờ này đang nghỉ ngơi trong phòng khám”.

Cô gật đầu rồi sai bước đi về phía phòng khám.

Tới trước cánh cửa, cô không gõ mà xông thẳng vào trong.

Liệt Nùng vốn đang quay lưng về phía cửa, cúi đầu nhìn thứ gì đó trên bàn, lúc này nghe thấy tiếng động bèn quay lại, cô đã đứng trước mặt anh.

“Liệt Nùng!” Cô nhìn gương mặt vẫn lạnh lùng như mọi khi của anh: “Chính là người đã cứu tôi?”.

Liệt Nùng nhìn lại cô, lát sau mới khẽ gật đầu.

“Làm sao anh biết tôi ở đâu?” Ánh mắt cô sắc bén, “Thứ nhất, gặp phải trận sạt lở như thế, có thể sống sót được hay không còn là vấn đề. Thứ hai, cả một khu vực rộng lớn nương này, núi liền núi, thôn và rừng san sát nhau, làm sao anh có thể tìm ra tôi trong khoảng thời gian nhanh nhất?”.

Anh trả lời trôi chảy, không hề ngắc ngư: “Tôi lần theo hướng thôn mà cô tới, tìm tới con đường có khả năng cao nhất cô sẽ chạy theo khi gặp sạt lở”.

“Được.” Cô sụp mắt xuống, “Vậy thì, sau khi anh tìm được tôi và Tiểu Hữu, đã đưa hai người chúng tôi tới đâu cứu chữa? Tôi đã hỏi, không phải tại bệnh viện này”.

Cô vừa hỏi vừa quan sát kỹ mỗi một thay đổi trên biểu cảm của anh.

“Tôi đưa hai người tới một căn nhà gần đây, Từ Thích Diệp đi ngay phía sau, mang theo những thiết bị cấp cứu cần thiết.” Đáng tiếc, Liệt Nùng từ đầu tới cuối không hề để lộ bất kỳ sơ hở nào để cô có thể vạch trần.

Anh vẫn bình tĩnh, lời nói không một kẽ hở.

Ánh mắt Chúc Tịnh như mang theo lưỡi dao, trong lòng lại đang trào dâng vô vàn những tình cảm phức tạp.

Ba năm trước, người kia tới bên cạnh cô, đến tận giây phút anh rời xa, cô mới biết thân phận và mục đích thật sự của anh.

Kể từ đó cô bèn hiểu, người đó là cao thủ, anh hoàn toàn có thể biến mình thành một người khác, tiếp tục ẩn nấp bên cạnh cô.

“Liệt Nùng!” Đôi bên im lặng giây lát, cô nhìn anh chăm chăm, hỏi từng câu từng chữ: “Nếu anh chính là người ấy, mong anh hãy nói thẳng cho tôi biết”.

Anh vẫn đứng im, bờ môi mỏng khẽ mấp máy, đầu mày nhíu lại, giọng nói nhạt nhòa: “Tôi không hiểu cô đang nói gì”.

“Mong là anh không hiểu.”

Cô nhìn sâu vào mắt anh, sau đó rời khỏi phòng: “Cảm ơn anh đã cứu tôi và Tiểu Hữu”.

...

Khi Chúc Tịnh bước trong căn phòng của hiệu trưởng Phùng, Tiểu Hữu đang ngồi đực trên giường. Cô lại gần, phát hiện mặt con bé còn vệt nước mắt chưa khô.

Tiểu Hữu nghe thấy tiếng bước chân cô, ngược đầu lên nhìn, một giọt nước mắt lại rớt xuống.

Cô những tưởng Tiểu Hữu còn sợ hãi sau cơn sạt lở, vội bước đến, ôm chặt lấy nó: “Đừng sợ, chúng ta đã thoát khỏi nguy hiểm rồi, bây giờ chúng ta rất an toàn, Tiểu Hữu ngoan...”.

“Cô Tịnh Tịnh, bà nội...” Tiểu Hữu gục đầu lên vai cô, nghẹn ngào nói: “Hiệu trưởng Phùng nói, sáng nay bà nội đã qua đời rồi...”.

Bàn tay cô đang vuốt lưng Tiểu Hữu chợt khựng lại. Một cảm giác khó diễn tả dâng lên, cô nhất thời nghẹn lại.

“Con không muốn bà chết...” Tiểu Hữu khóc không thành tiếng: “Từ nhỏ bà đã ở bên con, kể chuyện cho con nghe, bện tóc cho con. Con sợ sét, bà bên con ngủ, bà để dành cho con bao nhiêu đồ ăn ngon, bà luôn luôn mỉm cười nhìn con...”.

“Tháng trước khi con về thăm, bà con ôm con nói lần sau con phải về sớm, bà sẽ chuẩn bị canh nóng cho con...”

“Vì sao bà lại rời xa con sớm như vậy ạ... Con chưa muốn...”

Cả căn phòng vang vọng tiếng nước nở nhói lòng của Tiểu Hữu.

Chúc Tịnh cảm nhận được bờ vai này tuy nhỏ bé nhưng đã gánh đỡ mọi kiên cường và cảm xúc trên đời. Cô ra sức ôm lấy con bé, tầm mắt dần trở nên mơ hồ.

Cô không nói được một chữ nào.

Cô phát hiện bản thân không nói được bất kỳ câu nào để an ủi Tiểu Hữu.

...

Giây phút suy sụp qua đi, mọi sợ hãi, đau khổ, mệt mỏi trước đó dồn lại khiến con bé mất hết sức lực. Nó bật khóc rồi thiếp đi trên vai cô.

Cô đỡ Tiểu Hữu nằm lên giường, đắp chăn cẩn thận rồi lấy khăn mặt lau sạch mặt cho con bé,

Cô yên lặng ở bên nó một lúc rồi đứng dậy, đi tới bên bàn.

Cô vô thức liếc thấy một tập tài liệu đặt trên bàn hiệu trưởng Phùng, ánh mắt bỗng dừng lại.

Cô giơ tay rút một tờ giấy trong tập tài liệu ra, đọc xong từng câu chữ đoán trên đó, đầu óc bỗng hoàn toàn trống rỗng.

Đặt giấy xuống, cô đứng bất động bên bàn giấy lát rồi đột ngột quay phắt người, sải bước đi ra ngoài.

Tới cửa, cô phát hiện có người đang chặn trước mặt mình.

“Chúc Tịnh.” Liệt Nùng nói.

“Tránh ra.”

Liệt Nùng đứng im.

“Tôi bảo anh tránh ra!” Giọng cô đã có phần run rẩy.

Liệt Nùng cúi xuống nhìn cô: “Hiệu trưởng Phùng cùng lũ trẻ ra sau núi rồi”.

Cô cuộn chặt tay lại, im lặng giây lát rồi như nghe hiểu ý của anh, ngẩng đầu lên: “Anh đã biết?”.

Anh không trả lời.

“Tịnh Tịnh, sao con lại tới đây? Mau về nghỉ ngơi đi.” Hiệu trưởng Phùng vốn đang ở sau núi lúc này đi về phía họ. Nhìn thấy cô, ông còn mỉm cười vẫy vẫy tập tranh trong tay: “Tập tranh con mang từ Anh về cho chú, chú xem cả một buổi sáng, định đổi tập khác”.

Cô nhìn hiệu trưởng Phùng càng lúc càng đi gần hơn về phía mình, lát sau lên tiếng: “Hiệu trưởng Phùng!”.

“Sao vậy?” Ông đi tới bên cạnh cô, kéo cửa ra, nhìn vào trong: “Tiểu Hữu ngủ rồi à?”.

“Chú nhận được chẩn đoán bao lâu rồi?”

Tay hiệu trưởng Phùng buông thõng. Ông quay đầu, nụ cười cứng đờ lại vài giây, nhất thời không đáp.

Chúc Tịnh nghiêng răng: “Ung thư máu giai đoạn cuối...”.

Nói xong, sống mũi cũng bắt đầu cay xè.

Thế nên, khi cô vừa tới đây, những lọ thuốc cô nhìn thấy trong phòng ông đều đã có lời giải đáp.

“Vì sao chú không nói cho con biết?” Cô nhìn hiệu trưởng Phùng: “Lẽ nào con không phải là người chú tin tưởng nhất?”.

“Liệt Nùng.” Lát sau, hiệu trưởng Phùng khó xử cười: “Tôi nói mà, làm sao có thể giấu con bé này”.

“Có nghĩa, tôi là người cuối cùng được biết?” Nghe thấy câu ấy, Chúc Tịnh quay người nhìn về phía Liệt Nùng im lặng này giờ.

“Tịnh...”

“Con không biết chú quen anh ta bao lâu.” Cô chỉ vào Liệt Nùng sau lưng, “Vài tuần? Hay vài tháng?”.

“Hiệu trưởng Phùng, con quen chú tròn bảy năm trời...” Cô hoàn toàn không còn vẻ bình tĩnh lãnh đạm thường ngày, “Bảy năm, chú nên biết rõ con căm ghét điều gì nhất”.

“Nửa cuộc đời trước kia của con ngập tràn dối trá và giấu giếm, con sống như một con ốc... Hiệu trưởng Phùng, chú là người thân duy nhất của con, đây cũng là nơi duy nhất con sống bình yên... Tới cuối cùng, đối mặt với những chuyện con nên có quyền biết nhất, con vẫn bị đẩy ra ngoài.”

Nói xong, cô không nghe thêm bất kỳ phản hồi nào nữa, quay người rời khỏi phòng.

Né tránh sau núi, cô đi thẳng xuống một con đường, tới một khu rừng yên ắng.

Giơ tay đỡ lấy thân cây, từng vân gỗ in lên lòng bàn tay cô. Vì chạy quá nhanh, hơi thở của cô trở nên dồn dập, cùng với đó còn có cơn nóng sắp bùng lên trong hốc mắt.

Bao nhiêu năm nay, cô những tưởng mình đã trải nghiệm đủ những chuyện vượt xa trí tưởng tượng của người thường, sớm đã bình thản đối diện với mọi thứ.

Nhưng thật ra hoàn toàn không phải vậy.

Cô vẫn đánh mất sự lý trí của mình, vẫn cảm nhận được nỗi đau thắt tim thắt ruột.

Chẳng biết đã qua bao lâu, cô cảm nhận được có người đi tới sau lưng mình.

“Chính vì cô là người có quyền được biết nhất, cũng dự liệu được nghe xong cô sẽ có phản ứng này nên hiệu trưởng Phùng mới khó mở lời.”

Chúc Tịnh hít sâu một hơi.

“Tôi không biết sớm hơn cô bao nhiêu. Mấy hôm trước, khi hiệu trưởng Phùng tới bệnh viện tái khám, tôi đã bắt gặp.” Liệt Nùng lúc này chậm rãi đi tới trước mặt cô: “Ông ấy dặn tôi đừng nói với cô, chí ít thì, ông ấy vẫn chưa nghĩ ra cách tốt nhất để mở lời”.

“Tôi hiểu.” Cô nhắm mắt lại, “Xin lỗi, ban nãy tôi thật sự không có ý châm chọc anh”.

Anh nhìn cô, nói nhỏ: “Chúc Tịnh, cô đang sợ, phải không?”.

Nghe xong, rất lâu sau, cô mới từ từ gật đầu.

Cô quá sợ hãi, cô thật sự sợ phải đối mặt với sự ra đi của hiệu trưởng Phùng. Cô thật sự sợ một lần nữa cảm nhận cảm giác bị người thân yêu bỏ rơi.

Vì cô sẽ nhớ lại đêm ba năm trước, nhớ lại cô đã vô cảm quỳ trên nền đất cả đêm như thế nào, cầu xin anh đừng bỏ rơi mình.

Cuộc đời luôn tràn ngập đau thương và ly hợp.

Đây là một đạo lý chúng ta đều hiểu. Sao chúng ta có thể mãi mãi ở bên những người chúng ta yêu thương đây?

Rồi sẽ có một ngày, chúng ta phải đối mặt với ly biệt, đối mặt với âm dương cách biệt. Rồi sẽ có một ngày, đến cái ôm đơn giản cũng trở thành ước nguyện không bao giờ có thể thực hiện được nữa.

Một đứa trẻ như Tiểu Hữu khó có thể chấp nhận, nhưng không có nghĩa là những người mang mác “người lớn” như chúng ta có thể điềm nhiên tiếp nhận.

Vì không còn nữa.

Vì bạn biết rõ hơn ai hết, từ nay về sau, trên thế giới này, sẽ không còn ai bao dung với bạn, đối xử tốt với bạn không cần hồi đáp nữa.

Không còn nữa, mãi mãi.

“Tất cả những người liên quan tới tôi, bất kỳ ai, rồi sẽ có một ngày rời xa tôi.” Cô nói, “Không có ngoại lệ”.

Anh nhìn cô, lát sau nhẹ nhàng giơ tay vuốt lên khuôn mặt lạnh lẽo của cô.

“Nhưng có những người, cho dù sinh mệnh kết thúc, một giây trước khi rời khỏi thế giới này, họ vẫn yêu cô.” Anh nói rành mạch, “Dù họ ở nơi cô không nhìn thấy”.

“Cô nhất định phải tin như vậy.”

Nước mắt của cô cuối cùng cũng trào ra.

“Liệt Nùng.” Cô ngẩng đầu, cho nước mắt men theo gò má rơi xuống nền đất lạnh: “Tôi hy vọng biết bao anh là anh ấy”.

“Nhưng tôi cũng lại rất không hy vọng anh ấy là anh.”

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Đêm Thứ Ba Mười Sáu: Người Anh Ấy Để Tâm Là Cô

Đối với bệnh tình của hiệu trưởng Phùng, mặc dù bác sỹ chính, họ và ngay cả hiệu trưởng Phùng đều hiểu rõ kết cục trong lòng, nhưng mọi người đều ngầm hiểu với nhau tuyệt nhiên không nhắc đến.

Vào buổi sáng ngày hôm sau, cuối cùng hiệu trưởng Phùng đã đồng ý nhập viện tiến hành hóa trị.

Chúc Tịnh biết nguyên nhân ông đây đưa mãi không chịu nằm viện chủ yếu là vì không yên tâm bọn trẻ. Sau khi nhận được lời hứa chắc nịch của cô và Liệt Nùng, thậm chí là cả Bành Nhiên và Từ Thích Diệp, ông mới thỏa hiệp một cách khó khăn.

“Tịnh Tịnh.” Nằm trên giường nghiêm chỉnh chấp hành việc kiểm tra của bác sỹ, hiệu trưởng Phùng khó xử nói: “Cả đời này đến con cái chú cũng chưa quản thúc chú đến mức này, kết quả lại xuất hiện con”.

Chúc Tịnh mỉm cười: “Thế nên chú chấp nhận số phận đi”.

Bắt đầu từ hôm nay, cuộc sống của cô tại huyện Lăng Đình trở nên bận rộn hơn hết. Để tiện chăm sóc lũ trẻ, cô dứt khoát chuyển khỏi ký túc xá, vào ở trong căn phòng lúc trước của hiệu trưởng Phùng. Ngay sau đó, Liệt Nùng cũng lẳng lẳng chuyển tới một căn phòng trống cũ kỹ ngay bên cạnh mà cô không hay biết gì.

Cô dậy sớm, anh còn dậy sớm hơn.

Có mấy lần ca mổ kéo dài, khi cô tới trường trời đã tối mịt. Bọn trẻ cũng đã được ăn uống xong xuôi, thích thú ngồi nghe anh kể chuyện sau này.

Đồ đạc thiếu thốn, trước khi cô kịp đặt, anh đã dọn đồ mới vào kho.

Thành tích của đứa trẻ nào tụt dốc, hay tâm tình của đứa trẻ nào xáo động, anh luôn tìm ra vấn đề sớm hơn cô một bước.

Buổi tối, chấm bài xong cho bọn trẻ, cô muốn nằm ra bàn ngủ một lúc, khi nào dậy lại tiếp tục chuẩn bị giáo trình và bệnh án cho ngày hôm sau.

Nhưng khi cô tỉnh dậy, trời đã về khuya. Cô dụi mắt, phát hiện trên người mình đã có thêm một chiếc chăn dày, trên giáo án còn có thêm vài dòng chú thích mới tinh.

Cô lặng lẽ đọc những dòng chữ đẹp đẽ, bỗng nhớ lại lời Bành Nhiên nói với cô trong bệnh viện mấy hôm trước.

“Chúc Tịnh!”

Lúc nghỉ buổi trưa, cô đang sửa bài trong phòng khám thì Bành Nhiên bước vào, đóng cửa lại, ngồi xuống đối diện cô, đặt một hộp cơm lên mặt bàn: “Biết ngay cô lại không có thời gian ăn cơm”.

“Cảm ơn cô.” Cô đặt bút xuống, thờ dài nhìn Bành Nhiên.

“Chiều nay tôi và Từ Thích Diệp sẽ tới trường, cô đừng lo, cố gắng mẽ đi.” Bành Nhiên lại nói.

Cô mở hộp cơm nóng hổi ra, “Bành Nhiên”.

“Hử?”

“Cảm ơn cô.” Suy đi tính lại, cô vẫn chỉ biết nói câu này.

Bành Nhiên phì cười rồi xua tay: “Thôi thôi, tôi cũng không hy vọng xa vời nghe được mấy lời cảm động từ cô. Tôi hiểu hết lòng cô rồi, mau ăn đi”.

Cô cúi đầu ăn cơm. Bành Nhiên thì chống cằm ngắm cô, lát sau bất thành linh nói: “Chúc Tịnh, tôi cảm thấy người anh ấy để ý là cô”.

“Hả?” Cô nhất thời không hiểu câu nói không đầu không cuối này.

“Tôi nói Liệt Nùng ấy.” Bành Nhiên bình thản đáp: “Anh ấy thích cô”.

Bàn tay cầm đũa của Chúc Tịnh khựng lại: “Vì sao?”.

“Ánh mắt anh ấy luôn xoay quanh cô. Mọi việc làm của anh ấy đều là để chăm sóc cô. Bản thân cô lẽ nào không phát hiện ra? Lâu dần, cả tôi cũng nhận ra, tôi cảm thấy cô nên biết rõ hơn tôi chứ.”

Cô không lên tiếng.

“Trước kia hai người quen nhau sao?”

Cô lắc đầu.

“Tôi không nghĩ anh ấy là người sớm nắng chiều mưa.” Khuôn mặt bên lễn trong sáng thường ngày của Bành Nhiên lúc này hiện lên chút nghiêm túc: “Ngay từ ban đầu có lẽ anh ấy đã để ý đến cô rồi”.

Thấy cô không nói, Bành Nhiên tiếp lời: “Chúc Tịnh, nếu hai người yêu nhau, tôi tuyệt đối rất vui. Cô cũng đừng vì tôi mà giấu giếm tình cảm của mình”.

Chúc Tịnh và hai miếng cơm rồi đặt đũa xuống: “Bây giờ tôi không có tâm tư nghĩ tới chuyện này”.

...

Gấp giáo án trong tay lại, cô tắt đèn rồi nằm lên giường.

Cô không hề nói dối, bây giờ cô quả thực không có nhiều tâm trạng để ý tới chuyện dư thừa, càng không muốn đào sâu chân tướng của sự thật.

Trên thế giới này, có những chuyện, không biết đáp án, có lẽ còn tốt hơn.

...

Cho dù kiên trì hóa trị và điều trị, sức khỏe của hiệu trưởng Phùng vẫn yếu hơn từng ngày.

Nhưng điều đáng mừng duy nhất là bác sỹ chính nói, ông là người bệnh có tâm lý tốt nhất ông ấy từng gặp.

Các bệnh nhân bị máu trắng giai đoạn cuối nếu tâm trạng không tốt hoặc bi quan thất vọng quá mức, không tin tưởng vào trị liệu thì bệnh tình sẽ nhanh chóng phát triển tới mức không có khả năng điều trị. Như vậy, bệnh nhân sẽ không sống quá nửa năm. Nhưng nếu tích cực hợp tác với bác sỹ, có lẽ sẽ sống lâu hơn.

Ngày nào nghỉ trưa, Chúc Tịnh cũng tới thăm ông, nói chuyện với ông. Chỉ cần nhìn thấy cô, hiệu trưởng Phùng luôn mỉm cười, cho dù cô hiểu, mấy hôm trước ông vừa xuất huyết một lần.

“Tịnh Tịnh, vất vả cho con rồi.” Hiệu trưởng Phùng nhìn cô, “Chú biết chăm sóc đám nhỏ đó không nhẹ nhàng gì”.

“Chúng rất nghe lời, con không thấy mệt.” Cô nói, “Nhất là Tiểu Hữu, con tận mắt chứng kiến con bé bước ra khỏi đau khổ, mỗi ngày lại người lớn hơn. Chúng đều là những đứa trẻ ngoan nhất con từng biết”.

Nghe xong, ông mãi nguyện gật đầu.

“Bây giờ chú không cần lo lắng bất kỳ chuyện gì cả. Con là trợ lý hiệu trưởng, có khi còn có trách nhiệm hơn chú.”

Hiệu trưởng Phùng không nhận được, mỉm cười: “Tịnh Tịnh à...”.

“Dạ?”

“Con cũng khôn lớn rồi.” Ánh mắt ông lúc này lấp lánh ánh sáng: “Bảy năm trước khi con vừa tới hoàn toàn khác hẳn. Lúc đó, con ít nói, ít cười, càng không giỏi biểu đạt tâm trạng của mình. Nhưng bây giờ con biết cả”.

“Chính chú và đám trẻ đã dạy con đấy.”

“Không chỉ có chúng ta, mỗi người bên cạnh con, dù họ còn ở bên con hay không, dù họ khiến con đau khổ hay hạnh phúc, họ đều từng dạy con những điều con chưa biết.”

Cô im lặng, nhưng không phản bác.

“Con xem.” Lúc này hiệu trưởng Phùng nhìn ra ngoài cửa sổ: “Cậu ấy cũng dạy con rất nhiều mà, không phải sao?”.

Cô nhìn theo ông, thấy Liệt Nùng đang nói chuyện với bệnh nhân.

Nét mặt anh lúc nào cũng im lặng điềm nhiên như thế nhưng lại vô duyên vô cố khiến người ta cảm thấy yên lòng, có thể dựa dẫm.

“Hiệu trưởng Phùng.” Cô nhìn một lúc rồi quay vào: “Cho dù biết rõ kết quả sẽ khiến con đau khổ, con vẫn phải đào nó ra sao?”.

“Con phải làm vậy, vì không biết kết quả, con sẽ không bao giờ biết được lòng con thật sự cần gì.”

“Cho dù sẽ đau khổ?”

“Cho dù sẽ đau khổ.”

Cô ngồi yên một lúc rồi từ từ đứng dậy.

“Tịnh Tịnh.” Ánh mắt hiệu trưởng Phùng ngập tràn dịu dàng: “Chú mất hai năm trời mới có thể bước ra khỏi nỗi đau mất vợ. Nhưng khi bước ra được rồi chú mới nhận ra, chính bà ấy cho chú sức mạnh để chú lựa chọn nơi này, tiếp tục cuộc đời còn lại”.

“Con mạnh mẽ hơn những gì con tưởng tượng, nên con nhất định phải hiểu mình cần gì.”

Chúc Tịnh nghe xong, chân thành gật đầu.

Lúc cô sắp đi, hiệu trưởng Phùng nhìn ra ngoài cửa, mỉm cười: “Hai người họ, thật sự rất giống nhau, không phải sao?”.

“Đúng vậy.” Cô nói: “Thật sự rất giống”.

...

Trời vào xuân, hầu hết thời gian hiệu trưởng Phùng đều ngủ. Nhiều lần Chúc Tịnh vào phòng ông rồi đi ra, ông vẫn không hay biết.

Bác sỹ chính cho cô một số phản hồi và tin tức. Cô nghe hết nhưng chưa từng kể lại với ông.

Buổi trưa, lúc ở phòng khám đi ra, vừa hay cô bắt gặp Từ Thích Diệp.

Anh chàng băng nhăng này vẫn “thả thính” khắp nơi như mọi ngày. Chỉ cần anh ta không nói lời bông đùa trêu ghẹo, thật ra cô vẫn âm thầm cảm kích trong lòng. Là một thiên tài, anh ta gần như chưa bao giờ thắc mắc khi phải giúp họ việc gì, hằng ngày đi qua đi lại giữa bệnh viện và trường học.

“Ăn cơm chưa?” Anh ta đi sóng đôi cô.

Cô lắc đầu, “Không có thời gian ăn, lát nữa lại có một ca mổ”.

“Tôi có để một hộp bánh quy và bánh gato trong phòng khám, cô vào ăn chút đi.” Từ Thích Diệp nhướn mày, “Cô không làm bằng sắt đâu, nếu vì không chăm sóc tốt bản thân mà ngã bệnh, ngược lại chỉ mang thêm phiền phức cho chúng tôi”.

Nếu là cô của thường ngày, cô sẽ từ chối, nhưng thấy anh ta hiếm khi nghiêm túc như vậy, cô lại không nói gì.

Hai người đi vào phòng khám của Từ Thích Diệp. Anh ta mở cửa, lấy ra hai hộp bánh, đưa cho cô: “Cô ăn ở đây đi, Liệt Nùng đang mổ, không về đâu”.

Cô đón lấy, cảm ơn rồi ngồi vào chỗ của Liệt Nùng.

“Đây là gì?” Cô ăn một miếng bánh rồi chỉ vào một thứ có hình thù kỳ lạ trên bàn anh, “Đồng hồ à?”.

Từ Thích Diệp cắn lê, liếc nhìn rồi cầm lên.

“Phải, thật không hiểu đàn ông đàn ang như anh ấy cả ngày mang theo thứ này làm gì, hoa lá cành.”

Vì cầm một tay, tay anh ta chột buông thông, chiếc đồng hồ rơi xuống bàn, phát ra một âm thanh giòn tan.

Một giây sau, mặt chiếc đồng hồ bật ra, có một thứ cũng rơi ra ngoài.

“Đây là thứ gì mà giấu kỹ vậy...”

Từ Thích Diệp cầm thứ đó lên, nheo mắt nhìn: “Hình như là nhẫn?Ồ, cũng đẹp đó chứ, cỏ bốn lá này...”.

Còn Chúc Tịnh vừa nhìn thấy chiếc nhẫn đó, máu huyết đã ngừng chảy.

Cô bất động nhìn nó, như bị ma ám. Lát sau, cô đứng bật dậy.

“Cô ăn xong rồi à?” Từ Thích Diệp nói rồi bỏ chiếc nhẫn vào trong đồng hồ, “Tôi phải cất đi, bị anh ấy phát hiện ra tôi đụng vào thì tôi chết chắc”.

Cô không nói gì, đặt bánh gato xuống, đứng dậy lao ra khỏi cửa.

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Đêm Thứ Ba Mười Bảy: Em Còn Có Thể Yêu Không?

Trên hành lang, bệnh nhân và các nhân viên bệnh viện đi qua đi lại, còn Chúc Tịnh vẫn ngồi yên trên băng ghế dài bên ngoài phòng mổ, chờ dẫn nhìn cánh cửa.

Lát sau, cô lấy di động ra, gửi một tin nhắn cho Bành Nhiên.

Thông thường giờ này cô đã vội vã tới trường rồi, nhưng hôm nay, cô lại nhờ Bành Nhiên giúp mình qua đó chăm sóc bọn trẻ.

Nhắn tin xong, cô cất di động đi, tiếp tục yên lặng đợi ngoài cửa phòng mổ.

Sắc trời ngoài cửa sổ tối hẳn, hai tay cô vẫn để trên đầu gối, như đang chống chọi sức mạnh cho chính mình.

Chẳng biết đã qua bao lâu, cánh cửa lớn cuối cùng cũng từ từ mở ra.

Bác sỹ đẩy xe mổ từ trong ra. Cô đứng dậy, nhìn từng bác sỹ đi ra ngoài, cuối cùng cũng thấy Liệt Nùng ở tận cuối hàng.

Liệt Nùng cũng nhìn thấy cô ngay lập tức.

Ánh mắt họ giao nhau giữa không trung.

“Rảnh không?” Cô nhìn anh chăm chăm.

Anh khẽ gật đầu.

Hai người cùng sánh đôi đi ra cửa bệnh viện. Chúc Tịnh đứng yên bên đường nhìn ngọn núi phía xa. Anh dừng bước bên cạnh cô.

Cả hai đều im lặng.

“Tôi kể cho anh nghe một câu chuyện nhé.”

Rất lâu sau, cô cất tiếng khàn khàn trước: “Trước đây, có thể nói cả ngày tôi sống trong những cảm xúc tiêu cực, chưa bao giờ dám nhìn thẳng vào mình. Tôi nhát gan, sợ sệt nhưng lại tự cho rằng mình đã vũ trang đầy đủ, kiên cường vô cùng”.

“Sự thay đổi của người ta rất nhiều lúc đều bắt nguồn từ một người đặc biệt. Tôi cũng gặp một người như vậy. Anh ấy bước vào cuộc đời tôi, dễ dàng thay đổi tôi.”

“Trước anh ấy, tôi chỉ từng gặp một người đàn ông. Coi như tôi đã từng yêu hẳn, nhưng sau đó hẳn phản bội tôi, lấy em gái cùng cha khác mẹ của tôi. Tôi vốn không cam tâm, còn định ngọc nát đá tan, chính anh ấy đã giải thoát cho tôi.”

“Từ nhỏ tôi đã đánh mất tình yêu thương của người thân, từng cảm hận bố tôi hơn mười năm trời, từng giây từng phút đều muốn khiến bố tôi khó xử. Sau đó, bố tôi mất, chính anh ấy đã giúp tôi buông tha cho bản thân mình, cũng giúp tôi tha thứ cho bố tôi.”

“Anh ấy mang tới cho tôi những điều chưa có ai từng mang tới, bao gồm cả người đàn ông trước kia.”

“Thật ra, ban đầu tôi đã biết anh ấy là một người sống trong bóng tối, nhưng không hiểu vì sao, tôi luôn nhìn thấy ánh sáng từ anh ấy.”

“Nhưng tôi biết, anh ấy rồi sẽ có một ngày rời xa tôi. Tôi cũng biết, tôi phải rời xa anh ấy, đi tìm kiếm một người gọi là ‘ổn định’ hơn, vì giữa

chúng tôi sẽ không bao giờ có kết quả.”

“Sau đó, anh ấy rời xa tôi.”

Nói tới đây, cô quay người lại: “Câu chuyện tới đây coi như kết thúc”.

Liệt Nùng nhìn cô, ánh mắt bình thản mà sâu xa, soi bóng ngọn núi phía xa.

Cô nhìn lại anh, lát sau nhẹ nhàng cởi cúc áo cổ.

Sau đó chậm chậm lấy sợi dây chuyền đeo trên cổ mình ra.

Rốt cuộc khi chạm phải sợi dây chuyền đó, anh mắt anh dần trở nên sâu không thấy đáy.

Cô trầm mặc, anh cũng im lìm.

Hình cỏ bốn lá ánh lên trong đêm, tựa như bông hoa tuyết.

“Rất đẹp, đúng không?” Chẳng biết đã qua bao lâu, cô khẽ nói.

Anh vẫn không nói không rằng.

Chúc Tịnh cất sợi dây đi, quay người đi ngang qua anh, trở lại bệnh viện.

...

Đêm nay, từ lúc bắt đầu nằm xuống, cô luôn cảm thấy đau lòng.

Hô hấp không dễ chịu, tim cũng luôn thảng thốt. Cô nằm ngửa, nghe tiếng gió bên ngoài, nhắm mắt lại, luôn trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh.

Một lúc sau, cô cảm giác có người nhẹ nhàng lắc cánh tay cô.

Mở mắt, cô nhìn thấy con người đen tuyền như bầu trời đêm của Liệt Nùng.

Anh đứng bên giường, hơi cúi xuống, nắm lấy cánh tay cô, yên lặng nhìn cô.

Anh không nói câu nào, cô lại hiểu ý anh trong giây lát.

Cô im lặng ngồi dậy, mặc áo khoác, cùng anh đi ra ngoài.

Khi tới bệnh viện, đèn phòng mổ đã tắt.

Bành Nhiên, Từ Thích Diệp và bác sỹ La đều có mặt ở ngoài phòng mổ. Mắt bác sỹ La đỏ rực, còn trên khóe mắt Bành Nhiên đang vương giọt lệ.

“Không liên lạc được với người nhà bệnh nhân. Theo lời của bệnh nhân trước khi chết, ở đây chỉ có cô có thể đại diện cho người thân của ông ấy.”
Bác sỹ mổ chính tháo khẩu trang, nhìn Chúc Tịnh, “Bệnh nhân Phùng Nghị vì đột ngột xuất huyết máu trong hộp sọ nghiêm trọng, cấp cứu vô ích đã ngừng thở vào 3 giờ 25 phút sáng sớm nay”.

Cả hành lang đến tiếng gió cũng ngừng lặng.

Nghe xong câu này, giọt lệ đó của Bành Nhiên lẳng lẳng rớt xuống. Từ Thích Diệp đứng bên giơ tay, để cô ấy dựa vào vai mình. Bác sỹ La quay đi, rồi tiếng nước nở nhanh chóng vang lên.

“Số mệnh con người do trời quyết định.”

Sau một lúc im ắng, giọng Chúc Tịnh bình thản tới rợn người, “Cảm ơn anh, bác sỹ Phương”.

Bác sỹ Phương thở dài, gật đầu với họ rồi mệt mỏi đi ra.

“Mọi người về cả đi.”

Lúc này cô quay lại, nhìn về phía mọi người: “Bành Nhiên, Từ Thích Diệp, mọi người về ký túc xá đi. Bác sỹ La, anh về nhà đi, con gái anh còn nhỏ, tối tình dậy không nhìn thấy anh sẽ sợ đấy”.

“Hộ khẩu của hiệu trưởng Phùng không ở đây, ngày mai tôi sẽ tới trụ sở cảnh sát tìm hiểu rồi sắp xếp tang sự.”

Từ đầu tới cuối, cô không hề mất kiểm soát, ánh mắt trong sáng: “Bây giờ là sáng sớm, không làm được gì cả, ở lại đây cũng vô ích”.

Cô thậm chí còn không rơi một giọt nước mắt.

Nói xong, cô chậm chậm đi ra khỏi bệnh viện.

...

Hôm nay trên trời không có một ngôi sao nào.

Chúc Tịnh ngồi xuống thêm đá ngoài bệnh viện, ôm lấy đầu gối mình.

Lát sau, Liệt Nùng tới, ngồi xuống bên cạnh cô.

“Trước kia hiệu trưởng Phùng là một giáo sư đại học rất có tài. Sau khi vợ chú ấy qua đời, chú ấy một mình tới đây, dựng trường, ở đây suốt hai mươi năm, nhận nhiệm vụ giáo dục lũ trẻ trên núi, trưởng thành cùng chúng, chăm sóc chúng như người nhà vậy.”

Cô nhìn lên trời, nói chậm rãi từng chữ: “Các con của chú ấy đều sống ở nước ngoài, rất ít quan tâm tới bố. Trong vài năm quen biết chú ấy, tôi chưa từng thấy họ xuất hiện. Tôi biết chú ấy nhớ họ, nhưng chưa bao giờ nói, ngày nào cũng dồn toàn bộ tâm huyết vào mỗi đứa trẻ”.

“Trong bảy năm nay, tôi từng vô số lần kích động, suy sụp, đau khổ, tuyệt vọng... Nhưng chỉ cần đến đây, đến bên chú ấy và bọn trẻ, tôi luôn

cảm thấy dù mình có bị tất cả mọi người bỏ rơi thì cũng có nơi này thu nhận.”

“Chú ấy không phải người thân của tôi, nhưng còn đối xử với tôi tốt hơn ruột thịt.”

Trên đời có không ít người, luôn sống rất ích kỷ và bình yên, chưa bao giờ biết cảm ân và hồi đáp.

Nhưng cũng vẫn có không ít người, từ đầu tới cuối không cầu xin bất cứ sự đền đáp nào, nguyện dùng nhiệt huyết cả đời mình để đổi lấy niềm vui và hạnh phúc của người khác.

“Chúc Tịnh.” Lúc này, Liệt Nùng mới lên tiếng.

Anh giơ tay, kéo vai cô dựa vào mình.

Mặt cô vẫn không có nước mắt.

“Đến tận bây giờ tôi vẫn không cảm thấy chú ấy đã rời xa tôi.” Ánh mắt cô trống rỗng, “Chỉ hôm qua thôi, khi tôi tới thăm, chú ấy còn nói chú ấy muốn một chiếc máy ảnh, bảo tôi mua cho chú ấy. Chú ấy nói, sau này nếu có thể xuống giường, chú ấy muốn chụp vài bức, để tôi dán lên bảng đen cho bọn trẻ nhìn”.

“Chú ấy mang tới cho bao nhiêu người hy vọng và sức mạnh, vì sao bản thân lại dễ dàng từ bỏ trước chứ?”

Cô từ từ nắm chặt tay lại: “Vì sao chú ấy không tranh đấu với tử thần thêm một chút chứ? Vì sao chú ấy lại nhận thua trước chứ? Vì sao chứ...”.

“Rõ ràng chú ấy biết tôi không muốn chú ấy ra đi sớm như vậy, tôi hy vọng biết bao sau này sẽ không để chú ấy lo lắng nữa, tôi hy vọng chú ấy được tận mắt nhìn thấy ngày tôi hạnh phúc.”

“Chú ấy đối tốt với tôi còn hơn con cái của mình...”

“Liệt Nùng, trên đời này, không còn ai bảo vệ tôi, đón nhận tôi, khoan dung tôi như con giống chú ấy nữa.”

“Không còn ai nữa.”

Liệt Nùng nhìn khuôn mặt cô, con người hơi run lên.

Vào giây phút này, trong đêm tối yên ắng đến nghẹt thở này, cuối cùng anh như hoàn toàn từ bỏ thứ gì đó.

Một giây sau, anh giơ tay về phía cô.

Anh nhìn sâu vào mắt cô rồi từ từ ôm cô vào lòng.

“Tôi biết vào lúc này, mình nên tự thương xót bản thân là số sao chổi. Bất kỳ ai liên quan đến tôi, rồi cũng sẽ có một ngày bỏ rơi tôi... Nhưng tôi đã không còn nghĩ như vậy nữa.”

“Dù gặp bao nhiêu địa ngục có thể đánh gục tôi, bao nhiêu chuyện khiến tôi đau khổ tới tuyệt vọng, tôi vẫn không đánh mất khả năng yêu thương.”

Cô dựa vào vai anh, khóe mắt cuối cùng cũng từ từ nóng rục lên: “Đây là câu cuối cùng chú ấy nói với tôi trước khi đi”.

“Liệt Nùng, tôi còn có thể yêu không?”

Em còn có thể không?

...

Mãi cô vẫn không đợi được câu trả lời của anh.

Anh buông cô ra.

Sau đó, anh nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng áp lên má mình.

Cô cảm nhận được gò má lạnh lẽo và lòng bàn tay ấm nóng của anh, cảm nhận được anh lại gần mình, cúi đầu hôn lên đôi môi run rẩy của mình.

Đó là thứ nhiệt độ có thể nung bỏng trái tim cô.

...

Liệt Nùng khóa trái cửa phòng lại, một giây trước khi tắt đèn, anh đã tiến vào trong cơ thể cô.

Cô như hoàn toàn tháo bỏ bộ áo răn chắc trên người, mềm oặt ra, bị anh đẩy tới bên bàn gỗ. Một tay cô chống lên mép bàn, mặc cho anh điên cuồng không có quy luật.

Anh rất mạnh mẽ, cứng rắn gợi mở mọi lạ lẫm sau bao năm, kích phát mọi vui sướng và đau đớn, như một ngôi sao băng cháy lan ra đồng cỏ.

Vì quay lưng về phía anh, cô không nhìn được anh, chỉ nghe được tiếng thở gấp gấp đang kề sát bên tai mình.

Có mấy lần anh tiến vào quá sâu, cô cảm thấy tim mình đau tới cực điểm.

“Từ từ...” Lúc này, cô hồn hển giơ tay, chặn trước ngực anh, sau đó quay lại đối mặt với anh.

Cô nhìn anh, rồi giơ tay cởi quần áo trên người mình, ném xuống đất.

Sự kích tình khiến khuôn mặt điềm nhiên của anh rớm chút mồ hôi. Con người sâu hút tựa như có thể đốt cháy người ta lúc này đang nhìn chăm chú vào bộ ngực mềm mại của cô.

“Để em nhìn anh.” Cô giơ tay ra, ôm lấy cổ anh, “Em muốn nhìn anh”.

“Rất xin lỗi, có lẽ ngoài cơ thể này ra, một cô gái bình thường và tầm thường như tôi, chẳng cho anh được gì.”

“Cô thật sự yêu hẳn ư? Người đàn ông từ đầu tới cuối chỉ lợi dụng cô, thậm chí bất chấp cả tính mạng của cô để tiến thân?”

“Em đã dùng con dao anh đưa em để giết hẳn... Em cũng giết người rồi!”

“Sau này anh đừng sợ giết nhầm người không nên giết, em sẽ cứu sống họ. Nghiệt anh tạo ra, em trả cho anh...”

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Đêm Thứ Ba Mười Tám: Em Không Thế Lừa Dối Chính Mình

Sau khi cô nói xong câu này, ánh mắt Liệt Nùng gần như sáng bừng lên như đá thủy tinh núi lửa.

Anh vòng tay ôm chặt lấy eo cô, một lần nữa len lỏi vào nơi sâu nhất.

Trong suốt quá trình tiếp theo, cô chỉ mãi miết nhìn anh.

Dù thở dốc, dù ngậm nga hay cơ thể run lên vì khoái lạc... ánh mắt cô vẫn không rời khỏi khuôn mặt anh.

Cô nhìn anh mạnh mẽ công phá mình, nhìn bờ môi mọng mím lại của anh, nhìn anh ham muốn hết lần này tới lần khác không biết mỏi mệt.

“Vì sao cứ nhìn anh mãi vậy?”

Cuối cùng khi chấp nhận dừng lại, anh mới hỗn hển ghé sát tai cô, khàn giọng.

Cô im lặng, ngược lại khẽ liếm lên vết hầu gợi cảm của anh.

Người anh run lên, cảm giác sự nóng bỏng giữa hai chân đã sắp ép mình hóa thành dã thú: “... Chúc Tịch, em điên rồi hả?”.

Cô mỉm cười, giơ hai ngón tay gầy kéo rộng cổ áo của anh ra, để mặt anh áp sát xương quai xanh của mình, “Ừm, đừng để em còn sức nói chuyện”.

Anh nhìn cô chăm chú, tựa hồ muốn dùng ánh mắt đốt cháy cô.

“Sao hả?” Cô rướn môi, “Lẽ nào anh không muốn?”.

Lát sau, ánh mắt anh chợt sáng lên, anh giơ tay cời bung sơ mi của mình.

...

Sau khi người bên cạnh đã say ngủ, Chúc Tịnh lật người bước xuống giường.

Khi họ kết thúc, trời thật ra đã tờ mờ sáng. Cho dù đôi chân đã mềm nhũn tới không còn sức lực đi đâu, nhưng cô vẫn cắn chặt răng, lấy từng bộ quần áo rơi rụng dưới đất, mặc lên người.

Mặc xong quần áo, cô quay lại nhìn người nằm trên giường.

Dường như giấc này anh ngủ rất sâu, trong chốc lát có lẽ không thể tỉnh lại.

Nhìn thật sâu vào khuôn mặt anh một lúc, cô sai bước đi ra khỏi căn phòng.

Đi thẳng tới ký túc xá, cô bước tới, gõ cửa một trong số các phòng tại đó.

Sau vài tiếng gõ cửa, cánh cửa lập tức được mở ra từ bên trong. Từ Thích Diệp giữ cửa, đứng bên trong. Khi nhìn thấy cô, anh ta bày ra một cảm xúc có phần phức tạp.

“Không mời tôi vào à?” Cô nhìn anh ta.

Từ Thích Diệp nheo mắt, vẫn đứng im bất động chắn ngoài cửa.

“Trong phòng có người”. Cô bình thản nói: “Là Bành Nhiên”.

Anh ta im lặng giây lát, không hề phủ nhận, một nụ cười mang theo vẻ băng nhả thường ngày từ từ hiện lên.

“Tôi sẽ giữ bí mật giúp anh.” Lúc này Chúc Tịnh nhẹ nhàng vuốt vuốt mái tóc mình.

Từ Thích Diệp nghiêng đầu: “Tôi đoán, cô có chuyện nhờ vả?”.

“Đích thực cần anh giúp tôi một chuyện nhỏ.” Cô nhún vai.

Anh ta cười: “Chúc Tịnh, tôi cảm thấy từ ban đầu tôi đã xem nhẹ cô”.

Cô không phủ nhận.

“Nói đi.” Lúc này Từ Thích Diệp đi ra khỏi phòng, khẽ đóng cửa lại: “Cô cần tôi giúp gì?”.

...

Khi Liệt Nùng mở mắt ra lần nữa, anh cảm nhận được cơ thể mình đang được ánh sáng tự nhiên bao bọc.

Hai giây sau, anh ngồi phắt dậy khỏi giường.

Dưới giường là đống quần áo hỗn loạn, nhưng chỉ có trang phục của anh, quần áo của ai kia đã biến mất không dấu vết.

Ánh mắt anh căng ra, cả người lập tức tỉnh hẳn.

Khi ra khỏi nhà, mặt trời đã lên cao. Anh cúi đầu nhìn đồng hồ, đầu mà hơi nhíu lại.

Bước nhanh vào trong bệnh viện, anh sa sầm mặt, tiến thẳng tới phòng khám.

“Cậu có nhìn thấy Chúc Tịnh không?” Mở cửa phòng khám, anh lên tiếng hỏi Từ Thích Diệp đang viết sổ y tế trên bàn.

Từ Thích Diệp ngẩng đầu lên: “Từ sáng sớm nay đã không thấy đâu rồi. Tôi đoán có thể cô ấy vào huyện giải quyết chuyện của hiệu trưởng Phùng rồi”.

Liệt Nùng nghe xong, gật đầu rồi vô cảm khép cửa lại.

Ra khỏi bệnh viện, anh lái xe thẳng vào huyện.

Đọc đường, anh cho xe đi rất nhanh, khuôn mặt căng thẳng.

Đi một vòng những nơi cô có thể xuất hiện trong huyện, trời đã tối hẳn nhưng anh vẫn chưa nhìn thấy bóng cô.

Gọi điện thoại thì di động của cô vẫn trong tình trạng khóa máy.

Sắc mặt anh gần như khó coi tới cực hạn. Anh gọi cho Từ Thích Diệp.

Sau khi cuộc gọi được kết nối, anh hỏi ngay: “Chúc Tịnh quay về chưa?”.

“Chưa.” Từ Thích Diệp trả lời: “Vẫn chưa về bệnh viện, cũng chưa về trường học”.

Ngắt máy xong, mặt anh tái xám lại.

Trở về thôn, anh lần lượt tới bệnh viện và ký túc xá, cô đều không có mặt.

Cố gắng bình tĩnh lại, anh hít một hơi sâu, đi về phía sau núi mong chờ vận may.

Từ xa, anh đã nhìn thấy bọn trẻ quây thành vòng tròn ngồi với nhau. Bầu không khí náo nhiệt vui vẻ thường ngày hôm nay hoàn toàn không thấy, chỉ còn tiếng thút thít bị đè nén.

Còn ở giữa vòng tròn ấy, chính là người anh đã bốn ba tìm suốt cả ngày.

Anh dừng bước ở một khoảng cách nhất định, nhìn cô ngồi ôm lũ trẻ, kiên nhẫn thủ thỉ động viên chúng.

Vì quan tâm tới cảm xúc của chúng, từ ngày hiệu trưởng Phùng nhập viện, họ đã nói với lũ trẻ ông chỉ tới bệnh viện kiểm tra, một thời gian sau sẽ quay về. Nhưng giờ ông đã ra đi, không ai nhẫn tâm tiếp tục lừa dối những đứa trẻ thông minh và hiểu chuyện này.

Trên mặt đứa nào cũng vương lệ. Tiểu Hữu – người có tình cảm sâu nặng nhất với hiệu trưởng Phùng ôm gối ngồi sụp dưới đất bất động.

Nhưng anh biết, trên đời này sẽ không còn ai đau khổ và buồn bã hơn người đang an ủi lũ trẻ.

Không biết đã đợi bao lâu, cuối cùng Chúc Tịnh đứng dậy, dẫn bọn trẻ xuống núi.

Khi đứng lên, cô liền nhìn thấy anh. Nhưng ánh mắt cô không thay đổi chút nào, gần như chỉ dừng lại trên khuôn mặt anh một giây là rời đi.

Sau khi cô sắp xếp xong cho bọn trẻ, anh một mình ngồi trên mỏm đá, quan sát cô đi về phía mình.

“Anh đã tìm em suốt cả ngày.” Giọng anh không cao không thấp.

“Em luôn ở sau núi.”

Anh ngừng lại: “Từ Thích Diệp nói em không ở trường”.

Cô đứng nhìn anh từ trên cao xuống: “Chính tôi bảo anh ấy nói với anh như vậy”.

Liệt Nùng nghe xong sững người, ngẩng phắt đầu lên nhìn cô.

Cô bình thản đến đáng sợ.

Đêm tối trên núi yên ắng không một tiếng động, còn xung quanh họ lúc này ngay cả gió cũng ngừng lặng.

“Khi anh viết chữ, có lúc sẽ vô thức dùng nắp bút gõ xuống mặt bàn.”

Im lặng giây lát, cô bỗng nhiên lên tiếng: “Anh không ăn rau sống và cà rốt, khi đi đường bước chân luôn rất khễ”.

“Khi anh suy nghĩ, đầu mày sẽ hơi nhíu lại. Và nét chữ của anh vẫn chẳng có gì thay đổi.”

Sắc mặt anh từ từ thay đổi theo từng lời cô nói.

“Trên ngón áp út bàn tay phải của anh có một vết sẹo nhỏ do bị bỏng.” Cô nói rành mạch, “Số lượng của anh có rất nhiều vết thương, có vết cũ, cũng có vết mới”.

“Em nhận ra những vết thương đó, vì có một số do chính em băng bó cho anh.”

Con người của anh từ từ căng ra.

“Từ Thích Diệp và Bành Nhiên mới là một cặp. Ngay từ đầu em đã nhận ra. Bành Nhiên tỏ tình với anh, đẩy em về phía anh, có lẽ đều là kế hoạch của anh. Em không biết ban đầu anh đã nói chuyện thế nào với họ, nhưng những người yêu nhau dù giấu giếm thế nào cũng vẫn bại lộ, từ ánh mắt Từ Thích Diệp nhìn Bành Nhiên là có thể biết.”

“Đúng vậy.” Sau một hồi im ắng rất lâu, biểu cảm trên gương mặt Liệt Nùng lại bình thường trở lại, chậm rãi lên tiếng: “Không phải ai cũng có thể trở thành một diễn viên xuất sắc”.

“Anh còn quên một người.” Cô nói: “Ban đầu khi em đang bán khoán giữa nghi ngờ và khẳng định, ông đã nhận ra rồi. Anh đừng quên, ông sống bao nhiêu năm trời, quá hiểu những chìm nổi trên thế gian. Thế nên không ai có thể trốn thoát khỏi đôi mắt ông, dù có nguy trang kín kẽ hơn nữa. Ông không vạch trần chỉ vì ông muốn nhường quyền cho em”.

“Anh có biết, trước khi mất hiệu trưởng Phùng nói gì với em không?”

“Ông nói, có thể đổi mặt với người khác anh là một diễn viên hạng ưu, nhưng ở trước mặt em anh chỉ toàn sơ hở.”

Anh nhẹ nhàng xé dây biển thanh dán trên cổ. Một giây sau, giọng anh đã hoàn toàn khác trước: “Anh biết lúc đó em tình”.

“Thế nên tối qua, em cố tình dụ dỗ anh.” Anh nhìn thẳng vào mắt cô, một lần nữa đưa tay xuống dưới cằm mình: “Vì em hiểu quá rõ, ánh mắt, giọng nói có thể dối trá, nhưng cơ thể thì không lừa gạt được ai”.

Cơ thể là thành thật nhất, khi da thịt chạm nhau, khi cá nước sum vầy, những khoảnh khắc vui vẻ xưa khi đã được linh hồn của cả hai khắc sâu vào cơ thể đối phương.

Tiếng vật gì đó bị xé toạc vang lên.

Lớp mặt nạ da người bay theo gió, biến mất nhanh chóng trong đêm.

“Lần này, anh tâm phục khẩu phục.” Anh đứng dậy từ mòm đá: “Như em thấy, anh đã không còn là diễn viên xuất sắc nhất nữa rồi”.

“Trước kia, anh hay chỉ đạo người khác phải làm sao xóa bỏ mọi thói quen cũ khi dịch dung, để hoàn toàn biến thành một người khác. Thế nhưng, mọi thói quen của anh đều bại lộ trước mặt em mà anh lại hoàn toàn không biết.”

“Vì em từng ở gần anh nhất.” Bờ môi cô lúc này khẽ run lên.

“Tối đó trên núi, anh từng hỏi em, em có hy vọng người đó trở lại bên em hay không?” Khuôn mặt anh vẫn đẹp đến không chân thực như vậy: “Em nói không muốn, thế nên anh tôn trọng quyết định của em, sau này sẽ tiếp tục dùng thân phận này ở bên cạnh em”.

“Thì sao? Thân phận này của anh sẽ tồn tại được bao lâu?” Hai tay cô cuộn chặt lại thành nắm đấm: “Hai tháng? Nửa năm? Một năm? Tới ngày nào đó anh sẽ lại ra đi không quay đầu lại, biến mất không dấu vết phải không?”.

“Nhưng em không thể lừa gạt chính mình.”

Nước mắt kìm nén bao ngày sau khi hiệu trưởng Phùng qua đời, lúc này cuối cùng cũng tuôn trào như mưa.

Từng hạt, từng hạt rơi xuống nền đất lạnh, làm tan chảy chiếc khóa trên chiếc hộp sắt cô giấu tận sâu trong lòng mình.

Sao cô có thể lừa được bản thân mình đây?

Cô quen thuộc nụ cười mỉm khi anh cúi đầu, quen thuộc từng hơi thở khi anh trò chuyện, quen thuộc nhiệt độ trên cơ thể anh.

Cô quá quen thuộc anh rồi.

Tới mức cho dù anh có thay đổi một khuôn mặt khác, cô vẫn biết, đó chính là anh.

Thì ra, cô mất ba năm muốn thoát khỏi cái bóng này, nhưng vẫn sống trong thế giới anh từng xuất hiện, muốn sống không được, muốn chết không xong.

“Mạnh Phương Ngôn, em không phải anh, em không thể lừa dối chính mình.”

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Đêm Thứ Ba Mười Chín: I Promise

Khi ba chữ ấy rơi xuống đất, bầu không khí cũng chợt lặng thinh.

Cô nhìn anh, nhìn đôi mắt nâu tiêu chuẩn, sống mũi cao thẳng và làn da trắng trong bóng tối.

Mạnh Phương Ngôn.

Trên đời không còn người thứ hai như vậy nữa.

Cô từng nghĩ người này đã mãi mãi rời khỏi thế giới của cô, tuyệt đối không liên quan gì nữa.

Nhưng người đàn ông đã tròn ba năm không chút tin tức này cứ thế chân thật đứng trước mặt cô, cho dù chỉ vài tháng trước, anh luôn đóng vai một người hoàn toàn không tồn tại khác.

Ba năm trước, cô từng cảm thấy những chuyện này là hoang đường, không thể tưởng tượng nổi, cũng vốn không nghĩ sẽ có một ngày xảy ra với mình, Nhưng số phận đã hoàn toàn đánh ngã cô vào đêm tuyết rơi anh ra đi.

Cô không thể không khuất phục.

“Anh có thể lừa dối chính anh, lừa dối bất kỳ ai, nhưng em không làm được.”

Chúc Tịnh giơ tay gạt nước mắt, giọng nói dần lạnh đi: “Em không có cách nào giả vờ không biết anh đang ở đây”.

“Thế ư?”

Mạnh Phương Ngôn cười khẽ, giọng nói thoảng như gió: “Nhưng anh có thể”.

“Nếu em giả vờ không biết, có lẽ anh vẫn có thể tiếp tục ở lại đây làm ‘Liệt Nùng’.”

Cô và anh bốn mắt nhìn nhau.

Ba năm trôi qua, cô vẫn còn nhớ rõ đêm tuyết rơi ở London, anh đã dùng đôi mắt không có bất kỳ nhiệt độ nào nói với mình lời đó như thế nào.

Cô tuyệt đối không thể quên.

“VẬY, em muốn hỏi vị điệp viên vĩ đại này, bây giờ anh còn muốn có được gì từ em?”

Một lúc lâu sau, cô lùi xuống một bước, sắc mặt lạnh như sương: “Rất xin lỗi, có lẽ ngoài cơ thể ra, người phụ nữ ‘bình thường và tầm thường’ này chẳng mang lại được gì cho anh”.

“Sau khi kết thúc nghi thức trông linh cữu cho hiệu trưởng Phùng, theo anh về London.” Anh nhìn thẳng vào cô, bờ môi mong mấp máy.

Cô cười lạnh: “Không thể”.

“Anh chỉ cần một tuần thôi.”

Anh nói: “Anh biết, ngoài những sinh viên đại học trợ giảng ngắn ngày, các giáo viên cố định của trường trung học Lĩnh Trạm chỉ có từng ấy người. Có hai giáo viên mấy hôm trước còn vì chuyện gia đình đã xin nghỉ việc. Bây giờ hiệu trưởng Phùng lại qua đời, việc vận hành sau này của trường trở thành vấn đề nan giải nhất. Nhưng trong khoảng thời gian em đi, Từ

Thích Diệp và Bành Nhiên sẽ giúp đỡ sắp xếp mọi việc. Khi em trở lại, em có thể từ từ suy nghĩ tới việc quản lý nhà trường”.

“Còn về việc thực tập tại bệnh viện, đi khỏi đây một tuần, anh nghĩ bác sỹ La sẽ hiểu, anh cũng đã nhắn lại, nói rõ tất cả.”

Chúc Tịnh lạnh lùng nhìn anh: “Thế nên, trước khi anh nói những lời này đã giúp em nghĩ xong mọi việc, chỉ là ‘thông báo’, chứ không phải ‘mong’?”.

“Nếu em nhất quyết hiểu như vậy, anh không phủ nhận.”

Đôi mắt anh sâu như bầu trời đêm, cô cố gắng muốn phát hiện ra chút gì đó nhưng cuối cùng vẫn phí công vô ích.

Phải, sao cô có thể là đối thủ của người này cơ chứ?

Sau lưng anh là đêm đen vô tận. Trước kia cô sống trong thế giới do anh tạo ra, thầm vui mừng mà không biết gì. Nhưng bây giờ cô hiểu rõ hơn ai hết nỗi đau thấu tim gan khi bị bóng đêm gặm nhấm, cô hiểu sức mạnh đó đáng sợ nhường nào.

“Một tuần sau, em hy vọng chúng ta có thể thật sự xóa sạch mọi quan hệ.” Trước khi rời khỏi núi, cô nói với anh như vậy, “Em giúp anh hoàn thành những gì anh muốn, em cũng mong anh từ nay về sau đừng quấy rầy cuộc sống của em”.

Anh im lặng chốc lát, rồi cất giọng khản đặc: “I promise”.

...

Sau đêm ấy, Mạnh Phương Ngôn một lần nữa hóa trang thành Liệt Nùng.

Họ cùng tổ chức tang lễ cho hiệu trưởng Phùng. Lũ trẻ, các bác sỹ của bệnh viện, Bành Nhiên, Từ Thích Diệp... đều có mặt đầy đủ.

Nơi đặt mộ nằm bên một tảng đá lớn trên đỉnh núi, vì trước kia, hiệu trưởng Phùng từng đứng đó, hút thuốc, mỉm cười điềm đạm nhìn về phía xa nói với cô: Sau này khi ông mất, nhất định phải chôn ông ở đây. Như vậy ở trên thiên đường, ông vẫn có thể ngắm nhìn lũ trẻ vui vẻ khôn lớn mỗi ngày.

Cô giống như con gái ruột của ông vậy, lo lắng toàn bộ hậu sự cho ông, lại lau bài vị của ông, mặc quần áo tang, choàng khăn tang, trực bên linh cữu.

Còn Mạnh Phương Ngôn suốt cả quá trình đều im lặng, nhưng không rời đi.

Bảy ngày sau, anh lái xe đưa cô rời khỏi huyện Lăng Đình.

Trước khi đi, Từ Thích Diệp và Bành Ngôn tiễn họ ra cửa thôn. Từ Thích Diệp cất mọi nụ cười đùa cợt thường ngày, khoác vai Bành Nhiên, trịnh trọng nói với cô: “Chúc Tịnh, trước khi cô trở về, tôi và Bành Nhiên sẽ cố gắng trông nom trường học và lũ trẻ, cô không cần lo lắng”.

“Chúng ta đã quyết định sau này sẽ sống tiếp ở đây.” Bành Nhiên đứng bên cạnh anh ta, ngẩng đầu lên dịu dàng nhìn anh ta, “Chúng tôi muốn sinh con của chúng tôi ở đây, để nó được trưởng thành tại nơi này”.

Cô gật đầu, cảm kích vô cùng đôi vợ chồng lương thiện này, và cũng áy náy khi để họ bị kéo vào câu chuyện này.

Nhưng Bành Nhiên dường như đọc hiểu sự áy náy của cô. Trước khi cô lên xe, cô ấy kéo tay cô, dắt cô qua một bên, nói: “Chúc Tịnh!”.

“Ừ?”

“Đừng cảm thấy áy náy vì chúng tôi, chúng tôi đều tự nguyện. Dù chăm sóc lũ trẻ, hay chuyện của hai người.” Bành Nhiên nhìn cô, rồi lại liếc mắt về phía Mạnh Phương Ngôn này giờ im lặng ngồi đợi trong xe: “Cũng đừng thù hận tôi và anh ấy”.

“Mỗi ngày đều có nỗi khó xử của riêng mình.” Bành Nhiên nói: “Cho dù là một người mạnh mẽ tới mức toàn năng thì vẫn có chỗ yếu của mình, đây là lý do vì sao ban đầu tôi và Từ Thích Diệp lại đồng ý giúp anh ấy”.

“Chúc Tịnh, người này có thể không giống như cô tận mắt nhìn thấy hay tưởng tượng. Nhưng tôi cảm thấy, cô hiểu anh ấy và không ai hiểu hơn cô nữa.”

“Có lúc, trái tim còn tinh tường hơn đôi mắt, không phải sao?”

Cô im lặng nghe hết, rồi ngẩng đầu nhìn ánh mắt quan tâm của Bành Nhiên.

“Trước khi cô đi, tôi còn một câu cuối cùng muốn nói.” Bành Nhiên nhìn cô: “Có thể cô sẽ cảm thấy không quan trọng, nhưng tôi vẫn muốn cho cô biết”.

...

Sau nửa ngày bôn ba, họ lên chuyến bay tới London.

Tới tận lúc xuống máy bay, hai người vẫn không trao đổi dù là nửa câu. Nhưng vừa ra khỏi sân bay, liền có ba người mặc thường phục tới trước mặt họ, tự động đón lấy hành lý trong tay cô.

Ban đầu cô cảm thấy khó hiểu nhưng khi nhìn thấy cô gái Anh quốc da trắng ba năm trước thì lập tức hiểu ra họ có lẽ là thành viên trong tổ chức của anh.

Cùng họ lên một chiếc xe đóng kín cửa, không thể nhìn thấy bên ngoài, cô nghe thấy người đàn ông da đen ngồi ở ghế lái phụ gọi tên mình: “Venus”.

Cô nhìn về phía người đó.

“Tôi là Jim, đồng đội của điệp viên Mars. Trong một tuần tới đây, Mars, tôi, Moon và Ross sẽ cùng bảo vệ cô, yêu cầu cụ thể cần cô phối hợp với kế hoạch của chúng tôi sẽ được thông báo khi cô tới trụ sở.”

Dọc đường, vì không nhìn được bên ngoài nên cô dứt khoát nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nhưng cho dù nhắm mắt, cô vẫn cảm nhận được một tia nhìn sắc lẹm rơi xuống mặt mình. Cô ngẫm nghĩ rồi quyết định mở mắt, nhìn lại.

Quả nhiên nó tới từ cô gái người Anh, Moon. Sau khi phát hiện cô nhìn mình, Moon nhú mày, lập tức vô cảm quay đi hướng khác.

Cô không nói gì cả.

Sau khi xe dừng lại, cô xuống xe, đi theo bốn người vào một chiếc thang máy.

Tới một trong số các tầng, cô đặt hành lý vào một căn phòng. Người đàn ông da đen tên Kim nói với Mạnh Phương Ngôn: “L bảo sau khi anh về thì tới tìm anh ấy”.

Mạnh Phương Ngôn khẽ gật đầu, trước khi đi có nhìn Chúc Tịnh một cái thật sâu.

Anh đi rồi, Jim đóng cửa lại, nói với cô: “Có lẽ cô là một trong số không ít dân thường được vào tổng bộ”.

Cô cầm bình nước trên bàn lên rót: “Thế nên tôi cần cảm thấy vinh hạnh?”.

Jim nghe ra ý châm chọc của cô, bật cười: “Tôi hiểu tâm trạng của cô, không ai muốn sau ba năm xảy ra chuyện gây tổn thương tới mình mà vẫn phải trả giá cho nó”.

“Vậy thì nói đi, các anh cần tôi làm những gì.” Cô uống một hớp nước, ngồi xuống sô pha.

“Cô rất bình tĩnh.”

“Buộc phải vậy.” Giọng cô càng lúc càng lãnh đạm.

Sau khi nhìn Ross và Moon, Jim nói với cô: “Chúng tôi cần cô làm ‘mồi’”.

Cô ngẩng đầu.

“Trong tay đầu não tổ chức khủng bố khét tiếng thế giới đã qua đời ba năm trước, Ghost, có một phần tài liệu, gọi là hiệp ước Satan. Nó rất quan trọng, cũng là tài liệu sau khi mai phục bên cạnh cô, Mars luôn tìm kiếm. Vì một khi nó bị tiết lộ ra ngoài, có thể sẽ gây ra cuộc chiến tranh quy mô thế giới, hậu quả rất khôn lường.”

“Ba năm trước, Ghost trước khi chết đã dùng kế điệu hổ ly sơn, khiến chúng tôi tập trung vào hắn, nhằm tưởng rằng hắn giữ hiệp ước. Nhưng kỳ thực hắn đã sớm giao nó cho tâm phúc của mình là W. W đã mang nó rời khỏi Anh quốc khi chúng tôi còn đang vây bắt Ghost, tới một nơi chúng tôi không thể tra ra.”

“Ba năm nay, Mars và toàn cục chúng tôi ngày đêm truy lùng W cùng tập tài liệu nhưng mỗi lần gần bắt được hắn, hắn lại chạy thoát. Nhưng may mắn là, W không thể hành động bừa bãi với tập tài liệu, vì muốn mở nó ra

phải đồng thời có cả tài liệu và mật mã. Ghost tính đa nghi, luôn chia ra bảo quản, mà mật mã, ban đầu... nằm ở chỗ cô.”

Chúc Tịnh trợn tròn mắt: “... Chỗ tôi?”.

“Chính xác.” Jim chậm rãi gật đầu: “Ba năm trước, Mars sau khi tìm được mật mã mà Ghost để vào chỗ cô đã đề nghị với cục trưởng không lấy mật mã đi mà tiếp tục giữ ở chỗ cô, đề phòng hệ thống tin tức bị lộ”.

“Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Mặc dù cô chỉ là một người bình thường, nhưng cô cũng là người không thể phát hiện ra mật mã nhất. Tôi nghĩ, ban đầu đây cũng là lý do Ghost lựa chọn bỏ mật mã vào chỗ cô lúc cô không để ý.”

Cô nghe xong mà chân tay lạnh cóng, tròng to mắt, từ đầu tới cuối không nói câu nào.

“Còn bây giờ, chúng tôi cần cô dụ W ra.”

Jim nhìn cô, tiếp tục nói: “Mấy ngày trước, chúng tôi đã tiết lộ thông tin cho W thông qua một cách thức đặc biệt rằng mật mã nằm trên người cô”.

“W ẩn dật ba năm, quyết phải giành được mật mã. Cho dù biết đây là kế, hẳn cũng nhất định liều lĩnh.”

“Ba ngày sau, tại nhà hát kịch Lakam ở London sẽ tổ chức vở kịch đầu tiên của năm nay Bóng ma trong nhà hát. Chúng tôi cần cô xuất hiện tại đó, W nhất định sẽ đích thân tới tiếp cận cô, lấy đi mật mã.”

~Hết đêm thứ ba mươi chín~

“Cho dù cô đau đớn, bị lừa dối, nhưng cô vẫn có thể tìm một người bình thường để yêu, để cưới, rồi một ngày kia cô sẽ quên anh ấy. Nhưng anh ấy

thì sao? Anh có thể sao? Khi cô đã bước tới tương lai, anh ấy chỉ có thể ôm lấy đoạn hồi ức cô cho là đau khổ sống cả cuộc đời.”

“Nếu tôi biết kế hoạch của anh ấy, ban đầu tôi đã không đưa cô ấy tới đây để chờ chết!”

“Nếu hôm nay cô chết ở đây, anh biết rồi, liệu có cảm thấy đau lòng chút nào không?”

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Đêm Thứ Bốn Mười: Ba Năm Nay, Em Sống Có Tốt Không?

Chúc Tịnh nghe Jim nói xong câu cuối cùng mới nhẹ nhàng đặt cốc nước trong tay xuống.

Căn phòng im ắng tới nỗi nghe được cả tiếng cây kim rơi xuống đất.

“Bốn người chúng tôi và một nhóm đặc công sẽ bảo vệ cô ở nhà hát. Chỉ cần W có ý đồ tiếp cận cô, chúng tôi sẽ lập tức bắt hãm về quy án.” Jim bổ sung.

“Tôi có nguy hiểm đến tính mạng không?”

Ánh mắt Jim xao động: “Thành thật mà nói, vẫn có”.

Cô cười nhạt: “Thế nên, tôi còn sự lựa chọn khác à?”.

Jim im lặng nhìn cô.

“Dù nói thế nào, cũng cảm ơn sự thành thật của các anh, bây giờ tôi muốn nghỉ ngơi.” Cô nhanh chóng hạ lệnh đuổi khách, “Ba ngày sau tôi sẽ hợp tác. Rõ ràng là tôi cũng chẳng trốn khỏi đây được”.

Jim gật đầu với Ross, rời khỏi phòng nhưng Moon vẫn ở lại.

“Hai ngày này tôi sẽ ở cùng cô.” Moon lạnh mặt, cởi áo jacket của mình ra, “Một là bảo vệ cô, hai là giám sát cô”.

“Tôi thấy đối với bản thân cô, giám sát chiếm phần nhiều hơn phải không?”

“Cô...” Moon giật giật đầu mày, “Cô có ý gì?”.

Chúc Tịnh mở hành lý của mình ra, quay lưng về phía cô ta, giọng nói thản nhiên: “Tôi biết cô xưa nay không ưa tôi, dù là ba năm trước hay là hiện tại”.

Moon sững người, sau đó sắc mặt dần sa sầm lại.

“Vì cô thích Mạnh Phương Ngôn.” Cô lại nói.

Moon mím chặt môi, dường như đang cố gắng kiềm chế giận dữ: “Tôi chỉ cần vài động tác nhẹ nhàng là có thể khiến cô gãy tay gãy chân, đừng có thử khiêu khích tôi”.

“Còn nữa, không phải thích.” Moon nhấn mạnh: “Tôi yêu anh ấy”.

Chúc Tịnh cúi xuống: “Ồ, vậy anh ấy vẫn chưa chấp nhận cô?”.

Moon ném chiếc áo trong tay xuống: “Cô im đi!”.

Chúc Tịnh bật cười: “Cô và anh ấy có nhiều cơ hội sớm chiều bên nhau như vậy mà cô vẫn chưa thành công sao?”.

“Thứ tình yêu quá đơn giản trong mắt cô, đối với chúng tôi lại là ước ao xa xỉ cả đời không chạm tới được!” Moon lạnh lùng từng bước, từng bước tiến đến trước mặt cô: “Đây là chuyện cô mãi mãi cũng không hiểu được, đừng nói thản nhiên như thế!”.

“Biết rõ là không thể thì vì sao còn muốn có được thứ tình cảm này?” Ánh mắt cô dần lạnh đi: “Nếu ngay từ đầu không ôm hy vọng và khao khát thì đã chẳng có đau thương của hiện tại”.

“Vì chúng tôi không phải người máy! Nếu có thể kiểm soát được, chúng tôi hà tất phải sống khổ sở như thế.” Moon lườm cô: “Đừng tưởng chỉ có mình cô phải chịu đựng nỗi đau không lồ, cô tưởng Mars dễ chịu à?”.

Khi nghe thấy cái tên ấy, Chúc Tịnh bỗng im bật.

“Cho dù cô bị tổn thương, cho dù cô bị lừa gạt, nhưng cô vẫn có thể dựa vào cuộc đời dài đằng đặc về sau để bù đắp. Cô có thể tìm một người bình thường để yêu, để cưới. Rồi sẽ có một ngày cô quên anh ấy, quên hết những chuyện đã khiến cô đau khổ muôn phần.” Moon vì kích động, vành mắt đã đỏ lên, “Nhưng anh ấy thì sao? Anh ấy có thể ư? Khi mà cô đã bước tới tương lai, anh ấy vẫn chỉ có thể ôm đoạn hồi ức đã bị cô rũ bỏ, bị cô cho là đau khổ, sống cả đời...”.

“Moon!”

Một giây sau, có một giọng nói vang lên.

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy Mạnh Phương Ngôn đã bước vào phòng từ lúc nào. Anh giơ tay một tay lên, nhẹ nhàng đặt lên vai Moon.

Moon quay đầu nhìn anh, nước mắt đã trào ra.

“Em về phòng mình đi.” Anh nhìn Moon, khẽ nói.

Chúc Tịnh giật mình, nhưng phản ứng của Moon còn kích động hơn cô: “Vì sao? Lẽ nào anh định ngủ lại phòng này? Cùng cô ta?”.

“L phê chuẩn cho anh bảo vệ cô ấy.” Mạnh Phương Ngôn thu tay về, “Thế nên, về đi”.

Moon nghiêng răng, mang theo nước mắt nhìn Mạnh Phương Ngôn rất lâu.

“Mars, cho dù anh u mê cố chấp như vậy cũng không thể nhận được bất kỳ hồi đáp nào của cô ta, dù là một chút thương xót.” Nói xong, cô ta cầm áo khoác lên, đi thẳng ra ngoài.

Căn phòng yên tĩnh trở lại. Cô và anh nhìn nhau một lúc rồi anh ngồi xuống ghế, mở một chai rượu, “Vì sao cố tình kích động Moon?”.

Cô nắm chặt tay, mặt không cảm xúc: “Em không định làm vậy?”.

“Vậy em đang thị uy với cô ấy?” Anh như đùa như thật.

Cô im lặng, thản nhiên lấy quần áo thay giặt ra, sải bước đi vào phòng tắm.

...

Khi anh tắm xong, cô gần như đã ngủ rồi.

Căn phòng có hai chiếc giường. Cô mơ hồ cảm nhận được anh đã nằm lên giường của anh.

Giây phút đó, chẳng hiểu sao, tư duy của cô dần tỉnh táo trở lại.

Trong phòng không có rèm, qua cửa sổ, cô có thể nhìn thấy bầu trời đêm bên ngoài.

Chỉ đi có vài tháng ngắn ngủi mfa dường như cô sắp không nhận ra thành phố này nữa.

“Ba năm nay, em sống có tốt không?” Cô bỗng nghe thấy người đằng sau hỏi như vậy.

Cô nhìn ra ngoài: “Không biết thế nào mới gọi là tốt”.

“Thế thì, có gặp được người ấy của em không?”

Cô nhắm mắt lại: “Đã biết rõ hà tất còn phải hỏi”.

Anh cười khẽ, nhưng trong thanh âm lại nghe ra chút buồn thương.

“Em có nằm mơ cũng không thể ngờ, có một ngày còn có thể cùng anh ngủ chung một phòng.” Cô quay lưng về phía anh, “Số phận đúng là hay thích đùa, em cũng đành bất lực”.

“Hơn nữa còn ngủ riêng giường.” Câu trả lời của anh thoáng nhẹ như không quan tâm.

“Mạnh Phương ngôn.” Cô nhẹ nhàng nắm lấy chăn, như đang nói cho anh lại như đang tự nhủ: “Giữa chúng ta thật sự kết thúc rồi”.

“Dù trước kia chúng ta có gì, dù chúng ta có bao nhiêu, thì vĩnh viễn là quá khứ. Giống như Moon nói, đó không phải là một đoạn ký ức em muốn nhớ lại.”

“Sự lừa dối của anh, sự ra đi của anh... em đều không quan tâm nữa.”

Hơi thở của anh nhẹ nhàng, đều đặn, dù cách một quãng, cô vẫn nghe thấy.

“Vì sao em không sợ nguy hiểm sắp phải đối mặt?” Lát sau, anh lại hỏi một câu chẳng liên quan.

Cô ngậy ra chốc lát: “... Ai nói em không sợ”.

Sao lại không sợ chứ?

Cô thật sự là một người hết sức bình thường. Cô không biết võ phòng thân, nói chi tới súng đạn. Những người và những chuyện chỉ qua phim ảnh cô mới nhìn thấy, cô từng thề sẽ không bao giờ dính dáng gì nữa.

Nhưng ba ngày sau, cô lại tự nguyện ngồi trong một nhạc viện rộng lớn, dù ở đó, có hàng trăm ngàn cách khiến cô chết ngay lập tức.

Cô vẫn đến, cho dù một nửa cán cân là sinh mạng của cô.

“Ngủ đi.”

Rất lâu sau, anh khẽ nói.

...

Ba ngày sau.

Buổi chiều, Moon cầm váy và đồ trang điểm đã chuẩn bị sẵn tới phòng Chúc Tịnh.

Họ chẳng nói với nhau câu nào. Moon sững mặt giúp cô thay váy, trang điểm. Cô im lặng hợp tác.

Sau khi mọi thứ đều được chuẩn bị kỹ càng, Moon mặc một chiếc váy giống hết đứng trước gương nhìn cô, ánh mắt có chút thay đổi.

“Cô cũng có chút tư cách để làm tình địch.” Moon cất hộp trang điểm đi, trước khi ra khỏi phòng tắm thì để lại câu này.

Chúc Tịnh ngược lên, nhìn về phía trước.

Chiếc váy lộ vai hôm nay cô mặc màu tím đậm, phức tạp và nhiều tầng hoa văn điểm tuyết, vạt vạt xúng xính chạm đất nhưng không ảnh hưởng tới bước đi của cô.

Moon giúp cô búi tóc lên, còn vẽ một con bướm màu tím bạc trên xương hõm vai của cô.

Đẹp là thế, nhưng lại tới một cuộc hẹn có thể không ngày trở lại.

Cô tự cười mình rồi cất chiếc vé trong tay đi, quay người định cầm túi xách lên, bỗng phát hiện Mạnh Phương Ngôn đang dựa vào cửa phòng tắm, yên lặng ngắm cô.

Anh mặc một bộ vest đen, cúc áo trên cùng của chiếc sơ mi trắng được mở bung, nho nhã mà thoải mái, cao quý đầy quyến rũ.

Cô chưa từng gặp người đàn ông nào trên thế giới này có được sự gợi cảm và hấp dẫn bẩm sinh như vậy.

Con người màu nâu của anh nhấp nháy, anh đi về phía cô. Cô muốn lùi lại nhưng đôi chân không hề nghe lời.

Mạnh Phương Ngôn dừng bước trước mặt cô rồi từ từ cúi xuống.

Cô cảm nhận được hơi thở nóng bỏng truyền đến từ xương quai xanh. Anh hôn khẽ lên con bướm tím bạc, sau đó ngồi xuống.

Từ chân truyền tới xúc cảm lạnh giá từ lòng bàn tay. Cô nướng mày, chợt phát hiện một thứ lạnh giá và cứng rắn hơn áp sát da thịt mình.

Một con dao.

Anh buộc một con dao lên đùi cô.

Sau đó anh đứng dậy, sửa lại váy cho cô như chưa hề làm gì rồi tỉ mỉ vén lọn tóc của cô ra sau tai.

“Đi thôi.” Anh giơ cánh tay về phía cô.

Cô hít sâu một hơi, nhắm mắt lại rồi khoác tay anh.

Jim và mọi người cũng đã mặc trang phục chính thống. Họ nhanh chóng cùng xuất phát tới nhà hát kịch Lakam. Sau khi lên xe, ngoài Jim đang lái

xe, những người khác đều mở vali mang theo, bắt đầu chuẩn bị vũ khí của mình.

“Mars!” Lái được một đoạn, Jim bỗng nhiên lên tiếng: “Sau khi tới nhà hát, tôi và Moon sẽ ngồi phía trước và phía sau Venus, anh lên chỗ VIP ở tầng hai để giám sát xem có tay súng bắn tĩa từ xa không”.

Mạnh Phương Ngôn hơi dừng lại, khẽ nhíu mày: “Vị trí của tôi lẽ nào không phải ở bên cạnh V?”.

“Kế hoạch có thay đổi gấp.” Jim trả lời: “Có lẽ anh cũng nhận được tin từ L rồi, vị trí của Ross và anh được trao đổi, cậu ấy sẽ ngồi cạnh V”.

Mạnh Phương Ngôn tuy không nói gì, nhưng sắc mặt đã sầm lại.

“Tôi hiểu anh muốn đích thân bảo vệ V, nhưng chúng tôi không thể loại trừ khả năng W biết được tướng mạo thật sự của anh rồi không dám tiếp cận V, như vậy mọi sắp xếp sẽ đổ bể.” Jim nói, “L sắp xếp như vậy nhất định có lý do riêng, chúng ta chỉ có cách phục tùng”.

“Nhưng anh yên tâm, dù là tôi, Moon hay Ross đều nhất định phát giác được sự tồn tại của W trước khi hấn tiếp cận V.”

Mạnh Phương Ngôn không nói gì nữa.

Sau khi vào nhà hát, mọi người dừng bước ở đầu cầu thang.

“Có tình hình gì lập tức thông báo cho chúng tôi.” Jim và một nhóm lớn chia ra, một mình tới chỗ Mạnh Phương Ngôn ở tầng hai.

Anh gật đầu, trước khi đi lên tầng hai còn quay đầu lại lần nữa.

Chúc Tịnh cũng đang ngẩng lên nhìn anh.

Ánh mắt họ giao nhau giữa không trung.

Cô cứ cảm thấy khung cảnh này rất quen thuộc.

Đã có vô số lần, ánh mắt họ giao nhau như vậy, vượt qua sự chảy trôi của thời gian, dừng lại, rồi chia xa.

Ánh mắt anh như chứa cả một thế kỷ mà cô chưa bao giờ hiểu.

Cô tưởng anh sẽ nói gì với cô nhưng anh im lặng, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt...

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Đêm Thứ Bốn Mười Một: Kẻ Nội Gian

Buổi biểu diễn chính thức bắt đầu.

Toàn thể hội trường im phăng phắc, tất cả mọi ánh nhìn đều tập trung lên sân khấu, đèn đuốc rực rỡ, những điệu nhảy xoay tròn mang tất cả trở về Paris của những năm 1911.

Trên bục triển lãm đặt một hộp nhạc. Sau khi mở ra, âm thanh giòn tan thánh thót vang lên. Một ông lão lịch lãm với gương mặt trải nhiều thăng trầm đã mua nó. Ông ta nhìn ngắm thật kỹ chiếc hộp, bao nhiêu ký ức ùa về, rồi ông ta chột ngậm nga.

Chúc Tịnh ngồi trên ghế, tay trái cô là Ross, tay phải là một phụ nữ Anh quốc, phía trước và phía sau cô lần lượt là Moon và Jim.

Có lẽ trong nhà hát này, bây giờ chỉ có họ là không tập trung xem vở nhạc kịch đặc sắc kia.

Cô ngồi yên, cố gắng theo dõi nó, nhưng sống lưng cứ âm thầm đổ mồ hôi.

Mặc dù cô là người bình thường, nhưng bây giờ cô vẫn có một trực giác, cô đang bị ai đó theo dõi.

Cảm giác chưa từng có này khiến cô không thể ngồi yên, ánh mắt đó như mang theo sự lạnh giá và âm u của loài rắn, bò lên người cô, khiến da thịt cô run rẩy.

Sắc mặt cô hơi tái đi. Lúc này cô mới thật sự hiểu được nỗi sợ đến lạnh xương cốt, cho dù ngồi giữa đám đông thì vẫn cô độc, rét căm căm như ngồi một mình ở nơi Bắc cực.

Bởi vì kẻ thù không ở ngoài ánh sáng, còn cô thì hoàn toàn lộ ra dưới ánh mặt trời, đợi chờ một mũi tên ngầm không biết khi nào sẽ bắn tới.

Mặc dù được căn dặn là không được giao lưu ánh mắt với bất kỳ ai. Cô đã nhìn rất lâu vẫn không nhìn được, giả vờ vô thức ngẩng đầu nhìn lên tầng hai.

Có lẽ anh ngồi ở đó, cô đã liếc qua được tấm vé trong tay lúc anh đi.

“Đừng sợ.” Đúng lúc này, trong chiếc tai nghe nhỏ xíu gài bên tai, lập tức vọng ra một thanh âm trầm thấp mà ẩn chứa chút dịu dàng, “Anh đây”.

Là Mạnh Phương Ngôn.

Nghe anh nói vậy, cô hít thật sâu, lấy đầu móng tay găm vào lòng bàn tay để một lần nữa bắt mình chuyên tâm xem kịch.

Thì ra anh luôn nhìn mình.

Xuyên qua đám đông, ánh đèn và bao giọng nói...

Ở đây, chỉ khi được anh dõi theo, cô mới không cảm thấy sợ, ngược lại còn an tâm.

Cô hiểu kẻ địch kia đáng sợ và nhạy cảm dường nào, thế nên cô tuyệt đối, tuyệt đối không được đánh rần động cỏ.

Sau khi màn đầu tiên kết thúc, ở phần chuyển, Chúc Tịnh xách váy đứng dậy, định đi vào nhà vệ sinh một chuyến.

Khoảng năm giây sau khi cô rời khỏi ghế, Ross bên cạnh cô cũng bám sát, cùng đi ra ngoài.

Ross là một anh chàng đẹp trai, cao to với mái tóc vàng, nhưng điều kỳ lạ là người này luôn rất ít nói cười, cả người toát ra một vẻ lạnh lùng và xa cách. Không hiểu vì sao, trực giác luôn cho cô ấn tượng về Ross không tốt bằng Jim.

Nhưng, cô hiểu rõ cô vốn không có quyền lựa chọn ai ở gần bảo vệ mình, cô chỉ là một con cờ giữa bàn cờ này mà thôi.

Từ phòng vệ sinh đi ra, cô nhìn thấy Ross đứng ở góc tường đối diện đợi mình. Thấy cô bước ra, Ross lảng lạng nghiêng người, ý muốn nói cô đi trước.

Cô cất bước đi vào trong nhà hát.

Con đường này hơi dài, bên cạnh có rất nhiều người mặc những bộ trang phục nho nhã đi qua đi lại. Cô xách váy, mắt nhìn thẳng, không hề ngừng lại.

Sắp đi tới cửa, cô bỗng nghe thấy Ross gọi tên hình mình.

Quay người, cô nhìn thấy bóng Ross từ từ biến mất ở một góc khuất.

Cô kỳ lạ nhú mày. Đợi hai giây, cô bán tin bán nghi đi về phía đó.

Lẽ nào Ross nhận được lệnh gì đột xuất? Tạm thời không cần cùng cô vào nhà hát? Anh ta đi đâu?

Từng bước, từng bước, cô đi tới góc khuất đó. Vừa ngẩng lên đã nhìn thấy đôi mắt màu xanh lục của Ross, đôi mắt không chút tình cảm đang nhìn cô chăm chăm.

“Ross, sao...” Cô mở miệng, muốn hỏi Ross xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nhưng vừa nói được hai từ, cô liền thấy Ross lập tức rút một thứ gì đó từ sau lưng ra, đập thẳng vào đầu cô.

Tốc độ của đối phương quá nhanh, cô hoàn toàn không kịp phản ứng, cũng không có sức chống cự, đành giương mắt nhìn khuôn mặt lạnh của Ross rồi từ từ ngã về sau.

“Nhiệm vụ hoàn thành.”

Trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, cô nghe rõ giọng nói lạnh lùng của Ross.

...

Nhân lúc chuyển cảnh, Mạnh Phương Ngôn vừa chậm rãi đi tản bộ trên tầng hai, vừa dùng kính quét khắp bốn phía.

Nửa buổi kịch đã qua, anh vẫn chưa phát hiện ra kẻ nào đáng nghi.

Nhưng từ tận đáy lòng anh biết rõ, tên W, người giỏi thuật dịch dung và ẩn nấp nhất đã xuất hiện từ lâu, chỉ là họ không phát hiện ra hắn mà thôi.

Anh vô cảm thu tầm mắt từ trên tầng ba về, từ từ trở lại vị trí của mình, một lần nữa cúi đầu nhìn về chỗ ngồi của Chúc Tịnh.

Cô vẫn chưa quay lại.

Một lát sau, đèn của nhà hát nhanh chóng tối đi, tiếng nhạc lại vang lên. Anh hít sâu, từ từ ngồi xuống.

Khoảng năm phút sau khi màn hai bắt đầu, anh phát hiện Chúc Tịnh và Ross đều chưa quay lại.

Anh nhíu mày, lập tức liên lạc bộ đàm, nói với Jim và Moon: “Vì sao V và Ross chưa quay lại? Họ đã đi rất lâu rồi”.

Vài giây sau, Jim trả lời: “Mars, cứ bình tĩnh, con gái đi vệ sinh hơi mất thời gian là chuyện bình thường”.

Mặc dù Jim nói không sai nhưng Mạnh Phương Ngôn vẫn mím môi lại, trong đầu hiện lên những dự cảm chẳng lành.

Anh chưa bao giờ tin vào trực giác của mình hơn lần này.

“Moon.” Trong chốc lát, giọng anh lạnh hẳn đi: “Giờ cậu vào nhà vệ sinh đi, tôi qua ngay”.

Moon không nói gì nhưng anh đã nhìn thấy Moon đứng dậy, đi ra ngoài.

“Mars, bây giờ W vẫn chưa xuất hiện, chúng ta không thể rối loạn...” Jim lúc này lại nói.

Mạnh Phương Ngôn không nghe, thẳng thừng đứng lên, kéo cửa và đi xuống tầng.

Dự cảm đó mỗi lúc một rõ nét theo từng bước chân anh. Khi anh đi tới hành lang trống trải, nhìn thấy sắc mặt nghiêm nghị của Moon khi đứng trước nhà vệ sinh thì nó đã hoàn toàn được chứng thực.

“Cô ấy không ở bên trong.” Moon nhìn anh: “Em đã đi qua cả nơi bán đồ ăn, các chỗ bên ngoài nhà hát đều không thấy bóng cô ấy và Ross”.

Trong giây lát, đầu óc Mạnh Phương Ngôn hoàn toàn trống rỗng.

Anh thề rằng từ sau khi bước chân vào thế giới này, anh chưa bao giờ trải qua giây phút nào như vậy, cái cảm giác như bị ai đó lấy tay móc não ra, không suy nghĩ được gì nữa.

“Mars?” Moon thấy anh im lặng bèn tiến thêm một bước: “Nhất định do W làm, bây giờ V và Ross đến bảy, tám phần đã bị người của W bắt rồi...”.

“Không.” Anh hít sâu, “Chuyện này không đơn giản như vậy”.

Có rất nhiều chi tiết nhỏ nhặt sáng lên vào giây phút này, rồi liên kết lại trong đầu anh: “Moon, đây là kế hoạch của L, L cố tình để tôi và Ross đổi chỗ!”.

“Cục trưởng?” Sắc mặt Moon cũng tái đi, “Anh nói đây là kế hoạch của cục trưởng?!”.

“Không sai. Cục trưởng cố tình để V và Ross bị W bắt đi.”

“Hoặc nên nói cục trưởng cố tình để Ross bắt V đi.” Mấy chữ cuối cùng, anh gần như nghiến răng mà nói.

“Ross?!” Moon không thể tin nổi.

“Anh nói đúng rồi.” Lúc này, có một giọng nói vang lên sau lưng họ. Jim tháo găng tay màu trắng xuống, kéo rèm cửa ra, đi về phía họ: “Mars, quả nhiên vẫn là anh, chỉ trong một thời gian ngắn đã hiểu kế hoạch của L”.

Mạnh Phương Ngôn quay người, cảm cứng lại, mặt lạnh như băng nhìn Jim.

“Ba năm nay, lần nào chúng ta vây bắt W cũng thất bại. W tựa hồ luôn luôn nắm được địa điểm và cách thức hành động của chúng ta, luôn tháo chạy trước khi chúng ta tới nơi. Mọi người có từng nghĩ không. W cũng chỉ là một người bình thường, thậm chí còn không có tổ chức hỗ trợ như Ghost ngày xưa. Hẳn càng không phải thần cơ diệu toán, vì sao luôn xảy ra chuyện này.”

“Vì trong chúng ta có nội gián.”

Mạnh Phương Ngôn nhắm mắt lại: “Tôi đã biết từ lâu, tôi từng nghi ngờ Ross nhưng không bắt được đuôi của người này”.

“Thế nên L đã đi một nước cờ mạo hiểm.” Jim nhấn mạnh: “Đây là lý do vì sao Ross được vào nhóm chúng ta, thậm chí đột xuất đổi chỗ cho anh và Ross. Mục đích là tiện lợi cho hẳn ra tay với V, khiến hẳn lộ rõ mặt”.

Moon đứng bên rùng mình, giọng nói cũng run rẩy: “... Ross là nội gián?”.

“Phải.” Jim khẳng định chắc chắn, rút súng ra: “Trước khi chết, Ghost đã cài Ross vào”.

“Mars, hãy tin tưởng, L tuyệt đối không cố tình giấu anh và Moon, cũng không phải vì không tin tưởng hai người.” Jim nghiêm mặt, “Vì muốn để kế hoạch này thuận lợi, càng ít người biết thì tỷ lệ thành công càng lớn, vì vậy ngay từ đầu chỉ có L và tôi biết mà thôi”.

“Không để tôi biết là vì sợ cảm xúc của tôi sẽ ảnh hưởng tới kế hoạch, phải không?” Mạnh Phương Ngôn cười khẽ.

Jim ngừng lại, cúi đầu, nói thẳng thắn và sắc bén: “L hiểu rõ tình cảm anh dành cho V, nhất định sẽ ảnh hưởng tới kế hoạch, càng không thể sống mái để bắt nội gián và W”.

“Ha.” Anh nhẹ nhàng dựa vào tường, chống tay lên trán, “Anh ấy luôn hiểu tôi rõ hơn chính bản thân tôi”.

“Tôi dĩ nhiên sẽ can dự.”

Lát sau anh buông thõng tay xuống, dấn mạnh vào bức tường trắng: “Vì nếu tôi biết kế hoạch của anh ấy, ban đầu tôi đã không đưa cô ấy quay trở về chờ chết!”.

Đây là lần đầu Jim và Moon thấy anh nổi giận, thậm chí là đồng đội bao năm như Moon cũng chưa từng thấy.

Anh mà họ quen thuộc luôn nhàn tản, thậm chí không để lại chút lưu luyến và tình cảm nào trên cõi đời này, giờ lên được, xuống được, không phần nộ, càng không đánh mất lý trí.

Anh từng ban tặng cái chết cho nhiều người, cũng từng cứu sống vô số. Anh lãnh đạm bước đi trên ranh giới giữa trắng và đen, khiến kẻ địch nghe tên đã phải rùng mình sợ hãi, được mệnh danh là Chiến thần, là người ngoài cuộc giỏi nhất.

Nhưng anh đã thay đổi.

Anh của bây giờ hoàn toàn mất lý trí, không hành động theo kế hoạch, thậm chí bất chấp lời khuyên của L, bỏ nhiệm vụ và sứ mệnh, quyết tâm mang diện mạo của một người khác đi đến huyện Lăng Đình xa xôi.

Moon nhìn Mạnh Phương Ngôn đang chìm vào đau khổ và giận dữ, nhắm đôi mắt đăm lẹ của mình lại.

Cô ôm theo tình cảm hơn mười năm trời dành cho anh, giờ phút này đã hạ quyết tâm tuyên án tử hình cho nó.

Cuối cùng cô cũng hiểu, cô vĩnh viễn không có được một phần tình yêu của anh, cho dù cô gái tên Chúc Tịnh kia có chết đi.

Vì cô gái đó đã hoàn toàn thay đổi anh. Cô ấy cho anh máu thịt, cho anh tình cảm, giúp anh được tái sinh.

Vì cô ấy, anh đã tình nguyện tháo lớp mặt nạ mình đeo cả đời xuống.

Mà cô ấy, chính là sinh mạng của anh...

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Đêm Thứ Bốn Mười Hai: Cuối Cùng Em Cũng Được Anh Rồi

Khi khôi phục được ý thức, Chúc Tịnh cảm giác được hình như mình đang ở trên một chiếc xe tải lắc lư.

Vì bị người ta bịt mắt, cô chỉ thấy xung quanh tối đen như mực. Thử cử động chân tay, cô phát hiện tay chân đều bị trói chặt, ngay cả miệng cũng bị người ta lấy dây thừng trói chặt và thắt ra sau gáy. Chiếc bộ đàm bên tai đã bị gỡ xuống, đề phòng cô liên lạc với bất kỳ điệp viên nào.

Trên trán dấy lên cơn đau nhói vì trước đó bị vật nặng đập vào. Cô cắn răng cử động cơ thể, hít thật sâu.

Cô biết rất rõ mình đang bị kẻ địch dùng xe chở tới một nơi nào chưa rõ.

Vào lúc này, cô bỗng không sợ hãi nữa, tư duy cũng trở nên rất rành mạch. Cô ngẩng đầu nhìn không gian tối tăm, thầm sắp xếp lại mọi việc xảy ra hôm nay.

Cô không quên, trước khi cô hôn mê, chính Ross đánh ngất cô, rồi đưa cô rời khỏi nhà hát Lakam.

Có thể khẳng định rằng Ross là nội gián trong tổ chức của Mạnh Phương Ngôn, người của kẻ địch.

Nhưng anh và các đồng đội có biết chuyện này không? Nếu không biết, hoàn cảnh của họ giờ này nguy hiểm đến mức nào. Không có bộ đàm và

định vị vị trí, làm sao anh có thể tìm thấy mình? Nếu anh đã biết rõ chuyện này, anh sẽ làm thế nào?

Có lẽ vị cục trưởng được mọi người gọi là L đã cố tình sắp xếp cô bị Ross đưa đi cũng không chừng.

Không biết sau này trở về sống thành phố T, kể lại chuyện này với Lăng Họa và Chúc Trầm Ngâm, họ sẽ có thái độ gì? Nhất định sẽ cảm thấy cô đang đùa phải không?

Đáng tiếc là những chuyện cô đang trải qua hoàn toàn chân thực, đến mức cô còn ngỡ mình đang nằm mơ.

...

Nghĩ mãi nghĩ mãi, cô phát hiện chiếc xe hình như đã dừng lại.

Rất nhanh, có người mở cốp xe nơi cô đang nằm ra. Một người đàn ông đứng ngược sáng đi vào trong garage, thô lỗ kéo cánh tay, đưa cô ra khỏi xe.

Bên cạnh có tiếng bước chân và tiếng trò chuyện của những người khác nhau. Cô nghe thấy tiếng một cánh cửa sắt bị mở ra, sau đó cả người cô bị đẩy vào trong, tấm che mắt cũng bị ai thô lỗ giật ra từ đằng sau.

Mở mắt ra, cô phát hiện mình đang ở trong một nhà xưởng bị bỏ hoang.

Dưới ánh sáng của một cây đèn, cô nhìn thấy người đàn ông xa lạ ngồi đối diện mình. Ross đứng bên cạnh hắn, nhìn cô vô hồn.

Người ngồi đó, tám chín phần chính là W, cô đoán.

W có mái tóc dài màu nâu, khuôn mặt đẹp và nho nhã bất ngờ. Lúc này hắn chậm chậm lên tiếng: “Chào tiểu thư Venus, tôi nghĩ có lẽ cô đã biết tôi là ai rồi”.

Vì miệng vẫn bị trói, cô không thể nói được, chỉ biết dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn W.

“Sao lại đối xử với khách quý của chúng ta như vậy? Nào, mau cởi trói cho cô ấy.” W nhẹ nhàng vỗ tay.

Có vài tên thuộc hạ đi từ bên cạnh tới, lập tức giúp cô cởi trói ở tay chân và trên miệng, còn mang tới cho cô một chiếc ghế. Cô không nói nhiều, vô cảm ngồi xuống.

“Cô đúng là rất bình tĩnh.” W xoa xoa cằm, nhìn cô và nói.

“Vậy ông hy vọng tôi sẽ thế nào? Gào thét hay bật khóc? Có ích với ông sao?” Cô hỏi ngược lại.

W nhướng mày, bật cười.

Ross đứng bên cạnh W, lúc này cung kính lật chiếc di động trong túi của Chúc Tịnh ra, đưa cho W. W đón lấy di động, nhìn qua rồi nói với cô: “Mật mã của hiệp ước Satan nằm ở đâu?”.

“Tôi không biết.”

“Không biết?” W nhún vai: “Tiểu thư Venus, thứ lỗi cho tôi hiện thời không có tâm tư đùa cợt cùng cô. Cô dám nói cô không biết mật mã của hiệp ước Satan được để ở đâu trong di động của cô?”.

Cô lắc đầu: “Từ bắt đầu cho tới bây giờ, tôi vẫn chưa được tận mắt nhìn thấy mật mã này”.

W nhìn cô một lúc, cầm di động của cô và đứng dậy khỏi ghế, đi từng bước một về phía cô.

Sau khi tới trước mặt cô, W lấy một ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, giọng nói dịu dàng và trầm trầm: “Cô thật sự không biết?”.

Cô lắc đầu.

Một giây sau, má trái của cô bị ăn một cái tát đau đớn. Cô cảm thấy cả mặt và đầu mình đều ngơ rờ. Cơn đau bỏng rát bắt đầu lan ra toàn thân, xuyên thẳng vào tim.

“Tôi hỏi lại cô lần nữa.” Bàn tay tát cô của W vẫn đang lơ lửng trong không trung: “Cô thật sự không biết mật mã của hiệp ước Satan nằm ở đâu?”.

Cô nhắm mắt, một lần nữa lắc đầu.

Bốp...

Lại thêm một cái tát vang dội giáng xuống má phải của cô, máu tươi từ khóe miệng chậm rãi rỉ ra, chảy xuống chiếc váy tím của cô, trông thật ghê rợn.

Cô nén nỗi đau, ngẩng mặt lên, dùng hết sức bình sinh lườm W.

W nhìn vào mắt cô. Lát sau, trên khuôn mặt điển trai hiện lên một nụ cười khát máu: “Ánh mắt khá đẫy, tao vốn dĩ còn muốn thương hoa tiếc ngọc, nhưng bây giờ xem ra, mày cứng đầu cứng cổ như vậy, chắc không cần đâu nhỉ?”.

“Đánh cho tới khi con đĩ này chịu nói thật thì thôi!” W không nhìn cô nữa, quay người đi về phía ghế của mình.

Chúc Tịnh nhìn thấy đám thuộc hạ đứng hai bên sau khi nghe lệnh đã lập tức vây lấy cô.

Hết cái tát này tới cái tát khác dội xuống rồi những cú đấm và đòn roi quất xuống lưng cô... Cô chịu đựng mỗi đợt công kích mà không rơi một giọt nước mắt nào.

Môi cô rỉ máu vì hàm răng cắn chặt, cả người đổ mồ hôi đầm đìa vì nhin đau. Tư duy của cô không còn tỉnh táo nữa, mọi cảm quan đều vì nỗi đau đớn kịch liệt mà gần như tê dại.

Không biết đợt hành hạ ma quỷ này rốt cuộc đã kéo dài bao lâu... cho tới khi ý thức của cô đã nửa mê nửa tỉnh, cô cảm nhận được cảm mình một lần nữa bị W nâng lên. Hắn cầm một khẩu súng, hướng họng súng đen ngòm vào mi tâm cô.

“Một khuôn mặt đẹp như vậy, thật là đáng tiếc.”

W giơ súng, nói rõ ràng từng chữ: “Mày còn cơ hội cuối cùng”.

“Ở đâu?”

Tầm nhìn của cô hoàn toàn mơ hồ. Giữa mùi máu tanh nồng, cô cử động bờ môi đã tê rần, cố gắng nở một nụ cười, “Tôi... không... biết”.

“Cho dù... tôi biết, tôi cũng... không... bao... giờ... nói với ông...”

Có một khoảnh khắc, trước mắt cô dường như hiện lên khuôn mặt của Mạnh Phương Ngôn.

Nụ cười nhẹ nhàng luôn ẩn hiện bên môi và ánh mắt khi anh nhìn cô, cả đời này, cô cũng không thể nào quên được.

Nếu... hôm nay cô chết ở đây, anh biết rồi, liệu có đau lòng chút nào không?

Dù sao thì mọi căn nguyên đều vì cô đã tự tay mở cánh cửa lớn để anh bước vào. Cô nghĩ mình nhất định bị điên rồi, từ khoảnh khắc ban đầu khi cô đồng ý để anh bước vào nhà mình, cô đã điên rồi, bị ma nhập rồi.

Nhưng cô có cách gì đâu? Hôm đó, anh như một cơn bão quét qua thế giới của cô, cứ thế cắm rễ sâu, mặc cho cô xóa bỏ thế nào, anh vẫn đứng đó.

Cô luôn hiểu, họ vốn không phải là người sống chung một thế giới. Anh cách cô xa xôi là thế, cuộc đời anh đặc biệt hơn cô rất nhiều, rất nhiều. Công việc mà anh theo đuổi, có lẽ cả đời này cô vẫn chưa thể thấu hiểu và cảm nhận, nhưng cô vẫn cảm thấy ấm lòng vì mình từng được đến gần anh.

Khi rời khỏi huyện Lăng Đình, cô đã hiểu rõ, lần đi này, có thể sẽ không có ngày trở lại.

Nhưng cô vẫn đi.

Mặc dù họ vĩnh viễn là hai đường thẳng song song, nhưng chỉ cần được giao nhau trong khoảnh khắc, cô vẫn nguyện mang theo niềm vui ấy mà chết.

Chỉ vì, chỉ vì có thể bung nở ngăn ngủi trong thế giới của anh.

Đáng tiếc, có lẽ cô không còn cơ hội được nói lời thật lòng với anh rồi.

Cả đời này, cho tới khi cô chết trước, hai người họ vẫn tự lừa dối nhau.

Khuôn mặt của W hoàn toàn lạnh đi. Sự tàn nhẫn và độc ác giấu đằng sau vẻ dịu dàng giả tạo kia như một cái cây điên cuồng phá đất ngoi lên.

“Mày yêu nó đến vậy sao?” W sát lại gần cô, giọng nói âm u như rắn rết: “Mày yêu gã đàn ông từ đầu tới cuối đều chỉ lợi dụng mày, thậm chí bất chấp việc giẫm lên xác mày để tiến lên như vậy sao?”.

“Vì cái sứ mệnh của nó, mày thậm chí không tiếc mạng sống của mình, vậy ư?”

Chúc Tịnh nghe xong lời hằn nói, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Một giọt lệ như thủy tinh rơi xuống rất nhanh, rồi biến mất nơi vạt tóc mai của cô.

“Nếu mày vẫn kiên trì như vậy.” Ngón tay W từ từ gập lại, “Thì, xin lỗi, tiểu thư Venus!”.

Một khoảng chết chóc.

Đúng một giây đó, Chúc Tịnh vốn đã đợi chết, không còn sức chống cự bỗng rút con dao ở bên đùi mà trước đó Mạnh Phương Ngôn đưa cô ra.

Rồi cô dùng hết sức, bất chấp mạng sống, giơ lên, đâm thẳng vào bụng W.

Ánh mắt W cũng liếc thấy tia màu bạc đó, hấn phần nộ há hốc miệng định hét lên.

Nhưng đã không còn kịp nữa.

Lưỡi dao sắc nhọn đã chuẩn xác đâm thẳng vào bụng hấn.

Hấn trợn tròn mắt, ngã vật ra sau, ngừng thở. Máu tươi phọt ra ngoài, chảy tràn xuống nền đất giá lạnh.

Khẩu súng trong tay hấn cũng cướp có.

“Đoàng” một tiếng, bắn vào cây cột đằng sau lưng cô.

Mọi người có mặt ở đó đều không kịp có chút phản ứng nào với biến cố đột ngột này, trợn tròn mắt đứng sững tại chỗ.

Ngay lúc này, cánh cửa nhà xưởng bị phá từ bên ngoài.

Mạnh Phương Ngôn thờ dốc, tay cầm súng, bất động đứng trước cửa.

Con mắt anh đỏ sọng, đỏ tới nỗi dường như cả thế giới đều ngập tràn màu đỏ.

Ross khi nhìn thấy anh, cuối cùng cũng hoàn hồn lại sau cái chết của W, giơ tay định nổ súng.

Nhưng anh thậm chí còn không né tránh luồng đạn của Ross, vừa sải bước vào trong vừa không ngừng nổ súng với từng người còn sống trong nhà xưởng.

Hết phát này tới phát kia.

Từng cơ thể ngã xuống bên cạnh anh, máu bắn lên mặt anh, lên quần áo, da thịt, anh vẫn làm ngơ.

Anh đáng sợ như Tử thần tới từ địa ngục.

Ross cũng bàng hoàng vì đáng vẻ thấy ai là giết của Mạnh Phương Ngôn. Tiếc là hắn còn chưa kịp nổ súng, anh đã bước tới trước mặt hắn, dùng tay bắt lấy cổ hắn, vô cảm vặn ngoéo.

“Rắc!”

Anh buông tay.

Xác của Ross đổ xuống đất.

Mạnh Phương Ngôn dừng lại hai giây, quay người đi về phía cô gái ngồi trên ghế.

Chúc Tịnh nheo mắt, nhìn người đàn ông người đầy máu đi từng bước về phía mình. Cô mấp máy môi, mỉm cười.

Chỉ trong khoảng cách vài bước, anh đã ném khẩu súng trong tay xuống.

Sau đó, anh gập đầu gối, quỳ xuống trước ghế.

Anh run rẩy dùng tay nâng mặt cô lên, đôi mắt nâu đã ánh lên một tia sáng lạnh.

“Em đã dùng... con dao... anh cho em... để giết W...” Cô cúi đầu, thì thầm với anh, “Em... cũng... giết... người... rồi... đấy”.

Anh ôm má cô, như ôm một báu vật trân quý nhất trên đời. Anh sát lại gần, cúi đầu hôn bờ môi run rẩy lên mắt cô.

“Anh... đến... rồi...” Cô cười đến chảy nước mắt, “Em... đã... đợi được... anh rồi...”.

Sau đó, cô nhắm mắt lại, đầu nhẹ nhàng rơi xuống lòng bàn tay anh.

Mạnh Phương Ngôn cả cuộc đời chưa từng rơi một giọt nước mắt, cho dù bị kẻ thù giày vò đến chết đi sống lại, khóe mắt anh cũng chưa từng ướt qua.

Thế mà giây phút này, một giọt lệ cuối cùng cũng chậm chậm rớt xuống.

Anh hét lên một tiếng kêu đau đớn tận tim gan từ lồng ngực mình.

“Á...”

Tiếng gào như của một con thú bị dồn tới đường cùng.

Đau tận cốt tủy, khắc cốt ghi tâm...

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Đêm Thứ Bốn Mười Ba: Em Có Hận Anh Không?

Sắc trời London sáng dần lên.

Một người đàn ông đã bạc nửa mái đầu mang theo bình minh, sai bước đi vào bệnh viện. Dưới sự hướng dẫn của nhân viên y tế, anh ta xuyên qua hành lang, tới một phòng bệnh ở tận cùng tầng đó.

“L.”

Jim và Moon cùng các điệp viên khác đứng trực trước cửa nhìn thấy anh ta đều nghiêm mặt cúi chào.

L dừng bước bên cửa sổ, hai tay chắp sau lưng, lên tiếng: “Tình hình thế nào rồi?”.

“Cô gái phương Đông đó thoát khỏi nguy hiểm.” Moon trả lời: “Mặc dù vết thương đều không trí mạng nhưng mất máu khá nghiêm trọng, hơn nữa tinh thần cũng bị tổn thương nhất định, cô ấy cần tĩnh dưỡng một thời gian”.

L hít sâu, giơ tay vỗ trán, nét mặt như già hẳn đi sau một đêm, “Mars đâu?”.

Jim và Moon đưa mắt nhìn nhau. Jim nói trước: “May mắn, anh ấy chỉ bị thương nhẹ”.

“Nhưng anh ấy không chịu nghỉ ngơi, luôn túc trực bên giường của Venus.”

“Nhiệm vụ vây bắt tập đoàn Ghost sau ba năm đã kết thúc viên mãn. Nội gián Ross, W và các dư đảng của hắn đều đã bị diệt sạch.” Nói tới đây, Moon hơi ngừng lại: “Tổng cộng bốn mươi người, toàn bộ đều chết... dưới tay Mars”.

“L, tôi có thể cầu xin anh đừng trách phạt Mars không, cho dù anh ấy đã phạm phải nguyên tắc pháp luật của Cục an ninh quốc gia thế giới.” Giọng Moon hơi nghẹn lại: “Nhưng anh ấy không hề làm sai, anh ấy chỉ giết những tên ác ma đã sớm phải xuống địa ngục, chỉ là báo thù cho Kermid và các anh em đã ra đi ba năm trước mà thôi...”.

L nghe xong, nhắm mắt lại, không nói gì thêm.

“Hai người về đi.” Lát sau, L giơ tay, vỗ vỗ vai hai cấp dưới đặc lực: “Hai người vất vả rồi”.

Sau khi Jim và Moon rời đi, anh ta đi tới bên cửa, nhẹ nhàng đẩy ra.

Trong phòng bệnh không bật đèn, chỉ có ánh bình minh yếu ớt rọi từ ngoài vào. L khép cửa lại, đi về phía Mạnh Phương Ngôn đang ngồi quay lưng lại phía giường.

Mạnh Phương Ngôn ngồi bất động bên giường của Chúc Tịnh, trên cổ và trên người đều quấn băng. Anh ngắm nhìn cô gái nằm ngủ trên giường, im lặng như một pho tượng.

“L.”

Chẳng biết đã qua bao lâu, anh mới chậm rãi lên tiếng: “Tôi cần một kỳ nghỉ rất dài... cho tới khi cô ấy hoàn toàn bình phục mới thôi”.

Giọng anh khản tới nỗi gần như không thể phân biệt.

L nhìn bóng lưng anh, tưởng tượng xem người đàn ông này rốt cuộc đã dựa vào sức mình để giết W cùng mọi dư đảng như thế nào, để đến nỗi các đồng đội đi dọn hiện trường sau đó, thậm chí đã không tìm được cảm giác buồn nôn trước khung cảnh máu me ấy.

Thậm chí, rất nhiều người trong Cục bắt đầu đổi tên cho anh từ “Chiến thần” thành “Tử thần”.

“Bao lâu cũng được.” L nói: “Chỉ cần cậu còn quay lại”.

“Cảm ơn.”

Sau khi nói xong hai chữ ấy, Mạnh Phương Ngôn không mở lời nói thêm bất kỳ câu nào nữa.

L nhìn người cấp dưới mà anh ta tự cho là đặc lực nhất, cậu bé anh ta tìm được ở một đầu đường London, sau đó đưa về tổ chức, đích thân huấn luyện, rèn giũa trở thành điệp viên hàng đầu thế giới.

Anh ta nhìn ra rất rõ, bao nhiêu truyền thuyết mà người đàn ông này từng ôm đều đã bị xóa sạch chỉ sau một đêm.

“Mars, trên người cậu có một phần bóng hình của tôi, đây là lý do vì sao tôi hiểu cậu đến vậy.”

L đi đến sau lưng anh, nhẹ nhàng đặt tay lên vai anh: “Thế nên tôi sẽ không xin lỗi cậu. Cho dù cho tôi một cơ hội thứ hai, tôi vẫn sẽ bố trí ván cờ này, tính cậu và cô ấy vào kế hoạch. Cho dù vì vậy mà cả hai hy sinh, cho dù cô ấy vốn không có nghĩa vụ phải gánh chịu những chuyện này, cho dù cô ấy vốn dĩ có thể sống một cuộc sống vô lo vô nghĩ, vĩnh viễn không cần nhuộm máu của thế giới này”.

“Giống như Natalie, cho dù cho tôi thêm một cơ hội, tôi vẫn lựa chọn cứu dân thường trước rồi mới cứu cô ấy...”

Khuôn mặt luôn bình tĩnh và trầm mặc của L lúc này lộ ra một nỗi đau và bi thương chưa từng có. Thanh âm của anh ta biến mất sau âm run cuối cùng.

Mạnh Phương Ngôn nhắm mắt lại, đan mười ngón tay vào nhau, chống lên trán.

“Nhưng, Mars, cậu vẫn may mắn hơn tôi rất nhiều.”

Rất lâu sau, L mới thu tay về, quay người đi về phía cửa: “Bây giờ cô ấy vẫn còn sống bên cạnh cậu...”.

Sau khi L rời đi, Mạnh Phương Ngôn chậm rãi hạ tay xuống. Anh ngẩng đầu lên, nhìn về phía người đang đeo mặt nạ oxi, hôn mê như đã mất đi hơi thở vậy.

Anh có nhìn rõ chiếc mặt nạ từng lần từng lần mờ đi vì hơi thở của cô, vạch đỏ trên máy giám sát vẫn đang tuyên bố cô còn sống.

Vào giây phút này, đôi mắt sâu tựa biển trên khuôn mặt nhợt nhạt của anh lại một lần nữa đỏ rực lên.

Câu nói của L như một cánh tay mạnh mẽ kéo anh ra khỏi cơn ác mộng sống không bằng chết hai ngày hôm nay.

Vì trong lúc cô hôn mê, trước mắt anh luôn hiển hiện ngày hôm đó, người cô đầy máu, rơi nước mắt ngã vào vòng tay anh. Cả đêm anh không thể chợp mắt, cố chấp suy nghĩ nếu anh tới muộn một bước liệu còn có thể nhìn thấy cô sống hay không.

Cho dù tay anh nhuộm đầy máu tươi, nhưng vẫn không thể bù đắp được cảm giác nghẹt thở, đau tưởng chết vào giây phút ấy.

Nếu... Nếu cô không còn sống trên đời này nữa.

Vậy thì, từ nay, cuộc đời anh sẽ hoàn toàn rơi vào bóng đêm, anh vĩnh viễn không thể tha thứ cho mình.

Nhưng bây giờ, cô vẫn sống, vẫn ở đây bên anh.

Cô sẽ nhanh chóng mở mắt ra, nhìn thấy thế giới mà cô yêu sâu sắc này.

Cô còn rất nhiều việc cần làm, cô còn phải trở thành một bác sỹ cứu người, còn phải chịu trách nhiệm chăm sóc lũ trẻ ở huyện Lăng Đình, còn phải dang tay ôm bạn bè vào lòng, còn phải đi ngắm nhìn những khung cảnh tươi đẹp trên thế gian.

Cô còn sống.

Điều này quan trọng hơn hết thảy.

...

Vào chập tối ngày thứ ba, cuối cùng Chúc Tịnh cũng tỉnh lại.

Từ từ mở mắt ra, cô nhìn thấy đầu tiên là Mạnh Phương Ngôn nằm gục bên giường. Mắt anh trũng sâu vào, cằm lún phún râu, khuôn mặt tiều tụy tới nỗi cô suýt nữa không nhận ra anh.

Cô nhìn một lúc rồi cử động người.

Gần như cùng lúc, anh ngồi bật dậy, vô thức nắm chặt lấy tay cô.

Anh ngẩng đầu, khi anh nhìn thấy khuôn mặt nhợt nhạt yếu ớt và đôi mắt đã mở ra của cô, anh bỗng không nói nên lời.

Rất lâu sau, yết hầu của anh mới chuyển động, anh cất giọng khản đặc: “... Em tỉnh rồi”.

Cô không thể nói, chỉ có thể khẽ gật đầu.

Giây phút đó, cô tận mắt nhìn thấy trong đôi mắt âm đạm của anh bùng lên những tia sáng rực rỡ.

Cô chưa từng thấy ánh mắt này ở anh.

Sau đó, anh lại hoảng loạn đứng dậy, nắm tay cô. Vì biên độ động tác quá lớn, còn không cẩn thận đánh đổ một chiếc cốc, thế là rồi anh loạng choạng rời khỏi phòng đi tìm bác sỹ.

Cô nhìn theo bóng anh, nghe thấy tiếng nói ngoài cửa, lòng cô dấy lên chút xót xa. Nỗi xót xa ấy thậm chí đã lan từ trong trái tim cô ra khắp cơ thể.

Cơn đau xé toạc cơ thể bắt đầu hành hạ từ lúc cô tỉnh lại, nhưng cô không dám nói với anh. Vì cô hiểu cảm giác đau khổ của anh khi phải khổ sở chờ đợi cô tỉnh lại, tuyệt đối không ít hơn cô.

Cô cứ tưởng mình không bao giờ được nhìn thấy anh nữa.

Nhưng bây giờ, cô bỗng cảm thấy dù người đầy vết thương, nhưng trái tim còn đập đã là món quà nhân từ nhất của Thượng đế dành cho cô rồi.

...

Bác sỹ tới làm trị liệu cho cô, sau khi dặn dò những điểm cô cần chú ý thì cũng đi ngay.

Mạnh Phương Ngôn cũng đã bị các đồng đội bên ngoài ép phải đi thay quần áo và rửa mặt mũi trong lúc cô được kiểm tra.

Khi anh trở lại, cô đã ngủ thiếp đi. Anh ngắm nhìn khuôn mặt trắng nhợt của cô một lúc rồi tắt đèn đầu giường, muốn đi rót cốc nước mới quay lại.

Nhưng anh vừa quay người thì cảm giác vạt áo bị ai nhẹ nhàng giữ lại.

Anh quay đầu, phát hiện cô đang nhìn mình.

Trong bóng tối, anh không nói, cô cũng không buông tay.

“Anh đi rót cốc nước rồi quay lại.” lát sau, anh dịu dàng nắm lấy tay cô.

Lúc này cô mới nghe lời.

Anh đi rót nước, nhanh chóng trở lại, ngồi xuống bên cạnh cô: “Ngủ đi, em vừa tỉnh, người còn yếu”.

Cô lắc đầu.

Mạnh Phương Ngôn nhìn cô vài giây: “Em muốn nghe anh kể gì, đúng không?”.

Cô gật đầu.

Khuôn mặt vốn căng thẳng của anh lúc này chậm rãi nở một nụ cười, đẹp như thường ngày: “Muốn nghe gì?”.

Tất cả.

Anh dường như đọc hiểu được ý tứ trong mắt cô. Anh bọc tay cô trong lòng bàn tay mình, đặt dưới cằm: “Được, vậy anh kể từ đầu”.

“Anh là cô nhi, chuyện này em biết. Anh chạy trốn khỏi cô nhi viện, vì ở đó anh không được ăn no, toàn cướp của người khác nên thường bị ăn đòn. Thế là anh dứt khoát trốn ra, đi lang thang khắp đường phố.”

“Những tháng ngày ấy chẳng biết đã duy trì bao lâu. Có một ngày, anh vừa đánh nhau xong với lũ đầu gấu, lục thùng rác tìm đồ ăn thì L tìm được anh. Anh ấy nhìn anh, nói muốn đưa anh tới một nơi. Anh hỏi anh ấy, nơi đó có được ăn no không? Anh ấy nói được, sau đó anh đã đi theo.”

“L, chính là cục trưởng của Shadow, cấp trên của anh. Anh ấy là điệp viên hàng đầu trước kia, sau khi lùi về thì thành lập tổ chức không quốc gia

này. Nó khác với Cục tình báo, cũng khác với các Cục an ninh các quốc gia. Shadow lựa chọn những người có tiềm lực ở khắp nơi để huấn luyện và rèn giũa. Sau đó, anh đã theo anh ấy hơn hai mươi năm, trải qua vô chuyện: Nổ bom, khủng bố tập kích, bắt cóc, mưu sát, giết người... bất kỳ chuyện gì em có thể tưởng tượng ra, hoặc không thể tưởng tượng ra, anh đều đã trải qua.”

“Ngay bản thân anh cũng không thể không thừa nhận, anh thật sự có thiên phú với ngành nghề này.” Anh nói, rồi nhẹ nhàng mở lòng bàn tay mình ra: “Bàn tay này không biết đã nhuộm máu của bao nhiêu người. Mặc dù đa phần đều đáng chết. Nhưng anh không phải Thượng đế, không có nghĩa vụ tuyên án sự sống chết của họ.”

“Có lúc anh thật sự không hiểu, rốt cuộc anh vì cái gọi là công chính hay chỉ vì muốn thể hiện sự chính nghĩa của bản thân.”

“Em hiểu không?”

Ánh mắt anh toát ra nỗi cô đơn và lẻ loi thực sự, không giấu giếm nữa. Cô nhìn rất rõ rồi chậm rãi giơ một tay kia lên, chạm vào lòng bàn tay anh.

“Ba năm trước, anh nhận được nhiệm vụ tiêu diệt Ghost, tới bên cạnh em. Trong cuộc chiến dai dẳng này, đội viên của anh, một thiên tài chỉ vừa tròn mười bảy tuổi đã hy sinh, còn rất nhiều đồng đội khác phải chết. Vào giây phút ấy, anh chợt hiểu ra, anh vốn không có sự lựa chọn.”

“Cho dù sai lầm, anh cũng phải giết những tên ác ma coi mạng người như cỏ rác đó. Có lẽ họ đúng là có nỗi khổ của riêng mình, nhưng không thể thay đổi được việc họ coi sinh mạng như con kiến.”

Lòng ngực cô nóng lên vì những câu nói của anh. Cô có thể tưởng tượng ra, chỉ trong vài câu ngắn ngủi mà chất chứa vô vàn đau đớn của anh.

Nhưng anh chỉ có chịu đựng một mình, gánh vác mọi thứ trên vai mình.

“Anh không hối hận, nếu để nhiều người nhìn được ánh sáng hơn thì dù cả đời này anh phải sống trong bóng tối thì đã sao?” Anh mỉm cười, “Nếu đã không có gì khiến anh lưu luyến hay cố chấp, thì cứ để anh đi”.

Nói tới đây, anh ngừng lại, bỗng nhiên im lặng.

Cô trong giây lát chợt hiểu ý anh.

“Chúc Tịnh, em có hận anh không?”

Lát sau, anh nhìn sâu vào mắt cô, nói rành mạch.

Cô cũng nhìn lại, gật đầu rồi lại lắc đầu.

Anh mỉm cười.

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Đêm Thứ Bốn Mười Tư: You 'Re In The Arms Of The Angel

Tình hình hồi phục của Chúc Tịnh càng ngày càng tốt.

Trải qua vài ngày khó khăn ban đầu, sau khi mặt nạ oxi được tháo xuống, cuối cùng cô cũng có thể nói chuyện, thậm chí có thể ngồi bên cửa sổ tắm ánh nắng London trong một thời gian ngắn.

Từng ngày, từng ngày trôi qua, vết thương dần dần không còn đau nhức nữa, tay chân cũng dần hồi phục sức mạnh.

Mà bất luận là ban ngày hay nửa đêm cô khát nước tình dục, cô luôn nhìn thấy Mạnh Phương Ngôn ở nơi mình có thể chạm tới.

Có một sáng, cô thật sự tò mò, bèn hỏi người đang gọt táo cho mình: “Anh không phải đi làm nhiệm vụ à?”.

Anh ngược mắt lên, không buồn ngẩng đầu: “Anh đang nghỉ phép”.

Cô ngần người: “Nghỉ phép?”.

“Ừ.”

“Nghỉ bao lâu?”

Anh bỏ đoạn vỏ táo cuối cùng xuống, đặt phần đã cắt xong thành miếng vào đĩa, đưa tới cho cô: “Bao lâu cũng được”.

Chúc Tịnh đón lấy, nhìn khuôn mặt thân nhiên của anh, có chút á khẩu. Mạnh Phương Ngôn thì từ đầu tới cuối chỉ chăm chú nhìn cô, quả thực có chút tự nhiên thái quá.

Cô ăn hai miếng táo, có phần xấu hổ vì bị anh nhìn, cố tình xỉ mặt: “Mặt như cái đầu heo thế này, có gì hay mà nhìn?”.

Anh trả lời rất nhanh: “Đẹp lắm!”.

Cô nổi giận: “Anh mang gương lại đây cho em, để em tự xem có đẹp không?”.

Lúc đó bị thuộc hạ của W ngược đãi, cô đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý mặt mũi không thể trở lại như trước. Nhưng chẳng hiểu sao, sau khi trải qua chuyện này, cô bỗng cảm thấy đây cũng không còn là một chuyện quá quan trọng.

Chỉ cần đừng rời xa thế giới này, chỉ cần cô còn sống, mọi thứ khác đều không quan trọng.

Mạnh Phương Ngôn nhìn cô một lúc rồi bỗng nhiên sát lại gần cô.

Cô giật mình, chớp mắt, hơi thở của anh đã gần trong gang tấc, nhẹ nhàng phả lên má cô, ngứa ngứa. Còn đôi mắt nâu đó gần đó đã hút cả người cô vào.

“...”

Anh khẽ cười: “Nhìn vào mắt anh đi”.

“Nhìn vào mắt anh làm gì?”

“Gương đó, chẳng phải em muốn xem mặt mình sao?”

...

Cô quay đi, đẩy mặt anh ra.

Mạnh Phương Ngôn bật cười.

Lát sau, anh nói: “Ngày kia là đêm Giáng sinh rồi, em có muốn gì không? Anh đi mua”.

Chúc Tịnh ngẫm nghĩ: “Bánh gato đi”.

“Chỉ vậy?”

“Vâng.” Cô gật đầu, làm như thật: “Hơn nữa còn không được để các bác sỹ nhìn thấy”.

Anh cong môi cười: “Anh nghĩ không ai giỏi hơn anh về khoản này nữa đâu”.

...

Lễ Giáng sinh, trong bệnh viện đã tràn ngập không khí ngày Tết.

Có đứa trẻ tới khám cảm cúm, vừa sụt sịt vừa nghịch món đồ chơi hình con nai trên tay. Các bác sỹ dường như cũng vội vã, muốn về sớm một chút để đón tết cùng người nhà.

Chúc Tịnh đi tới bên cửa sổ, hơi hé mở, rồi đứng lặng một lúc.

Chẳng mấy chốc, cô nghe thấy tiếng ai mở cửa phòng. Quay người lại, cô nhìn thấy Mạnh Phương Ngôn mặc áo măng tô đen, tay xách một hộp bánh gato xinh đẹp bước vào.

“Anh cứ đường hoàng đi vào như vậy sao?” Cô đóng cửa sổ lại, trêu anh.

Anh đặt bánh xuống, cởi áo khoác ra: “Hết cách thôi, ai bảo anh quá mê người”.

Chúc Tịnh lườm nguýt nhưng khóe môi vẫn nở nụ cười, muốn cất bước đi về phía anh.

Ai ngờ, cô còn chưa kịp động đậy, anh đã lao tới trước mặt cô như một mũi tên, giơ tay đỡ vai cô.

“Chậm thôi.” Anh một tay ôm vai cô, một tay nắm tay cô.

Cô nhìn một bên mặt anh, để mặc anh đưa mình tới bên bàn.

Sau khi đỡ cô ngồi xuống ghế, anh mở hộp bánh, lấy ra chiếc bánh gato Giáng sinh có trang trí dâu tây tuyệt đẹp, nhẹ nhàng đặt trước mặt cô.

Chúc Tịnh đã lâu lắm rồi không được nhìn thấy món ăn có màu sắc rực rỡ lại khiến người ta thòm thèm như vậy, giây phút này, tính khí trẻ con bỗng trào dâng. Cô nghịch ngợm thò tay quẹt miếng dâu tây, bỏ vào miệng.

“Ngọt.” Cô tí mắt lại, trông rất vui.

Anh cười khó xử, cứng chiều giúp cô cắt miếng nhỏ: “Chỉ tưng đây thôi, không được ăn nhiều”.

Cô liếc xéo anh, lấy thìa xắt một miếng to đùng: “Thật ra tại anh muốn anh được ăn nhiều”.

Mạnh Phương Ngôn nhún vai không phản bác.

Nhưng một giây sau, nhân lúc cô không để ý, anh đột nhiên cúi xuống, một tay giữ vai cô, nghiêng mặt hôn chuẩn xác xuống môi cô.

Cô sững sốt há hốc miệng, càng dễ dàng để anh tấn công, hoàn toàn cướp đoạt.

Môi lưỡi giao hòa vị ngọt của bánh gato dâu tây và hơi thở của nhau, khuôn mặt cô còn phơn phớt hồng khó nhận ra. Sau cùng, dưới sự công kích triền miên của anh, cô cũng chậm rãi nhắm mắt lại.

Chẳng biết đã qua bao lâu, anh mới buông cô ra, chạm trán mình lên trán cô, cất giọng gợi cảm: “Mùi vị cũng không tệ”.

Cô nhìn vào đôi mắt đẹp đến kinh người kia, thì thầm: “... Mạnh Phương Ngôn, hai hôm trước anh còn nói anh không động tay động chân với bệnh nhân”.

“Em chưa biết à?” Anh một lần nữa hôn lên môi cô: “Anh xưa nay luôn tráo trở vậy mà”.

“Đồ lừa đảo.”

“Phải, chính anh.”

Họ nhìn nhau, chạm trán vào nhau rồi bật cười.

“Giáng sinh vui vẻ.” Rất lâu sau, anh mới khản giọng lên tiếng.

Sống mũi cô cay xè, cố kìm nén giọt nước mắt: “... Giáng sinh vui vẻ”.

“Anh bế em lên giường nhé?” Ăn xong bánh, anh nhìn cô và hỏi.

Cô gật đầu, giơ cánh tay về phía anh, yên tâm giao toàn bộ bản thân mình cho anh.

Mạnh Phương Ngôn bế cô lên giường, cẩn thận đắp chăn cho cô, dếm góc chăn tỉ mỉ.

“Anh hát cho em nghe được không?” Cô nhìn anh, “Em chưa bao giờ nghe anh hát cả”.

Anh bỗng để lộ một biểu cảm khó xử.

Thấy anh như vậy, cô càng tò mò: “Em muốn nghe”.

Ánh mắt cô sáng lên, như phát sáng, anh nhìn một lúc rồi thất bại xoa trán: “... Đừng làm nũng vậy”.

Cô cắn môi: “Em nào có”.

Lát sau, anh bỏ tay xuống, thở dài. Trên khuôn mặt đầy kinh nghiệm bỗng có chút ngập ngừng và bẽn lễn.

From this dark cold hotel room

And the endlessness that you fear

You are pulled from the wreckage

Of your silent reverie

You ‘re in the arms of the angel

May you find some comfort here

Anh đã thật sự bắt đầu ngâm nga từng câu bên tai cô, mặc dù giọng hát không quá xuất sắc nhưng lại khiến trái tim cô dần yên bình trở lại.

Cô biết bài này, nó tên là Angel, thiên sứ với đôi cánh trắng thuần khiết dường như đang bay lượn trong tầm mắt cô.

Giọng hát của anh và tiếng chuông ngoài cửa sổ giống như những âm thanh cảm động nhất đất trời, là nơi cô cảm thấy an toàn nhất.

Cô từ từ nhắm mắt lại.

Mạnh Phương Ngôn ngẫm cô ngủ, trong ánh mắt phản chiếu ánh trăng như nước ngoài cửa sổ.

...

Đêm khuya.

Anh nhẹ nhàng trở tay đóng cửa phòng bệnh lại, cất bước đi ra cửa bệnh viện.

“L.” Vừa đi, anh vừa lấy một cái bộ đàm từ trong túi áo ra, “Tôi đang trong quá trình trở lại đội, xin hãy ra lệnh về địa điểm và mục tiêu của nhiệm vụ tiếp theo”.

Nói xong câu này, anh cất bộ đàm đi, cài kín nút áo măng tô.

Ra khỏi cửa bệnh viện, gió lạnh bỗng chốc tràn vào cơ thể. Tuyết bắt đầu rơi trên bầu trời, từng bông từng bông, xoay tròn rồi rớt xuống.

Anh đứng yên một lát rồi bước xuống cầu thang.

“Mạnh Phương Ngôn.”

Vào lúc anh bước xuống bậc cuối cùng, anh chợt nghe thấy một giọng nói vang lên sau lưng.

Anh đột ngột dừng bước.

Tuyết như sương bao trùm thành phố này. Cả người anh cứng đờ, quay lưng lại phía cổng, thậm chí không dám quay đầu.

“Sao lần này anh không cho em uống thuốc mê?”

Chúc Tịnh mặc chiếc áo bệnh nhân mỏng manh, đứng trước cửa, nói từng chữ: “Nếu anh bỏ thuốc, em sẽ ngủ thật, dù anh đi em cũng không biết

gì hết”.

“Vì sao anh không làm vậy?” Cô cuộn chặt hai tay lại: “Vì sao không giống bốn năm trước, để em mơ một giấc rồi không tìm thấy anh nữa?”.

Anh cố gắng kiềm chế, không nói một lời.

“Anh tưởng em không nhận ra sự khác thường của anh hôm nay ư? Có phải anh nghĩ em giống như một con ốc, có thể hết lần này tới lần khác bị anh dễ dàng lừa gạt không?”

Cô vừa nói vừa bước từng bước xuống thềm: “Anh quay lại, anh nhìn em mà trả lời đi, đừng lừa đảo vô liêm sỉ kia!”.

Anh nhắm chặt mắt lại, ngón tay đã miết đến trắng bệch.

Chúc Tịnh đi tới sau lưng anh, đứng sững lại.

“Mạnh Phương Ngôn, anh là kẻ hèn phải không?” Cô gào lên, nước mắt chảy xuống gò má, “Nói đi, anh có phải kẻ hèn không? Vì sao bốn năm qua rồi, anh vẫn lựa chọn không từ mà biệt...”.

“... Phải.”

Chẳng biết đã qua bao lâu, giọng nói của Mạnh Phương Ngôn nghe có chút mơ hồ trong gió tuyết: “Chúc Tịnh, anh là kẻ hèn”.

Cô há miệng, bật khóc rất to, mặc cho tuyết rơi đầy vào miệng.

“Ngày nào anh cũng tự nhủ với mình, anh vĩnh viễn không thể để em chịu bất cứ nguy hiểm nào nữa, nhưng anh vẫn hết lần này tới lần khác đẩy em vào hiểm nguy. Em không thể tưởng tượng đó ngày em tưởng chết nằm trong vòng tay anh, tâm trạng của anh thế nào đâu.” Cuối cùng anh cũng từ từ quay lại: “Chúc Tịnh, anh không bao giờ quên được cảnh ấy. Cả đời này cũng không quên được. Em gặp phải chuyện đó hoàn toàn là vì anh. Nếu

anh không đưa em về London, nếu bốn năm trước anh không lựa chọn em làm người quan hệ tiếp cận mục tiêu...”.

“Thế nên, anh chỉ còn cách ra đi. Vì chỉ cần anh không còn nữa, em mới có thể bắt đầu lại một cuộc sống bình thường, yên ổn. Chỉ cần anh còn ở bên em một ngày, em đều có thể gặp phải những chuyện đáng sợ như thế.” Anh nhìn cô, “Anh chính là gã đàn ông hèn nhất đó, hèn nhất tới mức anh không tự tin mình có thể bảo vệ cho em thật tốt...”.

“Thế nên, em...”

“VẬY anh đã hỏi ý em chưa?” Cô đột ngột ngắt lời anh.

Anh đứng sững tại chỗ.

“Mạnh Phương Ngôn, em hỏi anh, anh có từng tôn trọng suy nghĩ của em không?” Cô nhìn anh chằm chằm, thờ dõc: “Anh có từng hỏi xem em có chấp nhận cái mà anh gọi là sự sắp xếp hoàn hảo không? Anh dựa vào đâu thay em quyết định tương lai của chúng ta? Anh dựa vào đâu xông vào cuộc đời của em rồi lại muốn đi là đi? Sao anh có thể ích kỷ như thế? Nói đi, anh dựa vào đâu?!”.

Anh nhìn cô chăm chú, thậm chí không thể mở lời nói một câu.

“LỄ Giáng sinh không nói dối.”

Rất lâu sau, cô giơ tay gạt nước mắt: “Thế nên, bây giờ em chỉ có một câu cuối cùng muốn hỏi anh, mong anh thành thật trả lời em”.

Ngày này của bốn năm trước, cô cũng đứng trong đêm tuyết thế này, nói với anh câu y hệt.

Anh gật đầu rất nhanh và khẽ.

“Đối với em, trước nay... anh có một giây nào thật lòng không?”

Khoảnh khắc của bốn năm trước bỗng trùng lên giây phút này.

Mọi âm thanh và thời gian như ngừng đọng.

Cô đứng bất động như quên mất mình đang lạnh nhường nào.

“Rất lâu trước kia anh đã nói với em rằng, đừng bao giờ tin anh.” Lát sau, anh khẽ cong môi, con người sâu hút đỏ rực lên trong đêm tuyết: “Kể cả vậy, em vẫn muốn nghe sao?”.

Cô gật đầu.

“Chúc Tịnh, anh trước giờ chưa yêu một ai.” Anh nói, “Anh thậm chí còn không hiểu tình yêu là gì”.

Anh sống trong một thế giới không ai được phép có tình cảm.

Anh đồng hành cùng bóng tối, chỉ có thể giấu đi diện mạo của mình, để không ai trên đời biết sự tồn tại của anh.

“Chính em đã dạy anh biết yêu.”

Anh giơ tay gạt những lớp tuyết trên tóc cô, đôi mắt ướt đẫm: “Kể từ lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã biết đời này mình không thể yêu thêm ai nữa”.

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Đêm Thứ Bốn Mười Lăm: Giáng Sinh, Bố Sẽ Về Nhà...

Nước mắt Chúc Tịnh lặng lẽ rơi xuống, hòa cùng mưa tuyết.

“Lần đầu tiên nhìn thấy em, là bên bờ sông Thames, đó chính là ngày em say khướt vì tình cũ. Nói thật, em không phải là cô gái đẹp nhất anh từng gặp, nhưng anh lại không thể bỏ đi mà không làm gì.”

“Tối đó, anh nhận được nhiệm vụ bắt Ghost. Trong xấp tài liệu, anh nhìn thấy ảnh em và Ghost chụp chung. Giây phút đó, anh đã hạ quyết tâm chọn em làm người quan hệ để tiếp cận Ghost hết như bị ma xui quỷ khiến.”

“Đêm party Halloween, anh vốn dĩ đã sắp hoàn thành nhiệm vụ rồi, nhưng vì sợ Ghost làm hại em, anh lại bỏ dở giữa chừng, rời khỏi biệt thự đi tìm em, giây nào còn chưa thấy em bình an, anh đều lo lắng đến phát điên.”

“Khi bố em qua đời, mặc dù anh cũng cảm thấy đau cho nỗi đau của em, nhưng tận đáy lòng lại thấy may mắn vì Thượng đế đã cho anh cơ hội, để anh có thể hoàn toàn lại gần em, để em dựa vào.”

“Những tháng ngày cùng em ở huyện Lăng Đình giống như anh ăn trộm của Thượng đế vậy. Anh vừa lo ngày nào đó mọi thứ tan biến như tuyết, vừa tự tê liệt bản thân rằng ngày đó sẽ không đến. Em không biết anh mong mỗi lúc được nhìn thấy nụ cười hôm đó của em trên đỉnh núi đến mức nào đâu.”

“Đêm Giáng sinh được ở bên em là ký ức đáng quý nhất cuộc đời anh. Đoạn kỷ niệm này thậm chí đã giúp anh chống chọi bốn năm trời cô độc,

không thể ngủ bên em.”

...

Lời nói trước khi bật ra đã hóa thành nước mắt, tan trong cổ họng.

Cô đứng yên nhìn anh, đã không còn phân biệt được trong tầm mắt mơ hồ kia, rốt cuộc thứ cô nhìn thấy là lệ của mình hay trái tim chân thành của anh nữa.

“Anh biết có thể tới giờ phút này em vẫn chưa chấp nhận việc phải tận mắt chứng kiến Ghost và Tăng Kỳ chết trước mặt mình. Anh xin lỗi đã để em một mình gánh chịu đoạn ký ức đau khổ đó mà không có dũng khí đứng bên em.”

“Đêm Giáng sinh không thể cùng em ăn gà nướng và bánh gato, không thể cùng em bóc quà, không thể cùng em hát bài ca Giáng sinh, anh luôn ân hận vô cùng.” Anh giơ tay, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay giá lạnh của cô, bọc trong tay mình, “Anh xin lỗi”.

“Còn nữa.” Câu cuối cùng, anh cúi đầu, run rẩy hôn lên ngón tay cô: “... Câu nói bốn năm trước là anh gạt em, là giả đấy”.

Tiếng khóc xé tim đêm đó cuối cùng đã chùng lên bóng hình anh kiên quyết ra đi.

Vượt qua tháng ngày, vượt qua thời gian, vượt qua khoảng cách giữa bóng tối và bình minh.

Anh không muốn để cô một mình gánh đỡ bóng tối, thế nên dù linh hồn tan vỡ anh cũng chọn cách ra đi quyết đoán.

Nhưng anh không ngờ, cô gái này lại tình nguyện từ bỏ tất cả để bước vào bóng tối, dang tay về phía anh.

Phó Úc nói không sai.

Đừng bao giờ xem thường đối phương, người có chung tình cảm với mình.

“Có thể bây giờ nói đã muộn rồi, nhưng anh từng tự tiện xem nhẹ tình cảm của em, anh xin lỗi.”

“Thế nên, trước nay anh vẫn yêu em, đúng không?”

Rất lâu sau, cô mới hỏi rõ từng chữ: “Bất luận là bốn năm trước, hay là hôm nay?”.

Mạnh Phương Ngôn nhìn cô, chậm rãi mở lời: “Đúng vậy, dù là bốn năm trước, hay hôm nay, anh luôn yêu em”.

Anh vì nhiệm vụ tiếp cận cô, vì nhiệm vụ lừa dối cô, vì nhiệm vụ tổn thương cô.

Tất cả đều là thật, nhưng trái tim của anh cũng là thật.

Cô chợt nhớ lại ngày sắp trở về London, câu Bành Nhiên đã nói.

Cả đời này cô cũng không thể quên.

“Hôm đó tôi cố tình lừa cô đi tỏ tình với Mạnh Phương Ngôn, thật ra chỉ đứng với anh ấy sau núi một lúc. Trước khi đi, anh ấy nói với tôi một câu.”

“Vào giây phút tôi buông tay, tôi mới hiểu thứ tôi đánh mất là người tôi yêu nhất cuộc đời này.”

...

Trong căn phòng im ắng tối thui.

Mạnh Phương Ngôn ngồi trên giường, ôm cô vào lòng thật chặt, không ngừng hôn lên môi cô.

Họ cởi quần áo cho nhau, để đối phương dùng cách thức nhanh nhất thể hiện bản năng nguyên thủy của mình.

Sau đó gần như không có sự chuẩn bị và thông báo nào cả, anh xâm chiếm cơ thể cô.

Chúc Tịnh cảm thấy đau, vết thương còn chưa lành hẳn bị mở ra, khiến cô chịu giày vò. Nhưng cô vẫn ôm chặt lấy cổ anh, để anh tiến sâu vào hơn.

“... Đau không?” Anh thở hổn hển, không ngừng hôn đi những giọt mồ hôi trên trán cô.

“Đau.” Cô vâng vâng đuôi tóc anh: “Nhưng em muốn anh”.

“... Cô gái tham lam này.” Anh cười khẽ, tiếng cười say như hương rượu.

Cô hôn lên tai và cổ anh: “Ừm, thế nên cho em hết đi”.

Anh hôn cô từ trên xuống dưới, triền miên và kiên định: “... Tuân lệnh!”.

Trong phòng chỉ còn tiếng thở dốc của họ. Chúc Tịnh ôm riết lấy anh, gần như không để anh rời khỏi cơ thể mình. Anh lo cho vết thương của cô, nhưng không dám quá ngông cuồng, thế mà cuối cùng vẫn bị sự quyến rũ và cố tình mê hoặc của cô đánh bại, chiếm đóng cơ thể cô như bị ma nhập.

Suốt cả đêm, họ cứ thế khao khát cơ thể của nhau, tựa như ngày mai không bao giờ tới.

Khi tới đỉnh cao, cô như con thú nhỏ cắn vào xương hõm vai của anh, còn anh cũng để lại dấu hôn chi chít trên người cô.

Chẳng biết đã qua bao lâu, anh chống người lên, thì thầm bên tai cô: “Em có sợ anh không?”.

Tóc cô đã ướt sũng mồ hôi, khuôn mặt đỏ rần sau cơn mây mưa. Lúc này, cô lắc đầu, tỏ ý không hiểu: “Vì sao em phải sợ anh?”.

“Vì đôi tay đang ôm em từng nhuốm máu của vô số người.”

Cô cử động người, dán sát vào lồng ngực rắn chắc của anh hơn: “Ai chẳng phải chết, sớm hay muộn thôi”.

Con người Mạnh Phương Ngôn sáng lên trong giây lát, sóng mắt chuyển động nhìn cô nhưng anh vẫn im lặng.

“Sao vậy?” Cô ưỡ oải cong môi, “Lại cảm thấy em là loại con gái tàn nhẫn độc ác?”.

Anh hôn lên mắt cô: “Anh chỉ đang nghĩ, hai chúng ta, một người chuyên giết người, một người chuyên cứu người, đúng là quá hợp”.

Cô ngẩn người, rồi cũng bật cười: “Ừ nhỉ”.

“Thế nên, sau này anh đừng sợ giết nhầm những người không nên giết.” Lát sau, cô giơ tay vuốt nhẹ lên má anh, “Em sẽ cứu sống họ”.

“Nghịch do anh gây ra, em sẽ trả cho anh.”

Mạnh Phương Ngôn nhìn đôi mắt trong veo, chăm chú của cô. Có một khoảnh khắc, anh thậm chí khó mở lời vì nỗi đau trướng lên và cơn nóng nơi lồng ngực.

“Chúc Tịch.” Lúc sau, anh giơ tay dịu dàng vuốt tóc cô, sự phiêu diêu và cô đơn trong ánh mắt đã tan biến, “Em chuẩn bị sẵn sàng chưa?”.

Cô quay lại nhìn anh, hiểu quá rõ ý tứ trong câu chữ và anh mắt anh.

“Anh hiểu rõ cuộc đời em từng đi những gì, không ai hiểu hơn anh nữa.” Chúc Tịnh chạm lên đôi mi anh, “Nếu đã vậy, hãy cho em quyền lựa chọn, để em nắm bắt thứ cuối cùng em muốn trên đời này”.

“Được.” Anh gật đầu, bỗng lấy chăn bọc chặt người cô lại, bế cô dậy ngồi lên ghế.

Sau đó anh giơ tay phải của cô lên, cẩn thận và trịnh trọng nắm lấy, nói rành mạch: “Tiểu thư Chúc Tịnh thân mến, làm vợ anh, được không?”.

Chúc Tịnh chột nghẹn ngào.

Cô ra sức hít sâu, lát sau, cố gắng gượng cười để ngăn không cho nước mắt rơi: “Hai người đều đang nằm trên giường, quần áo còn chưa mặc anh đã vậy rồi. Dù sao cũng phải có nhẫn chứ, đồ ngốc!”.

Mạnh Phương Ngôn ngăn người. Một giây sau, anh lập tức mỉm cười lấy ra một chiếc đồng hồ từ trong tủ quần áo đầu giường, mở ra rồi lấy từ trong ra chiếc nhẫn đã bị cô phát hiện ở Lăng Đình.

Cô nhìn chiếc nhẫn đôi với sợi dây chuyền của mình, rồi ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông có chút căng thẳng: “Anh đã chọn em là chọn cả đời... Thật sự ổn sao? Anh có cần nghĩ thêm không?”.

“Vì sao phải nghĩ thêm?” Anh cong môi cười, nụ cười tuy bẽn lễn nhưng rất kiên định, “Anh đã bao giờ yêu ai khác đâu, không được cũng phải được”.

Cô bịt miệng vừa khóc vừa cười, rồi ra hiệu anh đeo nhẫn cho mình.

Mạnh Phương Ngôn cẩn trọng đeo nhẫn lên ngón áp út của cô, rồi chẳng biết lại rút từ đâu ra một chiếc nhẫn nam giới, đặt vào tay cô.

“Cả đời này, anh cũng không thể cho em một cuộc sống yên ổn.”

Khuôn mặt anh trầm tĩnh trong bóng tối. Anh chân thành như tín đồ đứng trước Thượng đế, “Anh không thể ngày nào cũng ở bên em, anh không thể lập tức xuất hiện khi em cần, anh không thể đón sinh nhật cùng em, không thể đi dạo phố cùng em, không thể xem phim cùng em, không thể ngày ngày ru em ngủ, không thể ôm lấy em khi em buồn, không thể vui vì em lúc em hạnh phúc”.

“Anh không thể như những người chồng bình thường kia mang tới cho em một cuộc sống hạnh phúc, anh không thể kiêu hãnh đứng bên cạnh em nói với mọi người anh là chồng em, anh không thể để bất kỳ ai, nhất là kẻ địch của anh biết em là vợ anh, thậm chí có một khoảng thời gian dài, rất dài anh không thể được gặp em.”

“Dù như vậy, em vẫn muốn một người chồng như thế ư?”

“Rất dài là bao lâu?” Cô khẽ hỏi.

“Có thể là một năm, hai năm, năm năm... mười năm.” Anh nhìn vào mắt cô, lòng bàn tay căng thẳng đổ mồ hôi.

Anh chưa bao giờ sợ phải nghe một câu trả lời như thế, anh sợ đến nghẹt thở.

Rất lâu sau, lâu đến nỗi cơ thể của anh đã tê dại, anh mới cảm nhận được có thứ gì đó lạnh lẽo luồn vào ngón tay mình.

“Vậy sau này nếu chúng ta có con, em có được nói với nó bố nó ở đâu không?” Cô vuốt ve chiếc nhẫn, nháy mắt với anh.

“... Anh nghĩ, em chỉ có thể nói với nó thế này.” Anh mỉm cười trả lời, đan tay vào tay cô, cổ họng đã nghẹn lại từ lâu: “Bố của nó sẽ luôn luôn ở một nơi nào đó âm thầm yêu thương nó, bảo vệ nó bình an, khỏe mạnh trưởng thành”.

“Thế nên, nếu anh đã chẳng phải người thường, em sao phải hà khắc muốn anh cho em một cuộc sống bình thường chứ?”

Cô cũng cười, nhòe đi đôi mắt đã đắm lệ từ lâu: “Em muốn một cuộc sống, không phải cuộc sống yên ổn, mà là một cuộc sống của anh”.

Cô từng sợ hãi cô độc, sợ hãi bị người ta bỏ rơi.

Nhưng cô lại yêu một người vĩnh viễn không thể cho cô thứ gọi là “bến đỗ”.

Cô nghĩ, trên thế giới này, có những thứ quan trọng hơn sinh ly tử biệt, quan trọng hơn cuộc sống một mình cô.

Người cô yêu che bóng đêm cho vô số người khác trên đời, cống hiến sinh mạng cho biết bao con người.

Đây là số phận mà anh lựa chọn, không hề oán trách.

Còn cô, tình nguyện đứng ở nơi tận cùng thế giới chịu đựng lẻ loi, chỉ vì mười năm sau, anh sẽ trở về.

Đây là số phận mà cô lựa chọn, cam tâm tình nguyện.

“Mạnh Phương Ngôn, chỉ cần anh sẽ quay về, em sẽ đợi. Dù là một năm, năm năm, hay mười năm.”

“Em luôn đợi anh.”

...

Một buổi chiều London, vì tiết trời trong lành mà trở nên ấm áp hơn.

Có một bé trai khoảng năm tuổi, mái tóc đen, đôi mắt nâu xinh xắn ngâm nga khúc ca Giáng sinh, tay cầm một cây kẹo mút, hớn hờ nhảy nhót

trên đường.

Đi được một lúc, cậu bé quay đầu, vẫy tay về phía một người phụ nữ cách mình khoảng năm bước chân, bắt mắt bĩu môi: “Mẹ, mẹ đi nhanh chút nào, muộn nữa là gà nướng trong siêu thị sẽ bị cướp sạch!”.

“Mẹ biết rồi.” Người phụ nữ trẻ mỉm cười, “Con cẩn thận chút, vừa ngớt tuyết, đường trơn đấy”.

“Con không sợ!” Cậu bé lắc đầu, liếm cây kẹo trong tay: “Con thích trời tuyết”.

Người phụ nữ đi lên trước, dịu dàng xoa đầu cậu bé: “Vì sao?”.

Cậu bé nắm lấy tay mẹ: “Tuyết rơi tức là Giáng sinh tới, con thích Giáng sinh”.

“Vì sao lại thích Giáng sinh?”

“Vì Giáng sinh có gà nướng, có pudding, có bánh gato nữa!” Cậu bé chớp chớp mắt, trả lời nhanh nhẹn.

Cô gái cười: “Con ấy à, nói cho cùng, chỉ là tham ăn”.

Cậu bé lè lưỡi: “Hi hi...”.

“Còn nữa...”

Hai người đi được một lúc, cậu bé bỗng cúi đầu, khẽ nói: “Vì tới Giáng sinh, bố sẽ về nhà...”.

Vì nó nói vừa nhanh vừa khẽ, cô gái dường như không nghe thấy, khi cô định hỏi lại, cậu bé đã không chịu nhắc lại nữa.

Rẽ vào con đường cuối cùng, chính là trung tâm mua sắm lớn nhất thành phố.

Cậu bé ngửi thấy mùi gà nướng thơm phức, chạy rất nhanh, chớp mắt đã vào trong trung tâm. Cô gái sợ con lạc mất, vội vàng đuổi theo, nhưng vừa vào cô đã đột ngột dừng bước.

Giống như cảm giác được gì đó, cô bình tĩnh lại, nhẹ nhàng quay người, nhìn về phía cái cây to bên kia đường.

Trời lại bắt đầu đổ tuyết, từng bông hoa tuyết xoay tròn rồi rớt xuống. Cô nhìn qua những người khách bộ hành đi qua đi lại, trông thấy nụ cười hiền hòa đó, khuôn mặt vô lo vô nghĩ đó, phía dưới vành mũ là gương mặt cô không thể quen thuộc hơn.

Như lần đầu gặp gỡ, như chưa hề rời xa, như chưa từng già đi.

“Mẹ!”

Cứ nhìn như vậy không biết bao lâu, cậu bé mất tích ban nãy vì không tìm được mẹ mà sốt ruột chạy ra khỏi siêu thị. Lúc này, cậu bé nắm lấy tay cô, ra sức lắc: “Mẹ ngăn người ra làm gì vậy? Bên đó làm gì có ai?”.

“Phải, phải...”

Lúc này cô mới hoàn hồn, nhìn lần cuối về phía đó, thu tầm mắt lại, lặng lẽ giơ tay gạt nước mắt.

Sau đó cô khẽ cười, ôm lấy đứa con trai không hay biết gì.

“Đi nào, mẹ cùng con đi mua pudding...”

...

Không phải trên đời không có bóng tối.

Mà vì đã có ai đó dốc hết sức lực để chặn nó lại ở nơi mà bạn không bao giờ nhìn thấy...

~HOÀN CHÍNH VĂN~

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Ngoại Truyện I: Người Kế Tục Chiến Thần

Nhà tù sa mạc ADX, nằm trên hòn đảo nham thạch tại bang Colorado, Hoa Kỳ, được mệnh danh là nhà tù cảnh giới nghiêm ngặt nhất thế giới.

Nơi đây giam giữ những tù nhân nguy hiểm tột cùng: Phần tử khủng bố, đầu sỏ các tổ chức và Neo-Nazism (Chủ nghĩa Phát xít mới). Dù là thành phần nào cũng đều có thể khiến thế giới dấy lên một cơn mưa máu gió tanh.

Nhà tù này rộng khoảng 140.000m², tường bao dây sắt cao tới 3,28m. Ngoài ra, nơi đây còn có tia laze bảo vệ, đệm nén cùng chó nghiệp vụ..., chưa ai vượt ngục thành công.

Cộp, cộp, cộp...

Lúc này, từng tiếng bước chân đều đều mà mạnh mẽ vang lên trên hành lang nhà tù ADX.

Một người đàn ông mặc quần áo cai ngục đi tới căn phòng thứ hai trong góc ở tầng này, nhà giam A89, rồi dừng bước.

Vành mũ của anh ta được kéo xuống rất thấp, vì vậy không nhìn được quá rõ diện mạo thật sự.

Trong nhà lao này chỉ giam một phạm nhân. Phạm nhân đó đang nằm ngửa trên giường, nhàm chán nghịch một cuốn sách trong tay.

“Rajeev!” Người đàn ông lúc này đứng bên ngoài lan can sắt, hạ thấp giọng nói.

Cơ thể của người phạm nhân hơi động đậy. Lát sau, hấn bỏ cuốn sách trong tay xuống, từ từ ngồi dậy.

Đó là một người đàn ông trung niên râu ria lờm chờm, đầu tóc rối bù xù, da dẻ đen sạm, nhưng bên dưới mái đầu xơ xác kia vẫn là một đôi mắt xanh lá sáng quắc như chim ưng.

“Xin hỏi ngài cai ngục đại giá tới đây có chuyện gì vậy?” Lúc này hấn đan hai tay vào nhau, để dưới cằm, cười khẩy một tiếng: “Có phải ngài muốn tới cảm thán với tôi, thế gian không còn tôi quá bình yên và nhạt nhẽo không?”.

“Rajeev Ride.” Người đàn ông kia nhìn Rajeev, nói rành mạch: “Được thế giới mệnh danh là ‘Mục sư khủng bố’. Mười năm trước đã thành lập một tổ chức chủ nghĩa cực đoan tại trung tâm London, mang danh nghĩa ủng hộ các tổ chức ‘cơ sở’, đã từng truyền kinh giảng đạo cho các phân tử khủng bố nhiệt thành ở hơn 28 quốc gia, là căn nguyên tội ác của hàng trăm vụ khủng bố đẫm máu. Ba năm trước, cuối cùng đã bị bắt, áp giải vào ADX”.

Rajeev nghe xong, nghiêng đầu, tự động vỗ tay: “Chẹp chẹp, nghe vậy, quả nhiên là một công lao vĩ đại”.

“Phải, tiếc rằng thiên tài tội ác như vậy lại không bao giờ được nhìn thấy mặt trời nữa.”

Sắc mặt Rajeev đột ngột khựng lại, dần dần trở nên đáng sợ: “Chỉ cần tao ra ngoài được, tao sẽ lại châm lửa cho cả thế giới này, biến cái thế giới giả tạo và xấu xí này trở nên đẹp đẽ vô cùng”.

“Ha.”

Người đàn ông kia khẽ cười, giơ tay lên, nâng cao vành mũ của mình lên một chút: “Rất tiếc, có lẽ cả đời này anh không còn cơ hội ấy nữa”.

Rajeev nhìn chăm chăm người đàn ông đó, bỗng nhiên cả người run lên. Hắn giơ tay chỉ vào mặt anh, như nhìn thấy thứ gì khó tin.

“Lẽ nào mày là...” Rajeev trợn tròn mắt, đồng tử dần dần giãn ra: “Mày...”.

“Trên đời này tạm thời không có kẻ thù nào được nhìn thấy mặt thật của tôi mà còn sống.” Lúc này anh tháo mũ xuống, kính chào Rajeev một cách tao nhã, “Tôi nghĩ anh có lẽ cũng không phải ngoại lệ”.

Rajeev nhìn khuôn mặt dù đứng trong bóng tối nhà lao vẫn ngời ngời một vẻ điển trai đó, đôi mắt nâu trong vô hình đang tỏa ra những sát ý lạnh lẽo trong phút chốc đã chứng thực suy đoán của hắn.

Người đàn ông trước mặt, không biết dùng thủ đoạn gì có thể trà trộn vào nhà giam ADX, còn thành công cải trang được thành cai ngục, có lẽ chính là Chiến thần mà cả thế giới bóng đêm nghe tên đã rùng rờ: Mars.

Điệp viên hàng đầu của Shadow, có đầy đủ khả năng bắn tỉa bách phát bách trúng, khả năng võ thuật, khả năng cải trang, chưa bao giờ thất bại trong nhiệm vụ nào, dù nhiệm vụ ấy có “bất khả thi” cỡ nào.

“Dù đã ở trong tù, tổ chức của anh vẫn đang truyền bá thứ chân lý mà anh để lại. Trong tuần này, lại có vài trăm người vô tội chết trong tay tổ chức của anh.”

Bên ngoài phòng giam yên ắng, người đàn ông từ từ rút một thứ gì đó từ trong người ra, một khẩu súng đen ngòm chắc chắn, chỉ để hở một đầu nhỏ và nhọn, khiến bầu không khí xung quanh ngưng đọng, lạnh tới cực điểm.

“Thế nên, chỉ cần anh hoàn toàn bị xóa sổ khỏi thế giới, linh hồn họ truyền giáo mới hoàn toàn bị tan rã từ đây.”

Rajeev nhìn họng súng đen xì trước mắt, giơ hai tay lên ôm mặt, lát sau, phát ra tiếng cười ghê rợn.

“Mày không thể làm vậy...”

Sau tiếng cười lớn, Rajeev lăn từ trên giường xuống, đi tới bên lan can sắt, khiêu khích người đàn ông đối diện: “Mars, mày không thể ngang nhiên giết người trong nhà tù do Hoa Kỳ quản lý. Ở đây, mạng sống của tao được bảo vệ, nếu mày giết tao, mày sẽ lập tức bị tòa án tối cao khởi tố”.

Người đàn ông nghiêng đầu, như đang suy nghĩ lời đối phương nói.

Lát sau, anh chậm rãi bỏ súng xuống.

Khuôn mặt căng thẳng của Rejeev cũng thả lỏng hơn. Nhưng chỉ hai giây sau đó, người đàn ông đã giơ khẩu súng giảm thanh trong tay lên, bóp cò nhanh như chớp.

Rejeev trợn tròn mắt, há hốc miệng, đứng thẳng rồi ngã vật ra sau, nằm xuống nền đất lạnh, cả quá trình chỉ kịp hự một tiếng.

Người đàn ông cất súng đi, rút một chiếc máy ảnh cỡ nhỏ trong túi áo ra, chụp lại thi thể vài tấm.

“Một tên ác ma lại dám nói chuyện luật pháp?”

Sau đó, anh lại đội mũ lên, nhếch môi, quay người sải bước đi ra ngoài: “Lẽ nào anh không biết, tôi thích nhất là cướp giật của người Mỹ sao?”.

“Đội trưởng.”

Khi ra tới cửa, vừa hay gặp đám tuần tra nhà giam. Hai người nhìn thấy anh lập tức cung kính bỏ mũ chào. Anh cũng lịch sự đáp lại, tiếp tục thản nhiên đi xuống cầu thang.

Hai phút sau, tiếng còi báo động trong cả nhà giam ADX rền rĩ vang lên.

Tin tức Rejeev bị bắn chết ngay lập tức truyền đi khắp nơi, bảo vệ nhà giam điên cuồng lao ra khỏi căn phòng A89.

Còn người đàn ông trong móc cai ngục thì đi ngược dòng người, điềm nhiên tiến bước, tới thẳng một góc rẽ ở tầng một nơi không có ai canh gác rồi mới tháo lớp cải trang xuống, mở lỗ thông gió, nhanh chóng bò lên.

Chẳng bao lâu sau, mùi cát vàng một lần nữa xuất hiện. Giữa sa mạc hoang vắng, anh bò ra khỏi lỗ thông gió, giơ tay bắt lấy một đầu sợi dây thừng đang đưa trước mặt, bò lên một chiếc trục thẳng đã đợi lâu.

Vào trong trục thẳng, phi công chào anh rồi nhanh chóng rời khỏi khu vực này.

Người đàn ông đóng cửa trục thẳng lại, lấy máy ảnh ra, ném cho người ngồi đối diện.

“Điệp viên Mars, chào mừng quay trở lại.” Jim mỉm cười đón lấy máy ảnh, “Chúc mừng anh, mission completed”.

Mạnh Phương Ngôn hít sâu, thắt dây an toàn vào, nhắm mắt, giơ tay day day thái dương.

“Mars.” Jim gửi nội dung trong máy về Cục, rồi cất nó đi: “Tôi cứ cảm thấy mấy hôm nay anh bức bối vô cớ. Sao vậy? Lẽ nào vừa rồi nói chuyện với mục sư khủng bố không được vui lắm?”.

“Em không nghĩ vậy.”

Phi công lúc này cười mũ ra, ném qua một bên, để lộ một gương mặt trẻ trung với mái tóc vàng và đôi mắt xanh dương, “Anh Jim, lẽ nào anh không cảm thấy Mars chẳng qua chỉ đang tương tư thôi sao?”.

Nghe xong câu này, Mạnh Phương Ngôn bỏ tay xuống, ngược lên, quét nhìn cậu thanh niên hoạt ngôn đó.

Sky.

Một hậu bối mới gia nhập, hai năm nay có tần suất cùng anh đi thực hiện nhiệm vụ nhiều nhất, có khả năng siêu việt nhưng lại có một cái miệng đáng đấm... Nhưng, vẫn không thể thay đổi sự thật Sky là một điệp viên kiệt xuất.

Jim được Sky nhắc nhở, lập tức hiểu ngay, xoa xoa cằm, cũng cười xấu xa: “Tôi nói này Mars, tên nhóc này, chỉ cần cái mặt của cậu thì đúng là cả đời cũng phạm phải số đào hoa”.

“Không phải đâu.” Sky chưa bao giờ bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào có thể trêu chọc vị điệp viên tiền bối đỉnh cao của giới này, “Tạm thời chưa nói tới Moon, đội trưởng đội si tình trong cục. Mấy hôm trước đi làm nhiệm vụ, vợ của mục tiêu đã yêu anh, muốn được tình cảm với anh, lẽ nào anh không phát hiện ra?”.

“Sky.” Cuối cùng Mạnh Phương Ngôn cũng lạnh lùng lên tiếng: “Lái máy bay đi”.

Jim cười phá lên: “Thôi, Sky, đừng đùa quá trớn. Mars quả thực là người đàn ông chung tình nhất tôi gặp cho tới giờ đấy”.

“Dĩ nhiên rồi.” Sky nháy máy: “Dù sao thì chị dâu cũng quá đẹp mà”.

Mạnh Phương Ngôn nghe họ nói xong bèn nghiêng đầu nhìn ra ngoài trực thăng.

Dưới tầng tầng lớp lớp mây mù, anh hơi nheo mắt lại, dùng tay chống vào cằm, nhẹ nhàng xoa xoa, khóe môi cũng vô thức nở nụ cười.

Chiếc nhẫn lấp lánh trên ngón áp út tỏa ra ánh sáng ấm áp, lan tỏa khắp trực thăng.

Jim và Sky đưa mắt nhìn nhau, im lặng mỉm cười.

...

Vào năm Mạnh Phương Ngôn và L hoàn toàn xóa sổ được tổ chức Ghost, họ đã từng lập một hiệp ước.

Nội dung trong đó cũng chỉ có hai người họ biết, nhưng các điệp viên trong Cục đều âm thầm suy đoán, có lẽ liên quan tới việc Mạnh Phương Ngôn còn phải làm ở Shadow bao lâu.

Nếu Mạnh Phương Ngôn rời khỏi Shadow, giải ngũ, thu hồi lại toàn bộ thân phận và vũ khí, hoàn toàn trở về với cuộc sống bình thường, vậy thì nhất định sẽ tạo nên một chấn động mạnh mẽ trong thế giới Shadow. Phải biết rằng, anh còn làm việc trong thế giới này một ngày, chỉ cần kẻ địch nghe đến tên anh thì khả năng thành công của nhiệm vụ đã biến từ 0 thành 80%.

Thế nên dù là thành viên bình thường trong Shadow hay là đồng đội sớm chiều cộng tác với anh, thậm chí là L, đều không hy vọng ngày này tới.

Nhưng họ đều hiểu, rồi sẽ có một ngày như thế.

Đêm trước Giáng sinh, Mạnh Phương Ngôn có nhiệm vụ trinh sát tại Belarus. Nhiệm vụ này vốn không quá nguy hiểm, chỉ là cướp lấy và phá hủy một loại thuốc nổ do một tổ chức tại đây kiểm soát. Nhưng không hiểu vì sao, dường như mức độ cảnh giới của đối phương đã cao hơn bình thường. Khi họ tới được địa điểm cất giữ thuốc nổ, cả căn cứ đã bị bao vây trong ngoài ba vòng, họ hoàn toàn bị vây ở trong.

“Chúng ta cần chi viện.”

Tay phải của Jim bị thương. Lúc này người da đen một tay bịt miệng vết thương đang không ngừng rỉ máu, mồ hôi túa ra đầy người, quỳ dưới đất, nói to với Mạnh Phương Ngôn: “Mars, ba người chúng ta không thể đối đầu với cả tổ chức, huống hồ nơi quý quái này còn toàn là thuốc nổ!”.

“Theo hiển thị trên bản đồ vệ tinh, mô hình kết cấu của căn cứ địa này hoàn toàn đóng kín, chi viện và máy bay đều không thể hạ cánh được.” Sky nặng nề gập chiếc laptop trong tay lại, “Mars, Jim, hai người thoát ra từ lỗ thông gió bên cạnh ô cửa sổ đầu tiên bên tay trái. Em đã nhìn rồi, đây là chỗ duy nhất mà vòng tròn phòng vệ của chúng có điểm yếu”.

“Thế còn cậu?” Mạnh Phương Ngôn sắc mắt nhìn cậu ấy.

Chàng trai tóc vàng rút súng ra, không chút sợ hãi: “Em diệt phía sau”.

“Không được!” Mạnh Phương Ngôn ngắt lời: “Một mình cậu không thể chặn hết luồng đạn từ bốn phía quét tới. Chỉ chưa đầy mười giây, cậu đã lỗ chỗ như tổ ong rồi”.

Sky lắc đầu, nở một nụ cười đầy tự tin: “Mars, trên đời không chỉ có mình anh có thể ve sầu lột xác”.

“Hai người mau đi đi, Jim đã bị thương, cần cấp cứu gấp, thời gian quý báu, một giây cũng không được chần chừ.”

Nói xong câu này, Sky đã cầm súng bắn vào tấm che hòm thuốc nổ để thu hút sự chú ý của kẻ địch. Bên ngoài nhanh chóng truyền tới những tiếng súng đi đoàn. Mạnh Phương Ngôn cắn răng, cuộn chặt tay lại. Hai giây sau, anh thở hắt ra một hơi, công Jim lên lưng, sải bước lao về phía Sky đã chỉ.

Đọc đường không hề nghỉ ngơi, anh dẫn Jim trượt xuống từ cầu thang tầng ba, cuối cùng trước khi kẻ địch kịp bao vây, họ đã lao tới bên cạnh xe.

Sau khi dìu Jim lên ghế sau, anh nhảy lên ghế lái, phóng chiếc xe việt dã đen lao đi như tên bay.

Xe ra khỏi căn cứ chưa đầy hai phút, anh đã nghe thấy một tiếng nổ vang trời.

Phanh gấp lại, anh đột ngột dừng xe, quay đầu về phía sau.

“Sky!”.

Jim nhìn ngọn lửa bùng lên, không thể tin vào mắt mình, vung thẳng một nắm đấm vào cánh cửa thủy tinh, gào lên một tiếng đau khổ.

Cả căn cứ đã hoàn toàn biến thành biển lửa, trong không khí còn bùng lên màn khói đen dày đặc sau vụ nổ. Sức công phá khủng khiếp này chỉ có thể từ đám thuốc nổ đó.

Không một ai trong đó có thể sống sót.

Toàn bộ số thuốc nổ và cả tổ chức bị tiêu diệt, nhiệm vụ hoàn thành, nhưng Sky ban nãy tranh thủ thời gian cho họ đã vĩnh viễn chôn mạng trong biển lửa đó.

Mạnh Phương Ngôn xuống xe, yên lặng đứng bất động tại chỗ, cho tới khi cả người anh trở nên lạnh cóng.

Kể từ khi Kermid ra đi, anh từng thề, cả đời này tuyệt đối sẽ không để bất kỳ đồng đội nào của mình chết vì nhiệm vụ, anh quyết không cho phép một Kermid thứ hai ra đi.

Thế mà bây giờ, một chuyện tương tự lại xảy ra.

Sky, chàng điệp viên trẻ trung, tài năng không kém gì Kermid đã một lần nữa dùng tính mạng của mình để đổi lấy sự thành công của nhiệm vụ.

Giây phút này anh nhớ lại rất nhiều chuyện, nhớ lại gương mặt anh lưu luyến nhất và người có thể bù đắp mọi đau đớn của anh chỉ bằng đôi tay nhỏ bé.

Anh chưa từng sợ chết, nhưng bây giờ vì có sự quyến luyến này, nên khi đối mặt với sinh tử, anh bỗng dao động.

Sau khi gặp người đó, anh đã bắt đầu không còn là anh của ngày xưa nữa.

“Mars, anh nhìn kia...” Không biết đã qua bao lâu, anh bỗng nghe thấy tiếng Jim vang lên bên tai, âm thanh đó mang theo niềm vui sướng và sự run rẩy khó kiềm chế.

Anh ngẩng phắt đầu lên.

Sky đáng lẽ đã hy sinh không biết đã đứng trước mặt anh từ khi nào. Cho dù quần áo trên người toi tả hết nhưng Sky vẫn nguyên vẹn nháy mắt với họ: “Mission completed”.

Mạnh Phương Ngôn từ từ tròn xoe mắt, lát sau anh đi thẳng về phía Sky, giơ cánh tay lên.

Sky cũng cười tươi, đập cánh tay mình vào tay anh, đôi mắt sáng lên trong đêm: “Em đã nói với anh rồi, trên đời này, không phải chỉ có mình anh mới có thể ve sầu lột xác”.

Mạnh Phương Ngôn nhìn khuôn mặt tràn đầy năng lượng trước mắt, lát sau khẽ mỉm cười.

“Phải, cảm ơn cậu đã giúp tôi thực hiện được hẹn ước với L trước thời hạn.”

...

Khi trở về tổng bộ ở London, Sky vẫn nghi hoặc và bức bối vì không hiểu gì. Jim thì có thể đoán ra đại khái ý tứ của Mạnh Phương Ngôn, nhưng dù bị Sky truy hỏi, anh ta vẫn im bất mím cười.

Sau giờ nghỉ giải lao ngắn ngủi, Mạnh Phương Ngôn dắt theo Sky, xông thẳng vào văn phòng của L.

L đang xem tài liệu, thấy họ vào bèn sững người, bỏ tài liệu trong tay xuống.

“L!” Mạnh Phương Ngôn ngồi xuống chiếc ghế đối diện anh ấy, nhẹ nhàng nói: “Anh luôn là người ‘quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy’ đúng không?”.

L bình tĩnh nhìn anh, đan hai tay lại, khẽ thở dài.

“Thế nên, ngày này cuối cùng vẫn đến, đúng không?”

L nhìn thẳng vào mắt anh, trong đó ánh lên những suy nghĩ chỉ họ mới hiểu.

“Phải biết, đã rất lâu rồi, kể từ ngày chúng ta đặt ra hiệp ước.” Anh cup mắt xuống.

Sky đứng bên nghe họ nói chuyện, dường như hoàn toàn không hiểu họ nói gì.

“Tôi đã ở bên anh tròn hai mươi sáu năm.” Mạnh Phương Ngôn nhẹ nhàng gõ ngón tay lên bàn: “L, tôi nghĩ trong nửa quãng đời trước của tôi, anh là người ở bên tôi lâu nhất đấy”.

“Thằng nhóc, đừng giở trò sến sẩm để dụ dỗ tôi thả người.” L mỉm cười day day khóe mắt, “Vả lại tôi thích phụ nữ cơ”.

Mạnh Phương Ngôn cũng bật cười: “Nửa đời sau này tôi không muốn tiếp tục ở bên ông chú đã bạc nửa đầu là anh nữa”.

L nhìn anh, lúc này giọng nói trở nên xa xôi: “Mars, tôi không ích kỷ vậy đâu”.

Cho dù tôi cần cậu, Shadow cần cậu, cả thế giới cần cậu.

“L, hôm nay dù anh có nói gì, tôi cũng không nhượng bộ đâu, anh hiểu tôi mà.”

“Tôi hiểu.”

Nói tới đây, L cuối cùng cũng ngược lên, nhìn về phía Sky: “Thế nên, đây là truyền nhân của cậu?”.

“Không sai.”

Mạnh Phương Ngôn đánh mắt nhìn chàng trai trẻ vẫn đang trong trạng thái ngây ngốc: “Tuy còn non nớt, cần rèn luyện và gọt giũa thêm nhưng đây là một mầm non tốt hiếm có đấy”.

“Tốt như cậu không?”

“Ừm.” Mạnh Phương Ngôn tươi cười xoa cằm, “Hơn tôi nữa”.

L lắc đầu: “Xem ra, ngoài việc tin tưởng cậu, tôi cũng không còn sự lựa chọn nào khác rồi, phải không?”.

Mạnh Phương Ngôn nghe L nói xong, đứng lên khỏi ghế, lấy ra vài thứ, xếp đều đặn đặt trên mặt bàn.

“Cái mũ anh tặng tôi, tôi vẫn giữ được chứ?” Anh cười khẽ.

L gật đầu.

“L, cảm ơn anh.” Anh nhìn L, chân thành nói rõ ràng từng chữ.

Anh chân thành cảm ơn người đã đưa anh vào thế giới ẩn hình, giúp anh tiến lên, dũng cảm theo đuổi mọi thứ mình muốn.

Sau đó, anh giơ tay vỗ lên vai Sky, quay người lại, chậm rãi đi ra ngoài cửa.

“Gửi lời hỏi thăm của tôi đến V và cậu nhóc Raymond.”

L ở phía sau cất giọng khe khẽ: “Còn nữa, cậu biết có thể tìm tôi ở đâu đấy”.

Mạnh Phương Ngôn không quay đầu, chỉ mỉm cười nhẹ nhàng giơ tay lên.

Nhìn theo bóng anh khuất ngoài cửa phòng, L im lặng một lúc, lên tiếng: “Tôi và Mars từng có một lời hứa, khi nào cậu ấy tìm được người kế tục mình, thì tôi phải đồng ý để cậu ấy rời khỏi Shadow, rời xa thế giới này, trở về làm một người bình thường”.

Sky nghe xong, ánh mắt dần dần trở nên quái dị. Cậu há hốc miệng, cho tới nghe hiểu mọi nguồn cơn.

Sau đó, cậu cúi đầu, nhìn một loạt thẻ ID, súng, dao và bộ đàm đặt ngay ngắn trên bàn L.

“Cầm lấy những thứ này, cậu chính là Chiến thần đời tiếp theo. Cậu phải duy trì thần thoại bất bại của cậu ấy, dốc sức từng phút để hoàn thành sứ mệnh của mình, cho tới khi cuộc đời của cậu kết thúc.”

L nói chậm rãi, từ tốn.

Rất lâu sau, Sky mới cử động, nhưng không giơ tay ra nhận.

“Đây là những thứ thuộc về Mars, tôi không thể nhận, cũng không muốn nhận.”

Chàng trai tóc vàng mắt xanh lắc đầu, chậm rãi nở một nụ cười giảo hoạt: “Tôi muốn viết một chương mới, chỉ thuộc về ‘bầu trời’”.

L hơi sững lại, lát sau mới dựa người ra sau ghế, tán thưởng gật đầu.

“Hãy cùng chờ đợi.”

...

Trong một quán café, có hai người đàn ông đang vừa uống café vừa yên lặng quan sát một gia đình ba người.

Sky một tay chống cằm, thở dài: “Haiz... Thật ngưỡng mộ Mars. Một người đàn ông từng đi qua mưa máu gió tanh, giờ lại ngày ngày được hưởng thụ niềm vui đoàn viên với vợ con, cùng người mình yêu ngắm bình minh và hoàng hôn, dù lên thiên đường hay xuống địa ngục có lẽ cũng chẳng hạnh phúc bằng”.

“Năm tháng thật không bạc với anh ấy. Nếu có thể, tôi cũng muốn dùng nửa đời trước để tạ ơn nghiệt và chuộc tội, đổi lấy nửa đời sau hạnh phúc.”

Anh cảm khái nhiều như vậy nhưng người đàn ông đối diện không nói tiếng nào, chỉ nhìn chăm chăm vào máy tính. Sky bực bội gõ lên mặt máy tính, hỏi: “Thanatos, anh thấy sao?”.

Người đàn ông kia lúc này mới từ từ ngẩng lên.

Khuôn mặt đó đẹp là vậy nhưng không có quá nhiều cảm xúc, đôi mắt đen giống như dòng sông chết, không một gợn sóng nhưng lại nhiều sóng ngầm cuộn trào.

“Người nào có số phận của người ấy.” Người tên Thanatos lúc này khẽ nói: “Tôi khuyên cậu nên nhìn xuống di động của cậu đi, L đã ra nhiệm vụ tiếp theo rồi đấy”.

Sky im lặng quan sát người kia, lát sau, bỏ cốc nước xuống, cười tươi rói.

“Thời đại của Chiến thần đã qua rồi, bây giờ, có lẽ là kỷ nguyên mới của Tử thần.”

[Thanatos: Tên một vị Tử thần trong thần thoại Hy Lạp cổ]

~Hết ngoại truyện 1~

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Ngoại Truyện II: Tận Cùng Của Thời Gian

Sau khi hiệu trưởng Phùng qua đời, vợ chồng Từ Thích Diệp và Bành Nhiên trở thành đời quản lý tiếp theo cho trường trung học Linh Trạm.

Sau khi Chúc Tịnh hồi phục hoàn toàn, trở lại huyện Lăng Đình, vợ chồng Bành Nhiên đã sớm đưa ra quyết định nữa, gần như thúc giục cô chỉ nên ở đó vài hôm rồi lập về London, không cho phép cô nghi ngờ.

“Chúc Tịnh, tôi biết cô có khả năng quản lý tốt ngôi trường này, chăm sóc tốt những đứa trẻ này. Nhưng cả hai chúng tôi đều cho rằng cô có những việc quan trọng hơn phải hoàn thành, còn quan trọng hơn cả việc này.” Từ Thích Diệp nghiêm túc nói với cô.

“Tôi và Thích Diệp cảm thấy đây chính là chốn về của chúng tôi. Chúng tôi có thể vừa chăm sóc lũ trẻ, vừa ủng hộ công việc bên phía bệnh viện. Đây là điều chúng tôi thực sự mong muốn, tuyệt đối không phải đang miễn cưỡng bản thân gánh vác một nghĩa vụ nào đó.”

Bành Nhiên kéo tay cô: “Sau khi được gặp Mạnh Phương Ngôn và cô, hai người đã mang tới cho chúng tôi rất nhiều suy nghĩ và nhận thức mới đối với cuộc đời này, cảm ơn hai người”.

Chúc Tịnh vốn dĩ mang theo cả bụng lời muốn phản bác, nhưng sau khi nhìn ánh mắt của họ, cô chỉ còn cách im lặng.

Cô hiểu rất rõ, có lẽ họ thật sự thích hợp tiếp tục sự nghiệp của hiệu trưởng Phùng tại đây hơn cô. Họ kiên cường, mềm mỏng, lòng ngập tràn

ánh sáng. Chỉ có những người như vậy mới có thể mang tới cho nơi này hạnh phúc dài lâu.

“Năm nào tôi cũng sẽ quay về.” Cô nói: “Năm nào cũng vậy”.

“Ừm.” Bành Nhiên nhìn xuống cái bụng nhỏ của cô: “Lần sau tới, chắc sẽ dẫn theo một vị khách nhỏ rồi chứ?”.

Cô xoa xoa bụng mình, cũng nở một nụ cười dịu dàng và tin tưởng.

“Cảm ơn.”

Cuộc đời này, cô đích thực đã gặp phải nhiều người mang đau khổ và tổn thương tới cho mình, nhưng cũng tìm thấy những người mang tới cho mình nhiều hy vọng và ánh sáng hơn. Họ giống như những ngọn đèn trên đường đời, luôn chỉ dẫn con đường để cô hướng tới tương lai.

Cô cảm thấy bản thân mình thật sự may mắn.

...

Sau khi ở lại huyện Lăng Đình khoảng hai tuần, cô trở về thành phố T.

Bụng cô đã nhô lên một cách rõ ràng hơn, khiến Lăng Họa và Chúc Trầm Ngâm tới sân bay đón hoảng hốt.

Lăng Họa khoác tay cô đi ra bãi đỗ xe, cẩn thận đánh giá: “Mấy tháng rồi?”.

“Hơn bốn tháng rồi.” Cô trả lời.

Tính ra, người ấy rời xa cô cũng được bốn tháng rồi. Đứa trẻ này xuất hiện đúng ngày anh đi. Hôm kiểm tra ra kết quả ở bệnh viện, cô cứ cảm thấy anh cố tình.

Anh muốn nó thay thế anh ở bên cô trong những năm tháng dài đằng đẵng.

“Bố đứa trẻ thì sao?” Chúc Trầm Ngâm nhú mào hỏi.

Cô lắc đầu: “Em chỉ biết anh ấy đang ở một nơi nào đó trên thế giới này”.

Lăng Họa và Chúc Trầm Ngâm đưa mắt nhìn nhau. Mặc dù cả hai đều hiểu đây là lựa chọn của Chúc Tịnh nhưng nét mặt vẫn ánh lên vẻ xót xa.

Ai ngờ, Chúc Tịnh lại khoát tay, nói: “Em không cảm thấy chuyện này đáng để thương hại và cảm thông”.

“Không phải là thương hại.” Lăng Họa lên tiếng: “Tịnh Tịnh, là bố của đứa bé, anh ấy sẽ bỏ lỡ rất nhiều khoảnh khắc quan trọng trong đời, hơn nữa thật sự bỏ lỡ một lần là lỡ cả đời”.

Người ấy sẽ không thể tận mắt chứng kiến giây phút đứa bé chào đời.

Người ấy sẽ không thể cùng vợ mình trải qua những thời khắc nguy hiểm và quan trọng đó.

Người ấy là cha nhưng lại bỏ lỡ mọi kỷ niệm với con mình.

“Anh ấy cũng không muốn vậy.” Giọng Chúc Tịnh khe khẽ mà bình yên: “Tin mình đi, trên đời này không ai buồn hơn anh ấy, bất lực hơn anh ấy nữa đâu”.

Lăng Họa thở dài: “Tịnh Tịnh, mình luôn cảm thấy cả đời này mình cũng không được đứng trước mặt cậu mà ca thán việc Cù Khê Ngưng không thể luôn ở bên mình được rồi”.

Cô bật cười: “Cậu có thể, mình tuyệt đối không tức giận”.

Chúc Trầm Ngâm đưa tay xoa đầu cô, cất giọng dịu dàng: “Anh và Lăng Họa luôn bên em, có bác trai và mẹ nuôi thay bố, chắc cũng không tệ đâu nhỉ?”.

Cô mỉm cười gật đầu.

...

Ngày đưa bé chào đời là một chiều cuối thu.

Chúc Trầm Ngâm sắp xếp từ trước một vị bác sỹ sản phụ giỏi nhất bệnh viện. Chúc Tịnh sinh đẻ không quá khó khăn, cả đứa bé trong bụng cũng không làm khó cô, gần như nó chào đời vô cùng thuận lợi.

“Là con trai.”

Kết thúc phẫu thuật, bác sỹ chính bước ra, nói với Lăng Họa và Chúc Trầm Ngâm ngồi trên ghế dài.

“Em gái tôi sao rồi ạ?”

“Tình hình rất ổn định, mẹ con đều bình an.”

Nghe xong, giọt nước mắt cố gắng kìm nén rất lâu của Lăng Họa chợt chảy xuống.

“Cảm ơn chị.” Giọng Chúc Trầm Ngâm cũng hơi run rẩy, nhưng vẫn rất vui.

Khi hai người bước vào phòng, sắc mặt Chúc Tịnh vẫn hơi nhợt nhạt. Lăng Họa lau mồ hôi cho cô, vừa khóc vừa cười: “Chúc mừng cô em, cô lại nhanh hơn tôi một bước rồi, đã sinh ra một tiểu ma đầu”.

Chúc Tịnh nằm trên giường, nhìn cô bạn quan trọng nhất trong cuộc đời mình, mấp máy môi, giọng nói nhẹ nhàng và dịu dàng vô cùng: “Mình thích

con trai”.

“Nó có thể bảo vệ em.” Chúc Trầm Ngâm đứng bên mím cười.

Cô gật đầu, bỗng nhiên nói với họ: “Lấy giúp mình di động được không?”.

Lăng Họa mang tới cho cô, cô hỏi Lăng Họa: “Có tin nhắn mới không?”.

Lăng Họa nhìn qua màn hình rồi mím cười gật đầu: “Có, có một tin”.

“Đọc cho mình nghe đi.”

“Mạnh phu nhân, cảm ơn em, thay anh ôm con trai của anh nhé – Bố của nó.”

Đôi mắt vốn mệt mỏi của cô bỗng sáng lên, lấp lánh như ánh sao rực rỡ nhất trên bầu trời. Hai giây sau, khóe mắt cô ươn ướt, nhưng cô vẫn mím cười.

“Đưa con gái ngốc nghếch si tình này, cậu định cứ yêu một ông chồng không bao giờ được nhìn thấy mặt như sao?” Lăng Họa cũng rơi nước mắt, giơ tay véo nhẹ cổ tay cô.

“Phải.” Cô gật đầu, ánh mắt đong đầy một sự sâu sắc, “Chưa bao giờ giảm bớt”.

...

Sáu năm sau, London.

Chúc Tịnh tan làm khỏi bệnh viện, cuống cuồng tới nhà Phó Úc và Uông Vũ đón cậu nhóc Mạnh Kỳ Tịch.

Từ sau khi Mạnh Kỳ Tịch đi học mẫu giáo, nhà Phó Úc và Ông Vũ đã trở thành gia đình thứ hai của nó. Ngày nào Ông Vũ dạy xong cũng tiện đường tới trường mẫu giáo đón Mạnh Kỳ Tịch về nhà chăm sóc cho tới khi Chúc Tịnh đến.

“Cảm ơn cô, Tiểu Vũ.” Vừa vào cửa, cô lập tức cảm ơn Ông Vũ: “Thật ngại quá, hôm nay bệnh viện nhiều việc nên tôi đến muộn”.

“Cô thật là, tới giờ rồi còn khách khí, ra thể thống gì chứ.” Ông Vũ lắc đầu nguầy nguậy, “Cô đừng lái xe vội vàng quá, tôi sợ cô gặp nạn. Cô cứ yên tâm, Raymond ở nhà chúng tôi yên lành lắm, có thể có chuyện gì chứ?”.

“Đúng vậy đấy, mẹ, chú Úc làm bánh gato còn ngon hơn ở ngoài hàng nữa!”

Mạnh Kỳ Tịch ngồi bên bàn ăn, miệng dính đầy kem, vẫy tay với Chúc Tịnh.

Chúc Tịnh vừa giận vừa buồn cười: “Chú Úc và dì Tiểu Vũ đúng là kiếp trước nợ con rồi, ngày nào cũng phải vừa chăm sóc anh Tân Vũ vừa lo cho đứa hồ đồ như con”.

“Thật ra Tân Vũ không còn cần chúng tôi lo lắng quá nữa.” Ông Vũ ngưỡng ngật cuộn tóc lên, “Nó tự chăm sóc bản thân còn chu đáo hơn chúng tôi nữa”.

Chúc Tịnh biết rõ cậu bé mới hơn mười tuổi của nhà Phó Úc đã được thừa hưởng tính cách chín chắn và bình tĩnh của bố nó như thế nào: “Tôi thật mong sau này Raymond có thể giống Tân Vũ để tôi bớt lo”.

“Mẹ ơi, con được cái đẹp trai!” Mạnh Kỳ Tịch bất mãn, “Con đẹp trai hơn anh Tân Vũ đấy!”.

Ông Vũ ôm bụng cười, nói với cậu con trai đang ngồi xem thời sự cùng Phó Úc trên sofa: “Tân Vũ, con nghĩ sao?”.

“Raymond, phần gato ngày mai của anh, em còn muốn ăn nữa hay thôi?” Phó Tân Vũ lãnh đạm nói.

“Muốn ạ!” Mạnh Kỳ Tịch nhảy lên khỏi ghế.

“Chẳng phải anh không đẹp trai bằng em còn gì?”

Mạnh Kỳ Tịch đảo đảo con người to tròn, quý quyết nói: “Không ạ, anh Tân Vũ đẹp trai nhất!”.

Mọi người đều phì cười vì kiểu ăn nói của thằng quý nhỏ này.

Sau khi bị ép phải ở lại ăn cơm, Chúc Tịnh đưa Mạnh Kỳ Tịch về nhà. Về tới nhà, cô bắt vua mặt dày này đi tắm. Sau đó, vua mặt dày vui sướng lên tầng xem phim hoạt hình, còn cô thì ngồi trên sofa tầng một nghiêm túc xử lý công việc.

Chẳng biết đã bao lâu, tiếng tivi vốn đang ồn ào bỗng biến mất.

“Raymond?” Cô cảm thấy hơi kỳ lạ, nghĩ bụng lẽ nào thằng nhỏ đã tự tắt tivi đi ngủ rồi, bèn gọi một tiếng thăm dò.

Không ai trả lời.

Cô lo lắng, đặt tài liệu xuống, khẩn trương đi lên.

Tới tầng hai, cô phát hiện đèn trong phòng nó vẫn sáng, còn có một giọng nói loáng thoáng vọng ra.

Lẽ nào ngoài Mạnh Kỳ Tịch, còn có ai khác trong phòng?

Trái tim cô bỗng đập thình thịch, tiếng tim đập đình tai nhưc óc đó vang vọng bên màng nhĩ. Một dự cảm hiện lên trong đầu nhưng cô vốn không dám nghĩ nhiều, chỉ rón rén đi về phía phòng con trai.

Tới cửa phòng, cô hít sâu một hơi, cẩn thận hết sức ngó vào trong.

“Simba tới một vương quốc thần bí, trong vương quốc đó...”

Cô nghe thấy giọng nói không thể thân thuộc hơn, vừa dịu dàng vừa kiên nhẫn kể chuyện cổ tích.

Giọng nói đó khiến khóe mắt cô lập tức cay xè.

Trong căn phòng ấm áp, Mạnh Kỳ Tịch trước kia không thể ngồi yên một giây, lúc này đang bò ra giường, hai tay chống lên má, chăm chú nghe chuyện. Còn người kể chuyện thì dựa đầu vào giường, tay cầm sách. Ánh đèn êm dịu hắt xuống gương mặt chằng hề già đi của anh, sáng lấp lánh, bình yên và ấm áp.

Cô muốn cất giấu hình ảnh này đi cả đời.

“Mẹ?”

Mạnh Kỳ Tịch nghe thấy tiếng bước chân bèn quen đầu lại.

Còn người kia cũng ngẩng lên, nhìn về phía cô.

Cô nhìn thấy con người màu nâu tuyệt đẹp đó, phản chiếu đôi mắt đỏ quạch và nụ cười mãn nguyện của cô.

Mạnh Phương Ngôn bỏ cuốn sách xuống, mỉm cười: “Con trai”.

“Dạ?” Mạnh Kỳ Tịch nghi hoặc quay đầu lại, “Bố, sao bố không đọc nữa?”.

“Con có thể giúp bố một việc nhỏ không?” Anh nói.

Mạnh Kỳ Tịch gật đầu: “Được ạ!”.

“Con có thể nhắm mắt lại, giữ khoảng vài phút không?” Anh từ từ dụ dỗ.

Vua mặt dày chưa bao giờ chịu phục tùng ai lúc này nghe lời một cách lạ kỳ, lập tức nhắm chặt mắt.

Mạnh Phương Ngôn tươi cười vỗ đầu con trai rồi nhẹ nhàng đi xuống giường.

Chúc Tịnh nhìn thấy anh đi về phía mình, giơ tay xoa lên đôi mắt nhạt nhòa nước của mình.

Anh dang tay, im lặng nhìn cô, dường như một khắc sâu hình ảnh cô vào mắt mình.

Cô lập tức bước lên, nhào vào lòng anh, nước mắt như mưa.

Vô số đêm.

Cô nuôi Mạnh Kỳ Tịch khôn lớn.

Cô ở bệnh viện chăm sóc bệnh nhân.

Cô nằm trên giường chìm vào giấc mộng.

Cô bước trên đường phố London.

Cô những tưởng mình sống một mình trên thế giới này cũng vẫn có thể kiên cường, rục rờ. Ngày ngày cố gắng sống sao cho có ý nghĩa.

Nhưng tới tận giây phút này.

Cô mới nhận ra, cô nhưng nhớ vòng tay này biết bao nhiêu.

Cô quyến luyến nhiệt độ này biết bao nhiêu.

Cô mềm yếu khi đứng trước mặt anh biết bao nhiêu.

Nếu có thể, cô hy vọng biết bao có thể mãi mãi nằm trong vòng tay anh, trốn sau đôi cánh của anh, không bao giờ muốn anh rời xa mái nhà này nữa.

Sáu năm nay, năm nào cô cũng chỉ được gặp anh một lần.

Sau một đêm, anh buộc phải ra đi.

“Còn chưa tới Giáng sinh mà, sao anh đã về rồi?” Cô dựa vào ngực anh, nghẹn ngào hỏi: “... Khi nào anh lại đi?”.

Anh cúi đầu, hôn lên tóc cô, thì thầm: “Không đi nữa”.

Cô sững người, ngẩng phắt lên.

Nụ cười ngập tràn trong đôi mắt Mạnh Phương Ngôn. Anh vuốt ve gò má cô, nói lại lần nữa: “Hôm nay, ngày mai, ngày kia... đều không đi nữa”.

Đôi mắt cô bỗng sáng rực lên trong đêm. Cô bắt lấy cánh tay anh, run rẩy mong anh xác nhận: “Mỗi ngày sau này, em đều có thể nhìn thấy anh và con trai ở bên em, đúng không?”.

“Phải.” Anh kiên nhẫn trả lời: “Mỗi ngày, anh sẽ cùng hai mẹ con ăn sáng, đưa con trai tới trường, chiều con đó về nhà, tối đợi em trở về”.

“Cùng hai mẹ con ăn tối, cùng em ngủ. Buổi sáng em chỉ cần mở mắt ra là sẽ nhìn thấy anh.”

“Mỗi ngày?” Cô cười chảy nước mắt, “Không chỉ là Giáng sinh?”.

Anh gật đầu: “Mỗi ngày, cho tới khi anh rời xa thế giới này”.

Lệ tuôn tí tách như hạt châu đứt dây. Cô khóc không thành tiếng.

“Bà Mạnh, anh về rồi đây.” Anh ôm cô, tựa trán mình lên trán cô.

Vô số lần.

Anh chỉ từng cách Tử thần một bước chân.

Nhưng chỉ cần nhớ tới cô và mái nhà này, anh nhất định phải dốc hết sức để thoát khỏi bàn tay của Tử thần.

Anh còn chưa cùng cô ngắm đủ bình minh và hoàng hôn mỗi ngày.

Anh còn chưa cùng cô ngắm con trai họ trưởng thành.

Anh còn rất nhiều lời chưa nói với cô.

Anh còn cả đời để bù đắp cho cô.

Anh còn muốn ôm hôn người anh yêu nhất trên đời, sao anh có thể chết như vậy được?

Chúc Tịnh nhìn anh, nhắm mắt lại, nở nụ cười đẹp nhất trong cuộc đời:
“Ông Mạnh, mừng anh về nhà”.

~ Hết ngoại truyện 2~

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Ngoại Truyện Iii: Buổi Sáng Ngọt Như Dâu

Sáng sớm.

Bạn nhỏ Mạnh Kỳ Tịch dụi mắt, đánh răng rửa mặt xong bèn nhảy xuống nhà, muốn tặng mẹ một cái ôm ngọt ngào buổi sáng. Nhưng cậu còn chưa đi được tới bên cạnh Chúc Tịnh đã bị một đôi tay chặn đường.

Mạnh Kỳ Tịch ngẩng đầu, vẻ mặt bất mãn: “Bố, bố mau tránh ra!”.

“Sáng sớm nhìn thấy bố, câu đầu tiên con phải nói gì?” Mạnh Phương Ngôn đứng nhìn điểm nhỏ xíu từ trên xuống.

Mạnh Kỳ Tịch ngấn ra, bứt rứt bĩu môi, nói với vẻ không tình nguyện: “Con chào bố...”.

Mạnh Phương Ngôn hừ một tiếng: “Chào con, mau ra bàn ngồi đi, sắp ăn sáng rồi”.

Nói xong, dưới tầm nhìn của Mạnh Kỳ Tịch, anh lập tức khôi phục lại tư thế ban nãy, hai tay thoải mái ôm từ sau lưng Chúc Tịnh, đè cả người lên bả vai cô gái đang nấu bữa sáng, hết như một con bạch tuộc.

“Bố xấu hổ!” Bạn nhỏ Mạnh Kỳ Tịch bị bỏ rơi, coi như không thấy, phần nộ hét lên sau lưng bóng hai người đang chồng lên nhau, “Bố còn bám mẹ hơn con, bố đúng là vua bám người!”.

“... Này, vai em sắp gãy rồi đấy.” Chúc Tịnh bực bội: “Cả anh và Raymond đều qua bàn đợi đi”.

Người nào đó vẫn đứng im, hít hà mùi hương trên tóc cô rồi liếm liếm tai cô.

“Mạnh Phương Ngôn!”

Ban ngày ban mặt, con trai cũng đang nhìn hai người họ chăm chăm, thế mà người này lại ngang nhiên động tay động chân. Hơn nữa, cô cũng đã cảm nhận được, thứ gì đó cũng đang từ từ thức tỉnh sau lưng cô.

Chúc Tịnh cả người nóng rực. Cô tắt bếp, đẩy anh về sau: “Ra bàn đợi đi!”.

“Vợ à...” Ai đó âm ỨC, “Anh chỉ muốn ôm em thôi...”.

“Em phải biết, suốt mười năm qua, số lần anh ôm em đếm được trên đầu ngón tay. Em xem, anh đã ngoài ba mươi rồi, em không thể khoan dung với anh một chút sao?”

Chúc Tịnh lườm con người rõ ràng đã trở về cuộc sống bình thường ba tháng rồi mà vẫn tham ăn tham uống này, bình tĩnh đổ cà phê: “Phải, anh ngoài ba mươi rồi đấy, có thể làm gương cho con trai chút không?”.

“Mạnh Kỳ Tịch!” Mạnh Phương Ngôn quay đầu túm cổ áo thằng bé, xách tới trước mặt mình: “Nói đi, con có sùng bái bố không?”.

Mạnh Kỳ Tịch mắt đảo liên hồi rồi lắc đầu.

“Hả?!” Ai đó sững sốt: “Thằng nhóc này, con không sùng bái bố thì sùng bái ai?!”.

Mạnh Kỳ Tịch bắt đầu đếm đốt ngón tay: “Bác trai này, chú Hoàng đế này, chú Úc này...”.

Mặt Mạnh Phương Ngôn tái xanh lại: “Ăn nói hàm hồ, mấy người đó có ai có bản lĩnh như bố con hả? Con đùa cái gì vậy?”.

Bác trai, Chúc Trầm Ngâm, chỉ là một thiên thần áo trắng có bàn tay vàng; Chú Hoàng đế, Cù Khê Ngưng, mặc dù là quốc vương trong trường chính trị, nhưng chẳng qua cũng chỉ là một kẻ giết người bằng giấy tờ thôi; Còn Phó Úc, vốn dĩ chỉ là một giáo sư Toán học, cùng lắm thì IQ có cao hơn người khác một chút.

Tổng hợp lại, mấy người đó làm gì có ai có bản lĩnh cái thế và nhiều tuyệt chiêu như anh?

“ (ノ ^)\ , Hừ...” Mạnh Kỳ Tịch cố giảy khỏi tay bố, làm mặt quỷ với anh rồi chuồn lẹ.

“Thằng nhóc kia...”

Mạnh Phương Ngôn vò đầu bứt tai, khuôn mặt giận dữ y hệt trẻ con. Chúc Tịnh bê bữa sáng lên bàn, nhìn mặt anh, không nhịn được cười: “Mạnh Phương Ngôn, anh đúng là càng sống càng thụt lùi, còn không xử được con trai nữa”.

“Ha.” Anh ôm vai Chúc Tịnh, “Ai nói không xử được nó? Cho dù chia cách sáu năm thì huyết thống cũng không thể xóa nhòa. Em không nhận ra thằng nhóc này bây giờ buổi tối chuyển từ bám em sang bám anh rồi sao?”.

Cô gỡ tay anh ra, “Em hy vọng anh ngày ngày cứ ngủ với con đến sáng đi, chớ có vào phòng em”.

“Vậy không được...” Anh lại ôm cổ cô, hôn lên môi cô: “Mới có ba tháng, sao đã bù được sáu năm. Em nói đúng không, hử?”.

Vừa nói, anh còn vừa làm động tác mờ ám, khiến cô xấu hổ đỏ mặt.

“Raymond!”

Lúc này, Chúc Tịnh dứt khoát cầm một lát bánh mỳ trên bàn lên nhét vào miệng ai đó, rảo bước cầm cặp sách của Mạnh Kỳ Tịch lên: “Đi nào, mẹ đưa con tới vườn trẻ. Chúng ta đi ăn dọc đường, để bố con ở nhà một mình”.

Mạnh Phương Nôn nhìn theo bóng thanh mảnh của Chúc Tịnh và con trai, ủ rũ nằm vật ra bàn.

Ôi trời ơi, đúng là dạy phụ nữ khó như dạy tiểu nhân...

...

Thấy đã đến giờ đón con tan học, Mạnh Phương Ngôn mới gập laptop, đóng màn hình xanh xanh đỏ đỏ lại, mặc áo khoác đi ra ngoài.

Tới trước cổng trường, từ xa anh đã nhìn thấy Mạnh Kỳ Tịch và vài bạn nhỏ ngồi dưới đất, như đang thảo luận chuyện gì.

“Raymond, bố bạn đẹp trai thật đấy.” Một cô bé tóc vàng người Anh tay cầm kẹo mút, nói với Mạnh Kỳ Tịch.

“Dĩ nhiên rồi.” Mạnh Kỳ Tịch kiêu hãnh: “Cứ nhìn mình là biết”.

“Mẹ mình nói, nếu mẹ mình lúc trẻ gặp được người đàn ông đầu tiên là bố bạn thì tốt rồi.” Một bé trai khác xen vào: “Như vậy mẹ mình có thể lấy bố bạn”.

“Không được đâu.” Cậu nhóc sáu tuổi tư duy rất mạch lạc: “Bố mình chỉ yêu một mình mẹ mình thôi, mẹ mình là người con gái xinh đẹp nhất, thông minh nhất trên đời”.

“Thế...” Cô bé lúc trước lại nói: “Sau này lớn lên mình lấy bạn được không, Raymond?”.

Mạnh Kỳ Tịch trợn tròn mắt: “Hả? Vì sao? Mình không muốn!”.

Cô bé bị từ chối phũ phàng, ngậy ra mấy giây, sau đó òa lên khóc nức nở.

Mạnh Phương Ngôn đứng sau thân cây, quan sát toàn bộ cuộc trò chuyện riêng tư ấy, cười toe toét như sắp rớt cả răng ra ngoài. Đến tận khi người nhà đón bé gái kia về, anh mới khó xử đi tới trước mặt Mạnh Kỳ Tịch, xoa xoa mái tóc mềm mại của nó.

“Nhóc con, con đừng để người ta nhưng nhớ giống bố, từ nhỏ đã nợ một đồng tình ái. Bố không trả giúp con được đâu.” Anh dắt tay con trai, đi về nhà.

Mạnh Kỳ Tịch nghe mà vui sướng: “Bố, con không muốn đâu, con cũng đâu mong muốn nhiều bạn gái thích con vậy”.

“Hả?” Mạnh Phương Ngôn chớp mắt.

“Con chỉ muốn gặp một bạn, sau đó yêu bạn ấy cả đời.” Mạnh Kỳ Tịch khăng khăng.

Mạnh Phương Ngôn phì cười: “Nhóc con, con thì hiểu thế nào là yêu?”.

Mạnh Kỳ Tịch bất mãn chống lưng: “Thì giống như mẹ và bố”.

“Ừm... coi như con nói đúng.” Mạnh Phương Ngôn nở một nụ cười dịu dàng mà chính anh cũng không phát hiện ra: “Sau này con gặp được cô gái đó, bố sẽ truyền thụ cho con nhiều kinh nghiệm hơn”.

“Ngoắc tay nhé!”

“Được, ngoắc tay.”

Ngón tay anh và tay con đan vào nhau, giống như đã lập một ước định.

Lát sau, Mạnh Kỳ Tịch bỗng nhiên cong môi, gọi một tiếng “Bố”.

“Sao vậy?”

“Thật ra, bố là thần tượng của con đấy, con sùng bái bố nhất.” Cậu bé nói tuy nhỏ nhưng rất rõ ràng.

Mạnh Phương Ngôn nghe mà sung sướng: “Tất nhiên là bố rồi, nhóc con, thế mà sáng nay còn cứng miệng”.

Đôi mắt to của Mạnh Kỳ Tịch xoay tròn, rồi nó nói luôn: “Thế tối nay con có được ngủ với mẹ không bố?”.

“Được...” Vừa nói xong, Mạnh Phương Ngôn mới nhận ra mình bị con trai gài bẫy, “Mạnh Kỳ Tịch, thằng nhóc kia!”.

Trước đó, Mạnh Kỳ Tịch đã thoát khỏi tay anh, chạy lên phía trước, lúc này đã đứng từ xa, lè lưỡi làm mặt quỷ, cười rung cả người.

Nắng chiều London đẹp không tả xiết. Dưới cảnh lá vàng rơi, tiếng cười trong trẻo vang vọng khắp phố phường, rất lâu không dứt.

Đó là thời khắc đẹp nhất thế gian...

NGƯỜI ĐẾN TỪ BÓNG TỐI

Tang Giới
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Lời Kết

Cuốn sách này, tôi viết rất “đã”.

Tôi tin đề tài này có lẽ rất ít người muốn chạm vào. Trước tiên, bản thân nó vốn đã thoát khỏi cuộc sống hiện thực, kể về một điệp viên sống trong một tổ chức tại thế giới ẩn. Phong cách tuy giống tác phẩm “Trời đất tác thành” trước kia của tôi, nhưng lại mang những khái niệm khác. Vì cuốn sách này đặc biệt hơn, mạo hiểm hơn, “Tang Giới” hơn.

Tôi thích xem phim gián điệp, hành động, trinh thám, thậm chí là kinh dị của Âu Mỹ. Hình tượng Tom Cruise hiện lên trong đầu đã thôi thúc tôi viết về một nam chính – toàn năng như siêu nhân, nhưng lại không được có những tình cảm nam nữ như người bình thường.

Mạnh Phương Ngôn là một người như vậy. Anh hoàn thành từng nhiệm vụ bất khả thi, nhanh gọn sắc bén, nhưng anh lại yêu Chúc Tịnh – một cô gái bình thường đến hết thuốc chữa. Vì cô gái này mà thoát ly khỏi thân phận “người ngoài cuộc”, cam tâm tình nguyện cúi đầu trước số phận.

Họ vì cô đơn giống nhau nên đến với nhau. Nếu nói ngay từ ban đầu, họ như những con thú nhỏ giúp nhau liếm vết thương, thì sau này, họ chính là người mang lại sự tồn tại cho nhau.

Không có người thứ hai có thể đợi Mạnh Phương Ngôn đằng đằng sáu năm trời, cũng không thể có người thứ hai tạo cho Chúc Tịnh một sinh mệnh rực rỡ như vậy.

Thật ra mỗi nhân vật trong câu chuyện này, từ Moon, Ghost, L, Tạ Thẩm... dù là chính diện hay phản diện, đều có nỗi khổ của mình. Có rất nhiều nỗi đau và cái chết, ví dụ như khi viết Kermid ra đi, tôi đã trầm cảm nhiều ngày, hoàn toàn nhập tâm vào cảm xúc của nhân vật.

Cuốn sách này không thể khiến người ta ôm bụng cười, phần nhiều chúng ta sẽ rưng rưng nước mắt. Nhưng tôi tin rằng, nhất định có một khoảnh khắc nào đó, bạn cảm thấy ấm áp.

“Bạn sợ dĩ không nhìn thấy bóng tối, chẳng phải vì nó không tồn tại.

Mà vì đã có ai đó dốc hết sức lực để chặn nó lại ở nơi mà bạn không bao giờ nhìn thấy...”

Tôi quá thích câu nói này. Trên thế giới, mỗi ngày đều có vô số người, vì bảo vệ nụ cười của chúng ta mà rời khỏi nhân gian, nhưng chúng ta không biết. Họ có thể lính cứu hỏa, có thể là bộ đội, có thể là những điệp viên ngày ngày giữ gìn an ninh quốc gia, có thể là những hacker đang chống lại sự xâm nhập của tổ chức khủng bố... Họ có thể là bất kỳ ai, họ không hèn mà gặp đều vì những người không quen biết mà lựa chọn từ bỏ cuộc sống của riêng mình, gia đình của riêng mình.

Họ ở ngay bên cạnh chúng ta, ở nơi chúng ta không nhìn thấy, bảo vệ chúng ta không mong hồi đáp.

Còn tôi thì quá muốn viết về những cái bóng thần thánh ấy, viết những câu chuyện tràn đầy kỳ ảo nhưng lại xúc động lòng người cho các bạn.

Thế nên, tôi nghĩ, có lẽ bạn cũng mong đợi câu chuyện của Thanatos giống tôi phải không?